

GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearea

MARNÁ TOUHY SNAHA

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespeareova dramatu.

GEORGINA GUTHRIE

Láska podle Shakespearea

MARNÁ TOUHY SNAHA

II.

I v 21. století může na univerzitě vzkvétat
zakázaná láska jako ze Shakespeareova dramatu.

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Georgina Guthrie

BETTER DEEDS THAN WORDS

Copyright © 2013 by Georgina Guthrie

© Grada Publishing, a. s., 2016

All rights reserved. Authorized translation from the English language edition published by Omnific Publishing, LLC.

Z anglického originálu Better Deeds than Words, vydaného nakladatelstvím Omnific Publishing, LLC. v roce 2014, přeložila Kristýna Vítková

Redakce Dana Řezníčková

Korektura Barbora Srncová

Obálka Tomáš Vondráček

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. v Praze roku 2016 pod značkou Cosmopolis jako svou 6243. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-9237-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-9236-6 (pdf)

ISBN 978-80-247-5853-4 (print)

Georgina Guthrie

Láska podle Shakespeara

II.

Pro mého manžela, s láskou.

Ukradený polibek

okolo 1780, olejomalba

Jean-Honoré Fragonard (Francie, 1732–1806)

Ermitáž, Petrohrad, Rusko

Ambrey

1. KAPITOLA

Věrní přátelé

*... slovo snadné, vítr v letu,
věrnost těžko najde se tu...*

(VÁŠNIVÝ POUTNÍK)

Sobotní ráno. Aleluja. Nemusím vstávat a nemusím se dokonce ani hýbat. Přetáhla jsem si deku přes hlavu a protáhla se.

A takhle to chodí v ráji – sobota každý den.

Jenže pak mi došlo, že v ráji nejsem, protože jinak by tu musel být i Daniel s tím svým strništěm, velkými dlaněmi, hebkými rty a zkušeným jazykem.

Zavřela jsem oči a vybavila si včerejší noc. Daniel mě vysadil v jedenáct na Bay Street. Cestou k Jackman Hall mi málem upadly nohy, a to jsem si byla téměř jistá, že se vznáším tak deset centimetrů nad zemí.

Byl to šílený večer. Dorazili jsme do domu bratrstva a já nečekala nic jiného než rozptýlení od příšerného týdne, který jsem právě prožila.

Pak se tam ukázal Daniel a někde mezi jeho omluvami a tím šokujícím příběhem o tom, co mu na Oxfordu provedla Nicola, se mi začala točit hlava. Jako další věc si vybavuju setkání s jeho babičkou, která nás pozvala na nedělní večeři, a náš první polibek na opuštěném odpočívadle u silnice. Říkejte mi něco o tom, když se vám plány nečekaně zvrtnou.

Ale jak jsem si měla k čertu užívat vzpomínky na Danielův žhavý jazyk a nenechavé ruce s tím příšerným randálem, který se ozýval z chodby? Znělo to, jako by se venku vztekal Gordon Ramsay.

Natáhla jsem si kalhoty od pyžama a vyrazila do kuchyně, kde jsem našla Matta, jak skládá na hromadu jednu pánvičku za druhou. A ještě divnější bylo, že měl na sobě svoji hokejovou helmu a přes tepláky natažený suspensor. Hokejka ležela na sporáku.

„Chlape, co to tady pro boha živýho vyvádíš?“

Prudce se otočil, popadl hokejku a snažil se mi zablokovat přístup k pánvičkám. „Zůstaň, kde jsi.“ Zvedl hokejku v obranném postoji.

„Zbláznil ses? Co to...?“

„Neubližuj mi, Aubrey.“ S jednou rukou na rozkroku se přikrčil za roh kuchyňské linky. Ach, *ted'* už chápu, o čem to celé je. To je takový šašek. Rozhodla jsem se přistoupit na jeho hru.

„Polož to. Hodlám trvat na první ráně.“ S přimhouřenýma očima jsem se k němu pomalu blížila a napřáhla ruku.

„Myslím to vážně, zůstaň, kde jsi.“

Snažila jsem se v tom divadle pokračovat, ale vypadal fakt směšně. Rozesmála jsem se tak silně, až jsem se zlomila v pase.

„Takže to asi znamená, že se mě nechystáš vykastrovat za to, že jsem včera Danielovi všechno řekl?“ zeptal se.

„Panebože, chlape,“ zalapala jsem po dechu. „Proč ten ohoz?“

„Pro případ, že bys na mě vyrazila s pánvičkou. Ochrana nade vše,“ poklepal si ukazováčkem na helmu.

„Myším, že jsi v bezpečí, ty nemehlo.“ Setřela jsem si slzy z očí.

„A moje koule?“

„Ty taky. Pro tentokrát,“ zašklebila jsem se a napustila vodu do kávovaru.

„Tak to se mi ulevilo,“ povzdechl si a odložil helmu na kuchyňskou linku. Chtěl tam dát i svůj suspensor, ale mávnutím ruky jsem ho zarazila.

„Fuj, dej tu odpornou věc pryč.“

Odnesl si celou hokejovou výbavu zpátky do pokoje a já mezitím uklidila pánve. Když se vrátil, opřel se o rám dveří. „Takže?“

„Takže co?“

„*Takže*... vyřešili jste si to vy dva mezi sebou?“

„Jo.“

„A všechno v pohodě?“

„Víc než v pohodě. Díky, Matte. Nevím, co na to říct.“

„Nemusíš říkat nic.“ Sevřel mě do medvědího objetí. „Jsem rád, že jste si ty kraviny vyříkali. A žes mě nenakopala do koulí.“

„Já taky.“

„Ale jestli to zase posere, přísahám bohu...“

„Já vím. Neboj se. Pěkně toho lituje a hodně si cení toho, cos udělal. Oba si toho ceníme.“

„To nic nebylo. A jen tak mimochodem, řekl jsem Shawnovi a Jo, že jsi odešla z té párty, protože ti nebylo dobře.“

„Díky, žes mi kryl záda.“

„Hele, jdu si dát sprchu a pak se musím vrhnout na hromadu učení. Dáš mi vědět, až bude hotový kafe?“

„Přinesu ti ho. To je to nejmenší, co můžu udělat,“ odpověděla jsem a lehce ho praštila do ramene.

„Och, ale tímhle to nesrovnáš. Dluhy jsou svině, Aubrey,“ zazubil se a celý se rozzářil.

„Jak nezištné, *můj příteli*.“

„To nestojí za řeč,“ zavolal přes rameno.

Opřela jsem se o linku a sledovala kávu, jak pomalu odkapává do konvice. Vážně jsem se dneska chtěla pokoušet udělat něco do školy? Jediné, na co jsem dokázala myslet, byly Danielovy rty a jeho strniště; dlaně přejíždějící mi po bocích a tisknoucí si mě blíž k sobě...

Jak se zvládnou příštích šest týdnů ovládat? Udržet od něj ruce pryč, když teď vím, o co přicházím? Celé to dělalo z mého pokusu odpromovat s vyznamenáním jen směšnou dětskou hru.

Nalila jsem si kafe, postavila Mattovi jeho hrnek na prádelník a pak jsem se vrátila k sobě do pokoje. Je sobota dopoledne. Čas poslat mámě a tátovi e-mail. Napsala jsem jim dlouhý dopis, ve kterém jsem jim vyprávěla o Julii a Mattovi a o svém znovuzrozeném sociálním životě. Máma se vždycky bojí, že trávím až příliš času zabořená nosem v knížkách.

Pak jsem se vrhla na úkol z francouzštiny. Ve schránce už na mě čekaly e-maily od spolužáků s podklady do prezentace. Ještě jsem ani nezačala pracovat na vlastní části, takže jsem se to v příští ho-

dině pokusila dohnat. Zrovna jsem zaklapla notebook, když mi zazvonil telefon.

Poskočilo mi srdce.

Daniel.

„Dobré ráno, krásko,“ pozdravil mě.

„Ahoj! Zníš, jako bys nemohl popadnout dech. Přemýšlíš o mně?“ zeptala jsem se tichým a svůdným hlasem.

„Ty víš, že jo. Naneštěstí se taky ale poslední hodinu dost kamarádím s Bradovým a Pennyiným nábytkem v jejich novém domě. Pomáhám jim se stěhováním.“

„To zní jako zábava.“

„Ani ne. Co děláš ty?“ zeptal se.

„Pokouším se dohnat věci do školy. Kvůli jistému blbečkovi mám z minulého tejdne skluz.“

„Vinen.“ Dramaticky si povzdechl. „Je něco, s čím by ti mohl pan Blbeček pomoci?“

„Zvládnu to. Práce pod tlakem mi svědčí.“

„Dobře. Myslel jsem, že bychom mohli doladit plány na tu zítřejší večeři. Jsi pořád pro?“

„Jasně.“

Rychle jsme si ujasnili detaily, než musel Daniel zase jít.

„Nemůžu se dočkat, až tě uvidím,“ řekl.

„Já taky,“ odpověděla jsem. Z myšlenky, že budu opět s ním, mi doslova vzplanula tvář. Zavěsila jsem a usmívala se od ucha k uchu.

Dovlekla jsem se zpátky do kuchyně, kde seděl Matt a něco si podtrhával v knize. I tak si ale všiml mého zasněného výrazu.

„Ach, ta mladá láska,“ prohodil. Když jsem procházela okolo se svačinou, štípla jsem ho do ucha.

„Au. Co se stalo s tvou vděčností?“

„Nechala jsem ji před hodinou na prádelníku. Druhé hrnek už si musíš udělat sám,“ zavolala jsem na něj zvesela a nohou za sebou zavřela dveře od pokoje.

2. KAPITOLA

Veselé hody

*Dej sousto přívětivě
a veselé jsou hody.*

(KOMEDIE PLNÁ OMYLŮ, JEDNÁNÍ TŘETÍ, SCÉNA PRVNÍ)

Co si máte vzít na sebe, když se chystáte na večeři k babičce svého univerzitního asistenta? Tak tahle otázka mě doslova sžírala zaživa, když jsem druhý den stála před skříní a zírала na svou žalostně ubohou garderobu. Co to Daniel říkal? „*Pěkné kalhoty a svetr.*“ Ne džíny. Tak černé kalhoty a ten vínový žinylkový svetr? Byl příjemně hebký a doslova křičel do světa: *Dotkni se mě!* Přesně tohle jsem hledala. Bylo rozhodnuto.

Když jsem skončila s přípravami, zamířila jsem do obývacího pokoje. Matt se tam válel u televize, tak jsem mu pověděla o svých plánech na večer. „Páni. Širší rodina, jo? To vypadá vážně.“
„Prosím, nedělej to, Matte. Už tak jsem z toho dost nervózní.“

„Nemáš se čeho bát. Bude tě milovat. Hej, a co když se tady staví Jo, aby si vyprala nebo tak něco? Co jí mám říct?“

Zasténala jsem a vklouzla v předsíni do bot a do kabátu. „Ještě jsem jí o Danielovi neřekla. Můžeš jí třeba namluvit, že jsem šla ven s Julií?“

„Jasně, jako by se stalo.“

„Díky.“

Došla jsem do metra a pět minut před tři čtvrtě na pět jsem se prodírala sněhovými závějemí na Duncan West Station směrem k Danielovu autu, přesně jak jsme se domluvili. Naklonil se přes sedadlo spolujezdce, aby mi otevřel dveře.

„Ahoj,“ pozdravila jsem ho a nastoupila.

„Ahoj, krásko. Pojď sem.“ Znovu se natáhl přes středovou konzoli. „Za posledních čtyřiaadvacet hodin jsem tě nepolíbil a nevydržím už čekat ani o minutu déle.“

Přitiskl ke mně rty a zapomněl na veškerou něžnost ve prospěch žhavé vášně. Chutnal skvěle a cítit byl přímo božsky – čerstvě navoňný a se strništěm na tváři. Zvedla jsem k němu dlaně a zamračila se na svoje rukavice.

„Tohle sundáme,“ zavrčel, stáhl mi je a odhodil kamsi dozadu. Prsty jsem se lehce dotkla jeho čelisti a zajela mu rukama do vlasů. Cítila jsem, jak se mi směje do rtů.

„Lepší?“

„O hodně,“ odpověděl. Když jsme pak konečně vyrazili, Daniel se mě vypytał na můj víkend. Mířili jsme do samého srdce High Parku a za pár minut už jsme parkovali na úzké příjezdové cestě u jednopatrového cihlového domu s verandou a tradičním bílým plotem.

„Tak jsme tady,“ řekl Daniel. „Připravená?“

„Myslím, že jo.“

Sáhl na zadní sedadlo pro tašku a pak vystoupil, obešel vůz a pomohl mi ven. Na verandě vzal rovnou za kliku a strčil hlavu do dveří.

„Haló. Je někdo doma?“ zavolal. „Patty?“

„Ano, Danieli, už jdu!“

Patty spěchala halou, rychle Daniela objala a pak se obrátila k mé napřážené ruce.

„Jsem tak ráda, že jsi mohla přijít.“ A bez mrknutí oka dodala: „Kde je víno?“

Daniel jí podal tašku. „Vzal jsem dvě láhve. Ale rozhodně je nemůžeme dneska vypít obě. Jednu schovej na příště.“

„Myslím, že to je přijatelný kompromis,“ odpověděla s jízlivým úsměvem.

„Zrovna krájím pečení. Večeře bude za chvíli.“

„Tak já ti ještě odházím sníh z chodníku. Přece nechceme, aby ti město vyměřilo pokutu. Vydržíš tu chvíli beze mě?“ zeptal se mě a pomohl mi sundat kabát, než ho pověsil.

„Ano, v pohodě.“

„Hned se vrátím.“

Sundala jsem si mokré boty a vydala se do kuchyně. Takový dům jsem rozhodně nečekala. Poté, co jsem navštívila Danielovy rodiče, jsem si představovala něco podobného. Ale tohle sídlo Grantů ve Forest Hill ani vzdáleně nepřipomínalo. Pattyin dům měl svou osobnost a kouzlo. Místnosti byly mnohem menší, panoval v nich lehký nepořádek, ale zato byly prostoupené útulnou a domácí atmosférou.

Patty v kuchyni doslova pobíhala mezi sporákem a obrovským prkýnkem, na kterém ležela pečeně a čekala jen na to, až ji někdo naservíruje.

„Můžu vám s něčím pomoci?“ zeptala jsem se.

„Ne, ne, zlatíčko. Všechno mám pod kontrolou. Udělej si pohodlí. V chodbě visí celá přehlídka darebáků, pokud se chceš podívat na pár rodinných fotografií,“ pobídla mě.

Vyšla jsem zadními dveřmi z kuchyně a okamžitě pochopila, kterou stěnu měla na mysli. Byla plná obrázků v různorodých rámečcích. Postupně jsem si je všechny prohlížela a se zájmem se zastavovala u těch, na kterých byl Daniel, Brad a Jeremy.

„Máte nádhernou rodinu, Patty,“ prohodila jsem, když se ke mně připojila. „Nevadí, když vám říkám Patty?“

„Jistěže ne, ale jen do chvíle, než ode mě budeš chtít, abych tleskala rukama a odříkávala básničku.“ Usmála se. „Znáš ten příběh, ne?“

„Ano.“ Rozesmála jsem se.

„Jaká škoda. O jednu historku, se kterou můžu Daniela ztrapnit, míň. Ale ano, prosím, říkej mi Patty. A ani se neopovažuj pomyslet na mě jako na ‚bábi‘. Nejsem žádné domácí zvířátko.“

„Zapamatuju si to.“ A s úsměvem jsem se otočila zpět k fotografiím.

„To je moje Gail.“ Patty něžně přejela prsty po jednom z rámečků. „Zemřela, víš.“

Přikývla jsem. „Je mi to opravdu líto. Nedokážu si ani představit...“ odmlčela jsem se, nejistá jak pokračovat. Chudák Jeremy.

„Jedna z nejhorších věcí, jakou může rodič prožít. Ale díkybohu máme pořád Jeremyho. Je jí tolik podobný. Tak soucitný a vřelý.“

Pokračovala jsem ve svém průzkumu a sledovala, jak se Daniel měnil z vypaseného miminka v růžolíci batole a nakonec v pěkně vypadajícího vysokého školáka. Oči mi sklouzly k fotce, na které objímá krásnou brunetku se zářivě modrýma očima. Píchlo mě u srdce. Oba byli oblečeni do společnosti. Nemohlo mu být víc než šestnáct nebo sedmnáct. Patty si všimla, jak na ten obrázek zírám.

„To je Sabrina. Myslím, že to byla Danielova první skutečná přítelkyně. Chodila na Havergal, soukromou dívčí školu. A tohle byl jejich maturitní ples. Daniel se toho roku vrátil domů z Oxfordu třikrát, aby ji navštívil. Byl tenkrát v prvním ročníku, ale pak si tam v Anglii vybuďoval nový život. V tom věku není jednoduché zvládnout vztah na dálku. A taky to není příliš vhodné.“

„Ne, to asi ne.“ Odtrhla jsem od té fotky oči. Nebyl důvod, abych žárlila na Danielovu minulost. Teď chce mě. A to je jediné, na čem záleží.

Vrátily jsme se do kuchyně a Patty došla zpět ke sporáku, kde začala míchat omáčku. Daniel vtrhl do haly a s dupotem si oklepával sních z bot. Pozorovala jsem ho, jak se zouvá a věší si kabát, a došlo mi, že si na sebe vzal stejné oblečení, jaké měl tenkrát v knihovně v Hart House, kdy ze mě nezbylo nic než slintající troska. Ty černé džíny s vysokými botami byly málem moje smrt. Projel si rukama vlasy a setřásl ze sebe poslední sněhové vločky. Vzalo mi to dech.

„Díky za pomoc, Danieli,“ řekla Patty. „Na formality si moc nepotrpím. Co kdybychom se najedli tady v kuchyni?“

„Dobrý nápad.“ Daniel se usmál a promnul si ruce. „Dámy první,“ řekl a oběma nám podával talíř.

„Vypadá to úžasně,“ prohodila jsem, zatímco mi Daniel nandával jídlo.

„Patty je skvělá kuchařka,“ ubezpečoval mě. „Dělá tu nejlepší omáčku na maso v celém Torontu.“

Ukázala jsem na formu na muffiny, ve které bylo jakési nadýchané a těstovité cosi. „Co je to?“

„To je yorkshirský puding,“ odpověděla Patty. „Ten nesmí k pečení chybět.“

„Nikdy jsi ho neměla?“ zeptal se Daniel.

„Nevím o tom.“

Daniel mi rovnou nandal dva kopečky na talíř. *Tohle všechno v životě nesním.*

„Dochutím omáčku a přinesu ji. Můžeš vzít ten salát?“ poprosila mě Patty a podala mi mísu.

Donesla jsem ji ke stolu, který už byl prostřený pro tři. Patty se usadila na protější straně a nechala místo vedle mě Danielovi. Odložil si svůj doslova přetékaající talíř, otevřel víno a začal ho rozlévat do sklenek. Pak se posadil a já zaváhala, než jsem se chopila příboru. Chystá se Patty pronést modlitbu?

„Tak do toho,“ pobídla nás a zvedla vidličku. „Ochutnej ten puding, zlatíčko. Chci znát tvůj názor.“

Fajn, u Wrightů žádné modlitby. Tak jo. Ukrojila jsem si kousek nadýchaného těsta a vložila si ho do pusy.

„Mmm, je to báječný,“ řekla jsem.

„Říkal jsem ti to,“ přisadil si Daniel.

Namočila jsem si brambor do omáčky – měl pravdu. Hostina byla úžasná. Všechno chutnalo naprosto výtečně. Nebylo to nijak okázalé, ale přesto dokonalé. Chvíli jsme mlčky jedli, než Daniel prolomil ticho.

„Tak mi řekni něco o Geraldovi, Patty. Jak dlouho už tohle trvá, mladá dámo?“

„Netvař se tak povýšeně, Danieli,“ odvětila Patty. „Je to milý muž. Před třemi roky ovdověl. Potkala jsem se s ním o Vánocích ve Florence House, jednom z domů Armády spásy. Máme toho hodně společného. Rádi tančíme a hraje bridge. Je to skutečný gentleman a já jsem v jeho společnosti moc ráda. A ještě má všechny zuby vlastní.“

Daniel se rozesmál a zavrtěl hlavou.

„Dobrý chrup je zcela nezbytný,“ pokračovala Patty a máchala vidličkou. „Používáš zubní nit, Aubrey? Je to velmi důležité.“

„Snažím se vzpomenout si na to pokaždé, když si čistím zuby,“ odpověděla jsem.

„Snaž se víc. Až budeš v mém věku, budeš ráda, žes to dělala. Není nic horšího než líbat muže, co má zubní náhradu. Vždycky mám strach, že mu vypadne a kousne mě do nosu. Ještě pečeni, Danieli?“ Položila mu na talíř další plátek masa.

Daniel se na ni pobaveně podíval a pak stočil pohled zpátky ke mně, pravděpodobně přemýšlel o tom, co si asi musím myslet.

Zamilovala jsem si ji. Byla hrozně vtipná!

Patty mi podala kleště na salát. „Danieli, vezmi si víc rajčat.“

„Už jsem měl. Stačilo mi to.“

Přihodila mu jich pár na talíř. „Je v nich lykopen a ten je dobrý na prostatu,“ vysvětlovala.

Daniel obrátil oči v sloup a povzdechl si.

„Rakovina prostaty,“ obrátila se ke mně tichým hlasem Patty. „Měl ji Bradford – můj manžel. V životě nesnědl jediné rajče. Jsem přesvědčená, že to ho nakonec dostalo. Ačkoliv jsem nedávno četla článek o nutnosti pravidelné ejakulace. Ne že by s tím měl Bradford problém.“

Kousla jsem se do rtu, abych se nezačala smát. Daniel na ni jen v ohromeném tichu zíral.

„Měníš si pravidelně olej, že ano?“ zeptala se ho.

Co to sakra? Penny říkala, že je Patty doslova kulervoucí, ale na *tohle* mě nemohlo připravit vůbec nic! Byla úžasná! Zahnila jsem mrkáním slzy, zatímco jsem se snažila nevybuchnout smíchy. Daniel se na druhou stranu dusil soustem pečeně. Praštila jsem ho do zad a podala mu sklenici vody.

Těžce polkl a odkašlal si. „Ježíši, Patty. To je trochu osobní otázka.“

„Je to právě lidská upjatost, která brání tomu, aby se šířily důležité informace. Nemyslíš, Aubrey?“

„Ach, naprosto s vámi souhlasím,“ odpověděla jsem a významně se na Daniela podívala. Přimhouřil na mě oči.

Pak se obrátil zpět ke své babičce. „Tvrdíš mi tu, že jsem upjatý?“

„Netvrdím. Pouze konstatuji. Už jsem si začínala myslet, že ti bude potřeba vytáhnout tu dlouhou tyč z – no, není nutné u stolu zabíhat do špinavých detailů,“ odpověděla.

Daniel odložil vidličku a těkal mezi námi pohledem. „Uf,“ vyhekl dotčeně. „Tak fajn. Dovol mi tě uklidnit. O můj olej je pravidelně postaráno. Spokojená?“

Znovu popadl příbor a s vervou si napíchl mrkev. Doufala jsem, že ten jeho komentář nebyl míněn jako přiznání, že spolu máme intimní vztah. Patty na mě povytáhla obočí a já zvedla obě dlaně, jako bych řikala: „Na mě se nedívejte.“ Tázavě se zadívala na Daniela a ten si znovu odkašlal.

„Naneštěstí se o to v tuhle chvíli musím starat sám,“ dodal.

Ach. Můj. Bože. Vážně tu sedí u stolu se svou babičkou a právě přiznal, že masturbuje? Pravidelně? Patty si udržovala kamenný výraz. Měli bychom se bavit spíš o aktuální ceně masa.

Už jsem nedokázala udržet jazyk za zuby. „To je hodně zajímavé, Danieli. A jak jdou v poslední době zakázky, pokud tedy nevádí, že se ptám?“

„Podnikání je na vzestupu,“ odpověděl a jeho cynický úšklebek mi prozradil, že se dobře baví.

Kousla jsem se do rtu.

„No, tak to je pro takového mladého a pohledného muže dost smutné,“ zhodnotila to Patty a prohlížela si nás. „Ale chápu to. Tyhle věci chtějí čas. Jen mi slib, že dokud někoho *natrvalo nezaměstnáš*, pořád na tom budeš pracovat sám, už kvůli své prostatě.“

„Patty, já v tuhle chvíli nemám moc na výběr. A můžeme už, *prosím*, změnit téma?“

„No, dobrá.“ Patty si otřela ústa do ubrousku. „Tak mi povězte, kde jste se vy dva poznali?“

Daniel sevřel rty. „Ve škole,“ odpověděl vyhýbavě.

„Studuješ na torontské univerzitě?“ zeptala se mě.

Přikývla jsem a zapila svoje sousto vínem. „Tenhle rok budu promovat. Mým hlavním oborem je anglická literatura a vedlejším francouzština.“

Obočí jí vystřelilo vzhůru. „Tak to hádám, že máte vy dva hodně o čem mluvit. Občas je pěkně ošidné držet s Danielem krok.“

„Och, tak o to se nemusíš bát. Aubrey mě udržuje ve střehu,“ ubezpečil ji Daniel.

„To ráda slyším. Tvůj dědeček by s tím souhlasil,“ dodala.

Daniel se na mě vřele usmál. „Ano, to ano.“

„Pak nevidím důvod, proč držet tuhle mladou dámu pod zámkem. Tvoji rodiče tvůj výběr jistě ocení,“ řekla Patty.

Daniel po mně střelil pohledem a odložil příbor na talíř.

„Věc se má tak, Patty, že je to trochu *komplikované*.“ S podivným výrazem se na ni zadíval. A ona mu ho vrátila, jako kdyby spolu komunikovali telepaticky.

„Chápu,“ pronesla nakonec, napila se vína a pohodlně se opřela v židli.

Chápe? Na co přišla? Co se to právě stalo?

„Chtěla by sis poslechnout, jak jsem potkala svého manžela, Aubrey?“ zeptala se Patty. Daniel se uvolnil a viditelně mu poklesla ramena.

„Moc ráda se o něm dozvím něco víc.“

Odstřčila talíř stranou a přitáhla si sklenici s vínem, než kolem ní spojila ruce a ponořila se do vyprávění.

„Chodila jsem na Queen's University,“ začala. „Za mých časů to byla pokroková škola. Věděla jsi, že to byla první nenámořní instituce, kde začali přijímat i studentky?“

„Ne, to jsem nevěděla,“ odpověděla jsem.

„No, mí rodiče trvali na tom, abych studovala na univerzitě. Ne že bych nějak odporovala. Vždycky jsem milovala učení. Každopádně, Bradford byl můj profesor historie.“

A najednou jsem naprosto přesně pochopila, proč mi ten příběh vypráví. Nebylo to čistě jen z nostalgie. Podívala jsem se na Daniela. Nadzvedl obočí a lehce přikývl.

Patty si vzala jednoho ze svých profesorů.

3. KAPITOLA

Celý čas

*Z celého času zisku nehledám,
leč z toho, jenž byl tobě posvěcen.
Čas dlouhý rovněž nechci proklínat,
kdy jiným patříš a já čekám dál...*

(SONET 57)

„Bradford byl úžasný učitel,“ vyprávěla Patty. „Byl o trochu starší než já. Myslím, že mi bylo dvacet dva, když jsem byla v jeho třídě, takže jemu muselo být třicet jedna. Ale bože, byl ďábelsky krásný. Naprosto mě okouzлил, ale nikdy jsem nedopustila, aby si toho všiml. Všichni věděli, že je zasnoubený. Ale upozorňuji, že ani to mi nijak nezabránilo ho obdivovat.“

Odmlčela se, aby se napila vína, a já se bála i pohnout. Nemohla jsem uvěřit svým vlastním uším.

„Myslela jsem, že jsem ve svých citech vůči němu diskrétní. Scházeli jsme se, abychom prodiskutovali úkoly a školní práce, a vždy-

ky to skončilo tak, že jsme si celé hodiny povídali. Přesvědčila jsem samu sebe, že mu nejspíš přijdu zajímavá, ale nikdy jsem si nedovolila věřit, že by ve mně mohl vidět něco víc než jen hvězdnou studentku. Dokážeš si asi představit mé překvapení, když mi v den promoce poslal domů kytici růží.“

Pattyin pohled se najednou rozostřil. V tuhle chvíli byla někde jinde, ztracená ve vzpomínkách na svého manžela.

„Zrušil své zasnoubení. Řekl mi, že odpočítával dny do mé promoce a modlil se, abych si nepořídila přítele dřív, než bude mít šanci mi říct, co ke mně cítí. Prý mi to chtěl prozradit mockrát, ale byl si moc dobře vědom toho, že jakékoliv přiznání by zkomplikovalo náš vztah. Jakmile jsem odpromovala a on už nebyl mým profesorem, nedokázal to dál vydržet ani minutu. Celá ta věc způsobila pěkné pozdvižení, zvlášť v té době. Celé léto nás popotahovali po soudech, ale užili jsme si báječný čas. Vzali jsme se prvního září.“

Patty znovu zaostřila pohled.

„Takže už chápeš, Aubrey, že mám s *komplikovanými* vztahy celkem zkušenost.“

„Mělo to nějaké důsledky? Dostal se kvůli tomu váš manžel do potíží?“ zeptala jsem se a těkala pohledem mezi ní a Danielem.

„Neudělal vůbec nic proti pravidlům, zlatíčko. Až na tu nešťastnou věc, že zlomil své snoubence srdce. A bylo kolem toho mnoho řečí. Ale po svatbě jsme se přestěhovali do Anglie. Dostal místo na Oxfordu. Zůstali jsme tam až do roku 1967. Gwen i Gale se tam obě narodily. Měl takovou radost, když se Daniel rozhodl pro tutéž univerzitu.“

Daniel se předklonil, aby nám dolil skleničky.

„V každém případě, tohle je můj kostlivec ve skříni, který čas od času zarachotí. Nejsi první, kdo se v tak komplikovaném vztahu ocitl, a rozhodně nebudeš ani poslední.“

„Děkuju, že jste mi to řekla.“ Daniel se na mě vřele usmál.

A celou tu dobu, co mi Patty vyprávěla další a další krátké historiky ze svého života v Anglii a cestách po světě, než se jim s manželem narodily děti, po mně sem tam pokukoval. Zасыpala mě střípky z Danielova dětství a mnohokrát ho svými výroky ztrapnila. A taky jako správná a milující babička hodně mluvila o Bradleyem a Jeremym.

Seděli jsme u toho stolu dobrou hodinu a půl. Když Patty dopila svou třetí sklenku, prohodila: „Bože, trochu se mi motá jazyk.“

„To se ani nedivím. Možná by sis měla jít sednout do obývacího,“ pobídl ji Daniel, pomohl jí vstát a odvedl ji ke křeslu. „A stejně už ti za chvíli poběží *60 Minutes*,“ upozornil ji a zapnul televizi. „Ty si odpočiň. My s Aubrey sklídíme po večeri, dobře?“

„Fajn.“ Patty mu sevřela ruku.

A zatímco jsme odnášeli věci ze stolu a plnili myčku, ztratila jsem se v myšlenkách. I tak jsem si ale všimla, jak mě Daniel se zájmem pozoruje. Když jsem donesla pár posledních kousků a položila je na kuchyňskou linku, zastavil mě a popadl za ruce.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Jo, jenom jsem překvapená. Neměla jsem o tom ani tušení,“ zašeptala jsem.

„Respektuju babiččino soukromí. Nebyl to můj příběh, abych ti ho mohl vyprávět. Ale teď už víš, proč jsem tě sem mohl úplně v klidu přivést. Ze všech lidí na světě je Patty tou poslední, která bude odsuzovat

náš vztah. Proto mě to v pátek nijak nevyvedlo z míry, když jsme na ni narazili.“ Rozpačitě se usmál. „Omlouvám se, že jsem ti to neřekl.“

„Myslím, že vážně začínám rozumět tomu, jak funguje *kůl v plotě* rodiny Grantových.“ Natáhla jsem se, abych mu dala rychlou pusu. „Pojďme to dodělat.“

Snesla jsem si hrnce na jednu hromadu, napustila džez horkou vodou a sledovala, jak si Daniel vyhrnuje rukávy.

„Čemu se směješ?“ zeptal se a zezadu mě objal.

„Jenom přemýšlím o tom, jak moc miluju tvoje předloktí.“

„Vážně?“

„Hmm. Jsou pěkně zarostlý.“

Uchechl se. „To mi ještě nikdo neřekl. Proč si teď představuju nějakého neandertálce?“

Usmála jsem se a otočila se. Přitiskl se ke mně a natlačil mě spodní částí zad na linku.

„Mně to připadá velmi mužný,“ ubezpečovala jsem ho a prsty si pohrávala s chloupky, které mu vykukovaly zpod límečku u trička. „A tohle se mi taky líbí,“ zamumlala jsem a zasypávala to místo na krku polibky.

„To mně taky,“ vydechl, zajal mě svými rty a hluboce políbil. Jazykem mi začal předvádět ta svá kouzla a proměnil mě v roztřesenou hromádku želé. Mezi jednotlivými polibky jsem se pokoušela promluvit. „Tohle bychom právě teď asi dělat neměli...“

„Aubrey, slyším odvedle Pattyino chrápání. Je fajn nebýt pro jednou venku nebo v autě, nemyslíš? Udělej mi tu radost.“ Znovu mě políbil a tiše mi zasténal do úst.

„Dobře, tak já ti to udělám,“ utahovala jsem si z něj.

„Pozdě, už se stalo,“ odpověděl a ušklíbl se nad mým stowattovým úsměvem.

„To jsem si všimla.“

„A co, neříkej, že s tebou to nic nedělá.“

„Odporuju snad?“

Pozvedl obočí. „Je dole na jihu typické psí počasí?“

Natáhla jsem se k jeho uchu. „Typické *anglické* počasí.“

Zavrčel a snažil se upravit si rozkrok. „Tyhle džíny mě zabijou. Myslíš, že může být zmodrání koulí fatální?“

„Netvrď mi, že se o to nepostaráš, až přijdeš domů,“ rozesmála jsem se. „Před chvílí jsi to u stolu vyjádřil dost jasně. Velmi poučné.“

Hravě mě plácl po zadku. „Jsi pro svoje vlastní dobro až trochu moc namyšlená, víš to?“

„O tom nic nevím. A teď, můžeš mi uhnout z cesty, abych mohla domýt to nádobí?“

„Rozkaz, madam,“ řekl, popadl Pattyin talíř a shrnul zbytky jídla do koše.

A jak se k němu skláněl, využila jsem příležitosti, abych si mohla prohlídnout jeho zadek. Mě ty džíny zabíjely taky. Pak jsem z okna pozorovala padající vločky a zasněně se usmála, naprosto ohromená lehkostí celé téhle situace.

„Měl bych jít vzbudit Patty, nebo nebude v noci spát,“ řekl Daniel.

Odešel vedle a já jsem mezitím utírala kuchyňskou linku. „Já nespím. Jen jsem na minutku zavřela oči,“ slyšela jsem ji říkat.

„Jistě. Uklidili jsme s Aubrey kuchyň. Venku pořád sněží. Myslím, že bychom asi měli vyrazit, než to bude na silnicích ještě horší.“

Osušila jsem si ruce a připojila se k nim. Patty začala vstávat z křesla.

„Ne, zůstaň sedět. My se vyprovodíme sami,“ přesvědčoval ji Daniel a pak se k ní sklonil, aby ji mohl políbit na čelo.

„Vadilo by, kdybych použila vaši koupelnu, než odjedeme?“ zeptala jsem se.

„Ne, posluž si.“ Daniel mávl rukou do haly. „Najdeš to?“

„Ano. Bude to jen minutka.“

Rychle jsem si došla na záchod, a když jsem si myla ruce, mrkla jsem na sebe do zrcadla. Co to v těch Danielových polibcích bylo, že mě rozpalovaly doběla?

Zamířila jsem zpátky do obývacího pokoje a spatřila Daniela, jak klečí u křesla a poslouchá babičku, která mu něco naléhavě říká. Prsty ho přitom hladila ve vlasech a zastrkovala mu je za ucho. Očividně jeden druhého milovali. Měla jsem pocit, jako bych jim narušovala velmi soukromou rodinnou chvíli, a tak jsem bez povšimnutí vykouvala zpátky do haly a s hlasitým cvaknutím znovu zavřela dveře od koupelny.

Daniel vstal a Patty se usmála a pokynula mi, abych přišla blíž. „Danieli, běž si vzít kabát,“ přikázala mu.

Jinými slovy: *To, co teď řeknu, není pro tvoje uši.*

„Co kdybych šel rovnou nastartovat?“ Popadl kabát a zamířil ven.

„Poslouchej mě,“ pronesla Patty a sevřela mi ruku. „Daniel je hodný kluk. Bude se k tobě chovat dobře, ale nesmíš se bát se sama prosadit. Užil si svoje, ale není z porcelánu. Občas se může chovat

trochu povýšeně, ale ty jsi mladá a inteligentní žena. Pokud si začne vyskakovat až moc, prostě mu přitáhni otěže, jasné?“

„Proč mám pocit, že jste nemluvila jenom o svém vnukovi?“ zeptala jsem se.

„Vážně jsi bystrá.“ Mrkla na mě. „O Davida s Gwen si nedělej starosti. Co oči nevidí, to srdce nebolí. Nechám si vaše tajemství pro sebe. Jen buďte opatrní, a hlavně diskrétní. A připomeň Danielovi, že nesmí o Geraldovi s *nikým* mluvit.“

„Udělám to. A děkuju za večeri. Užila jsem si báječný večer.“

„Ráda jsem tě poznala,“ rozloučila se.

Daniel se vrátil zpátky a podupával na rohožce. „Venku je to pořád horší a horší. Měli bychom jet, Aubrey.“

Naposledy jsem stiskla Pattyinu dlaň a připojila se v hale k Danielovi. Pomohl mi do kabátu a vytáhl mi vlasy zpoza límce.

„Ahoj, Patty. V týdnu ti zavolám,“ rozloučil se Daniel. „Díky za všechno.“

„Nemáš vůbec zač. Jeď opatrně.“

Daniel mě vyprovodil ven a zamkl za námi dveře. Brzy jsme se děli v autě, které sebou ve sněhu házelo ze strany na stranu, jak jsme couvali z příjezdové cesty. Daniel sevřel volant pevně oběma rukama a zvědavě se na mě usmál.

„Takže?“ zeptal se, když jsme projížděli ulicí, ve které stál Pattyin dům.

„Je úžasná.“

„Ano, to je. Má neuvěřitelné zážitky. Přál bych si, aby byl děda ještě naživu a mohla jsi ho poznat. Líbil by se ti.“

„Vsadila bych se, že jsi mu hodně podobnej.“

„Tak mi to říkají.“ Zamžoural skrz sněhový závoj.

„Už mám týhle zimy až po krk, to si nedokážeš ani představit,“
řekla jsem.

„Nemáš ráda sních?“ zeptal se.

„Ne. Kromě Vánoc mi na zimě nepřijde nic pozitivního.“

„Heh. Tak s tím budeme muset něco udělat.“

„Jako co?“

„Hmm. Něco vymyslím.“

Tajemně se usmál. Fajn. Ať si tenhleten svůj plán klidně nechá pro sebe. Stejně nijak nedokáže změnit to, že mě tahle zima bez konce už pěkně štve. Najednou Daniel prudce odbočil doprava.

„Kam to jedeme?“ zeptala jsem se.

„Mám nápad. Chtěl bych ti něco ukázat. Nespěcháš domů, že ne?“

„Vlastně ne.“

„Výborně.“

Pokračovali jsme po klikaté silnici a pak se zničehonic za jednou ze zatáček objevilo parkoviště. Daniel na něj zajel a zastavil.

„Tohle je High Park, že?“ zeptala jsem se.

„Ano. Máš teplé boty, abychom se mohli jít na chvíli projít?“

„Jo, moje jsou v pohodě. Ty tvoje ale moc ne,“ podotkla jsem.

Autoritativně znějící a ďábelsky sexy? Ano. Praktické? Naprosto vůbec.

„O mě se neboj.“ Vylezl z auta a obešel ho, aby mi mohl otevřít dveře. „Opatrně. Klouže to.“

„Je to jenom trocha sněhu.“

„Fajn. Dej mi minutku.“

K zemi se snašely husté a těžké sněhové vločky, všude kolem byla tma a vládl tu mírumilovný klid. Troufám si říct, že to bylo prostě kouzelné. A zatímco Daniel hledal cosi v kufru auta, já jsem se pokoušela najít svoje rukavice. Kam je to jenom zahodil? Podívala jsem se pod sedadlo spolujezdce a jednu jsem našla, ale druhá jako by se propadla.

„Sakra!“

„Co se děje?“ zavolal Daniel zezadu, zatímco já pokračovala v hledání. „To je mi tedy nečekaný výhled,“ prohodil, postavil se za mě a položil mi ruce na boky.

„Můžeš bejt aspoň vteřinu vážnej? Nemůžu najít druhou rukavici.“

Rozesmál se. „Páni, to je neuvěřitelný. Ty jsi mi ale dáreček.“

„Hej, já za to nemůžu. Ty jsi ten, kdo je předtím zahodil.“

„Máš pravdu. Jsem nevychovanec. Ale podíváme se po ní později, ano? Pojdme, než bude pozdě.“

Povzdechla jsem si. „Dobře.“

Natáhla jsem si jen jednu rukavici, nasadila kapuci a utáhla tkaničky.

„Vypadáš nádherně,“ řekl a vtiskl mi polibek. „A naprosto k nepoznání,“ dodal a mrkl na mě. Pak si strčil moji studenou ruku do kapsy.

Druhou jsem mávla k dece, kterou měl přehozenou přes paži. „To ji máš neustále v autě?“

„Zimní výbava.“

„Jistě. Velmi praktické. Povězte mi, pane Grante, opravdu jednáte spontánně, nebo jste to měl celé promyšlené?“

„Já? Udělat něco impulzivního? Velmi vtipné.“

„Pravda. Co jsem si myslela? Jste tak podobný svému otci. Nemáte v sobě impulzivnosti ani koušiček.“

„No, jeden možná jo,“ odpověděl a rozesmál se.

Dalších pár minut jsme kráčeli v tichosti. „Je to nádherný večer,“ přiznala jsem nakonec.

„Tyhle sněhové vánice jsou nejlepší, když není taková zima a sníh se udrží na stromech. Je to tak mírumilovné a dokonalé. Přesně to mi v Anglii chybělo.“

Otočila jsem se, abych se na něj usmála, a on se zamračil. „Co?“

„Ty jsi ale citlivá dušička, co?“

„Nejsem si jistý, jak na to odpovědět. Nechci, aby sis myslela, že jsem nějaká bábovka.“

„Proč mají chlapi vždycky pocit, že když dají najevo zájem, tak to automaticky znamená, že jsou to slaboši? Tak máš rád přírodu, no. Miluješ poezii a máš starost o svou babičku. Seš citlivej a neděláš ukvapený věci – proč by mělo něco z toho zapříčinit, že bys byl bábovka? Tomu nerozumím.“

„To proto, že jsi nevyrostla se dvěma nelítostnými bratry.“

„Ale co to má co společného s tím, co si o tobě myslím?“

„Asi nic. Ale jen do té doby, než mě práskeš,“ prohodil nesměle.

Chlapi. Ale bez ohledu na to, jak citlivý se Daniel zdál, na konci dne to pořád byl muž. Nádherný a neuvěřitelně sexy muž. A jako zázrakem byl můj.

„Fajn. Jsme tady,“ řekl a došel k lavičce na konci cesty. Odhrnul z ní sníh, přehodil přes ni deku a posadil se.

„Chtěl jsi mi ukázat lavičku?“ Sedla jsem si vedle něj.

„Tohle není jen tak nějaká stará lavička. Podívej.“ Vytáhl telefon, odtáhl se a posvítil na vyrytou plaketu, která byla přišroubovaná na zadní opěrce.

„Na památku milovaného Bradforda Daniela Wrighta. *Draci stoupají proti větru – nikoliv po větru,*“ přečetla jsem.

Daniel se smutně usmál, zastrčil si telefon zpátky do kapsy a objal mě kolem ramen.

„Tvůj dědeček,“ řekla jsem.

„Chodili s Patty do High Parku každý den na procházku a vždycky se tu na chvíli zastavili. Když zemřel, Patty věnovala městu nějaké peníze a oni za to nechali vyrobit tuhle plaketu. Jsou to slova Johna Neala. Děda miloval přirovnání s draky. Když chce být Patty někdy dědovi blíž, chodí sem.“

„Děkuju.“

„Za co?“

„Za to, žeš mě sem vzal. Moc to pro mě znamená, že ses o to se mnou podělil. Tohle místo je očividně blízky tvému srdci.“

Něžně mi stáhl kapuci.

„Víš, že už ses v něm taky pěkně zabydlela, že ano?“

Těžce jsem polkla. Znovu jsem zůstala naprosto oněmělá. Sklonila jsem tvář, ale zvedl mi bradu a něžně mě políbil. Jazykem mi vklouzl mezi rty.

„Máš studenej nos,“ řekla jsem, když se odtáhl.

„Zato ty máš horký jazyk,“ zašeptal.

Znovu jsem se k němu naklonila. Potřebovala jsem víc. Líbali jsme se a on vzal do dlaní moje tváře.

„Myslel jsem vážně, co jsem před chvílí řekl,“ pokračoval. „Jsi jediné, na co teď dokážu myslet. Občas mám pocit, jako bych tě znal celou věčnost, a občas uděláš nebo řekneš něco, co mi připomene, kolik se toho musím ještě dozvědět. Přál bych si, abychom spolu mohli trávit mnohem víc času.“

„Vím, co myslíš.“ Přitulila jsem se k němu.

„*Z celého času zisku nehledám, leč z toho, jenž byl tobě posvěcen,*“ zašeptal. „*Čas dlouhý rovněž nechci proklínat, kdy jiným patříš a já čekám dál.*“

„Tenhle sonet jsi mi napsal v tom dopise, co jsi mi dal před Maryinou zádušní mší,“ připomněla jsem mu.

„Je to můj oblíbený.“

„Sonety, bohužel, nejsou moje specialita.“

„Raději si je oprašte, slečno Priceová. Já náhodou vím o jistém úkolu, který bude vyžadovat znalosti Shakespearových sonetů.“

„Ježíši, a už je to tady. A jsme zpátky ve škole,“ povzdechla jsem si.

Rozesmál se. „Ale no tak, vyhýbal jsem se tomu celý večer. Choval jsem se slušně, nebo ne?“

„Řekla bych, že ses choval přímo skvěle.“ Nadzvedla jsem jedno obočí.

„A ty, má milá, jsi přímo nepoučitelná,“ řekl a políbil mě s takovou naléhavostí, až mi z toho poskočilo srdce. „Zůstaň dnes večer se mnou.“

Ohromeně jsem na něj zírala. „Cos to řekl?“

„Zůstaň dnes večer se mnou. Chci, abys se mnou jela domů.“

Srdce mi začalo bít jako splašené. „Danieli, to není dobrej nápad. Nevíš, co říkáš.“

„Vím naprosto přesně, co říkám,“ trval na svém a vtiskl mi políbek na tvář. „Nezapomněl jsem na tvoje podmínky a náš kompro-

mis. Jsem stejně rozhodnutý brát věci pomalu jako ty. Jak jsi řekla v pátek, chci, abychom měli příležitost poznat jeden druhého. Nemám v hlavě žádný plán na to, jak tě svedu. No, to vlastně není až tak úplně pravda, ale slibuju, že ho dneska v noci neuskutečním.“

Obrátila jsem oči v sloup a on se zašklebil.

„Mám v pracovně rozkládací gauč. Vyspím se tam a ty zůstaneš u mě v posteli. Všechno tohle plížení kolem je divné. Nebylo by hezké být konečně spolu, aniž bychom se museli pořád ohlížet přes rameno?“

„To nemůžeš myslet vážně.“

„Myslím to smrtelně vážně.“

Znovu mě políbil. Nedokázala jsem se soustředit. Nemohl čekat, že teď ze sebe dostanu cokoliv smysluplného. Zavřela jsem oči a on se mi něžně otřel nosem o tvář a polechtal mě na uchu. „Prosím, řekni ano.“

Ach bože. Ano – souhlasím s čímkoliv, co řekneš! S čímkoliv!

„Já nemůžu,“ řekla jsem. „Musím být ráno v práci. A mám udělat jednu obrovskou prezentaci v PowerPointu, kterou musím do úterý dokončit.“

„Pomůžu ti s ní,“ nabídl mi. „Můžeš si půjčit můj notebook. A budeš doma brzy, takže ti zůstane spousta času připravit se do práce. Stejně se mám ráno s tátou sejít.“ Znovu mě políbil. „Řekni ano.“

Cítila jsem, jak moje odhodlání slábně. Chtěla jsem namítnout, že nemám přístup k věcem, které už jsem na té prezentaci udělala, ale posílala jsem je spolužákům, takže jsem si je mohla jednoduše vytáhnout z e-mailu.

„Ale nemám nic na převlečení, kartáček...“ Neznělo to zdaleka tak přesvědčivě, jak jsem zamýšlela.

Hluboce se na mě zadíval.

„Teď se chováš pošetile. Cestou se stavíme v obchodě, aby sis mohla kartáček koupit, a na sebe si můžeš vzít něco mého – tepláky nebo tak.“ Na chvíli se odmlčel. „Vymýšlíš si výmluvy?“

„Možná.“

„Proč?“

„Bojím se, že pak bude snadný se tomu prostě poddat,“ přiznala jsem. „Vůbec netušíš, co se mnou děláš.“

V hlavě se mi míhaly nejrůznější scénáře, co by se mohlo stát, kdybych zůstala přes noc v jeho bytě. Všechny ty způsoby, kterými se to mohlo zvrtnout – nebo vystoupat do nebeských výšin, že ano. Záleží na tom, z jakého úhlu pohledu se na to díváte.

„Slibuju, že tě nebudu pokoušet. Chci s tebou jenom strávit nějaký čas o samotě a v bezpečí. A někde, kde je větší teplo, zatraceně!“

Zachvěl se a přitáhl si mě blíž, jako by to mohlo zahnat ten mrzavý vzduch kolem. Někde v bezpečí. Někde v teple. *Znělo to neskutečně lákavě.* A slíbil, že mě nebude pokoušet. Nic nečekal.

„Dobře,“ zašeptala jsem.

Zvedl mi bradu. „Dobře?“

„Ano.“

„Vážně?“

„Radši by ses měl přestat ptát, nebo změním názor,“ uchechtla jsem se.

„Dobrá, už mlčím,“ řekl. Pak se postavil a natáhl ke mně ruku, aby mi pomohl vstát. Nasadil mi kapuci zpátky na hlavu a zastrkal vlasy po stranách. „Tak fajn. Jedeme domů.“

4. KAPITOLA

Pokušení

*Toť pokušení nejnebezpečnější,
jež láskou k ctnosti k hříchu pobádá.*

(VĚTA ZA VĚTU, JEDNÁNÍ DRUHÉ, SCÉNA DRUHÁ)

Jela jsem ve výtahu sama. Daniel se rozhodl, že to tak bude diskrétnější, když dorazí domů ještě před mým příjezdem. Část mé zvrácené mysli tímhle jeho obezřetným činem pohrdala. Na rychlém pomazlení ve výtahu bylo cosi neuvěřitelně žhavého. A opět to bylo zmařeno racionálním uvažováním.

Zastavili jsme se v drogerii a Daniel trval na tom, abych si koupila všechno, co bych normálně použila i doma, včetně toho, díky čemuž „tak kurevsky dobře voním“. Podal mi peníze a trval na tom, že tohle půjde na jeho účet. Když jsem se vrátila zpátky s taškou plnou toaletních potřeb, spokojeně se usmál, že jsem udělala, co po mně chtěl.

Kolem žaludku jsem pocítila úzkost a vzrušení, protože jsem konečně byla v jeho domě. Vystoupila jsem, jakmile výtah oznámil příslušné patro, ale musela jsem se na chvíli opřít čelem o zeď a zhluboka se nadechnout. Co to k čertu dělám? Vážně se těším na to, že u něj zůstanu přes noc? Ještě nebylo pozdě, abych to zabalila. Můžu zůstat jenom hodinu nebo dvě a pak trvat na tom, že chci jet domů.

Moji nerozhodnost narušilo cvaknutí dveří na konci chodby a Danielova hlava, která z nich hned vzápětí vykoukla. Otevřel dokořán a zůstal stát na prahu, jednou rukou se opíral o rám dveří a druhou měl zastrčenou v kapse. „Co tam děláš?“ zeptal se a jeho hlas se rozlehl úzkým prostorem. Otočila jsem se a opřela se zády o zeď. „Chceš vzít do zaječích?“

Opatrně ke mně došel, povzdechl si a zamračil se, zatímco si natáčel na prst pramen mých vlasů. Nebyl to nijak frustrovaný nebo netrpělivý pohled, ale spíš takový, který říkal: „Prosím, nechoď.“

Vzal si ode mě igelitovou tašku a popadl mě za ruku. Celou dobu ze mě nespouštěl oči, jako bych byla nějaká laň, kterou nechce vyplašit. A zatímco mě vedl vstupními dveřmi do haly, moje nohy ignorovaly všechna ta výstražná varování, která k nim vysílal mozek.

„Danieli, tohle je šílený.“

A srdce s tím ve zběsilém staccatu souhlasilo.

Zavřel za námi, aniž ze mě spustil pohled. „Jo. Naprosto šílený.“ Hrudník se mu prudce zvedal, jak zrychleně dýchal. „Neodejdeš?“

Zavrtěla jsem hlavou a on mi pomalu rozepnul kabát, stáhl mi ho z ramen a odhodil na lavici u stěny. Položila jsem mu ruce za krk a naklonila hlavu, abych ho mohla něžně políbit.

„Nikam nejdu,“ zašeptala jsem.

„Díkybohu.“

Přítáhl si mě blíž a já podlehla jeho neústupným a žhavým polibkům. Celá jsem se třásla a toužila po dalších. Vážně úplně ne skutečně líbal. Přitiskla jsem se k němu a on se ke mně i přesto pokoušel dostat ještě blíž. Konečně udělal krok zpět, oči zastřené touhou.

„Panebože,“ vydechl.

„Jo.“

„Fakt se musím dostat z těch džínů. Jednoho dne bych ještě rád měl děti.“

Sklouzla jsem pohledem k jeho rozkroku. „Vážně to nevypadá, že by nechávaly tam dole dost prostoru k... *pohybu*.“

„Jak už jsem několikrát řekl...“

„Jo, jo, já vím. Jsem si jistá, že na *tebe* nemá ani John Holmes.“

Nadzvedl jedno obočí. „Páni, netušil jsem, že jsi fanyнка sedmdesátkového porna.“

„Jsi si jistej? Mám za to, že jsem se o tom zmínila, když jsme se na prvním semináři představovali,“ prohodila jsem.

Rozesmál se a napodobil mě. „*Ahoj, jsem Aubrey Priceová, chodím na Victoria College a jsem velkou fanynkou obrovského nádobíčka Johna Holmese? Myslím, že to bych si pamatoval.*“ Štípl mě do zadku.

Plácla jsem ho po ruce. „Myslím, že toho musíme ještě hodně probrat. Vypadá to, že mě vůbec neznáš. Takže je asi dobře, že jsem souhlasila, že tu přespím.“

„Očividně.“ Popadl můj kabát a pověsil ho do šatny. „Co kdybych ti to tady ukázal?“ navrhl. „A pak se budu *muset* jít převlíknout z těch zkurvených džínů.“

Zvedl tašku s nákupem a uvedl mě do otevřeného obývacího pokoje, který byl zároveň i kuchyní a jídelnou. Nerezové spotřebiče a mramorový pult v kuchyni, hnědá kožená sedačka v obýváku a stereo s vysokými reprobednami – to všechno doslova křičelo: „Já jsem Daniel Grant a musím mít jen to nejlepší.“ Ale co doopravdy přitáhlo můj pohled, byla od podlahy až do stropu vysoká knihovna, která lemovala celou vzdálenější stěnu. Na to, jak byl mladý, měl neuvěřitelnou sbírku.

Daniel kolem sebe máchl rukou. „Kuchyň, což je zcela zřejmé. Posluž si čímkoliv, co tam najdeš. Jídelní kout a...“

„... neuvěřitelně nádherná knihovna,“ skočila jsem mu do řeči. „Tohle všechno jsi vážně četl?“

„Ano, tak trochu se stala dominantou tohoto pokoje,“ přiznal s nesmělým úsměvem. „Knihy jsou moje slabost.“ Vzal mě za ruku, odvedl do chodby a zaklepal na zavřené dveře. „Toaleta.“ Pak otevřel dveře naproti. „Tohle je pracovna, ale spíš je to něco jako moje doupě.“

Rozpačitě pokrčil rameny a já udělala krok dovnitř. Očima jsem přelétla velkou vestavěnou stěnu s obrovskou plochou obrazovkou a dalšími policemi knih, druhý gauč a konferenční stůl před ním. Na druhé straně místnosti stál velký uklizený pracovní stůl, na kterém ležel notebook a vedle něj bezchybně srovnaná hromádka knih. U gauče měl v držáku umístěnou akustickou kytaru.

„Takže tady se dějí všechny ty důležité věci,“ prohodila jsem a mávla rukou směrem ke stolu.

„Ne, ty se dějí tady.“ Odvedl mě k dalším dveřím – do jeho ložnice.

Rozesmála jsem se. „Ne, tady se dějí ty *kouzelné* věci.“

„*Budou* dít,“ opravil mě. „S radostí ti můžu oznámit, že se v ní za těch šest týdnů, co tu bydlím, žádné kouzlo neodehrálo.“

„To ráda slyším.“ Pohledem jsem zkoumala pokoj. Postel byla pečlivě ustlaná a ležel na ní krásný, čokoládově hnědý přehoz. „Zase ta největší?“

„Jo, nejspíš prostě neodolám požitkářství,“ odpověděl a sklonil hlavu.

„Další televize?“

„Občas při ní usínám. Nemám pak pocit, že je tohle místo prázdné.“

Píchlo mě u srdce. Nikdy v životě jsem nebydla delší dobu sama. Jaké by to asi bylo, žít v jeho bytě a nemít nikoho kolem sebe? I když byt to byl opravdu krásný. Nemohla jsem si pomoci, abych nepřemýšlela nad tím, jestli mu ho pomáhala zařizovat Gwen. Byla tu vidět jistá elegance a jemnost, a i když to nebylo úplně ženské, stejně to prozrazovalo zásah druhého pohlaví.

„Fajn, jdeme vybalit tu tašku. Nemůžu se dočkat, až se podívám, co v ní je, protože mám pocit, jako by sis koupila bowlingovou kouli. Koupelna je tady,“ řekl a já ho následovala do další přilehlé místnosti.

„Páni, ta je nádherná.“

Čisté linie, tmavými dlaždicemi obložená obrovská vana a prosklený sprchový kout vkusně a jednoznačně vypovídaly o tom, že tu

bydlí muž. A všechno bylo tak čisté. Neexistovalo, že by Matt dokázal udržet koupelnu takhle bez chybičky.

Daniel začal vyndávat věci z tašky na umyvadlový pult a jednu po druhé je zkoumal, než je vyrovnal do jedné řady. Nadzvedl víčko šamponu a usmál se, když si k němu přičichl. „To je ten, který normálně používáš, že?“

„Jo. Hrachor a jasmín.“

„Bože, není divu, že tak krásně voníš. Vážně tohle všechno denně využiješ?“

Založila jsem si ruce na hrudi. „Víš, že mi teď právě ruiniješ moje ženské tajemno, když každou z těch kravin dopodrobna zkoumáš?“

Uchechl se. „Máš pravdu. Omlouvám se. Tohle je trochu jako invaze do tvého soukromí, co?“

„Dělám si srandu,“ ubezpečovala jsem ho. Ve skutečnosti jsem doufala, že tašku vybalí, protože tam byla jedna věc, kterou jsem myslela jako vtíp. Naneštěstí jsem ho znejistěla a on s tím přestal.

Otevřel jeden ze spodních šuplíků. „Můžeš si to všechno dát sem,“ nabídl mi.

„Fajn, budu ti to podávat a ty to tam naskládej,“ navrhla jsem a vrazila mu do ruky první věc. A pak jsem sáhla do tašky a podala mu lubrikační gel.

Prudce zvedl hlavu a zamračil se. „Co to kurva je?“

„Jako co myslíš, že to vypadá?“ zeptala jsem se a snažila se udržet kamenný výraz. Trhl sebou, když ho otočil, aby si přečetl zadní etiketu.

„Aplikujte na části těla, které potřebujete zvlhčit. To jako vážně?“

„No, nekoupila jsem to na dnešek, ale víš jak, jednou...“

Daniel mě natlačil na pult a zvedl nahoru. Pak si stoupl mezi moje nohy.

„Promiň, ale co se stalo s typicky anglickým počasím? Jestli tohle budeš někdy potřebovat, tak si půjdu kurva hodit mašli.“

Odhodil tubu vedle umyvadla, přitáhl si mě za boky k sobě a zcela účelově se o mě otřel. Zavřela jsem oči a ztěžka dýchala, když mi vklouzl jazykem mezi rty a začal si se mnou pohrávat. Kousl mě do rtu a zatahal za něj, než jemně vtáhl do úst moje ucho. Z jeho horkého dechu mi projel mráz po zádech.

Omotala jsem kolem něj nohy a on mi zaryl prsty do boků. Před očima mi vyvstala série obrázků: Danielův jazyk, kterým mi olizuje ňadra a zastaví se u každé bradavky, než zamíří dolů a konečně si klekne mezi má stehna, kde mi bezpochyby zařídí cestu rovnou na pokraj extáze...

Poodstoupil ode mě a dal si ruce v bok. Vypadal potěšený sám sebou. Měl bod. Bez debat.

„No?“ zeptal se a tázavě nadzvedl jedno obočí.

Povzdechla jsem si, dala se dohromady a pak jsem přiznala porážku. „Přívalové deště. Nejspíš jsi měl pravdu.“ Sáhla jsem pro gel a už jsem ho chtěla vyhodit do koše, když mě něco napadlo. „Možná že by sis ho rád nechal pro sebe. I při výměně oleje se musí občas trochu mazat, ne? Lidi, co dělají sami na sebe, občas potřebují něco, co by si mohli odepsat z nákladů, pokud vím. *Nechala* jsem si účtenku,“ prohodila jsem nevinně a usmála se.

„Tak fajn, mladá dámo. Koukejte pohnout tím svým zadkem.“

Seskočila jsem dolů. Otevřel skříňku se zrcadlem vedle umyvadla a postavil ho dovnitř. Celou dobu se smál a vrtěl hlavou. Pak natáhl dlaň. „Kartáček.“

Podala jsem mu ho a on ho taky uložil. Na horní policiče stála pěkná řádka léků – bylo jasné, že dal nějaké farmaceutické společnosti pořádně vydělat. Uvažovala jsem, že se ho zeptám, jestli trpí migrénami nebo tak něco, ale zavřel dvířka tak rázně, že jsem na to okamžitě zapoměla. Jakmile jsme uklidili i zbytek mých věcí, popadl mě za ruku a společně jsme se vrátili zpátky do ložnice.

„Než začneš dělat věci do školy, chtěla by ses převlíknout do něčeho pohodlnějšího? Musí ti být strašné horko.“

Popotáhla jsem si svetr. „Je tu trochu teplo. A dusno.“ Mrkla jsem na něj.

Rozesmál se. „Ach, vy slečno s nádhernýma nohama, co já s vámi udělám?“

„Jsem si jistá, že něco vymyslíš.“

„Znáš mě až moc dobře.“

„Znám?“ Založila jsem si ruce na hrudi a přemýšlela o tom, proč Daniel chtěl, abych tu s ním zůstala přes noc.

„Máš pocit, že *ne*?“

„Myslím, že je toho ještě spousta, čemu vůbec nerozumím,“ odpověděla jsem a poklepala mu na srdce. „A to se ani nezmiňuju o tomhle,“ lehce jsem mu zakroužila prstem na spánku.

„Asi máš pravdu. A co tenhle plán? Pracuj chvíli na té prezentaci a pak se postaráme, aby na nás byla Julie pyšná. Uvelebíme se v posteli...“ Nadzvedla jsem obočí.

„Fajn, uvelebíme se *na* posteli, úplně oblečení,“ opravil se. „A ty mi můžeš vyprávět celý svůj životní příběh.“

Vyndal z prádelníku pánské proužkované pyžamo. „Zkus si tohle. Já se převlíknu v pracovně.“ Popadl v šatně modré džíny a přešel ke dveřím. „Chceš něco k pití? Pivo nebo víno?“

„Pokud máš nějaký červený, sklenku bych si dala.“

„Jistě. Nespěchej.“ A s tím za sebou zavřel.

Sundala jsem si oblečení a úhledně ho poskládala na prádelník. Doma bych ho jenom pohodila na židli, ale tady na těch dvou, co stály vedle postele, nebylo ani smítko. Zatraceně, ten byl pořádný.

Spodní prádlo jsem si nechala a oblékla si jeho pyžamo, kalhoty jsem si musela několikrát založit. Představa, že Daniel nosí proužkované pyžamo, mě přinutila k úsměvu. Vlastně *jakákoliv* jeho představa mě nutila se smát.

Povzdechla jsem si a podívala se na sebe do zrcadla nad prádelníkem. „Jak tohle chceš k čertu zvládnout, Aubrey?“ zašeptala jsem ke svému odrazu. Neměla jsem na to žádnou odpověď.

Zamířila jsem do haly a cestou si ještě zapínala knoflíčky. Pracovnu tlumeně osvětlovala jen stolní lampa. Daniel se opíral o okno a se sklenkou piva v ruce pozoroval okolní svět. Sundal si svetr a nechal si jen bílé tričko, co měl pod ním. A ty potenci ohrožující džíny vyměnil za moje oblíbené modré s dírou na koleni. Stejně jako já byl bosý.

„Ahoj.“ Otočil se, jakmile jsem vešla do dveří.

„Měla jsem za to, že se mě nebudeš pokoušet dneska večer svést?“

Rozesmál se. „Co tím myslíš?“

„Ty víš, co se mnou tyhle džíny dělaj.“

Luskl prsty. „*Vypadlo* mi to, ale teď, když ses o tom zmínila...“ Usmál se. „Cítíš se pohodlně?“

Podívala jsem se na sebe a rozpačitě pokrčila rameny. „Asi jo.“

„Vypadáš roztomile.“

„Spíš si *připadám* směšně,“ přiznala jsem s nesmělým úšklebkem a rozhlédla se po uklizené místnosti. „Hele, Danieli, celej byt je naprosto bez chybičky. Jak to dokážeš?“

Uchechl se. „Ty jsi snad čuně, zlatíčko?“

„Čuně? To je trochu silný slovo! Ale nemám obsedantně kompulzivní poruchu, co se týče uklízení, to je jasný.“

„Obsedantně kompulzivní poruchu? *Tohle* je trochu moc! Chceš mi snad tvrdit, že trpím nějakou neurózou?“

Usmál se a znovu se opřel o okno, ale nespouštěl ze mě oči. Cítila jsem tu nevyslovenou výzvu. Podruhé jsem se rozhlédla po dokonale srovnaných papírech a knihách, na pera a tužky vyrovnané do jedné řady, strategicky rozmístěné fotografie na poličkách a očividně chybějící nepořádek. Nemohla jsem si pomoci, aby se mi nevybavilo jeho neposkrvněné BMW – vždycky bez chybičky, zevnitř i zvenku.

Pomalu jsem došla ke konferenčnímu stolku, abych se podívala na hromádku časopisů.

Daniel mě sledoval, jak jsem se sehnula a jeden z nich jsem posunula stranou. Nadzvedla jsem obočí. Pokrčil ramenem, ale ani se nepohnul. Vzala jsem vrchní dvě čísla do ruky a hodila je na gauč. Zhluboka si povzdechl, ale pořád zůstával na svém místě. Ještě chvíli jsem počkala, skousla si ret a pak jsem celou hromadu rozhodila po stole. Daniel ztuhl a sundal ruku z okna.

„Co to děláš, Aubrey?“

„Starám se o to, aby tohle místo vypadalo, jako že tu někdo bydlí,“ odpověděla jsem a povystrčila bradu.

„A tohle mi má vadit? Tak je to?“ zeptal se s podivným zábleskem v očích.

„Já nevím. Vadí?“

Rychle se napil piva a odložil skleničku na pracovní stůl, než došel ke mně. „Co kdybych řekl, že ne?“

„Nebyla bych si jistá, že ti věřím.“

Podíval se na poházené časopisy. Znovu jsem se sehnula a shodila ze stolu poslední číslo magazínu *Maclean*. Pár vteřin tam jen mlčky stál a pak jedním rozmáchlým gestem smetl všechno na podlahu. S triumfálním výrazem se ke mně otočil.

Vyjekla jsem a rychle se ho chytila kolem krku, abych nepřepadla dozadu, když po mně bez varování skočil, ale nemusela jsem mít strach. Bezpečně mě sevřel v náručí, přitáhl si mě blíž a divoce mě líbal. Padli jsme na gauč, aniž jsme se byť jen na centimetr vzdálili. Celou svou vahou jsme drtili časopisy pod námi. Měl horký jazyk a chutnal po Guinnessu. Naprosto výtečná kombinace.

Opřel se o loket a odhrnul mi vlasy z tváře. „Neumím spočítat, kolikrát jsem si tohle představoval, a nemůžu uvěřit, že se to skutečně děje.“

„Víš, co si myslím?“

„Co?“

Popadla jsem ho za tričko a přitáhla si ho zpátky k sobě. „Myslím, že bychom si měli popovídat později.“

Ušklíbl se, položil se na pohovku a přetočil se tak, abychom leželi na boku vedle sebe.

Nakonec.

Lehce do mě strčil a nepřestával mě líbat. Lehla jsem si na záda a při tom pohybu časopis pode mnou zapraskal a roztrhl se. Odtáhl se a zhluboka si povzdechl.

„Nadzvedni na chvíli zadek,“ poprosil mě.

Poslechla jsem ho, díky čemuž jsme se tvrdě srazili boky.

Zasténal. „Vidíš, co mi děláš?“ Znovu se ke mně přitiskl a bez okolků hodil zmuchlaný časopis na zem.

„Nevím, co jsem si myslela,“ vydechla jsem. „Nejsi ani trochu neurotický.“

„Věděl jsem, že to nakonec uvidíš z mého pohledu.“

Zakryl mě tělem, zcela úmyslně se na mě natlačil a zadíval se mi do očí. Vjela jsem mu rukama do vlasů, zavřela oči a škádlila ho jazykem. A užívala si ten chraptavý zvuk, který z něj vycházel, když se proti mně začal pomalu pohybovat.

Tohle bylo štěstí. Čiré a žhavé štěstí. Bylo to tak špatné a zároveň tak správné. Nějakým podivným způsobem jsem se přistihla, jak si v duchu opakuju modlitbu Páně:

Neuved' nás v pokušení, neuved' nás v pokušení...

Ale bylo příliš pozdě. Už jsme se jím nechali strhnout a řítili jsme se milovými kroky vpřed jako párek dětí, které vidí zmrzlinářský vůz. Kdo mohl tušit, že pouhé mazlení přes oblečení může být tak žhavé?

Sjel mi dlaní z boku přes stehno až dolů ke koleni. Zvedl mi nohu a přesně pod tím správným úhlem a tím správným tempem se o mě

otíral knoflíkem z džínů. Bože, pomoz mi, ale trefil i to správné místo. Odplouvala jsem někam pryč a zapomněla na všechno okolo sebe, zatímco jsem se k němu tiskla a sladila s ním svoje pohyby.

Jeho jazyk a rty byly všude – na mých ústech, na krku, sjížděly dolů po hrdle, laskaly moje klíční kosti. Roztřesený dech se změnil v zoufalé sténání. Sjela jsem mu dlaněmi po bocích a zabloudila pod tričko. Bříšky prstů jsem vláčnými pohyby zkoumala jeho hebkou kůži a vyrýsované svaly na zádech.

Pamatuj si tuhle chvíli. Pamatuj si, jakéj to byl neuvěřitelný pocit, když ses poprvé dotkla jeho kůže.

„Je to úžasný,“ povzdechl si.

Nechal hlavu spadnout dopředu, zavřel oči a vpíjel můj dotyk. Lehce jsem ho nehty škrábala po páteři. Najednou se zamračil a zachvěl.

„Kurva, jo, přitlač,“ vydechl. „Tak tvrdě, abych zítra věděl, že se mi to jen nezdálo.“

Oči měl zastřené touhou, rty pootevřené, jak se nade mnou vzpíral, a jeho dech se mísil s mým. Přejela jsem mu jazykem po lícni kosti, zaryla mu nehty mezi lopatky a pak pomalu sjížděla k bedrům.

Nahrbil se a tiše hrdelně zasténal. „To je tak kurevsky sexy, Aubrey.“

Znovu se proti mně začal pohybovat, ale tentokrát se jeho tempo společně s jeho dechem zrychlilo, zatímco si mě dlaněmi pevně přidržoval na místě. Najednou se mi v hlavě mihla ta nejsměšnější myšlenka na světě.

Neznám jeho prostřední jméno, nevím, kdy má narozeniny, jak si dělá kafe, ani jaká je jeho nejoblíbenější příchut' zmrzliny. A naprosto netuším, jaký si vybral téma pro svoji dizertační práci!

Vybavila jsem si Juliino varování a vzpomněla si na důvod, proč jsem souhlasila s tím, že tady dneska večer přespím. V mysli se mi vynořila Danielova dnešní slova:

„Nezapomněl jsem na tvoje podmínky a náš kompromis. Jsem stejně rozhodnutý brát věci pomalu jako ty. Jak jsi řekla v pátek, chci, abychom měli příležitost poznat jeden druhého.“

Ztuhla jsem.

„Danieli,“ zalapala jsem po dechu. „Myslím, že bys to měl ukončit.“

„A o co myslíš, že se snažím?“ zachraptěl mi do ucha, oči stále zavřené a prsty zaťaté do mých boků.

„Ne, myslím, že bys to měl ukončit se mnou a slézt ze mě.“

Ztěžka se mi zhroutil do ramene. „Doufal jsem, že přesně tohle jsi tím nemyslela,“ zavrčel.

Přetočil se na bok a odmítal otevřít oči. Položila jsem mu dlaň na srdce a cítila, jak mu hlasitě buší.

„Prosím, nezlob se na mě,“ zašeptala jsem.

Zavrtěl hlavou, ale pořád se na mě nepodíval. Položil si předloktí přes oči. „Proč bych se měl zlobit?“ zeptal se. Pak se posadil a odsunul se na druhý konec gauče.

Rychle jsem si zapnula vrchní knoflík u pyžama. Ani jsem si nepamatovala, že by mi ho rozepnul.

„Nechci, aby sis myslel, že jsem tě záměrně pokoušela.“ Narovnála jsem se a taky se přesunula na kraj pohovky. Položila jsem si tvář k němu na rameno.

Láskyplně mi rozčuchal vlasy. „Nemyslím si to. Jenom jsem se nechal unést. Je to moje vina, ne tvoje. Ale jestli máme mít vůbec

naději, že to dneska v noci přežijeme, asi bych si měl jít dát sprchu.“ Protřel si oběma rukama tvář a poraženě si povzdechl. „Vydržíš to tady na chvíli sama?“

„Jasně. Jen běž a udelej, ehm, co potřebuješ. Možná že začnu s tou pitomou prezentací v PowerPointu.“ Snažila jsem se nesmát. Vypadal, jako kdyby ho něco opravdu bolelo.

„Jak to vy ženský děláte?“ zeptal se a z tváře mu číselá skutečná zvědavost.

„Děláme co?“

„Ty víš co, že se prostě jen tak zvednete a jdete umývat zatracený nádobí nebo tak něco. Já tady trpím.“

Zajela jsem mu rukou do vlasů. „Myslím, že jsme prostě z jiného těsta, námořníku.“

„Já nevím.“ Povzdechl si a rychle mě políbil. „Podle mě máte sílu ducha jako svatí. Půjč si můj notebook, když bude potřeba.“ Mrkl na mě a zamířil ke dveřím.

Jak se dokážu sakra ovládnout *já*? Z jiného těsta, to určitě. Vklouzla jsem na Danielovu židli a přihlásila se na e-mail. Během toho, co se načítal, jsem párkrát zakroužila rameny. Potřebovala jsem se alespoň hodinu věnovat práci, abychom oba vychladli. Našla jsem zprávu s přílohou, která obsahovala shromážděné informace od všech mých spolužáků. Dala jsem ji stahovat a mezitím jsem popíjela víno a přemýšlela o tom, že Daniel je právě teď v proskleném sprchovém koutě, zamlženém párou a celý od mýdla...

Fajn, to vůbec nebyl dobrý nápad.

Odkašlala jsem si, donutila se posadit zpříma a soustředit se na dokument před sebou. Zamračila jsem se a znovu jsem si přečetla poznámky jednoho ze svých spolužáků, když jsem koutkem oka zaregistrovala pohyb ve dveřích. Daniel mě sledoval a utíral si u toho záda ručníkem. Tvář mu žhnula. Převlékl se do kalhot od pyžama, ale pořád měl na sobě totéž bílé tričko.

„Jak to jde?“ zeptal se. „Udělalas něco?“

„Jen pročítám poznámky a upravuju je. Co sprcha? Udělals něco?“

„Zvládl jsem, co se dalo. Díky za optání,“ odpověděl a provinile se usmál.

Pak se ke mně připojil a opřel se o stůl. „Hej,“ oslovil mě a já k němu zvedla oči. „Nejspíš si myslíš, že jsem předtím lhal, jako když tiskne, a ukázalo se, že jsem jenom nadržžený puberták.“

Nemohla jsem si pomoci, abych se nerozesmála. „Ty si myslíš, že jsem si uvědomila až teď, že jsi jako nadrženej puberták?“

„To je pravda. Ale vážně, nechal jsem se strhnout silou okamžiku. Díky, že jsi mě zastavila.“ Usmál se. „Nikdy bych nevěřil, že to jednou řeknu. Každopádně, teď už jsem myslím v pohodě, takže ti slibuju, že se budu chovat po zbytek noci slušně.“

„To nezní moc jako zábava.“

Sklonil se, aby mě mohl něžně políbit. „A kdo je tu nadržžený teď, co?“ zašeptal.

„Přistižena při činu.“

Rychle jsem si ukradla další polibek, než jsem se zadívala zpátky na monitor.

„Můžu nějak pomoci?“ zeptal se a nakoukl mi přes rameno.

„Obsah je v pohodě. Jsou to všechny ty přechody a animace, co mě přivádí k šílenství.“

„S tím ti moc rád poradím. Jenom si skočím ještě pro jedno pivo.“ U dveří se zastavil a obrátil se zpátky ke mně. „Ach. A ujisti se, že si to všechno uložíš. Můj počítač občas dokáže být dost temperamentní. Použij flešku.“

Za posledních pár let jsem takhle přišla o spoustu dat, takže jsem klikla na externí disk a pokusila se uložit si svou práci pod názvem „Aubrey“.

Vyskočilo na mě dialogové okno.

Soubor s názvem „Aubrey“ již existuje. Chcete nahradit stávající soubor?

Daniel má dokument, který se jmenuje jako já? Dobře, tohle bylo trochu divné. Klikla jsem na „Ne“ a zkusila to znovu, tentokrát jsem použila celé své jméno.

Soubor s názvem „Aubrey Priceová“ již existuje. Chcete nahradit stávající soubor?

Co to sakra je? Zamračila jsem se a otevřela jsem externí paměť. Objevilo se přede mnou šest složek.

Jedna z nich se jmenovala Aubrey. Na chvíli jsem si nervózně pohrávala s prsty a pak jsem ji otevřela. Uvnitř byly tři dokumenty.

Dokumentace, Aubrey Priceová a Aubrey. To pokušení je otevřít bylo neskutečné. Začala jsem podupávat nohou a zaslechla jsem, jak si Daniel píská, zatímco se vrací halou zpátky do pracovny. Rychle jsem tu složku zavřela, vytrhla paměť z USB portu a odhodila ji

na stůl. Dopadla vedle těžítka na papír – skleněné postavy Sisyfa, který tlačil kovový balvan na horu z křišťálu.

Daniel vešel do pracovny a já k němu s trhnutím zvedla hlavu.

„Je všechno v pořádku?“

„Jo, jo, v nejlepším.“ Přinutila jsem se k úsměvu.

Znovu jsem se podívala na flešku a pak střelila pohledem k těžítku. Na dřevěném podstavci byla vyryta stříbrná slova:

Pravda tě osvobodí.

5. KAPITOLA

Láska je pravdou

*... zná Láska meze, chlípnost neví kam,
jeť Láska pravdou, chlípnost lež a klam.*

(VENUŠE I ADÓNIS)

„**F**ajn, kouknu se na to,“ řekl Daniel a sevřel mi rameno. Pak si odešel vzít druhou židli, aby se mohl posadit vedle mě.

Vyhнула jsem se mu pohledem, rychle si zkopírovala celý upravený text do e-mailu a odeslala ho sama sobě, než jsem všechno zavřela.

„Víš co? Myslím, že se na to podívám až zítra. Nechci marnit čas, když můžeme odpočívat a povídat si,“ prohodila jsem.

Potřebovala jsem se dostat od toho stolu. Pryč od Sisyfa a jeho až děsivě trefně mířených slov.

„A navíc s sebou nemám knížku. Potřebuju se podívat po správných citacích, víš, abych vypíchla svoje závěry, takže stejně budu muset nejspíš počkat, až se dostanu domů...“ plácala jsem pátý před

devátý a přála si, aby Daniel něco řekl, protože jsem se rychle blížila k Aubrey-*kte*rá-*neumí-lhát-aniž-by-zrudla-jako-kroc*an.

„Vážně? A jakou knihu?“ zeptal se.

„*Paní Bovaryová*.“

„Tak to máš štěstí.“ Ukázal na vrchní polici v knihovně. „Všechny jsou ve francouzštině. Jsem si jistý, že ji mám, pokud se po ní chceš podívat.“

Nijak jsem netoužila začít hledat citace v *Paní Bovaryové*, ale rozhodla jsem se ho poslechnout a dostat se tak pryč od Sisyfa. Vstala jsem, začala procházet jednu knihu za druhou a přitom jsem mumlala jejich názvy.

„Tady je.“ Natáhl se mi přes rameno. „Přímo vedle *L'Invitée*.“

Podal mi ji a já si prohlídla ještě několik dalších titulů. „Danieli, ty je máš srovnané podle abecedy?“ zeptala jsem se.

Prekřížil si paže na hrudi a s úšklebkem se opřel o knihovnu. „Možná.“

„Páni, ty se vážně *strašně* podobáš svému tátovi,“ řekla jsem.

„Hodlám tuhle poznámku brát jako kompliment, a ne jako urážku.“

Zvedl ruku a lehce zatřásl knihovnou. „Jednoho dne vyzkoušíme, jak moc je pevná,“ prohodil a nestydatě na mě mrkl. „Takže, líbila se ti?“ zeptal se a ukázal na knihu v mé ruce.

„Je dobrá. Není to moje oblíbená, ale je v pohodě.“ Vrátila jsem ji na její místo do police. „Není šance, že bych ještě dneska večer něco udělala, Danieli. Můžeme se prostě někde pohodlně usadit a promluvit si?“

Bohužel téma, které jsem hodlala nadhodit jako první, už tak zářné nebylo. Jenže v pátek jsme s Danielem uzavřeli dohodu. *Už žádná*

další tajemství. Pokud jsem chtěla vědět, co je v těch složkách, musela jsem se zeptat. A pokud ke mně chtěl být naprosto otevřený, odpoví mi.

„Víš jistě, že jsi toho udělala dost?“

„Bude to v pohodě, vážně.“

„Fajn. Je to na tobě.“ Pohládl mě a odešel ke stolu. Našel na pracovní desce pohožený USB disk a zvedl ho. „Takže tohle už nebudeš potřebovat?“

Mávla jsem rukou. „Nic jsem si tam neuložila. Zkopírovala jsem si to do e-mailu a poslala si to.“

„Taky možnost.“

Otevřel vrchní zásuvku u stolu a chystal se ho uklidit, ale místo toho z ní vytáhl druhou flešku, která vypadala téměř stejně jako ta první. Ve tváři se mu nejdřív mihl zmatený výraz, ale pak převládla panika.

„Do hajzlu. Otevřela jsi z ní nějakou složku?“ Zvedl tu, o které předpokládal, že jsem ji použila.

Ach, sakra. A je to tu.

„Tak trochu,“ odpověděla jsem.

Zhroutil se na židli a vypadal, jako kdyby mu někdo sebral vítr z plachet.

„Měl jsem v úmyslu dát ti tu prázdnou.“ Zvedl druhý USB disk. „Co jsi viděla?“ Vypadal opravdu vyděšeně.

Panebože, co v těch dokumentech bylo, že takhle vyvádí?

„Nic. Žádný konkrétní soubor jsem neotevřela. Viděla jsem jenom jejich názvy.“

„Kurva, tohle je přesně ten důvod, proč bychom to neměli dělat.“ Zabořil si obličej do dlaní. „Vážně jsi nic neotevřela?“ zeptal se a znovu ke mně zvedl oči.

„Řekla jsem ti, že ne. Vyrvala jsem tu zatracenou věc z počítače dřív, než jsem mohla cokoliv spatřit. Což jen tak mimochodem nebylo vůbec snadný. Sakra, jenom jsem si chtěla uložit svoji práci pod svým jménem a zjistila jsem, že už tam jsou stejně pojmenované soubory.“

Zamračil se a párkrát se pokusil naprázdno něco říct, než konečně znovu našel svoje hlasivky. „Cože? Ne, já nemluvím o *těchhle* souborech. Mluvím o zadání testů, zkouškových otázkách a o všech věcech, které jsem si zapsal na schůzkách s Martinem.“

Zírala jsem na něj úplně stejně zmateně zpátky. „Nic takového jsem neviděla. Byla jsem trochu rozptýlená všema těma *Aubrey* souborami.“

Prudce vydechl a popadl se za srdce. Pak sklonil hlavu mezi kolena a několikrát se zhluboka nadechl, než se znovu narovnal. „Víš určitě, žeš nic neviděla?“

„Už se mě na to znovu neptej, Danieli. A myslím to vážně.“

Odhodil flešku do zásuvky a zabouchl ji. Pak se ke mně připojil na druhé straně stolu.

„Omlouvám se,“ řekl a odtáhl mi pevně založené paže od těla, než mě objal.

„Nenechávej mě samotnou nikde poblíž tvýho počítače nebo USB disků, dokud ten kurz neskončí,“ zamumlala jsem mu do krku. „To byl tvůj vůbec nejblbější nápad. Co kdybych něco *omylem* viděla?“

Pohodlně se opřel o stůl a já se postavila mezi jeho nohy. Takhle jsme měli oči na stejné úrovni.

„Nevím, na co jsem myslel. Myslím, že jsem asi nemyslel *vůbec*. Mám těch USB disků spoustu a nějak se mi popletly. Omlouvám se, že jsem tě podezříval. Bylo to zbytečné.“

„Chápu, proč ses musel zeptat. Ale *jednou* by to bohatě stačilo,“ dodala jsem. „A teď se musím zeptat zase já – jsou ty soubory s mými jmény taky do školy? Zakládáš si je takhle o každém?“

„Vedu si o svých studentech záznamy, ale je to jen docházka nebo popis jejich aktivity v hodinách. A každý nemá svůj vlastní soubor.“

„Tak proč já?“ zeptala jsem se.

„Stačilo by, kdybych ti řekl, že v nich není nic zavrženíhodného? Spokojila by ses s tím?“

„Ani ne. Pomoz mi. Aspoň trochu.“

„Pomocť ti? Jak?“

„No, napadlo mě, že je v nich možná něco divného nebo soukromého. Že ses možná dostal k mým osobním záznamům nebo tak něco.“

A ve chvíli, kdy ze mě tahle slova vypadla, mi okamžitě došlo, jak hrozně to znělo.

„Osobní záznamy? Páni.“ Jeho sevření povolilo.

„Fajn, to neznělo úplně dobře. Ale nebyl bys trochu zaskočenej, kdybys byl na mém místě a zjistil, že mám u sebe v počítači pár souborů, který se jmenujou jako ty?“

„Vzhledem k tomu, že vím, co v nich je, o tom můžu jen těžko objektivně přemýšlet.“ Zavrtěl hlavou. „Nemůžu uvěřit, že sis myslela,

že bych byl schopný narušit tvé soukromí tím, že bych se díval do tvé osobní složky.“

„A *já* nemůžu uvěřit, že sis myslel, že bych otevřela dokument, ve kterém by očividně bylo zadání testů nebo zkouškových otázek,“ vrátila jsem mu to.

Povzdechl si a znovu si spojil ruce za mými zády. „Udělalí jsme to znovu, že?“

„Co jsme udělali?“

„Vrhli jsme se do ukvapených závěrů a nedali jeden druhému možnost to vysvětlit.“

Ustoupila jsem o krok zpátky a vymanila se z jeho objetí. „Je to trochu znepokojující, co?“

Nakrčil nos, jako by se pokoušel rozluštit nějakou hádanku. Došla jsem zpátky ke knihovně, potřebovala jsem chvíli nebýt v jeho blízkosti. Studovala jsem názvy tří velkých svazků na konci jedné z poliček: *Ovládněte svou mysl*, *Poruchy nálad*, *Průvodce úzkostí u dospělých*. Než jsem vůbec mohla zpracovat, co přítomnost těchhle knih znamená, byl už Daniel u mě.

„Omlouvám se, že jsem o tobě pochyboval. Musíš si myslet, že ti ani v nejmenším nevěřím.“

„A věříš?“

„Samozřejmě že ano. Ale mám pocit, jako bych neustále v hlavě slyšel tátův hlas – že se to nevyhnutelně podělá. Možná se jedna moje část prostě bojí, že by mohl mít pravdu.“

„Nikdy bych neudělala nic, co by ti ublížilo,“ ubezpečila jsem ho. „Pokud máš kvůli mojí přítomnosti výčitky svědomí, okamžitě se oblíknu a půjdu domů.“

„Zůstaň. Prosím.“ Daniel se natáhl přes stůl a popadl naše sklenice s pitím. „Pojď sem,“ pobídl mě. „Půjdeme někam jinam.“ Následovala jsem ho do ložnice a opět jsem ucítila kolem žaludku tu starou známou směs úzkosti a vzrušení. Odložil pivo a víno na prádelník a přitáhl si mě do náruče, až jsem skončila s tváří v prohlubni jeho krku. Po chvíli mi zamumlal do vlasů: „Víš, čeho jsem si tu minulou noc všiml?“

„Čeho?“

„Jak sem dokonale pasuješ.“

„Taky jsem si toho všimla.“

Pustil mě a společně jsme přešli na druhou stranu pokoje ke křeslům, která stála vedle postele. Posadila jsem se a skrčila si nohy pod sebe. Daniel se zhroutil ztracený v myšlenkách vedle mě.

„No?“ pobídla jsem ho.

„Chceš ty složky vidět?“

Zasténala jsem a plácla se do čela. „Připadám si hrozně, kvůli tomu, co jsem řekla. Bylo to mimo.“

„Nic tak hrozného se nestalo.“ Natáhl ke mně ruku. Propletla jsem si s ním prsty.

„Co kdybych řekla, že je vidět nechci?“ zeptala jsem se.

„Pak bych odpověděl, že mě doháníš k šílenství nejvíc ze všech žen, co znám.“ Zatahal mě za ruku. „Pojď sem.“

Posadila jsem se k němu na klín a nechala si nohy viset přes boční opěrku.

„Ty soubory jsou čistě soukromé, ale dvakrát bych se nerozmýšlel ti je ukázat, kdybych věděl, že tě to uklidní,“ řekl. „Žádná tajemství, správně?“

Teď už jsem nebyla tak přesvědčená, že je chci vidět. Ta ochota mi je ukázat rozptýlila veškeré moje zbývající obavy.

„A co takhle kompromis,“ navrhla jsem. „Proč mi neřekneš, co v nich zhruba je, a necháme to plavat?“

„Fajn.“ Trochu se zavrtěl. „Jeden ten soubor jsem založil v den, kdy ses přišla zapsat na seminář. Jmenuje se ‚Dokumentace‘. Jsou v něm záznamy našich rozhovorů.“

„To zní až úředně.“

„Tak to také mělo být. Zapisoval jsem si věci, které jsi řekla, a způsob, jakým jsem se k tobě choval, zvláště když jsme byli sami. Abych byl upřímný, kryl jsem si záda. To úterní ráno jsem z tebe cítil určitý – zájem, dalo by se říct. Tam před tou učebnou?“

„To jsem byla tak průhledná?“

„No, všechno to červenání a koktání, o slintání se ani nezmiňuju...“

„Běž do háje,“ rozesmála jsem se. „To byl ten nejtrapnější první dojem, jakej jsem kdy na někoho udělala.“

„Vůbec ne. Byla jsi okouzlující.“

Netušila jsem, jestli bych se neměla cítit ublíženě kvůli jeho domněnkám, že bych ho dokázala potenciálně ohrozit stejným způsobem, jako to udělala Nicola, ale předpokládala jsem, že kdybych byla na jeho místě, byla bych úplně stejně paranoidní. A on mě tenkrát ještě vůbec neznal.

„A když sis dělal tyhle takzvané záznamy – psal jsi taky o svých pocitech ke mně?“

„Ne, samozřejmě že ne. Popíral jsem je. Psal jsem o tom, jak jsem se k tobě choval jako profesionál a držel si od tebe odstup. Jak jsem

nikdy nepřipustil, abychom spolu zůstali sami v jedné místnosti za zavřenými dveřmi, a vždycky tě oslovoval jen příjmením a tak.“

„A povězte mi, pane Grante,“ prohodila jsem a snížila hlas. „Stále si vedete záznamy?“

„Ne, nevedu, slečno Priceová. Přinejmenším ne na oficiální úrovni.“

„Kdy jsi přestal?“

„Třináctého února. To jsem napsal poslední záznam, ve kterém ospravedlňuju fakt, že jsem tě po představení odvezl domů, když ti bylo špatně. Později jsem ležel celou věčnost v posteli a nemohl usnout, tak jsem vstal a napsal něco dalšího, ale to už bylo jiné.“

„Jak jiné?“

Oba už jsme teď šeptali.

„No,“ pokračoval a zlehka mi přejížděl bříšky prstů po tváři. „Založil jsem nový soubor. Jmenuje se ‚Aubrey Priceová‘ a ten bych rozhodně u akademického soudu nerad ukazoval.“ Tiše se zasmál. „Psal jsem o tom, jak moc jsem tě chtěl v tom divadle políbit a jak bezmocný jsem si připadal, když ti nebylo dobře. O tom, jak neskutečně jsem žárlil, že s tebou Matt může trávit volný čas, a já ne. To byla ta chvíle, kdy mi došlo, že mě máš v hrsti.“

„Vážně?“ zašeptala jsem.

Přikývl. „Od téhle chvíle už nebyly žádné oficiální záznamy. Snažil jsem se vyrovnat se svými pocity, o nichž jsem věděl, že jsou na-prosto nevhodné a nerozumné,“ vysvětloval a zíral na mě zpod těch svých dlouhých řas. Bože, byl tak sladkej. Vzal do dlaně mou tvář a palcem mi přejížděl po lícni kosti.

„Možná jsem v pátek žertoval, když jsem říkal, že přemýšlím o třináctém březnu jako o našem měsíčním výročí, ale ta únorová noc byla rozhodující, co se týče mých citů k tobě. Ta uvaděčka v Hart House se mě zeptala, jestli tě chci jít zkontrolovat na dámské záchody. Nazvala tě mou *přítelkyní*. A já si strašně moc přál, aby to byla pravda.“

„No, všechna znamení ukazují na to, že to vážně bylo naše první rande,“ potvrdila jsem. „Nemá cenu to popírat. A když už jsi to napsal...“

„To jsem asi napsal.“ Usmál se. „Chceš vědět víc?“ zeptal se. „Řeknu ti i o tom třetím souboru, jestli chceš, ale rád bych si zachoval alespoň nějakou hrdost.“

„Ne,“ odpověděla jsem. „Víc toho slyšet nepotřebuju. Ale potřebuju se dostat z toho křesla. Začíná mě bolet zadek.“

Uchechl se. „Fajn, ale musíme si stanovit pravidla, než zamíříme támhle,“ řekl a mávl rukou směrem k posteli.

„Pravidla?“

„Aby se nám to zase nevyšklo z rukou.“

„Páni, to zní vážně.“

„Smrtelně vážně,“ potvrdil mi a pokusil se zatvářit přísně. „Pravidlo číslo jedna. Žádné rty-kousající-a-obočí-pozvedající sexy výrazy.“

„V tom případě pravidlo číslo dvě. Žádný kalhotky-máčejíci dolíčkovatý úsměvy a žádný mrkání, *pane*,“ vrátila jsem mu to.

„Kalhotky-máčejíci? To se mi líbí,“ zamumlal a odhrnul mi vlasy za rameno, než mě políbil na krk a nosem se mi zavrtil pod límeček od pyžama, aby se mi dostal k rameni. „Pověz, ladí ty kalhotky s touhle černou podprsenkou?“

Odtáhla jsem se od něj. „Pravidlo číslo tři. Nebudeš dělat *žádnou* z těchhle kravin, o kterou ses teď pokusil.“

Znovu se rozesmál a pomohl mi, když jsem se pokoušela vstát z jeho klína.

„Hádám, že si to tedy budu asi muset jenom představit,“ prohodil.

„Och, ladí spolu, o to se neboj.“ A jak jsem se vlekla k posteli, promnula jsem si svůj ztuhlý zadek. Daniel se zvedl hned za mnou a pravděpodobně doufal, že mi s tím pomůže, ale začal mu zvonit telefon.

Zašklebil se, když se podíval na displej. „Ahoj, Penny. Tak jak to jde v novém hnízdečku?“

Postavil se vedle mě, jednou rukou mě objal a nechal si dlaň položenou na mém břiše, zatímco dál pokračoval v rozhovoru. Něžně mě hladil a v jeho hlase se ozývalo chichotání, překvapení i roztočilé výrazy. Čím déle mluvil, tím víc začínal používat svůj anglický přízvuk.

„Jak se má Penny?“ zeptala jsem se, když to položil.

„Dobře. Bojí se, že si Brad udělá něco se zádama, jak pořád přeusouvá nábytek z místa na místo. A mám ti vyřídit pozdrav, až s tebou budu mluvit. Takže, pozdravuje tě Penny,“ prohodil.

„A co to bylo o tom, že jim půjdeš příští neděli s něčím pomoci?“

„Předchozí majitel vymaloval zdi v kuchyni zářivě zelenou barvou a Penny z toho šílí. Půjdem jim s Jeremym pomoci to přemalovat. Možná by ses mohla stavit?“

„To zní jako zábava. A když už o ní mluvíme,“ řekla jsem a zatáhla ho k posteli. „Můžeme? Teda, máme dovoleno se chvíli tulit, ne? Nebo je tu ještě víc pravidel?“

„Co kdybychom prostě používali mozek? Až po tobě,“ pobídl mě. Praštila jsem sebou na záda a roztáhla ruce, jako bych chtěla udělat sněžného anděla.

„Co to děláš, ženská?“ zeptal se a položil si jedno koleno na matraci.

„Tahle postel je obrovská! Miluju ji!“ Doplazila jsem se k polštářům a skočila do nich. „Ach, to je život.“ Poplácala jsem místo vedle sebe a on se natáhl, vzal mě za ruku a položil mi naše spojené dlaně na břicho. Pak se na mě podíval a zamračil se.

„Co je, kolínko?“ zeptala jsem se a hladila ho bosou nohou po chodidle.

„Penny se mě zeptala, jestli jsem tě od pátku viděl, a já řekl, že ne. Nemyslím, že bych jí někdy předtím lhal.“

„Proč si jí teda neřekl, že jsem tady?“

„Nejsem si jistý. Možná jsem chtěl, aby tahle chvíle byla jen mezi námi. Aby byla jenom *naše*.“

Zkoumala jsem jeho tvář. „To je to nejúžasnější ospravedlnění lži, jaký jsem kdy slyšela,“ řekla jsem. „Ačkoliv *pravda tě osvobodí*, Danieli.“

„Ach bože, nezačínej s tím. Tys viděla to těžitko?“

„Jo. Odkud to je?“

„*Pravda tě osvobodí*? Z Bible. Jan 8/32. Chceš hádat, kdo mi ho dal?“

„Tvůj táta?“

„Učíte se rychle, slečno Priceová. Dal mi ho loni k narozeninám. Po tom všem, co se stalo, mi řekl, že k sobě musím být upřímný a nakonec všechno dobře dopadne. Myslím, že se mi pokoušel pomoci nebo mě povzbudit. Ale většinu času, když se na něj dívám, mě to jen nutí víc přemýšlet.“

„V jakém smyslu?“ Posadila jsem se víc zpříma.

„Obvykle o tom, jestli si vážně myslíš, že jsem o všem, co se stalo na Oxfordu, prostě lhal. Občas to sklouzne až k filozofování o tom, co je to vlastně pravda. Je velký rozdíl mezi tím, co je to *ta* pravda a co je jenom pravda. Chápeš, co tím myslím?“

Neměla jsem ani nejmenší tušení. Možná že kdyby nebyla neděle deset večer a já bych neležela v posteli s Danielem, byla bych schopná se na tu otázku soustředit. „Bolí mě z tebe hlava.“

„Chceš zažít pořádnou bolest hlavy? Zkus napsat moji dizertační práci.“

„O čem je?“

Povzdechl si a založil si ruce pod hlavu. „Ve zkratce je o jungovských individualitách v Shakespearovi.“

„To je pěkně těžký téma.“

„Je fascinující, když mám pořádek v hlavě, ale doslova zničující, když je to naopak. Po tom fiasku s Nicolou jsem musel nechat psaní úplně. Pak jsem strávil měsíc čtením toho, co už jsem vytvořil. Připadalo mi to, jako by to napsal někdo jiný. Skoro jako bych začínal úplně od začátku.“

„To si nedokážu ani představit.“

„Pak jsem ji musel dostat do stavu, aby ji tady na torontské univerzitě přijali. Nic, co jsem udělal na Oxfordu, mi nezaručovalo, že to tady projde.“

„Nenávidím tu holku. Když jen pomyslím na to, jak tě to její falešné obvinění ovlivnilo, je mi...“ Zavrtěla jsem hlavou.

„A to nevíš ani polovinu.“

„Co tím myslíš?“

„Nic. Staré rány.“

Chvilí mě jen tak držel a oba jsme v tichosti leželi. Pak jsem si na něco vzpomněla.

„Hej, Danieli?“

„Hmm?“

„Jaké je tvoje prostřední jméno?“

„Garrison. Stejně má i můj otec.“

„To je bezva jméno.“

Usmál se do stropu. „A jaké je tvoje?“

„Lynn.“

„Aubrey Lynn. To se mi líbí.“

„Díky. Fajn, a jaká je tvoje oblíbená příchut' zmrzliny?“

Trochu se zavrtěl a podíval se na mě. „To jako vážně?“

„Ano, vážně. Vzpomínáš, jak jsem ti předtím říkala, že jsme z jiného těsta? Tak já jsem myslela na úplně šílený věci. A tohle je jedna z nich. Potřebuju to vědět.“

„Vydrž. Já jsem byl na pokraji toho, abych se udělal do kalhot, a tys myslela na moje prostřední jméno a na zmrzlinu?“

Rozesmála jsem se. „Taky jsem se nechala strhnout okamžikem, ale bylo docela těžký poddat se tý vášni, když je tu pořád tolik věcí, který o tobě nevím.“

„Jasně. Jsem směšný. Vanilková. To je moje nejoblíbenější zmrzlina. Ne, škrtni si to, *francouzská* vanilka. Jaká je tvoje?“

„Čokoládová. Miluju cokoliv s čokoládou. Kdy máš narozeniny?“

„Dvacátého šestého června. Ty?“

„Třináctého prosince. A aby toho nebylo málo – narodila jsem se v pátek.“

„Vážně? Pak je to jasný. Kurevsky miluju pátky třináctého,“ rozhodl.

„Jo, myslím, že je taky začínám mít ráda,“ souhlasila jsem. „Fajn, poslední otázka. Já si dávám kafe s mlíkem a s cukrem. Jak ho máš rád ty?“

„Bez ničeho, jen černé.“

„Ble, fakt?“

„Jo, nemám rád smetanu.“

Ušklíbala jsem se a nedokázala skrýt ten uličnický úšklebek.

Povalil mě na záda a znovu se nade mnou vzepřel.

„To musíš všechno překroutit na oplzlý vtíp? Není divu, že se Penny tak strašně líbíš. Jste úplně stejné.“

„A ty ji zbožňuješ, takže se rozhodně měnit nehodlám.“

„To je dobře, protože tě miluju přesně takovou, jaká jsi.“

„Myslíš to vážně?“ zeptala jsem se.

„Samozřejmě. Jsi perfektní už od...“

„Ne *tuhle* část. Myslím tu s tím, že mě *miluješ*,“ upřesnila jsem to a trochu se ošila.

„No, já nevím,“ odpověděl. „To se prostě tak říká, ne? Co myslíš? Zamiluješ se do mě jednoho dne?“

Najednou bylo v pokoji zničehonic naprosté ticho, až se zdálo, že mi srdce bije strašně nahlas. Podívala jsem se do těch jeho nádherných modrých očí a rozpačitě pokrčila rameny. „Já nevím. Možná už se to děje.“ Zadržela jsem dech a čekala na jeho reakci.

„Možná?“ zeptal se.

„No, řekla bych, že definitivně možná, jo.“

„To beru,“ odpověděl a něžně mě políbil. „A Bůh je mi svědkem, že bych to neměl říkat, ale vzhledem k tomu, že už jsem toho prozradil až dost, když jsem tě vzal na tu procházku – definitivně se možná cítím úplně stejně.“

„Vážně?“

Daniel Grant je do mě definitivně možná zamilovanej! S nadšením jsem ho políbila, ale on mě od sebe jemně odstrčil.

„Nemůžu dýchat.“ Rozesmál se.

„Promiň,“ vydechla jsem a nedokázala ovládnout svůj úsměv.

„Neomlouvej se. Jsi úžasná.“ Odhrnul mi vlasy za rameno. „Tak, máš s sebou dneska svůj mobil?“

„Jo. Je v kapse u kabátu.“

„Nevadilo by ti, kdybych si ho půjčil?“

„Ne, posluž si.“

Odešel z ložnice a za minutu se vrátil i s telefonem. Pak se položil zpátky na postel.

„Uděláš pro mě něco?“

„Jistě.“

„Zavoláš Mattovi nebo mu napíšeš, že dneska nebudeš spát doma?“

Tázavě jsem se na něj podívala a jemu povyjel koutek rtů. „Má o tebe starost,“ odpověděl a mrkl na mě.

6. KAPITOLA

Trpělivost

... *buď trpělivá.*

(VĚTA ZA VĚTU, JEDNÁNÍ ČTVRTÉ, SCÉNA TŘETÍ)

Čistila jsem si zuby a usmívala se u toho jako blázen.

Jestli jsem byla zamilovaná? Rozhodně. Definitivně *možná*? Pfff! Spíš jako definitivně *definitivně*.

Pečlivě jsem po sobě spláchla umyvadlo a uklidila zubní pastu zpátky do skříňky. A tehdy jsem si všimla, že všechny ty lahvičky s léky na předpis zmizely. Daniel je přesunul někam jinam. Měl snad nějaké nepříjemné onemocnění, o kterém se mi bál říct? Zamračila jsem se na sebe v zrcadle. Navzdory tomu, jak jsme si to mezi sebou vyjasnili, pořád jsem se toho o něm měla ještě hodně co učit.

Vytáhla jsem si rukávem zpod pyžama podprsenku. Neexistovalo, že bych v té věci spala. Navíc mě lehce vzrušoval pocit, že mám Danielovo pyžamo přímo na holé kůži. Když jsem se vrátila

do ložnice, Daniel seděl na kraji postele a mračil se, zatímco se díval na noční zprávy.

Sledoval, jak si pokládám podprsenku na hromadu svého oblečení, a pak sklouzl očima k mému hrudníku. Jak si mě prohlížel, nebyl ani vzdáleně diskrétní a nebylo pochyb o tom, že si všiml mých vystouplých bradavek napínajících jemnou látku pyžama.

„Je ti dost teplo, zlatíčko?“ zeptal se.

„Jak to myslíš?“ Došla jsem k němu a zastavila se přímo před ním. Natáhl se po mně a položil si čelo na moje břicho. Zajela jsem mu prsty do vlasů a rozcuchala je na všechny strany.

„Mmm. Proč je to tak báječné?“

Jemně jsem ho masírovala a on se pode mnou svíjel jako kočka.

„Je to dobré, protože máš *očividně* rád, když tě někdo drbe,“ odpověděla jsem.

„Umíš to skvěle.“ Zvedl ruku, aby mě zastavil. „Přestaň na chvíli,“ zašeptal, pootočil hlavu a přitiskl si tvář ke mně na hrudník. Dlaně nechal na bocích. Ale kupodivu na tom nebylo nic sexuálního, i když se přímo dotýkal mých prsou. Vlastně to byl jeden z nejkrásnějších okamžiků, jaký jsem kdy zažila. Neodvážila jsem se pohnout. Po chvíli se na mě znovu podíval.

„Co to bylo?“ zeptala jsem se.

„Poslouchal jsem tvoje srdce.“

Moje srdce. Totéž, které teď udělalo salto a dopadlo přímo někam k žaludku, aby tam pokračovalo.

„Danieli?“

„Ano, broučku?“

Místo toho, abych se snažila najít vhodná slova, vzala jsem ho za levou ruku, nespouštěla z něj oči a pomalu jsem si ji položila na hrudník tam, kde bylo moje srdce. Daniel zavřel oči a zhluboka se nadechl. Udělala jsem to samé. Měl ruku na mém řadru, ale zůstal v klidu a nehýbal s ní.

„Tvoje srdce je jako splašené,“ zašeptal.

„To mě nepřekvapuje.“

Lehce pootevřel rty, sklouzl mi dlaní zpátky k pasu a cestou mi palcem přešel přes bradavku. Těžce jsem polkla a změkla mi kolena.

Vypnul televizi a otočil se ke mně s doutnajícím výrazem ve tváři. „Jsi tak nádherná,“ řekl, popadl mě do náručí a položil na postel, kde mě zahrnul něžnými polibky, které mě naprosto smetly. A zatímco jsme se líbali, moje ruce dostaly povolení k průzkumu. Prsty jsem mu přejížděla po pažích a obkreslovala jemné linie bicepsů a ramen. Jako by se zpomalil čas, když jsme se pohybovali jeden proti druhému.

Vlastně jsem se pomalu roztékala.

A když ze mě nezbylo nic než mokrá louže, odvalil se stranou, oči zastřené touhou.

„Měla jsem za to, že jsi říkal, že se už po zbytek večera budeme chovat slušně,“ nadhodila jsem. „Co všechna ta pravidla?“

„Zdá se, že jsem teď ke všem svým charakterovým vadám přidal ještě patologické lhaní,“ řekl. „Naprosto úžasně líbáš.“

„Hej, na tango jsou potřeba dva, zlato,“ zašeptala jsem a sázela mu na čelist jeden lehký polibek za druhým. „Ačkoliv bych ho možná mohla zvládnout sama, jestli potřebuješ zase do sprchy.“

Lehce zavrtěl hlavou. „Ty si to užíváš, takhle mě týrat, že jo?“

„Nesmírně,“ odpověděla jsem.

V hrudi se mu ozvalo tiché zavrčení. „Nemyslím, že by mě moje Achillova pata někdy předtím tak bolela. Na světě neexistuje fyzioterapeut, který by ji dokázal vyléčit. Tuhle hranici už jsem překročil.“ Zasténal a přetočil se na bok. „No vážně, nechci nic jiného, než tu celou noc ležet a bezhlavě tě líbat,“ řekl. „Proč musíš být tak neodolatelná?“

Ten nejúžasnější chlap na světě si myslí, že jsem neodolatelná, a já se s ním nesmím pouštět do žádného romantického vztahu. Tenhle příběh byl víc než jenom frustrující.

„Myslíš, že bych měla jít domů?“

Daniel zpevnil svoje objetí. „Ne. Prosím, už o tom nemluv. Není to jednoduché, ale nepřekročím meze. To načasování stejně není správné. Chci, aby naše poprvé bylo takové, jaké si zasloužíš.“

Chvíli jsme tam oba jen tiše leželi a Daniel mě něžně hladil po zádech. Bylo mi tak pohodlně a jeho dotek byl doslova tak uklidňující, že jsem se neúspěšně pokusila zamaskovat obrovské zívnutí a on se vedle mě tiše uchechtl.

„Měli bychom jít spát,“ řekl a políbil mě do vlasů.

„Ne, ještě ne. Ještě si to chci chvíli užívat.“ Spánek znamenal, že zítra zase nebudeme moct být spolu a realita opět převládne.

Otočil se a teď jsme leželi jeden vedle druhého. „V tom případě – můžu mít jednu otázku?“

„Jistě.“

„Nevím, jak jinak se na to zeptat slušně, takže se prostě zeptám.“

„Fajn...“ Zamračila jsem se. Vypadal vážně.

„Bereš prášky?“ Téměř okamžitě se zašklebil. „Omlouvám se, neměl jsem se ptát.“

„Ne, to je v pořádku. Je to důležité. Beru je už od sedmnácti.“

„Tehdy jsi přišla o panenství?“

„Ano,“ odpověděla jsem a usmála se nad jeho nepříjemným výrazem. „Bylo mi sedmnáct a jemu devatenáct.“

„Zajímavé.“

„Proč?“

„Protože u mě to bylo to samé. Mně bylo sedmnáct a jí devatenáct.“

Ona.

„Sabrina, že?“

Daniel sebou trhl. „Jak sakra víš o Sabrině?“

„Páni, uklidni se. Patty mi o ní řekla. Prohlížela jsem si fotky v chodbě a viděla jsem tu z maturitního plesu. Řekla, že Sabrina byla tvoje první přítelkyně, to je všechno. Neboj se – tvoje tajemná a temná minulost zůstává tajemstvím.“

Padl zpátky do polštářů. „Není na ní nic temného ani tajemného, věř mi. Jenom jsi mě překvapila.“

„Takže byla tvoje první?“ zeptala jsem se.

Přikývl.

„Patty řekla, že ses s ní pokoušel ten vztah udržet, i když ses přestěhoval do Anglie. Musels ji mít opravdu rád.“

Zamračil se. „Byla to milá holka. Ale její otec ji rozmazlil. Zůstali jsme v kontaktu, ale vzdálenost nám ve vztahu bránila.“

Nechtěla jsem poslouchat, že byla milá. Mnohem víc mě zajímala její rozmazlenost a zkaženost. Ano, trochu jsem ta jeho slova překroutila.

„Teď už mezi námi vůbec nic není, to je ti jasné, že ano?“ zeptal se.

„Na vteřinu jsi zněl až nostalgicky.“

„Aubrey, *ty* jsi ta, která leží právě teď v mé posteli a v mém náručí.“

„Já vím. Ale můžu se taky zeptat na pár věcí?“

„Nehodláš se nechat rozrušit, že ne?“

To byla dobrá poznámka. Vážně jsem chtěla slyšet o milé dívce, která ztratila s Danielem své panenství? Jo, kašlu na to, chtěla. Očividně mám nějakou masochistickou stránku, která dlouho zůstávala zapomenuta a teď pomstychtivě vystrkuje růžky.

„Patty říkala, že chodila na Havergal. Je bohatá?“

„Ano, její rodina je velmi dobře zajištěná. Sabrina byla hýčkané dítě. Dovolené s přáteli o jarních prázdninách, auto k šestnáctým narozeninám, šperky, šaty. Dostala všechno, po čem toužila. Tahle její náročnost nebyla nijak atraktivní, ale jinak byla dobrý člověk. Pořád je, předpokládám.“

„Takže se s ní stále vídáš?“ zeptala jsem se. Páni, fakt jsem to řekla.

Daniel zhluboka vydechl. „Nemyslím, že bychom se o tom měli bavit. Budeš zase dělat ukvapené závěry.“

„To není pravda,“ bránila jsem se. „Slibuju, že nebudu dělat z komára velblouda.“

Váhavě se na mě podíval.

„Bydlí pořád ještě v Torontu?“ dotírala jsem.

Rezignovaně svěsil hlavu. „Ne. Před více než rokem se odstěhovala.“

„Pryč? A kam?“

Danielovi přeskočil sval v čelisti. A já se snažila zůstat klidná.

„Žije v Ottawě,“ odpověděl nakonec.

Ottawa. Pět hodin jízdy autem. Tak daleko. V duchu jsem se usmála, ale pak se mi v mysli vynořila vzpomínka. Nezahrnovaly Danielovy prázdninové plány výlet do Ottawy? Výlet, který byl na poslední chvíli zrušen, což vyústilo v jeho nečekanou návštěvu v domě jeho rodičů a večer plný alkoholu a jedné lekce kulečníku?

„A u ní jsi měl tenkrát o víkendu být? Když jsme se potkali na té večeři u tvých rodičů?“

Úzkostlivě si protřel oči. „Ty si teda pamatuješ maličkosti.“

Byl na mě našťvaný za to, že jsem měla dobrou paměť?

„Pamatuju si hodně věcí, Danieli,“ pronesla jsem tiše.

„To já taky, zlatíčko. To se stává, když si všechno píšeš na papír.“

Smutně se na mě usmál. Snažila jsem se nenechat se jím rozptýlit.

„Neodpověděl jsi mi na otázku.“

„Odpovíš mi nejdřív na něco ty?“

Začínala jsem být lehce podrážděná. „Dobře.“

„Hádáme se? Protože jestli ano, měli bychom se přesunout někam jinam. Máma vždycky říká, že se nikdy nemáme hádat v posteli.“

Musela jsem se smát. Byl upřímnost sama. Moje podráždění zmizelo tak rychle, jako se objevilo.

„Nehádáme se. Jenom konverzujeme. Tys začal být vyhybavý a já neústupná.“

Viditelně se uvolnil.

„A kromě toho,“ dodala jsem, „je příhodné hádat se v posteli, protože pak se můžeš rovnou vrhnout na usmiřovací sex.“

Rozesmál se. „Usmiřovací sex je mnohem lepší, když se *neodehrává* v posteli.“

„Ach? Nějaká oblíbená místa?“

Poškrábal se na strništi. „No, například u zdi.“

„Nebo u knihovny?“ navrhla jsem.

„Tam rozhodně.“ Podíval se na mě tím nejchlípnějším pohledem. Pak jsem si uvědomila, že se mu povedlo mě naprosto rozptýlit.

„Hezký,“ řekla jsem a založila si paže na hrudi. „Povedlo se ti vyhnout mé otázkě. Pěkně zahrany.“

„Ale no tak, nebuď taková.“ Posadil se zpříma a položil si ruce na kolena. „Tak se ptej. Ani si nepamatuju, na co ses to ptala.“

„Lháři,“ vyprskla jsem a snažila se neznít trucovitě. Probodávala jsem ho pohledem, dokud to nevzdal.

„Ano, plánoval jsem ji v Ottawě navštívit.“ Zasmušile se na mě podíval, možná čekal, že kvůli tomu vyletím. Přemýšlela jsem o tom jeho přiznání a nebyla si jistá, jak se mám cítit.

„Ale tvoje plány vyletěly oknem, ne?“

„Jo. Dostala chřipku. Ptačí chřipku, vlastně. Bylo jí opravdu zle.“

Díkybohu za tu epidemii, pomyslela jsem si a pak si vynadala. Z ptačí chřipky bych si legraci dělat neměla.

„Už je v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Co vím, tak už je úplně zdravá,“ odpověděl. „Už jsem s ní pár týdnů nemluvil.“

„A mluvíš s ní často?“

Natáhl ruku, aby mě pohladil po tváři. „Ne tak často, jako tomu bývalo,“ odpověděl. „Volal jsem jí ten večer, co jsme se potkali v Gardinerově muzeu, abych se jí zeptal, jestli už je jí líp, a dal jí vědět, že už za ní do Ottawy nepojedu.“

„Ach,“ vypadlo ze mě nesměle.

Daniel se znovu opřel do polštářů a já ho následovala. Něžně mi odhrnul vlasy z tváře.

„Poslouchej,“ řekl pevným hlasem. „Ten výlet do Ottawy měl být vlastně takový útěk. Potřeboval jsem se dostat pryč od jisté dámy. Všechno, na co jsem se podíval, a všechno, co jsem udělal, mi tu dívku připomínalo. Nesměl jsem o ní přemýšlet tak, jak jsem to dělal. Pak ten výlet padl a já jel navštívit své rodiče. A představ si mé překvapení, když jsem tam onu mladou dámu našel. Moje odhodlání se rozpadlo v prach a já věděl, že před ní není úniku, že se svým pocitem nevyhnu, protože jsem zjistil, že by to se mnou mohla mít stejně. Tu noc jsem byl nejšťastnější za posledních několik měsíců.“

Srdce mi vyskočilo až do krku. „Omlouvám se, nechtěla jsem...“

„Na tom nezáleží. Na Sabrině nezáleží. Důležitá jsi jenom ty. Jsi teď moje všechno.“

Sabrina byla zapomenuta a Danielovy nádherné oči planoucí touhou byly to jediné, co jsem viděla.

„Měl bych jít vedle a roztáhnout si gauč,“ pronesl a odtáhl se.

Ne, ne, ne!

„Danieli, prosím, nechod' spát na gauč. Chci usínat v tvém náručí.“

„Neexistuje, že bych zůstal tady.“

„Prosím, nenechávej mě tu samotnou.“

Rozervaně zavrčel. „Jestli zůstanu s tebou v jedné posteli, tak ale musíme udělat *vážná* bezpečnostní opatření.“

„Jako?“ zeptala jsem se.

„Jako že se pořádně oblíkneš. Nedokážu být kdekoliv poblíž tvý neuvěřitelný kůže.“ A stáhl mi dolů vršek od pyžama.

Přetočila jsem se na záda, popadla cípy od kabátku a udělala z nich dole uzel, takže pod něj nebude schopný zajet dlaněmi, a pak jsem si pevně utáhla šňůrku na kalhotách a zavázala ji na dvojitou mašli.

„Tak. Drží jako přibitý,“ ušklíbla jsem se samolibě.

„Hotová nedobytná pevnost.“ Potutelně se usmál. „Ať tak či onak, naprosto zbytečné. Byl jsem zatraceně dobrý skaut. Uzly byly moje specialita.“

„Ach můj bože, námořníku,“ zaúpěla jsem. „Ty seš tak úžasnej. Je něco, co nedokážeš?“

„*Odolat ti.*“ Ušklíbl se a vylezl z postele. „Ale mám geniální nápad.“ Zamířil do šatny a něco tam hledal. Pak se vynořil s křiklavě růžovým spacákem.

„Moc hezkej. Řekni mi, že ses kvůli němu dostal na nějakým skautským výletě do problémů?“

Přimhouřil na mě oči. „Dávej si pozor na pus, ty chytrolíne. Patří Penny. Koupila si ho v prosinci, když ji Brad pozval k nám na chatu. Nikdy ho nepoužila.“

„Oni tam nejeli?“

„Ale ano, jeli. Jenže tam nepotřebuješ spacák. Nemyslím, že Penny tenkrát pochopila, jak vypadá naše *horská chata.*“

„Ach, chápu.“ Mohla jsem si ji jenom představovat.

„A jak to, že je tady u tebe?“ zeptala jsem se.

„U našich v domě se při stěhování pomíchaly nějaké naše krabice. Takže,“ odpověděl a rozmáchlým gestem rozhodil spacák na postel, „ty budeš spát pěkně tady v tomhle a já si vlezu pod deku, abych na tebe nemohl.“

„Danieli, uvědomuješ si, jak je to absurdní, že jo?“

„Hej. Myslím to vážně. Chceš, abych tu zůstal, nebo ne? Nemůžu být zodpovědný za to, co dělám ve spánku s rukama. A jen Bůh ví, co máš v hlavě ty. Tak mi to dopřej.“

Znovu si vlezl do postele a hravě mě políbil. Vzala jsem ho za ruce.

„Můžeš se pojistit. Přivaž mi ruce k posteli, abych na tebe nedosáhla.“ Kousla jsem se do rtu a stydlivě se na něj podívala.

„Ty jsi mi ale výlupek,“ zavrčel, zatlačil mě zpátky do polštářů, lehl si vedle mě na břicho a přehodil si přese mě nohu. „Myslel jsem, že se tu snažíme přijít na to, jak se *nenechat* unést. Ale tohle znělo ne skutečně žhavě.“

Hladově se na mě zadíval.

„Ještě mi nikdy nikdo neřekl, že jsem výlupek,“ podotkla jsem. „A je to další slovo začínající na V, které si můžu přidat na seznam – Venuše, víno...“ Měla jsem hravou náladu a cítila jsem se extrémně sexy s tím, jak jsem byla uvězněná pod jeho stehnem, takže jsem se rozhodla vžít se do toho nového jména a položila jsem mu dva roztažené prsty do V na rty. „A teď výlupek.“

Něžně mě popadl za zápěstí, přidržel si na ústech mé prsty a pomalu je jeden po druhém olízl.

Přivalové deště se oficiálně změnilly na tsunami.

„Danieli,“ vydechla jsem a zavrtěla boky pod jeho nohou.

Chytil mi i druhou ruku a položil mi je obě za hlavu. Pak mě znovu políbil, vášnivě, naléhavě a bez dechu.

Okamžitě jsem roztála, zatímco on se snažil zbavit démona, který ho právě posedl.

Bojovala jsem, abych si uvolnila alespoň jednu ruku a mohla se dotknout jeho tváře, vlasů, stehů nebo zad. Chtěla jsem mu po nich znovu přejet nehty. Ale držel mě pevně a předváděl mi ta svá kouzla jazykem, než mě pustil, přetočil se na záda a položil si založená předloktí na čelo.

„Ty mě zabíjíš,“ zasténal. „Zalez do toho spacáku. Hned.“

„Cože?“ zeptala jsem se a naklonila se k němu, abych mu nevině nakoukla pod ruce.

„Nehraje si tu na hlupáka, slečno V,“ podíval se na mě zpod předloktí. „A dejte mi vědět, až tu bude bezpečno.“

Našpulila jsem rty, vklouzla do spacího pytle a zapnula si ho až ke krku.

„Fajn. Jsem vevnitř.“

Odsunul se až na kraj postele. „Chystám se prohlídnout si pár obrázků geologických útvarů nebo něčeho podobně nezáživného a půjdu nastavit časovač na kávovaru. V kolik chceš ráno vyrazit?“

„Vysprchuju se až doma, nevádí to? A na univerzitě musím být nejpozději ve tři čtvrtě na devět. Můžeš mě vyhodit na Union Station v půl osmé?“

Přikývl a zamířil do kuchyně, zatímco já jsem si založila ruce za hlavou, s přihlouplým úsměvem zírala na strop a vyhrřívala se v záři – no, nebyla to záře z toho, co jsem si přála, ale stejně jsem se vyhrřívala. Když se Daniel vrátil zpátky, posadil se na kraj postele vedle mě a začal si hrát s budíkem.

„Vypadáš kouzelně,“ prohodil.

„Připadám si jako palačinka.“

„No, vážně jsi k nakousnutí.“ Nevinně mě políbil a zalezl pod deku. Pak se přisunul blíž a položil mi ruku na břicho. „Můžeš zhasnout světlo?“ poprosil mě.

Sáhla jsem po vypínači a v pokoji se rozprostřela tma. Přitulila jsem se k němu.

Najednou zasténal. „Sakra, na něco jsem zapomněl.“

Sáhl přese mě a znovu rozsvítil lampičku. Pak otevřel zásuvku nočního stolku a vytáhl kalendář – ten samý, jaký koupil i mně. S mrknutím se na mě podíval a zuby sundal víčko ze zvýrazňovače. Položil si kalendář ke mně na břicho a rozhodně přeškrtl neděli patnáctého března velkým červeným X. O jeden den míš.

Hodil všechno zpátky do šuplíku, znovu zhasl a uvelebil se.

„Čtyřicet šest,“ zašeptal a políbil mě do vlasů.

Zavrčela jsem. „Nemůžu se dočkat.“

„Trpělivost,“ odvětil něžně.

„Trpělivost, tak tý už mám dost,“ zabručela jsem a položila si hlavu k němu na hrudník. Spíš jsem cítila, než slyšela jeho tichý smích. A ačkoliv jsem byla unavená, nedokázala jsem přinutit mozek, aby mi přestal přehrávat všechny události uplynulého večera, a přemýš-

lela jsem o těch lécích na předpis, zatímco jsem poslouchala, jak Daniel v temnotě pravidelně oddechuje. To už usnul?

„Danieli?“ zašeptala jsem.

„Hmm?“

„Řekl bys o sobě, že jsi zdravý?“

„Cože?“ Znovu se uchechl. „Jako rybička.“

„Fajn. Dobře. Dobrou noc, námořníku.“

„Dobrou noc, broučku. Dobře se vyspi.“

A to jsem taky udělala.

Až do 3:20 ráno.

7. KAPITOLA

Svědomí

*Znát svědomí jest láska příliš mladá,
což svědomí však dítě lásky není?*

(SONET 151)

Strhnutím jsem se probudila, naprosto dezorientovaná. Něco mi drtilo rameno. A pak jsem si vzpomněla – byla jsem u Daniela v bytě. Spal stočený vedle mě a byla to jeho ruka, co mi svírala rameno silou železných kleští. Naříkal a neustále opakoval: „Neudělal jsem to.“

Něco špatného se mu zdálo.

Vypáčila jsem si jeho prsty z ramene, přitáhla si ho na hrud' a jemně jsem ho hladila po vlasech. Volnou ruku si položil ke mně na břicho.

„Neudělal jsem to,“ zamumlal.

„Ššš, já vím, že ne,“ odpověděla jsem mu.

„Proč mi to děláš?“

V těch šeptaných slovech bylo tolik bolesti a nevěřícího údivu. Byl snad vzhůru? Nebo spal? Mohl mě slyšet?

„To bude dobrý. Jsem tady. To jsem já, Aubrey. Všechno je v pořádku.“

„Neudělal jsem to.“ Přitiskl se ke mně ještě víc.

„Já vím, jdi klidně spát,“ zašeptala jsem a sjela mu rukou ve vlasech k týlu, ale už mě nevnímal. Znovu usnul. Nejspíš spal celou dobu a jenom mluvil ze sna. Popotáhl a povzdechl si, než se konečně znovu uvolnil.

Sevělo se mi srdce. O čem se mu to zdálo? Další důsledek jeho potíží s Nicolou? I po roce? Měla jsem chuť tý holce jednu vrazit! Ne přestávala jsem ho hladit a poslouchala jsem, jak lehce chrápe.

Zamrkala jsem do tmy. Panebože, nejspíš se upeču! Proč je tady sakra takový vedro?

Aniž bych moc hýbala s Danielem, jsem si jednou rukou rozvázala tkaničku na kalhotách od pyžama, zavrtila se, nohou je ze sebe stáhla a nacpala do konce spacáku, který jsem si stáhla k pasu. Cítila jsem, jak mi po hrudníku stéká pramínek potu. Okouzlující.

A mít na sobě Danielovo žhnoucí tělo taky moc nepomáhalo, ale rozhodně jsem ho nechtěla odstrčit. Možná jsem se vařila ve vlastní šťávě, ale byla jsem šťastná jako blecha. Uvelebila jsem se zpátky na polštář a snažila se zklidnit si dech. Brzy jsem upadla zpátky do hlubokého spánku.

Když jsem se o pár hodin později probudila, okamžitě jsem si byla vědoma svého okolí. A ačkoliv jsem usnula s Danielem v náručí, teď jsem to byla já, kdo ležel na jeho nahé hrudi. Skopala jsem ze sebe spacák úplně a Daniel si sundal tričko. Danielovy jemné chloupky mě lechtaly na tváři. Pravou ruku jsem měla položenou u něj na břicho a levou nohu jsem si přehodila přes jeho boky. On mě držel za stehno pěkně blízko u zadku.

Ups.

Bez toho, abych moc pohnula rukou, jsem ucítila i pár jeho chloupků, které mu vykukovaly z pasu u kalhot. Božský zážitek. A co se týče toho, co jsem měla pod nohou? To bylo *daleko* za slovem božské.

Nadzvedla jsem se a podívala se na budík. Čtvrt na sedm. Ten pohyb vzbudil Daniela, který si ospale povzdechl, otevřel oči a unaveně na mě zamrkal.

„Dobré ráno, krásko.“ Políbil mě na čelo a pak se zasténáním upřel pohled na hodiny.

„Tobě taky, fešáku.“

Sklopil pohled k našim propleteným tělům, všiml si, kde mám nohy, a jemně mě pohládl po stehně.

„Ne že by to nebyly fantastický černý kalhotky, ale kde máš k čertu kalhoty od pyžama? A co se stalo s tím spacákem?“

„No promiň, ale mohla bych se tě zeptat na to samý. Kde máš tričko?“

„Zatraceně, vzbudil jsem se před pár hodinami a potil se jako šílený. Žhnula jsi jako pec.“

„Já vím! Doslova jsem se pekla ve vlastní šťávě. Ten spacák musel jít.“

Rozesmál se a zavrtěl se pode mnou. „Kriste, to je trochu moc blízko.“ Sevřel mi stehno. „Není to nic jiného než zázrak, že jsme tu noc přežili bez úhony. Myslím, že bude lepší, když s tou svojí svůdnou nohou okamžitě pohneš.“

„Jako takhle?“ zeptala jsem se, jemně s ní pohnula nahoru a dolů a okamžitě cítila, jak tvrdne ještě víc.

Zasténal, popadl mě za bok a odsunul stranou. „Ne, takhle *ne*,“ odpověděl, zatímco jsem se přetočila na záda a smála se. Rozsvítil lampičku na nočním stolku, postavil se a s rukou v bok si mě prohlížel. Zírala jsem na něj jako idiot, rozptýlená jeho nahým hrudníkem, pažemi a vyrýsovanými břišními svaly. A to se ani nezmiňuju o tom stanu na kalhotách. Vypadal, že to moje slintání nevnímá a sám nedokáže spustit oči z mých nahých nohou. „Jsi si jistá, ehm, že si nechceš dát sprchu tady? Jestli jo, můžeš jít první.“

„Ne, počkám až domů,“ odpověděla jsem a konečně se vytrhla z toho transu. Myšlenka na to, že bych se umyla a pak si na sebe oblékla včerejší věci, mi nepřišla nijak lákavá.

„Fajn, tak se jdu vysprchovat *já*. Káva už by měla být hotová, pokud si chceš dát hrnek. A pokud máš hlad, posluž si čímkoliv, co najdeš.“

„Příjemnou sprchu,“ popřála jsem mu a nadzvedla vědoucně jedno obočí.

„To mám v plánu.“ Mimoděk se poškrábal na hrudníku. „Tys nade mnou slintala?“

„Pravděpodobně. Rozhodně slintám ze spaní.“

Usmál se a zavrtěl hlavou. „To vysvětluje ten ranní dech.“

„Běž do háje!“ Hodila jsem po něm pár polštářů. Odmrštíł je stranou, doběhl ke dveřím do koupelny a rychle je za sebou zabouchl. „Sám ho máš, Grante!“ zakřičela jsem za ním.

„Sliby chyby, slečno Priceová!“ zařval nazpátek. Slyšela jsem ho, jak se chechtá, a pak si pustil vodu. Došla jsem do kuchyně a cítila se překvapivě šťastná na to, že bylo pondělní ráno.

Vdechla jsem tu úžasnou vůni čerstvě udělané kávy. Na kuchyňské lince před kávovarem stály připravené dva hrnky společně se lžičkou a cukřenkou. Daniel to musel nachystat ještě večer. Ale kromě těchhle věcí na lince už nic jiného nebylo. Byl to takovej pedant. Celá tahle šílená pořádkumilovnost byla znepokojující.

Nalila jsem nám oběma kávu, tu Danielovu jsem nechala bez ničeho a sama si do své přidala cukr a mléko. Když jsem ho vracela zpátky do ledničky, všimla jsem si, že je taky naprosto čistá, bez jediného smítka.

Měla jsem vůbec hlad? Otevřela jsem skříňku nad linkou, jestli mě něco neosloví. Našla jsem několik plechovek s polévkami, dokonale srovnaných a se štítky otočenými úhledně dopředu. Pak tam byly krabice s cereáliemi, vyskládané od největších po nejmenší. Rozhodla jsem se, že se najím až doma, ale nemohla jsem odolat tomu, abych mu neotočila plechovky, aby nestály v úhledné řadě,

a abych mu nepřeházela krabice s cereáliemi – drobnost, aby si Daniel pamatoval, že jsem tu byla.

Cestou do ložnice jsem se zastavila vedle pohovky a prohlédla si jeho polici plnou DVD. Měl celkem ohromující sbírku filmů. Vlekla jsem se zpátky a v každé ruce jsem držela jeden hrnek. Sprcha pořád ještě běžela. Bylo to lákavé. Ach, tak strašně lákavé.

Nedělej to, Aubrey, našeptával mi do ucha tichý hlas. A aby to bylo ještě divnější, zněl úplně stejně jako Julie. Co to ksakru bylo? Poodešla jsem od koupelny a místo toho si pustila televizi a našla zprávy o počasí. Předpověď na následující týden byla hrozná.

Jak jsem poposedávala na posteli, upíjela kávu a nevědomky si mnula rameno, a jak jsem přemýšlela o tom Danielově špatném snu, sprcha konečně přestala téct. Ani se o něm nezmínil a ráno vypadal v dobré náladě, když se vzbudil. Pokud si ho nepamatuje, rozhodně jsem mu ho nechtěla připomínat. Popadla jsem jeho hrnek s kávou, došla ke dveřím a jemně zaťukala.

„Jsi oblečený, kolínko?“

Otevřel dveře.

„Nejsem si jistý. Jsem?“ zeptal se. Neměl na sobě nic než tmavě modré boxerky a vlasy měl ještě vlhké ze sprchy a rozčuchané všemi směry. Na tváře si nastříkal pěnu na holení.

Oblečený? Dobrý bože.

„Já, uť, přinesla jsem ti kafe,“ vyhrkla jsem a snažila se ovládat, když jsem si všimla těch chloupků v podbřišku.

„To je příjemné překvapení.“ Položil si hrnek na umyvadlový pult a pokračoval s přípravou na holení.

„Nevadilo by ti, kdybych tu zůstala?“ Opřela jsem se o rám dveří.

„Já to zvládnu, jestli to tobě nevadí.“ A mávl rukou ke svému nedostatečnému oblečení. „Pokud se dokážeš ovládat, tak je všechno v pořádku.“ Pod nánosem pěny na holení se usklíbl.

Teda, tohle byla výzva, ne?

„Myslím, že to zvládnu.“ Znělo to přesvědčivěji, než jak jsem se cítila. Proklouzla jsem za ním a posadila se na toaletní stolek. „Jsem trochu zklamaná, že se holiš.“

Opláchl si žiletku pod horkou vodou.

„Nemůžu je nechat růst donekonečna. Když se oholím dneska, můžu se pak na ně celý týden vykašlat a v pátek budou zase tak, jak je máš ráda.“

Popíjela jsem kávu a pozorovala ho přes okraj hrnku. „Chceš si tohle příští víkend zopakovat?“

„Byl bych moc rád, kdybys tu zůstala dneska – a klidně celý týden. Ale chápu, že je to nereálné přání.“

„To asi ano.“

Zkoumavě jsem se na něj zadívala. *Daniel Grant tu přede mnou stál jen v boxerkách. Bylo to jako ze snu.*

„Je divný, že ti teď chci olíznout tvář?“ zeptala jsem se.

Uchechtl se. „Tohle je pěna na holení, ne šlehačka.“

„Pravda. Tak si přidej šlehačku na svůj nákupní seznam – na pátek.“ Mrkla jsem na něj.

„Dohodnuto.“ Zaklonil hlavu a přejel si žiletkou po krku.

„Danieli, jsi věřící?“ zeptala jsem se.

Zvědavě se na mě podíval. „Proč se ptáš?“

„Tak trochu přemýšlím o tvém otci. Nutil tě chodit do kostela, když jsi byl malej, že jo?“

„Nejsem připravený přijmout všechno, o čem se tam baví, ale ano, chodili jsme pravidelně do kostela.“

„Takže je tu nějaká vyšší moc, která vede tvoje kroky?“

„Já nevím.“ Zvedl si žiletku zpět k tváři. „O mých činech rozhoduje moje svědomí. Rád bych si myslel, že se chovám tak, jak se chovám, protože je to tak správně, ne proto, že mě někdo tam nahoře soudí nebo čeká, až to podělám. To, jak žiješ, když se nikdo nedívá, to je pravá zkouška morálky,“ vysvětlil.

„Zrovna teď tě nikdo nesleduje.“

„Chápu, kam tím míříš.“ Povzdechl si a udělal krok zpátky. „Máš naprostou pravdu a to mě přivádí k šilenství, protože to, že jsi tady, mi vůbec nepřipadá špatné. A to není dobře. Mám tím na mysli – neměl bych se právě teď cítit zatraceně provinile?“

„Nelíbí se mi myšlenka, že bys kvůli mě jednal proti svému přesvědčení.“

„To nedělám. A přesně to jsem tím chtěl říct. Bylo to tak, ale už není.“

„Jak by se to mohlo najednou změnit?“

„Není to o změně,“ řekl a žiletka byla pro tuto chvíli zapomenuta. „Je to – no, vezmi si celou tu věc s objektivností. Martin se rozhodl, že chce, abych oznámkoval ten páteční test. Nejdřív jsem kvůli tomu vyšiloval, ale čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem si jistý, že dokážu zůstat nestranný. Je to, jako bych měl v mozku přepínač, když pomyslím na tvoji práci. Nevím, jak to mám vysvětlit.“

„Vím, co myslíš. Na seminářích máš kolem sebe tu svoji podivnou auru. Je to bezva. Když se na tebe podívám, pořád tam někde jsi, ale v tu chvíli jsi prostě jiný. Takže o tom to celé je?“ zeptala jsem se.

„Nejenom, je to taková dynamická rovnováha. Stejně tak se s tebou nesnažím v soukromí manipulovat z pozice síly; nepotřebuju ji využívat k tomu, abych tě svedl, takže nemám pocit viny.“

„Musel jsi o tom hodně přemýšlet.“

„Nemáš ani ponětí, kolik času jsem tím strávil. Potřeboval jsem si to všechno pořádně srovnat.“

„A povedlo se ti to?“

„Myslím, že ano. Snažil jsem se vidět věci mezi námi jako nemožné, Aubrey, ale už to nedokážu. Mít tě tady před sebou – a tak, jak to teď mezi sebou máme –, je to tak uklidňující. Mám pocit, že je to *správné*.“

„Cítím to úplně stejně. Včerejší noc byla dokonalá.“

„I se všemi těmi přešlapy?“ zeptal se.

„Rozhodně. Myslím, že jsme si vedli dobře. A jsem na nás pyšná, že jsme zvládli nezajít dál.“

„Já taky.“

Usmál se, opláchl si tvář a osušil si ji ručníkem. Pak se postavil přede mě a chytil mě v pase. Položila jsem mu ruce na ramena a on mě políbil a při tom se o mě něžně otíral tváří.

„Chce to ještě nějakou kolínskou, pane Grante.“

„Máš pravdu. Uhneš mi s nohama?“ Mávl rukou k zásuvce pode mnou. Místo toho, abych je obě způsobně přesunula na jednu nebo druhou stranu, rozhodla jsem se je pěkně roztáhnout. Zavrtěl hlavou

a sáhl si do zásuvky pro kolínskou, nastříkal se a pak ji zase vrátil na své místo a důkladně si mě při tom prohlédl.

„Oblíct – *hned*,“ přikázal a rozhodným pohybem mi přitáhl stehna k sobě. „Můžeš klidně zůstat tady.“

Vyšel z koupelny do ložnice, aby mi přinesl oblečení, a přesně v tu chvíli jsem si všimla jeho škrábanců na zádech.

„Bože, co se ti stalo se zádama?“ zeptala jsem se a předstírala údiv.

„Ať už to bylo cokoliv, bylo to úžasný a já doufám, že se to stane znova,“ odpověděl s lascivním úšklebkem. Podal mi věci a já si ho naposledy prohlídla jen v boxerkách a vryla jsem si ten obrázek do paměti na pozdější prozkoumání, než se mezi námi zavřely dveře.

Rychle jsem se opláchla, převlíkla, a než jsem vypadla ven, ještě jsem zkontrolovala jeho kolínskou. *Burberry*. Odkud se sakra vzalo to santalové dřevo?

Zavřela jsem zásuvku a vydala se hledat Daniela. Stál už oblečený ve své pracovně u okna a s hrnkem v ruce pozoroval okolní svět. Vypadal tak uvolněně. Vůbec se mi ho nechtělo rušit v jeho rozjímání.

„Tady jsi.“ Otočil se a já jsem mezitím došla k pracovnímu stolu. „Dolil jsem ti kávu. Pořád máme ještě pár minut čas.“

„Díky.“ Popadla jsem hrnek, napila se a nakrčila nos, když se káva smíchala s chutí zubní pasty. Zamířila jsem k pohovce.

K *té* pohovce.

„Moc hezká kytara,“ prohodila jsem. „Nemůžu uvěřit, že jsem tu byla celou noc a tys mi nic nezahrál.“

Usmál se, obešel stůl a vzal ji do ruky. Pak si položil chodidlo na konferenční stolek a kytaru na koleno. Kdo byl tak zatraceně sexy v sedm hodin ráno? No vážně?

„Co kdybych ti zahrál takovou drobnost, co jsem se naučil, když jsem byl puberták? Jsi připravená?“

„Rozhodně.“ Nadšeně jsem se zpříma posadila.

Zahrál prvních pár tónů a obratně měnil akordy. Neměla jsem ani ponětí, co je to za píseň, ale vypadal k sežrání. Došlo mi to ve chvíli, kdy začal pískat – byla to „Patience“ od Guns N’ Roses. Daniel pokračoval v hraní a pískal, jako by mu šlo o život. Pokusila jsem se k němu přidat, ale ten jeho vážný výraz mě přinutil se smát.

„Umiš fantasticky pískat,“ zahihňala jsem se.

„Takže jsem tvoje pískací múza?“

„Jo, mimo jiné.“ Zahrál ještě pár akordů, zazpíval úvodní slova, ale pak zničehonic přestal hrát. „Heh. Kdo by to řekl, že slova o trpělivosti z písničky od Guns N’ Roses se stanou mým životem?“

„Já vím. A očividně jí budeme potřebovat ještě víc,“ odpověděla jsem.

„To je pravda. Asi bych měl změnit téma své dizertační práce. Nemyslím, že by někdy někdo tak zblízka odhalil, že Axl Rose je textařský génius.“

Daniel vrátil kytaru zpátky do stojanu.

„No a kvůli komu ses tuhle písničku naučil?“ zeptala jsem se a skoro se bála slyšet odpověď.

„Kvůli Bradleymu, samozřejmě.“ Daniel zvedl oči v sloup. „A taky si myslím, že umím kompletní diskografii Rush. Přinutil mě se naučit všechny jejich písničky, aby mohl předstírat, že je Neil Peart.“

„To je vlastně pravda. Hraje na bicí.“

„Bradovou jedinou středoškolskou aspirací bylo bušit do všeho, co se hýbe.“

„Na to bych si vsadila,“ usmála jsem se. „Škoda že mu nikdy nikdo neřekl, že kytaristi jsou mnohem víc sexy než bubeníci.“ Přejela jsem Danielovi nosem po čerstvě oholené tváři. Pomalu a dlouze mě políbil a chutnal hořce po kávě. Když se odtáhl, nepohodlně se zavrtěl.

„Měl bych tě odvézt zpátky do kampusu, dřív než tě zas povalím na gauč a znásilním.“ Popadl svou brašnu na notebook a mávl na mě, abych vstala. „Pojďte, slečno s nádhernýma nohama. Je čas vyrazit.“ Odvedl mě ke vstupním dveřím, kde mi pomohl do kabátu a odhrnul mi vlasy ke straně, aby mě mohl políbit na krk. „Už teď mi chybíš,“ zašeptal.

„Danieli, uvidíme se za dvě minuty dole.“

„Já vím. A za pár hodin máme přednášku, ale už to nebude to samé.“ Povzdechl si a vzal do dlaně mou tvář. „Slib mi, že si tohle v pátek zopakujeme!“

„*To rozhodně,*“ slíbila jsem.

Přítáhl si mě do náruče. „Fajn. Tak mazej dolů a počkej na mě na parkovišti. Budu tam za pár minut.“

„Bez problému.“

A navzdory mému vyrovanému výrazu jsem naprosto přesně věděla, jak se cítí. Pátek se zdál být na míle daleko. Naposledy jsem se podívala do Danielova bezchybně uspořádaného obýváku.

„Ještě vteřinku,“ řekla jsem a vrátila se do haly.

„Zapomněla sis něco?“

„Ee-ee.“

Nemohla jsem si pomoci. To pokušení mě zabíjelo. Došla jsem ke konferenčnímu stolu a strčila jsem do hromádky časopisů. Sledovala jsem, jak se chaoticky rozletěly po naleštěném povrchu.

„Tak.“ Zářivě jsem se usmála a znovu se k němu připojila ve dveřích. Zašklebil se a zavrtěl hlavou, zatímco jsem kolem něj proklouzla do chodby. „Uvidíme se za chvíli.“

Těsně před půl devátou jsem šla kolem Old Vic, když jsem spatřila děkana Granta, jak kráčí po chodníku směrem ke mně. Mávl na mě a pak poukázal na mou osamocenou rukavici.

„Dobré ráno, Aubrey. Tohle má být nějaká pocta Michaelu Jacksonovi?“

Ach, Davide, vy jste tak chytrý, pomyslela jsem si. A pak jsem se začala cítit provinile. Copak bych si o něm tohle kdy pomyslela, nebyť té návštěvy u Danielovy babičky a jejího vyprávění o jeho slabích? Pochybovala jsem o tom.

„Jenom další rukavice, která ztratila svoji družku,“ přiznala jsem. „Obávám se, že ztracení rukavic bude můj tragický konec.“

„No, vy jste odborník na Shakespeara, ale nemyslím si, že by některý z tragických hrdinů doplatil na to, že ztratil rukavici.“

„To máte asi pravdu.“

„Ačkoliv je to škoda. Byl to dárek, ne?“

„Ano. Cítím se kvůli tomu špatně.“

„No, pokud je vaším největším problémem ztracená rukavice, pak myslím, že se máte dobře. Uvidíme se za hodinu a půl. Mám v kavárně schůzku s Danielem, abych se ujistil, že je s ním všechno v pořádku.“

Ach, je v pořádku, pomyslela jsem si. Unavený, ale rozhodně v pořádku.

8. KAPITOLA

Bezpečí

*A známo vám, bezpečný pých
že první vrah je smrtelných.*

(MACBETH, JEDNÁNÍ TŘETÍ, SCÉNA PÁTÁ – ÚDAJNĚ NEPŮVODNÍ)

Svoji tříhodinovou směnu jsem měla jako v mlze, každou činnost mi narušovala představa polonahého Daniela v boxerkách. V půl dvanácté jsem se probírala několika posledními e-maily. Očekáváním se mi doslova svíral žaludek, když jsem před obědem zamýkala kancelář. Prakticky už jsem poskakovala nedočkavostí, a to jsem ještě ani nedošla ke schodům. Už jsem byla málem ze dveří, když mi zapípala textovka.

Než odejdeš, skoč ještě do suterénu. D.

Počkat, Daniel tam na mě snad čeká? Okamžitě jsem zařadila zpátečku a seběhla do suterénu budovy Northrop Frye. Jakmile jsem došlápla na odpočívadlo v mezipatře, dvojité lítací dveře od podzemního průchodu do Old Vic se zavřely. Spatřila jsem Daniela, jak míří pryč. Chtěl, abych šla za ním? Znovu mi zapípal mobil.

Podívej se pod schody. Brzy se uvidíme. D.

Ne, *nechtěl*, abych ho následovala. Pokračovala jsem až dolů do suterénu a nakoukla jsem pod schody, kde jsem úplně vzadu našla zastrčený balíček. Vytáhla jsem ho a otočila se, abych se posadila na poslední schod. Uvnitř byla veliká krabice s logem Louise Vuittona. Sakra, co to měl za lubem? Tohle bylo o hodně dražší než kalendář nebo bláznivé rukavice. Uvnitř na balicím papíru ležel jeho rukou psaný vzkaz.

*Ahoj, zlatíčko,
uvědomuji si, že tohle už je druhé pondělí v řadě, kdy dělám tu samou věc, ale nechci, aby ty nádherné prsty k zulíbání mrzly, až budeš přecházet kámpus. Myslím to vážně, ne-li více. Bože chraň nás, stávám se předvídatelným. D.*

Odhrnula jsem balicí papír a našla pod ním pár tmavě šedých rukavic. Na jedné z nich bylo vyšito logo LV. Byly z heboučké vlny

a naprosto překrásné. Pod další vrstvou papíru jsem našla deštník od Louise Vuittona a k řemínku připnutý vzkaz. Stálo na něm:

*Počasí v tvé krajině bývá nepředvídatelné.
Možná by se ti mohl hodit.*

V mé krajině! Ta poznámka byla možná laciná, ale ten dárek – ani v té nejbujnější fantazii nebyl levný –, to byl důkaz toho, že si mě chce hýčkat. Což bylo něco, na co si budu muset zvyknout.

Bohužel jsem ale neměla čas, abych tam mohla zůstat a rozplývat se nad dárky. Musela jsem na přednášku – kde budu jen tiše sedět a potají zírat na Daniela. Vyhodila jsem krabici a deštník si strčila do batohu. Spěchala jsem ke Queen's Parku a znovu před sebou spatřila Daniela, už téměř přecházel University Avenue. Snažila jsem se mu napsat zprávu, zatímco jsem klopytala po hrbolaté cestě.

Danieli! Louis Vuitton? Zbláznil ses?
Víš, jak se ohledně toho cítím? A.

Odpověděl téměř okamžitě.

Je mi to jedno, zlatíčko. Zasloužíš si je.
Líbí se ti? D.

Myslím, že je nejspíš miluju. A.

A ten deštník? D.

Ten taky miluju. Nepochybuju, že se bude hodit...

Možná v pátek. A.

Možná, Aubrey? D.

Určitě, Danieli... Uvidíme se za 5 minut. A.

Zastrčila jsem telefon zpátky do kapsy a natáhla si rukavice. Celou dobu jsem se usmívala jako šílenec. Než jsem došla do třídy, tvář mi žhnula, a ne z toho, že by byla zima, ale očekáváním. Bylo to jenom něco přes čtyři hodiny, kdy jsem se s ním rozloučila na Union Station, ale nemohla jsem se dočkat, až znovu spatřím jeho tvář.

Když jsem dorazila, Julie už seděla na svém místě. Daniel se posadil do čela pohodlně se na židli opřel. Nedokázala jsem se na něj podívat bez toho, aniž by se mi před očima znovu nevybavilo to jeho vypracované tělo v modrých boxerkách.

„Ahoj,“ pozdravila Julie, zatímco jsem si svlékala kabát. „Počkej, zadrž!“ Sáhla po mé dlani. „Jsou to rukavice od kurevského Louise Vuittona? Odkdy si něco *takového* můžeš dovolit?“

„Ššš!“ Zavrtěla jsem hlavou a vyhnula se Danielovu pohledu.

„Ach, už chápu. Dárek na usmírenou?“ zeptala se tiše a střelila pohledem k Danielovi, který se usmíval do svého sešitu.

„Tak něco,“ zašeptala jsem a uklidila si rukavice bezpečně do batohu.

Dorazil profesor Brown a rovnou začal o tématu dnešní přednášky. Moje mysl se toulala úplně někde jinde, stejně jako oči. Několikrát jsem zachytila Danielův pohled, ale jako obvykle předváděl ten svůj nezúčastněný výraz, když pozoroval třídu, nebo si něco zapisoval do sešitu.

Po dvaceti minutách nám profesor Brown zadal několik otázek, na kterých jsme v rámci přípravy měli pracovat se svým sousedem.

Daniel procházel místností, pročítal si naše odpovědi a občas někomu něco poradil.

Posunuly jsme se s Julií k sobě a téměř okamžitě upustily od zadaného tématu.

„Hádej, kam jdu po přednášce,“ zašeptala.

„Nevím. Podívat se s Jeremym po nějakém bytu?“

„Samá voda. Jdu k doktorovi. Pro *předpis*,“ odpověděla a nadzvedla jedno obočí.

„Chápu. Že by v ráji začalo být horko?“

„Jenom maličko.“

„To mám radost.“

„Já taky.“ Schovala si tvář do dlaní, aby zakryla svoji rudou barvu. Rozkošné, Julie. Prostě rozkošné. „A zítra se konečně pustí do toho, aby si pořídil auto.“

„To je úžasný! Řekni mu, že mu vzkazuju ,bezpečnost nade vše, ano?“

Naši konverzaci nám ale utnul Daniel, který zrovna procházel kolem nás. Vycítila jsem jeho přítomnost ještě dřív, než vůbec promluvil – kolem žaludku se mi rozlilo horko. Sklonil se mezi nás a podíval se na naše otevřené sešity.

„Dámy, moc jste toho nenapsaly,“ pronesl suše.

Julie si poklepala na spánek. „Mám to všechno tady, Danieli.“

„Ach, chápu. A vy, slečno Priceová?“

„O mě se nebojte, Danieli. Mám tohohle zlobivého muže v malíku.“

„Och, myslíte?“ řekl. „Jen nepodléhejte falešnému pocitu bezpečí.“ A pak se znovu nahnul blíž a zašeptal: „Slyšel jsem, že ten chlap, co to bude v pátek opravovat, je pěkný idiot,“ než se přesunul na druhou stranu místnosti.

Ach, už není. Sledovala jsem ho, jak se sklonil nad Trininou práci a nabídl mi tak ničím nerušený výhled na svůj zadek.

Julie do mě šťouchla loktem. „Je nenápadnej asi jako cihlová zeď, zlato.“

„Já vím,“ přitakala jsem a rychle se obrátila ke svému sešitu.

„Chápu to dobře, že se věci od minulého týdne zlepšily?“ zeptala se šeptem.

„Jenom maličko,“ odpověděla jsem a mrkla na ni.

Když se blížil konec přednášky, Julie si rychle sbalila věci. „Šla bych na kafe nebo tak něco, protože už jsme si strašně dlouho nepopovídaly, ale fakt musím jít na tu kliniku.“

„Uvidíme se pozdějc. Pošli mi e-mail nebo mi napiš na Facebooku. Budu celý večer pracovat na tom pekelným PowerPointu. Uvítám nějaký rozptýlení, věř mi.“

Objala jsem ji a ona se rozběhla pryč, pozoruhodně nadšená, když uvážíme, že ji čeká jenom studená ošklivá ruka v gumový rukavici. Daniel postával vpředu místnosti, vyhýbal se mému pohledu a prováděl to svoje divadlo se třemi listy papíru. Měla jsem sto chutí jít za ním a zeptat se ho na ten páteční test – cokoliv, abych s ním mohla mluvit, než budu muset zamířit dolů –, ale zastavila mě něčí ruka na rameni.

„Ahoj, Aubrey, už je ti líp?“

Zdráhavě jsem se otočila. „Ahoj, Shawne. Jo, omlouvám se, že jsem z té párty tak zbaběle utekla, ale necítila jsem se na to.“

„No, moc dlouho jsi tam nepobyla, no. Což byla škoda, vzhledem k tomu, žeš vypadala, no... fakt dobře.“

Ach bože, nedělej to.

Koutkem oka jsem viděla, že Daniel odchází. Měla jsem problém odtrhnout oči od té jeho sexy chůze.

Zatracenej Shawn Ward.

„Hm, díky, Shawne, já, ehm...“ mumlala jsem a doufala, že ho tenhle bolestivý rozhovor odradí.

„Podívej, jsem rád, že už je ti dobře,“ řekl a přerušil tak moji trapnou chvíli. „Uvidíme se ve středu?“

„Jasně.“ Snažila jsem se neznít, jako by se mi ulevilo. „Uvidíme se.“

Když jsem ho sledovala, jak opouští učebnu, zavibroval mi v kapse telefon. Zvedla jsem ho a vděčně se usmála.

„Ahoj,“ pozdravil Daniel sametovým hlasem. „Je tu nějaká panna, která potřebuje zachránit?“

„Voláš tak o půl minuty pozdě, ale díky za snahu.“

„Och, neděkuj mi. Dělán to čistě jenom pro sebe. Řekni mi, že si s ním nemusím dělat starosti.“

„Nemusíš si s ním dělat starosti. Nemusíš si dělat starosti s *nikým*.“

„To je vynikající odpověď. Přál bych si, abych si s tebou mohl povídat celý den, ale jsem asi tak dvacet metrů od skupiny lidí, kteří jsou zoufale rozhodnutí upéct mě zaživa ohledně toho pátečního testu. Zavolám ti večer, ano?“

„To bys teda měl,“ prohodila jsem. „Mám před sebou maraton v PowerPointu. Potřebuju něco, na co se budu moct těšit. Užij si seminář.“

Vrátila jsem se zpátky do Jackman Hall a děsila se vši té práce, ale jakmile jsem začala, všechno šlo jako po másle. Když Daniel v půl desáté zavolal, už jsem měla skoro hotovo, jen jsem znovu projížděla celou prezentaci, abych zkontrolovala přechody jednotlivých snímků. Povíдали jsme si skoro hodinu, mluvili jsme o všem a o ničem. Většinu času jsme se hlavně smáli. Byl zatraceně vtipný, když se uvolnil. Odolávala jsem pokušení zavolat Patty a říct jí, že ta dlouhá týč, co jí dělala starosti, je pryč.

Deset minut poté, co jsme se rozloučili, jsem od něj dostala ještě textovku na dobrou noc. Stálo v ní:

Čtyřicet pět. D.

Ale jenom čtyři do pátku... Sladké sny, sluníčko. A.

A žádné noční můry. A pak jsem velkým červeným X přeškrtnla pondělí šestnáctého března i ve svém kalendáři.

Během celého týdne jsem byla s Danielem neustále ve spojení, ale nemohla jsem se dočkat, až budeme v pátek sami v jeho bytě. Všechny ty textovky a telefonáty byly nádherné. Celý týden měl hravou náladu, neustále se mnou flirtoval a dělal vtipné narážky – užívala jsem si to. Ale tomu být s ním o samotě se nic nevyrovnalo.

A teď ve čtvrtek už jsem nedokázala myslet na nic jiného, než že zítra budu konečně v Danielově náruči. Jo, byla jsem víc než jenom nadšená. Jenže nejdřív jsem se musela vypořádat s tou prezentací na francouzštinu. Na svoji část jsem byla připravená dobře, ale žaludek jsem stejně měla jako na vodě, a čím jsem byla blíž k učebně, tím to bylo horší.

A Daniel jako by tu moji nervozitu vycítil a věděl, že potřebuju povzbudit, protože tam stál, opíral se o zeď Gate House a čekal na mě. Chtěla jsem se k němu rozběhnout, aby mě mohl popadnout do náručí, ale místo toho jsem se k němu pomalu vlekla a on mě jen s úsměvem pozdravil.

„Dobré odpoledne, slečno Priceová.“

„Dobré odpoledne, Danieli.“

„T minus sedm minut. Jsi připravená?“

„Jo, jenom trochu nervózní.“

„Bude to dobré. uvidíš. Můžeme si po tvém semináři promluvit? Končíš ve tři, že ano?“

„No, čtvrtetní seminář vlastně trvá jenom hodinu, ale pak mám ještě na University College od tří do pěti přednášku.“

„Bože, musíš být úplně vyřízená. Tvůj rozvrh je brutální.“

„To je v pohodě. Jsem na to zvyklá.“

„Můžeme si teda na chvíli promluvit, než zamíříš na přednášku? Chtěl bych s tebou něco probrat. Budu ve studovně v knihovně.“

„Pratt?“

„Komu tady říkáš blbečku?“

Zvedla jsem oči v sloup. „Uvidíme se za hodinu, Danieli.“

„Hodně štěstí, slečno Priceová. Jsem si jistý, že to zvládnete.“

Daniel měl pravdu. Zvládla jsem to. Celá moje skupina to zvládla. Profesor celých pětadvacet minut naší prezentace jen souhlasně přikyvoval a na konci se zdržel jakýchkoliv připomínek, což jsou dvě neklamná znamení, že jsme úspěšně pokryli celé téma.

Po hodině jsme se všichni poplácali po zádech a někdo navrhl, že bychom to mohli oslavit kávou ve Starbucks. Odmítla jsem to a vymluvila se na přednášku. Místo toho jsem došla do knihovny, kde už na mě v křesle u okna čekal Daniel. Jakmile mě spatřil přicházet, vstal a došel podél knihovny až do nejzazšího rohu studovny a já ho následovala.

„Jak to šlo?“ zeptal se, když jsem konečně stála před ním.

„Bylo to v pohodě. Všechno šlapalo jako hodinky,“ zašeptala jsem.

„Věděl jsem to. Jsem rád, že ten nedělní čas, o který jsem tě obral, neměl žádné negativní důsledky.“ Na chvíli se odmlčel. „Vím, že se ti to nejspíš nebude líbit, ale něco pro tebe mám a byl bych opravdu rád, kdybys to velkoryse přijala.“

A s tím mi podal malou obálku. Otevřela jsem ji a našla v ní dárkovou kartu do Holt Renfrew. Byla jsem se v tom obchodu několikrát podívat, ale nikdy jsem si nic nekoupila. Bylo to naprosto mimo moje možnosti.

„Proč tohle děláš, Danieli? Já nic nepotřebuju. Nemusíš za mě utrácet peníze, abys mi dokázal svoji náklonnost.“

„Kvůli tomu to nedělám. Dávám ti dárky, protože mi to dělá radost. Každopádně, myslím, že si *budeš* potřebovat koupit pár nových věcí. Zítra večer tě vezmu pryč, pokud ti to nevádí.“

„Vezmeš mě pryč? Co tím myslíš? Kam?“

„Nejspíš jsem se s tebou měl nejdřív poradit, ale chtěl jsem tě překvapit. Tak tvrdě jsi celý tenhle týden dřela. Zarezervoval jsem nám srub v jednom resortu na severu. Jmenuje se Taboo. Leží na břehu jezera Muskoka. Víš, kde to je?“

„Znám to tam. Teda, viděla jsem fotky...“ vykoktala jsem zahanbeně.

Taboo není zrovna destinace, kterou bychom si s mámou mohly kdy dovolit jako místo pro dovolenou.

„Nevypadáš, že by tě to zrovna moc nadchlo.“ Jeho výraz povadl.

„Tak to není. Ale úplně by mi stačilo, kdybychom zůstali jen u tebe v bytě, to je všechno.“

„Já vím, ale myslel jsem, že by bylo hezké vypadnout někam daleko, kde bychom mohli jít ven a užít si trochu zábavy. Můžeme si půjčit běžky a pak se mazlit u krbu. Najít ti na zimě něco pozitivního.“ Usmál se a opřel se jednou rukou o knihovnu vedle nás. Pak se ke mně sklonil, ale pořád mezi námi zůstalo pár centimetrů volného místa.

„A na co je teda tohle?“ Zvedla jsem dárkovou kartu.

„Já nevím. Možná by sis chtěla koupit šaty a nějaké nové boty. Rád bych tě vzal na večeři. A taky je tam bazén a vířivka. Nepotřebuješ nové plavky?“ Teď vypadal v rozpacích zase on. „Omlouvám se, broučku. Chci tě rozmazlovat. Prosím, dovol mi to.“

Povzdechla jsem si a otočila kartu v dlani. Nebyla na ní uvedená žádná částka.

„Kup si cokoliv chceš a oni mi pak pošlou účet. Tak je to domluvené. Uděláš to pro mě? Prosím?“

S prosebným výrazem se na mě zadíval. Bože, jak bych mu to mohla odmítnout?

„Fajn. Vyhráls. Ale dělám to jenom proto, že to chceš.“

Blaženě se usmál.

„Takže zítra – kdy chceš vlastně odjet?“ zeptala jsem se a navzdory počáteční váhavosti jsem pocítila vlnu nadšení.

„Hned, jakmile budeš po semináři schopná. Můžeš dojet metrem na Yorkdale a já tě tam vyzvednu. Když kolem třetí vyrazíme, budeme na severu do večeře. V sobotu bychom vyrazili na běžky a večer už bychom byli doma. Penny nás v neděli čeká, abychom jí pomohli s malováním, pokud máš pořád ještě zájem.“

„Vidím, že sis to všechno důkladně naplánoval.“

„Přemýšlel jsem o tom, co jsi minulou neděli řekla – o tom, že ne-
návidíš zimu. S tím, kolik tenhle týden napadlo sněhu, to tam bude
nádherné. Dneska v noci má taky sněžit.“

Zastrčila jsem si kartu do kapsy a zapnula ji. „Fakt, no, tak díky.
Jsi velmi... štědrej,“ prohodila jsem a pořád se cítila trochu nesvá.

„Ještě jedna věc – prosím, nebuď skromná.“

Znal mě až moc dobře.

„Tak to bude těžký. Skromnost mám zakódovanou v DNA.“

„Snaž se. Kvůli mně?“

Povzdechla jsem si. „Dobře.“

„No, ehm, a co si myslíš o tom, že bychom vyzkoušeli bazén nebo
alespoň vířivku?“

„Myslím, že to zní zatraceně báječně, kolínko.“

„Doufal jsem, že to řekneš. Máš bikiny?“ zeptal se.

„Přidám je do nákupního seznamu.“

Sklopil pohled a tiše zasténal.

„Seš v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Jo, jenom se zoufale snažím si to *nepředstavovat*.“

Nemohla jsem si pomoci, abych se nerozesmála. „No a jak to šlo
tenhle týden v servisu? Měl jsi hodně *zakázek*?“

„Ach, nemáš ani tušení, kolik jsem toho musel udělat vlastníma
rukama. Vážně uvažuju o tom, že si najmu někoho na výpomoc. Ne-
víš o někom, koho by to mohlo zajímat?“

„Co když to bude levák?“ zeptala jsem se.

„Ne, jedinec praváka. To je součást *smlouvy*.“

„Zdá se, že tuhle podmínku splňuju. Myslíš, že bych se měla přihlásit?“

„Já nevím. Kdy můžeš začít?“

„Co třeba zítra?“

Teď byl na řadě on, aby se začal smát. „Aubrey, ty jsi tak vtípná, víš to?“

„Hodlám to brát jako kompliment.“

„To bys měla.“

„Bože. Omlouvám se, Danieli, ale vážně budu muset jít.“

„Jo, já taky. Potřebuju vyměnit olej – v autě,“ dodal a v rozpacích zavrtěl hlavou. „Bože, Patty.“

Usmála jsem se. Ani jeden z nás se nepohnul.

Zamyšleně si olízl rty. „Vážně bych si přál, abych tě teď mohl políbit.“

Toužebně jsem se zadívala na jeho rty. „Taky bych si to přála.“

Vzduch mezi námi začal doslova jiskřit.

Daniel si povzdechl a prolomil to napětí. „Musíš na přednášku.“

Váhavě jsem přikývla.

„Večer ti zavolám,“ řekl. „Můžeš mi vyprávět o svých nákupech.“

Neochotně jsem se obrátila k odchodu. On se opřel zády o knihovnu a zastrčil si ruku do kapsy. Když jsem se po něm ohlédla, střílel po mně tím dolíčkovým úsměvem a já se ušklíbla, nadhodila si batoh na rameni a konečně vyšla do mrazivého odpoledne.

Nikdy bych nevěřila, že dokážu potlačit svoji přirozenou skromnost a vrhnout se po hlavě do pošetilého nakupování, ale očividně na to mají všechny ženy skrytý talent, protože o pár hodin později jsem byla zpátky v Jackman Hall i s neuvěřitelně sexy šaty, novými botami a vražednými bikinami, které teď byly zabalené v malém kufru společně se vším ostatním, o čem jsem si myslela, že bych mohla s Danielem potřebovat na noc v chatě.

Taboo. Ta ironie v názvu resortu mi neunikla.

Jakmile jsem si zabalila, vrhla jsem se na učení na zítřejší test a čekala jsem, až mi Daniel zavolá, aby mi popřál dobrou noc. Byla jsem ráda, že jsem si udělala čas, abych si znovu přečetla svoje poznámky, protože jsem se zasekla u slova, které jsem si ani nepamatovala, že bych si zapsala.

Apokryfický.

Co to ksakru znamená? Očividně jsem se při téhle přednášce zasnula o Danielovi. Prošla jsem pár stránek tam a zpátky, než jsem konečně našla definici a příklad:

Apokryfický – autorství pochybného původu. Například řeč, kterou Hekaté promlouvá v Macbethovi, pravděpodobně nelze přičítat Shakespearovi. Ukázka: „... a známo vám, bezpečný pych že první vrah je smrtelných.“

Páni, vážně si nepamatuju, že bych tohle napsala. A s tím jsem se vrhla na učení ještě s větším úsilím. Očividně jsem neměla ten semi-

nář tak v malíku, jak jsem si myslela. Pokračovala jsem v pročitání poznámek a dál už nevěnovala Hekatiným slovům přílišnou pozornost. Zpětně si myslím, že jsem asi měla, protože kdokoliv ta slova napsal, byl velmi moudrý.

9. KAPITOLA

Náhody

*Leč přes překážky hravé on se běře,
jich odpor v smyslu horším uvází:
jen náhody jsou: rukavička, dvěře
a vítr, vše, co jemu překáží...*

(ZNEUCTĚNÍ LUKRÉCIE)

*V*pátek ráno jsem se probudila s podivným pocitem, který jsem měla vždycky, když jsem si nebyla jistá, co je vlastně za den. Přetáhla jsem si deku přes hlavu a zasténala, protože mi došlo, že musím do práce. Ale byl pátek a Daniel se mě chystá vzít pryč na romantický víkend! Zapištěla jsem, odhodila deku stranou a předvedla v posteli radostný taneček. Tři hodiny v práci, test, na který jsem se učila do padnutí, seminář – s Danielem, takže se do něj rozhodně nemusím nutit – a pak už rovnou do ráje. *Díky-bohu, že už je pátek.*

Se zívnutím jsem se protáhla, zatímco jsem si procházela nepřetčené zprávy. Jedna byla od Julie.

Neuvěříš, co budeme s Jerem o víkendu dělat. Nemůžu se dočkat, až ti to povím. J.

Usmála jsem se. To Grantovic kluci rozhodně vědí, jak svým ženám zamotat hlavu. Rychle jsem natukala odpověď.

Nemůžu se dočkat, až si to poslechnu, ty drdole. Uvidíme se za pár hodin... A.

Jako další jsem si otevřela svůj e-mailový účet na Yahoo. Měla jsem tam jednu zprávu od neznámého člověka. Už jsem ji chtěla vymazat, ale nakonec jsem ji otevřela, abych se podívala, co v ní je. Jen pro případ. A díkybohu, že jsem to udělala, protože to byl jeden z nejúžasnějších e-mailů, jaký jsem kdy dostala.

Od: Jung Willman

Pro: Aubrey Priceová

Posláno: Pátek, 20. března, 6:37:06

Předmět: Téměř definitivně...

Dobré ráno, krásko. Jsem si jistý, že jsem tě právě překvapil. Tvoji e-mailovou adresu mám už od začátku kurzu, ale nejspíš teď přemýšlíš, co to mám za divnou přezdívku. Minulý rok jsem skoncoval se všemi sociálními médii vedenými na svoje jméno, aby je nemohla Nicola nějak zneužít. Ale vytvořil jsem si tuhle identitu, abych mohl zůstat ve spojení s přáteli. Nemyslím, že by bylo vhodné posílat ti e-maily z univerzitního účtu. Jsem si jistý, že to chápeš.

Jsem vzhůru už od pěti hodin a nevěděl jsem, co dělat. (A jen tak mimochodem, vím naprosto přesně, na co teď myslíš – proč chodit okolo horké kaše, že?) Potom, co jsem hodinu ležel v posteli a myslel na tebe, jsem prostě musel vstát a napsat ti. Doufám, že ti nevadí, že ti posílám e-mail místo toho, abych si to ukládal na USB disk.

Nemůžu se dočkat, až tě odvezu z Toronta, pryč od zvědavých očí, pryč od všech překážek, které stojí mezi námi. Víím, že si ten společně strávený čas v soukromí pořádně vychutnáme, a postarám se, aby sis užila nějakou zábavu, kterou si zasloužíš.

Nemyslím, že bys vůbec tušila, jak moc obdivuju tvoji pracovní morálku. Přál bych si, abych mohl udělat něco, čím bych ulehčil tomu břemenu zodpovědnosti na tvých ramenou. Jsem ohromený, jakým způsobem čelíš životním výzvám téměř bez podpory svých rodičů. Obdivuju tvoji sílu.

Počítám minuty, než budeme konečně zase sami. Doufám, že jsi úplně stejně nadšená jako já. Když jsme spolu večer mluvili, po tvých

nákupech, zněla jsi už lépe. Nedokážu přestat myslet na to, jak sexy jsou ty nové šaty. Dneska večer půjdeme na večeri a dáme si pár drinků. Pak si zalezeme do postele a podíváme se na nějaký film. Nemůžu se dočkat, až tě políbím a usnu s tebou v náručí. Dokonce se těším na to, jak na mě budeš slintat!

Zítřka půjdeme na běžky, a až se pak vrátíme zpátky do chaty, posadíme se před krbem a dáme si hrnek horké čokolády s Baileys. Zima je skvělá, ne?

Přál bych si, abys teď viděla, jak se u toho směju, když píšu tyhle řádky. Dokonce ani Sisyfos mi nedokáže zkazit náladu. Asi už bych tě neměl dál zdržovat – musíš do práce. Uvidíme se za pár hodin. A do té doby měj na paměti, že na škále od „možná“ k „definitivně“ jsem strašně blízko k tomu druhému.

Tvůj námořník, D.

xo

P.S. Prosím, zabal si nějaké hodně konzervativní pyžamo a ujisti se, že bude taky teplé. Budu muset nechat přes noc otevřené okno. A pyžamo musí zůstat na svém místě! A když už o tom mluvíme, nemůžu se dočkat, až tě uvidím v bikinách.

Musela jsem si celou tu věc přečíst podruhé, jak jsem se bála, že jsem napoprvé přehlídla něco důležitého, když jsem to jenom rychle přelítla očima. Ten e-mail – naprosto *přesně* vystihoval Daniela. Jeho přiznání, jak se snažil schovat před Nicolou po té její bolestné

a nepříjemné zradě, které bylo vzápětí nahrazeno jeho hravým flirtováním. A že to chtělo pořádnou odvalu, dát takhle najevo své city. Zatraceně rychle mi docházel čas, ale prostě jsem mu musela odpovědět. Chtěla jsem, aby věděl, že s ním jeho nadšení ohledně našeho dnešního odjezdu z města sdílím a myslím si, že je úplně stejně silný jako já. Neobtěžovala jsem se tím, abych zapínala notebook, a odepsala jsem mu rovnou z mobilu.

Od: Aubrey Priceová

Pro: Jung Willman

Posláno: Pátek, 20. března, 7:31:36

Předmět: Rozhodně definitivně...

Dobré ráno, sluníčko. Jaké nádherné překvapení k rannímu vstávání. Na to bych si dokázala zvyknout. Jsem tak nadšená, že spolu odjedeme pryč, Danieli. Zní to, jako bys měl pro nás naplánovaný fantastický víkend. Nemůžu se dočkat.

Tvrdě jsem se učila na ten dnešní test. A ještě, že jsem to udělala – nepamatovala jsem si ani polovinu z poznámek, které jsem si zapsala. Na přednáškách mě muselo něco strašlivě rozptylovat, když jsem měla poslouchat.

Přála bych si, abych ti toho mohla napsat víc, ale musím se jít připravit do práce. Můj šéf je ještě upjatější než jeho syn, věříš tomu? ;)
Těším se, až se uvidíme.

Tvůj brouček

P.S. Tohle jsou pěkně smíšené signály, pane Grante. Asi bych si tedy měla vybalit tu saténovou košilku a jít zkusit najít nějaké flanelové pyžamo. Myslíš, že dělají i flanelové plavky?

P.S.S. A co se týče „téměř definitivně“... Mám něco lepšího. Rozhodně definitivně.

V půl deváté jsem se usmívala na celé kolo, když jsem si rychle sbírala věci do práce a nechala svůj kufr hned u postele, abych ho mohla jenom popadnout a běžet, až se pro něj po škole stavím. Stále v sedmém nebi jsem rychle přešla přes nádvoří, oklepala si boty na rohožce před Northrop Frye Hall a vyběhla po schodech do tmavé kanceláře. Děkan Grant ještě nedorazil. Doufala jsem, že je v pořádku. Na silnicích to bylo dnes ráno pravděpodobně pěkně bláznivé. Rozsvítla jsem světla, přihlásila se do e-mailu a začala procházet příchozí poštu. Děkan dorazil o patnáct minut později, zrovna když jsem byla uprostřed práce. Byl bílý jako stěna a vypadal vyčerpaně.

„Dobré ráno, pane,“ pozdravila jsem váhavě.

Vůbec se neobtěžoval mi odpovědět. „Za chvíli dorazí Gwen. Pošlete ji, prosím, rovnou ke mně.“

S rozhodným klapnutím za sebou zavřel dveře. Tohle nebylo dobré. Možná nějaká manželská hádka? Měla bych mu donést kávu, nebo ho nechat na pokoji? Vybrala jsem si tu druhou možnost. Nechtěla jsem doplatit na tu jeho rozjitřenou náladu.

Zrovna jsem tiskla štítky na dopisy pro studenty, kteří zůstávali přes léto na kolejích, když do kanceláře vešla Gwen. Usmála se na mě, ale ten úsměv byl nucený. Všechna ta přívětivost, která z ní vyzařovala, když jsme se poprvé potkaly, byla pryč.

„Dobré ráno, paní Grantová. Váš manžel mi řekl, abych vás poslala rovnou za ním.“ Nedokázala jsem se donutit, abych ji oslovila křestním jménem.

„Díky, Aubrey,“ prohodila, zamířila rovnou ke dveřím a pečlivě za sebou zase zavřela.

Nepohodlně jsem se zavrtěla na židli. Něco bylo rozhodně v nepořádku. Vnitřnosti mi zkroutil náhlý záchvat paniky, jak jsem přemýšlela, jestli to má něco společného s Danielem a se mnou. Ale pak jsem si vzpomněla, jak jsem tehdy sama sebe vyděsila, když se mnou chtěl děkan mluvit toho dne, co umřela Mary, a já mylně předpokládala, že si mě chce podat kvůli Danielovi. Moje podvědomí ze mě dělalo paranoidní trosku.

Rezolutně jsem zavrtěla hlavou, abych zahнала svou úzkost. Ale bylo těžké se odpoutat od toho nervózního ticha, které se vznášelo v celé kanceláři. Jestli se Danielovi rodiče hádali, tak to dělali naprosto diskrétně.

Moje úzkost se okamžitě vrátila, když vtrhnul do dveří i Daniel.

„Danieli!“ Rychle jsem oběhla stůl, abych se s ním mohla setkat.

„Ahoj,“ pozdravil mě tiše. „Co se to tady kurva děje?“

„Co tím myslíš?“

„Před půlhodinou mi volal táta a *přikázal* mi, abych sem za ním přišel. Zavěsil mi to dřív, než jsem se ho stačil na cokoli zeptat. Vše-

ho jsem okamžitě nechal a běžel sem. Je tady?“ zeptal se a mávl rukou k děkanově kanceláři.

„Ano, je. A tvoje matka taky,“ zašeptala jsem.

„Cože? Ježíšikriste. Doufám, že je všechno v pořádku. Proč mám špatný pocit, že se něco stalo Patty?“

„Já nevím, Danieli. *Stalo* se něco hrozného, to je jisté. Nemyslíš, že...“

Než jsem mohla dokončit větu, dveře kanceláře se otevřely a děkan vyšel ven.

„Ach, výborně, Danieli – dorazil jsi. Pojď dovnitř, prosím. A Aubrey? Můžeš zamknout vstupní dveře? Také s tebou bychom si rádi promluvili.“

Daniel sevřel rty do úzké linky a natáhl ke mně ruku. „Já se o ty dveře postarám.“

Udělal to a pak vešel do vnitřní kanceláře, ale zůstal stát mezi dveřmi, čelem ke svému otci.

„Co se to tady děje, táto? Bylo by pěkné, kdybys mi toho do telefonu řekl trochu víc. Tohle není zrovna ideální počasí na to, abych řídil celý zpocený strachy.“

„Za to se omlouvám. Matka ti zrovna volala, abys byl v klidu a dal si načas. Očividně ti nefunguje mobil.“

„Já ho ani nemám u sebe. Nechal jsem všechno ležet a vyběhl z bytu tak, jak jsem byl.“

„To je mi líto. Bylo to ode mě bezohledné. Ale už jsi tady.“

Strach a panika mi bouřily žaludek. Někdo nás musel spolu vidět a nahlásil to. Děkan Grant se odešel posadit za stůl. Daniel se na mě

nervózně podíval, zatímco jsme se usazovali vedle sebe do pohodlných křesel naproti děkanovi.

Gwen stála opřená o malou knihovnu za křeslem svého manžela a paže měla založené na hrudi. Neudělala ani krok dopředu, aby se přivítala se svým synem, a prostě tam jenom stála, ve tváři vyčerpaný výraz.

„Je Patty v pohodě?“ zeptal se Daniel.

„Patty je v pořádku, pokud vím,“ odpověděl jeho otec. „Vlastně jsem u ní dneska ráno byl. Ten mladík, co jí normálně odklízí sněh z cesty, odjel na jarní prázdniny. Nechtěl jsem ji budit, ale zastavil jsem se u ní, abych odházela to, co napadlo v noci.“ A s tím se podíval na každého z nás. „A našel jsem na cestě tu nejpodivnější věc.“

Otevřel zásuvku u svého stolu a vytáhl moji barevnou rukavici.

„Věřím, že je tvoje, nebo tomu tak není?“ zeptal se a položil moji ztracenou rukavici před sebe na stůl.

Srdce mi spadlo až do kalhot. Podívala jsem se na Daniela, který si zabořil tvář do dlaní. Nebylo pochyb o tom, že je to moje rukavice. A jeho otec to věděl.

„Já, ehm, nevím...“ Zatočila se mi hlava. „Danieli,“ zašeptala jsem.

Rychle po mně střelil pohledem, než se otočil zpátky ke svému otci. „Ano, je to Aubreyina rukavice,“ pronesl bez jakékoliv emoce.

Další vysvětlení už nenabídl. Oba dva na sebe zůstali jenom zírat.

Gwen udělala krok vpřed a položila manželovi ruku na rameno.

„Co to znamená, Danieli?“ zeptala se. „O co tady jde? Proč je u všech čertů Aubreyina rukavice na cestě u domu mé matky? Já to nechápu.“

Daniel si prohrábl rukou vlasy. „Tyhle rukavice jsem dal Aubrey já,“ pronesl prostě.

Děkan Grant na mě zůstal zírat. „Takže ten dárek? Tyhle rukavice, Aubrey? Ty byly od mého syna? A ty jsi to přede mnou skrývala?“

„Ano, pane,“ odpověděla jsem a hanba mě požírala zažíva.

„Chápu.“ Děkan se na chvíli odmlčel. „Neodpověděl jsi matce na otázku, Danieli. Kde se vzala tahle rukavice před Pattyiným domem?“ Děkanův tón byl čím dál chladnější. „Ocenil bych, kdybys na celou tu situaci mohl vrhnout trochu více světla, *prosím*.“ To poslední slovo musel procedit skrz zaťaté zuby.

Daniel si frustrovaně povzdechl a ten zvuk nesl příchuť porážky. „Aubrey se mnou byla minulou neděli u Patty na večeri. Musela jí tam to odpoledne vypadnout.“

Gwen překvapením poklesla brada a musela se opřít o desku stolu, aby získala rovnováhu. Na vteřinu jsem myslela, že snad omdlí. Zírala jsem do klína a děkanova slova z pondělka mi běžela hlavou a vysmívala se mi:

„*No, vy jste odborník na Shakespeara, ale nemyslím si, že by některý z tragických hrdinů doplatil na to, že ztratil rukavici.*“

Očividně je všechno jednou poprvé.

„Takže abych tomu dobře rozuměl,“ pronesl děkan Grant. „Navzdory mému varování. Navzdory mým zcela *jasným* prosbám, Aubrey,“ pokračoval a upřeně se na mě díval, „jste se vy dva ponořili do něčeho, co by se dalo nazvat jediné jako utajené *přátelství* – dost blízké na to, abyste si dávali dárky a přinejmenším jednou povečeřeli s rodinou –, bez našeho vědomí? Je tu ještě něco, co bychom měli vědět? Chodíte takhle i na veřejnost? Naprosto opovrhujete všemi uni-

verzitními nařízenými ohledně vztahů se studenty? Nebo ještě hůř, stýkáte se i v soukromí?“ Sevřel rty. „No?“

A ačkoliv byl evidentně naštvaný, sotva se mu zvedl hlas. Tahle tichá zloba mě děsila nejvíc.

„Stali se z nás s Aubrey blízcí přátelé,“ spustil Daniel. „Ale není to její chyba,“ uvedl to na pravou míru. „To já jsem tlačil na pilu. Jsem rád v její společnosti. Hodně si... rozumíme. Bylo pro mě téměř nemožné ignorovat... svoje pocity k ní.“

Jeho pocity ke mně. Ještě před dvěma hodinami byl do mě *téměř definitivně* zamilovaný. Nikdy to nepochopí – *nikdy* nám to neodpustí.

Gwen si přikryla ústa dlaní, oněmělá šokem. Její manžel ovšem takový problém neměl.

„Dobrý bože, Danieli. Co sis *myslel*? Možná jsi ztratil veškeré ohledy na svou reputaci, ale přinejmenším jsi mohl alespoň trochu myslet na svou matku a na mě. Tvoje chování překročilo jakékoliv hranice nedospělosti. Je to naprosto sobecké.“

Nevěřičně zavrtěl hlavou.

„Nemůžu uvěřit, že jsi byl tak naivní a věřil, že ti něco takového projde. Už dlouho jsem přemýšlel nad tím, že byste se jeden k druhému hodili, ale to bys vážně, Danieli, ohrozil své jméno – svou univerzitní pozici – jenom proto, že tě ovládly hormony a nedokážeš pár měsíců počkat?“

„Davide, to myslíš vážně?“ pokárala ho Gwen.

Daniel probodával svého otce pohledem. Čekala jsem, že něco řekne, ale mlčel jako ryba. Jediným pohybem byl přeskakující sval na jeho čelisti.

„Ne, tohle si musí vyslechnout,“ trval na svém děkan Grant. „Žije v nějakém snovém světě, chová se jako rozmazlené, vzteklé děcko, které chce svůj vánoční dárek v listopadu. Ale tohle není hra. A s tvou matkou si o tom také promluví, Gwen. Nemám nejmenší pochybnosti, že ho v tom vztahu k Aubrey ještě podporovala.“

Umírala jsem hanbou a nechtěla jsem nic jiného než popadnout Daniela za ruku a vyběhnout s ním z kanceláře, což samozřejmě nebylo možné. Nevěděla jsem, kam s očima, tak jsem je držela sklopené k pevně sevřeným rukám v klíně.

Děkan Grant zjemnil hlas. „Nemám tušení, co se stalo s tvým morálním úsudkem. A nemyslím, že bys mě někdy víc takhle zklamal, synu.“

„Davide,“ ozvala se Gwen tentokrát pevným hlasem, ale on jen zvedl ruku, aby ji zastavil. „Po tom všem, čím jsme si v Anglii prošli, abychom očistili tvé jméno. Těch peněz, té bolesti. Žádal jsi nás, abychom ti věřili, a my jsme to udělali, protože jsme tvoji rodiče a bezpodmínečně tě milujeme. A ty uděláš tohle? Nutí mě to znovu přemýšlet, jestli...“

„Davide, *to stačí*.“ Gwen stáhla ruku z manželova ramene a s obavami v očích se podívala na svého syna. „Danieli?“

Daniel si třel kolena. Tvář měl popelavě šedou a zkroucenou v bolestném výrazu. Vypadalo to, že má potíže s dýcháním. Panebože – dostal z toho infarkt nebo co? Předklonil se v křesle dopředu a Gwen vyrazila kolem stolu.

„Nemůžu... nemůžu...“ lapal po dechu.

Vyskočila jsem na nohy, ale to už si před něj Gwen klekla a zablokovala mi přístup.

„Já vím, dýchej, zlatíčko, jenom pomalu dýchej, to je všechno.“ Vzala ho za ruku a hladila ho. „Davide, víš o tom, že by se to teď někdy v poslední době stalo?“ zeptala se a otočila se ke svému manželovi.

Co se mělo v poslední době stát? A co se to tu k čertu děje? Co mu je? Stála jsem jako přikovaná na místě a bezmocně jsem si pohrávala s rukama.

David se postavil za svou ženu. „Ne, nemyslím si. Alespoň se mi o ničem nezmiňoval. Což, jak si teď uvědomuji, nemusí nic znamenat...“

Zničehonic jsem si připadala neviditelná. Zdálo se, že všichni zapomněli, že jsem vůbec v místnosti. Chovali se tak lhostejně. Co to sakra je?

„Co se děje? Danieli? Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se a snažila se ovládnout paniku v hlase. Daniel neodpověděl. Seděl s hlavou sklopenou mezi kolena a sípal. „Je v pořádku?“ zeptala jsem se děkana Granta a těkala mezi nimi pohledem.

Daniel jako by si mě vůbec nevšímal, jednou rukou svíral matku a druhou si držel na hrudi, zatímco bezmocně lapal po dechu.

„Neměli bychom zavolat záchranku nebo tak něco?“ navrhla jsem už na pokraji hysterie.

Proč všichni jenom stojí a koukají, jak se Daniel snaží z plných plic nadechnout? Připadalo mi to, jako by měl vážný astmatický záchvat. Postávat tu a koukat, jak zápasí s vlastním dechem, mi přišlo naprosto absurdní a kruté. Naklonila jsem se ke stolu a popadla sluchátko od telefonu. Děkan Grant mi ho jemně vykroutil z rukou a položil ho zpátky.

„Aubrey, ne. Je to v pořádku. Nebude to nutné. Gwen, odvedu teď Aubrey pryč. Ty se postarej o Daniela.“

„Ne, já nikam nejdu – nemůžu jen tak odejít! Ne teď!“ To já jsem ho chtěla držet za ruku. Musím zůstat a přesvědčit se, že je v pořádku. Jak bych ho mohla opustit, když mě potřebuje?

Jenže Daniel zvedl ruku a mávl jí, abych šla. Začal se kolébat tam a zpátky a naznačoval, abych opustila místnost. Ani se na mě nepodíval, ale jeho gesto mi dávalo jasně najevo, že chce, abych *vypadla*. Omráčeně jsem udělala pár kroků zpátky a připadala si neuvěřitelně ublíženě.

Děkan Grant mě popadl za loket. „Na dnešní dopoledne zavřu kancelář a dám na dveře ceduli. Zkusím zavolat Gisele, aby přišla dřív. Ty můžeš jít domů. Neměj strach. My se s Gwen o Daniela postaráme.“

Strnule jsem kráčela směrem ke dveřím. Nechtěla jsem jít domů, ale jak bych vůbec mohla zůstat? Nebyli to jenom jeho rodiče, kdo chtěl, abych šla pryč. Ani Daniel mě tu nechtěl. Podívala jsem se přes rameno. Jeho matka ho hladila po zádech a šeptala mu něco do ucha. Jak mě mohl jen tak poslat pryč, když ví, co k němu cítím?

„Je v pořádku? Bude v pořádku?“ zeptala jsem se, když jsme vycházeli z kanceláře. Sotva jsem dokázala poskládat souvislou větu. Děkan Grant mi podal z věšáku kabát a pomohl mi ho obléknout.

„Bude to dobré. Společně s jeho matkou už jsme si tím mnohokrát prošli,“ odpověděl přezíravě.

Čím tím? Co to bylo?

Mluvil obezřetně a nejednoznačně. Cílevědomě mě nechtěl zatahovat do záležitostí své rodiny a stavěl kolem nich bariéru. A já jsem

stála na druhé straně. Jeho poselství bylo jasné: *Tohle je naše starost, ne tvoje. Ty jsi jenom cizinec.* Byla jsem naprosto zdrcená, ale věděla jsem, že nemám ani to nejmenší právo zůstat. Požádal mě, abych se držela od jeho syna dál, a já jsem to nehorázně ignorovala.

Popadla jsem svůj batoh a společně jsme vyšli i z velké kanceláře. Vlastně by se dalo spíš říct, že mě odtamtud *vyvlekl*. Potom, co za námi zamkl a pomohl mi ze schodů, mi přidržel vstupní dveře z budovy. Zůstala jsem stát na chodníku a mhouřila oči do ranního slunce, které se odráželo od sněhu. Děkan Grant mě probodával pohledem a já se pod ním nepohodlně ošila a uhnula očima. Zůstala jsem zírat na budovu Old Vic.

„Říct, že jsem zklamaný, by v tuto chvíli jen sotva vyjádřilo mé emoce, Aubrey,“ spustil. Když jsem se na něj znovu podívala, pohled mu nepatrně zjihnul. „Měl jsem o vás velmi vysoké mínění. Vždycky jsem obdivoval vaši rozvážnost a dospělé chování. Je pro mě těžké uvěřit, že jste dovolila, aby se tohle stalo.“

Stálo mě to veškeré sebeovládání, abych dostala pod kontrolu své emoce, jak jsem se najednou ocitla zpátky v čase – bylo mi šestnáct a moje matka mi právě udělovala přednášku o tom, jak jsem byla hloupá, když jsem experimentovala s kouřením.

„Omlouvám se, pane děkane. Nevím, jak se to stalo. Daniel a já – pořád jsme si byli bližší a bližší. Váš syn je úžasný člověk. Užívali jsme si společnost toho druhého. Nejspíš jsme si dovolili uvěřit, že tím nikomu neublížujeme.“

„To bylo velmi nebezpečné. Kdyby se někdo o vašem sblížení dozvěděl, Daniel by mohl skončit velmi špatně. Je pro něj zcela zásad-

ní, aby si udržoval odstup. Musíte vědět, co se mu minulý rok stalo, nebo ne? Řekl vám to, že ano?“

„Ano, pane. Vím o Oxfordu všechno.“

„Pak mi jistě rozumíte. Uvědomujete si, že jsem tak nejednal z pouhého rozmaru, že?“

Přikývla jsem. Nikdy jsem si nepřipadala tak zostuzená.

„Potřebuji vaše slovo. Musíte mi teď a tady slíbit, že už neuděláte nic, co by mu mohlo ublížit.“

Vyrovnaně jsem se mu podívala do očí. „Slibuju.“

„A myslíte to tentokrát vážně, Aubrey?“

Tentokrát.

„Raději bych zemřela, než abych Danielovi ublížila. Myslím, že mě ty pocity k němu trochu zaskočily. Opravdu mám o vašeho syna starost, pane.“

Rozvážně se na mě podíval. „Pokud to myslíte vážně, musíte s ním omezit jakýkoliv osobní kontakt. Nemám ani tušení, kam až se váš vztah dostal. Upřímně řečeno, bojím se i pomyslet na to, co se to mezi vámi dvěma vůbec dělo. Ale potřebuji, abyste to teď všechno ukončila – nejlépe až do promoce, ale přinejmenším na následujících šest týdnů. Což znamená žádné telefonáty, žádné e-maily a žádný osobní kontakt mimo přednášky a semináře. A měla byste zvážit, že budete chodit pro radu za profesorem Brownem, a ne za Danielem. Není důvod, abyste si to dělala ještě těžší.“

Mávla jsem rukou směrem k jeho kanceláři. „Počkejte, Daniel – je v...“

„Bude v pořádku. Postaráme se o něj, nemějte starost. Vím, že to vypadalo zle, ale za patnáct minut bude zase jako dřív.“ Podrážděně si promnul tvář. „Ať už jste nadělali zmatek, jaký jste nadělali, Aubrey, jsem rád, že jsem to byl já, kdo na to přišel, a ne nikdo jiný. Kdyby to zjistil některý z vašich spolužáků nebo profesor Brown... nedokážu si to ani představit. Podívejte, měl bych se teď vrátit dovnitř.“

„Dobře,“ prohodila jsem dutým hlasem.

Co jiného jsem mohla říct? Měl pravdu. Podělala jsem to. No, my jsme to podělali. Rozhodně za celou tu situaci nenesu zodpovědnost sama.

„Běžte domů. Uvidíme se po víkendu. V pondělí si promluvíme o tom, jak to bude dál.“

Takže to bylo všechno? Byla jsem propuštěna s tím, že mám jít domů, jako by se tam nahoře nic nestalo? Otevřel dveře a nechal mě tam stát. Jo. Byla jsem propuštěna. Sledovala jsem ho, jak stoupá do schodů a mizí v chodbě vedoucí k jeho kanceláři.

Pomaloučku jsem se otočila. Lidé procházeli kolem mě za svými denními povinnostmi – do tříd, na kávu s přáteli, za pochůzkami. Neexistovalo, že bych se k nim teď dokázala připojit nebo pokračovat ve svém dni, aniž bych věděla, že je Daniel v pořádku. Rychle jsem přeběhla přes silnici mezi Northrop Frye Hall a Old Vic a běžela po schodech na jih. Počkám. Stoupnu si do stínu sloupové a počkám, dokud nevyjdou ven.

A to jsem taky udělala. Hlídala jsem východ. Čekala jsem. Uběhlo patnáct minut a nikdo se neobjevil. Začaly mě studit nohy a mrzly mi uši. Vešla jsem do Old Vic a vykukovala skrz skleněné okno vedle

dveří. Nedočkávě jsem si začala kousat nehty, několikrát jsem zkontrolovala telefon, jestli mi nedošla nějaká zpráva, a dokonce jsem si přečetla několik bezvýznamných e-mailů a podívala se na komentáře na Facebooku. Uplynulo dalších patnáct minut a stále nic. Co se to sakra děje?

Ve tři čtvrtě na jedenáct už jsem začala být podrážděná. Nemohla jsem tu stát celý den. *Udělal* bych to, jenom abych se ujistila, že je Daniel v pořádku, ale měla jsem přednášky a musela jsem na ten test. Jak se na něj vůbec dokážu soustředit, když mám takové obavy o Daniela?

Začala jsem podupávat nohou a nepřestávala jsem sledovat lidi přecházející mezi dvěma budovami. Zatraceně, potřebovala jsem to vědět. Bez toho, aniž bych na vteřinu zvažila možné důsledky, jsem se rozběhla zpátky ke druhé budově a vyběhla hlavní schody. V kanceláři byla tma. Na dveřích visela cedule, na které stálo, že je do dvanácti hodin zavřeno. Nakoukla jsem skrz sklo a zvažovala, že půjdu dovnitř, abych se skutečně přesvědčila, že jsou pryč, ale nebylo to nutné. Bylo jasné, že tam nejsou. Jak mohli odejít, aniž bych je zahlédla? Ať už by vyšli kterýmkoliv východem, všimla bych si jich cestou k děkanovu autu.

A pak jsem si vzpomněla na ten podzemní průchod. No jasně! Tudy museli odejít, doslova mi prošli pod nohama a nejspíš vyšli západními dveřmi Old Vic, které vedly rovnou k parkovišti zaměstnanců.

Vyběhla jsem ven a běžela ke zmiňovanému východu. Všimla jsem si tří párů stop ve sněhu, vedoucích ze schodů a směřujících

k severní straně budovy. Daniel očividně odešel po svých a v jednom kuse. Ten astmatický záchvat, nebo co to bylo, už ho přešel. Následovala jsem jejich stopy dál. Jak jsem předpokládala, končily u děkano-va parkovacího místa. Jeho auto bylo pryč.

Chvíli jsem tam jen tak postávala a pak jsem se otočila a zamířila zpátky do bytu. Co jiného jsem mohla dělat? Daniel byl se svými rodiči. Možná že s ním chvíli zůstanou, aby se ujistili, že je skutečně v pořádku. Možná ho vezmou domů, aby si sbalil věci, které bude potřebovat na odpoledne, a pak ho odvedou zpátky do kampusu, aby stihl přednášku, která začínala už za hodinu.

A bez ohledu na to, že u sebe neměl telefon – a naprosto v rozporu s přáním jeho otce –, jsem přinejmenším chtěla, aby Daniel věděl, jakou o něj mám starost. Takže zatímco jsem přecházela nádvoří, napsala jsem mu dlouhou zprávu.

Moc se omlouvám za to, co se dnes ráno stalo. Doufám, že jsi v pořádku. Vyděsil jsi mě k smrti s tím svým lapáním po dechu. Co to sakra bylo? Trochu mě to ranilo, když jsi nechtěl, abych tam zůstala. Už se tvůj otec uklidnil? Neměl ze mě zrovna radost.

Musíme si o tom promluvit.

Možná pár slov po semináři? A.

Párkrát jsem si to po sobě přečetla a odeslala. A pak jsem musela čekat. Mezitím jsem došla zpátky do bytu. Matt byl doma. Z jeho

pokoje se ozývala hudba. Skopla jsem boty, odhodila kabát i batoh na podlahu, utekla k sobě do pokoje a pořádně za sebou zavřela dveře. Potřebovala jsem být chvíli o samotě.

Rozhlídla jsem se po pokoji a tam stál a mlčky se mi vysmíval. Můj sbalený kufr. Chvíli jsem zůstala na místě a smutně ho pozorovala, než jsem ho otevřela. Nahoře pečlivě složené moje nádherné nové šaty. Zvedla jsem je a posadila se na kraj postele. Pak jsem do nich zabořila tvář a konečně si dovolila brečet.

10. KAPITOLA

Sama

*Dva musíme být, já a ty, to vím,
ač nerozluční kdys ve lásce své:
tož skvrny, které údělem jsou mým,
bez tebe sám chci nésti traplivé.*

(SONET 36)

hodinu později jsem se dověkla do učebny s nadějí, že i když mi Daniel neodpověděl na moji zprávu, najdu ho uvolněně sedět v přední části místnosti tak jako vždycky. Jenže on tam nebyl.

Kvůli mému zhroucení v pokoji a následné půlhodině, kdy jsem se dávala dohromady, jsem přišla mezi posledními. Testy už ležely rozdané na stolech, otočené zadáním dolů, a profesor Brown psal na tabuli instrukce. Julie na mě mávla a sundala svůj batoh ze židle, jen dvě místa od ní. Rychle jsem se posadila a ona si mě zamračeně prohlížela.

„Vyděsilas mě. Už jsem si myslela, že to nezvládneš,“ zasyčela.

„Jo, já vím. Šílený ráno,“ zašeptala jsem zpátky.

Tázavě se na mě zadívala, ale nebyl čas, abych jí to vysvětlila. Profesor Brown se postavil na stupínek a oprášil si křídou z dlaní.

„Tak tedy, dámy a pánové, můžete začít. Páteční skupina na seminář si u mě po hodině vyzvedne papíry s úkoly. Před chvilkou mi volal děkan Grant z Victoria College. Danielovi není dobře, a proto nebude schopen dostavit se na dnešní hodinu.“

Julie na mě nadzvedla obočí, zatímco se profesor Brown usadil na Danielovo místo. „Nezapomeňte, že dnešní testy bude hodnotit Daniel,“ připomněl nám. „Jen doufám, že s ním nejste nikdo na kordy,“ zažertoval.

Daniel nedokáže být s nikým na kordy, pomyslela jsem si toužebně.

Ozvalo se šustění čtyřiceti papírů, jak všichni popadli svoje zadání testu, otevřeli ho a začali otáčet stránky. Než jsem se pustila do práce, v klidu jsem si přečetla všechny otázky. Všechny úryvky jsem poznala, věděla jsem, do jakého kontextu je zařadit, jaký mají význam i jejich důležitost pro další vývoj děje. Nejhorší bude se rozhodnout, kterých pět ze sedmi nabízených citací budu analyzovat. Přinutila jsem se soustředit a pokusila se odsunout Daniela do nejzazšího kouta mysli. Nebylo to jednoduché, ale svým způsobem jsem to vlastně *psala* Danielovi. Chtěla jsem, aby na mě byl pyšný. Chtěla jsem, aby si přečetl mou práci a byl z mých odpovědí úplně hotový.

Ztratila jsem pojem o světě. Abych byla upřímná, byla to úleva utéct od té tíhy ponížení, že jsem tak strašně zklamala děkana Granta. Plynule jsem psala a těšilo mě, jak dávám tomuhle testu na prdel.

Ve čtvrt na dvanáct nás profesor Brown varoval, že už nám zbývá jen posledních patnáct minut. Střelila jsem pohledem po Julii. Ještě si pročítala svůj test a kousala při tom druhý konec pera. Taky už jsem měla skoro dopsáno, právě jsem dokončovala svou analýzu úryvku z *Antonia a Kleopatry*. O chvíli později jsem znovu přelétla všechny odpovědi očima a doplnila chybějící slova tam, kde můj mozek myslel rychleji, než stíhala ruka zapisovat. Spolužáci kolem mě si začali balit věci.

Počkala jsem, až skončí i Julie, a brzy už jsme obě odevzdaly své testy a vyzvedly si u profesora zadání úlohy, než jsme tiše opustily učebnu.

„Bylo to lehký jako facka,“ zašeptala Julie, zatímco si oblékala kabát.

„Já vím, že jo.“ Následovala jsem ji chodbou směrem k východu.

Popadla mě za ruku, zavěsila se mi na předloktí a společně jsme spěchaly dolů ze schodů.

„Hej, to tu hoří nebo co?“ zeptala jsem se.

„Promiň, jsem jenom strašně nadšená, že nám odpadl ten seminář. Je mi líto, že je Daniel nemocnej, ale musím toho *tolik* stihnout, než mě Jer vyzvedne.“

„A co máte vlastně v plánu?“ zeptala jsem se. „Kam se chystáte?“

„Do Windsoru – jedeme do Windsoru. Jeremy chce poznat moje rodiče! Já se z toho snad nadšením počůřám!“

„Panebože! Tak to je pěkně vážný! Vždyť spolu chodíte teprve pár týdnů.“

„Taky jsem mu říkala, že je to podle mě brzo, ale on mi řekl, ať nepřeháním. Chce se podívat, kde jsem vyrostla, a setkat se s mejma rodičema, protože mu to prý pomůže mě líp poznat.“

„Tak to koukám!“

„Já vím!“ Poskočila nadšením z jedné nohy na druhou.

Bylo to roztomilé a zároveň mě to rozčilovalo. Taky jsem chtěla, aby byl můj vztah s Danielem tak vzrušující – tak *normální*.

„Bude spát v domě tvých rodičů?“

„Jo, v pokoji pro hosty.“

„Tak buď opatrná, holka. Nejdřív je to jenom dotek sem, dotek tam, a než se naděješ...“

Rozesmála se. „Já vím. Je to mezi náma čím dál intenzivnější, ale jemu nevadí, že to necháme tak, jak to je, Aubrey. Bože, mám takový štěstí.“

To ty vždycky. Spolkla jsem tu hořkou poznámku, usmála se a dělala, co mohla, abych z nich měla radost.

„Co je to vlastně s tebou?“ zeptala se. „Jak to, žes málem zmeškala ten test?“

Zaváhala jsem. Nechtěla jsem jí zkazit náladu svou situací. Byla tak zatraceně šťastná a stejně nebylo nic, co by s tím dokázala udělat. Navíc ani neměla čas, aby tady se mnou postávala a poslouchala celé to moje trápení.

„Víš co, zlato? Bylo to jenom bláznivý ráno. Bez obav. Měla bys běžet, abys to všechno stihla.“

„Fajn, jestli seš si jistá...“

„Jsem si jistá. Vypadni odsud.“

Objala mě a s obavami v očích se na mě zahleděla, než udělala několik kroků zpátky.

„Hej, vyříd' Danielovi, že doufám, že bude v pohodě, jo?“

„Jasně.“

Pokud se mnou ještě někdy promluví.

Ačkoliv jsem si rezolutně odmítla vybalit kufr, v devět hodin večer už bylo jasné, že z mého výletu s Danielem nic nebude. Vůbec se neozval.

A taky bylo jasné, že tu měl Matt včera dámskou společnost. Do-
cela ráda bych se ho zeptala na ty blondáté vlasy, které jsem našla
v umyvadle, a na ty papírové kapesníky od rtěnky, co se válely v od-
padkovém koši.

Sarah měla dlouhé blond vlasy. Bylo možný, že by se dali znova
dohromady? Nebyla by to trochu ironie? Věci mezi mnou a Danie-
lem se rozpadaly na prach, zatímco Matt byl se Sarah zpátky v sedle.
Kdyby mi nebylo tak neuvěřitelně mizerně, asi bych se rozesmála.

Matt mi nechal na kufru vzkaz, ve kterém mi sděloval, ať si to
na severu užiju a dám na sebe pozor. Nebyla jsem si jistá, jestli mi
radí, abych si nezlomila nohu, nebo srdce. Samozřejmě že neměl
ani tušení, že nikam nejedu. Od té ranní pohromy jsem ho neviděla.
Když jsem byla dopoledne doma, byl zalezlý u sebe v pokoji a celou
dobu měl puštěnou hudbu na plné pecky. Pravděpodobně měl o *zá-
bavu* postaráno i s tou svou slečnou. A teď už byl někde venku, nej-
spíš taky s ní.

A i když tu nebyl, projela jsem mu v pokoji jeho sbírku DVD.
Nakonec jsem si vybrala snímek *Jeden navíc*, cpala se u něj chipsy,

popíjela pivo a celou dobu jsem svírala mobil v naději, že to Daniel v určitém bodě vzdá a zavolá nebo napíše. Stálo mě to veškeré sebeovládání, abych nechala míček na jeho straně.

A zatímco jsem se pomalu opíjela, mučila jsem se vzpomínkami na Danielovy polibky chutnající po Guinnessu. A když už mluvíme o tom mučení, *Jeden navíc* nebyla moc chytrá volba. Když došlo na závěrečnou scénu a hlas Raye Portera popisoval, jak se cítí úzce spojený s Mirabelle i přesto, že jsou od sebe na míle a několik časových pásem vzdálení, doslova mě zabořilo na hrudi.

Danieli, ať už jsi kdekoliv, prosím, zavolej...

Nezavolal ani v pátek, ani v sobotu, kdy už jsem to ráno vzdala a poslala mu zprávu.

Tolik k mému slibu, který jsem dala jeho otci. Co to vlastně Danielovi řekl? *Nemám tušení, co se to stalo s tvým morálním úsudkem?* Očividně si ten můj vzal taky dovolenou. Ale tohle bylo přece něco jiného. Nebombardovala jsem ho ničím jako „Pojďme si vyrazit“ nebo „Můžu přijít k tobě?“.

Jenom jsem chtěla vědět, jestli je muž, do kterého jsem se zamilovala, v pořádku.

V sobotu odpoledne dorazil Matt konečně domů. A ať už spal v pátek kdekoliv, teď prošel dveřmi a vypadal potěšený sám sebou, ale jeho výraz okamžitě povadl, když mě spatřil, jak se zhrouceně válím na gauči a koukám na teleshopping. Už to trvalo celé hodiny, ani

jsem se nepřevlíkla z pyžama a na obrazovce se střídali jeden blábol za druhým. Občas jsem si mezi nimi zdřímla.

„Aubrey, co tady k čertu děláš? Myslel jsem, že budeš pryč. Ježíši, vypadáš fakt hrozně.“

„Díky, Matte, oceňuju tvá slova útěchy.“

Jenže měl naprostou pravdu. Vypadala jsem a cítila se jako hromada hnoje. Posadil se vedle mě a poslouchal, když jsem mu vyprávěla, co se stalo, včetně všech pokusů se s Danielem spojit, v nichž jsem selhala na celé čáře. Byla to úleva si někomu konečně vylít srdce. Sice jsem si hrála na dobrou kamarádku a neřekla Julii ani jediné slovo, což mě ale přivedlo málem na pokraj zhroucení, jak jsem to všechno dusila v sobě.

„Takže měl nějaký záchvat nebo co a oni tě prostě vyhodili z místnosti. To bylo naposledy, cos o něm slyšela?“

„Přesně.“

„Tak to je dost na prd. A ještě se k tomu utápíš v teleshoppingu?“

„Jo.“

„Já ti nevím, Aubrey, ale já to vidím tak, že tohle je fáze číslo dvě. A o *hodně* horší než Maury Povich.“

Smutně se na mě usmál. Zavrtěla jsem hlavou a vybavila si, jak jsem se s ním po tom jeho rozchodu se Sarah pokoušela vtipkovat. Teď to byl on, kdo tu byl na koni, a já bych si nejradši za ty chytrý kecy nakopala.

„Chceš, abych mu zavolal?“ nabídl mi. „Pokud má problém s číslem volajícím, tak to moje určitě nepozná. Možná to zvedne. Zkusím mu trochu domluvit.“

Nechtěla jsem Matta postavit do takhle divné situace, ale...

„Asi to stojí za pokus.“

Neztrácel čas a podal mi svůj mobil. „Tak do toho.“

Vyřukala jsem Danielovo číslo a vrátila mu mobil zpátky. Matt se postavil a začal přecházet z jedné strany místnosti na druhou, zatímco čekal, až to někdo zvedne. Pak zavrtěl hlavou.

„Čau, Danieli. Tady je Matt. Jsem tu s Aubrey a ona by – no, vlastně *my* bysme ocenili, kdybys jí mohl zavolat a dát jí vědět, co se děje. Varoval jsem tě, abys to znova už neposral. A nechat ji takhle tápat ve tmě? To není moc dobrý. Tak jí zavolej, co nejdřív to půjde. A myslím to vážně.“ Zavěsil a odhodil mobil na konferenční stůl. „Promiň, Aub.“

„Díky za snahu.“

„Podívej, není tu nikdo jinej, komu by se dalo zavolat? Julie chodí s jeho bráchou, ne? Možná by věděli, co se děje?“

Povzdechla jsem si. „Jeremy jel s Julií do Windsoru. Mají velké seznamovací víkend s rodičema. Nechci jí ho zkazit.“

Matt se na mě šokovaně podíval. „Proč to pořád děláš?“

„Dělám co?“

„Staráš se o všechny ostatní. Jsou to tví kamarádi. Oni to pochopí. To je to, co pro sebe kamarádi dělaj.“

Kousla jsem se zevnitř do tváře a představila si, jak by se mohly věci zvrtnout, kdybych jí zavolala. Buď by do toho Jeremy vstoupil a zavolal by Danielovi ve snaze mi pomoci a zjistil by, že mu není dobře, a pak by se cítil provinile, že je na víkend tak daleko. Nebo ještě hůř, nedovolal by se mu a narychlo by v obavách odjel z Windsoru – a on je za volantem i tak celkem nervózní.

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Nebudu Julii volat.“

Matt si povzdechl. „Ty seš tak zatraceně paličatá.“

„Daniel si to taky myslí.“

„Pro jednou se na něčem shodneme.“ Na vteřinu se odmlčel. „A co ta anglická sexbomba a pan Svalovec? Nemůžeš zavolat třeba jim?“

„Už jsem to zkoušela. Nezvedli to.“

„Zkus to znova,“ pobídl mě Matt.

Po pátém zazvonění mi to spadlo rovnou do Pennyiny hlasové schránky. Protočila jsem na Matta panenky. Bylo to marné.

„Ahoj, Penny. Tady je znova Aubrey. Omlouvám se, že jsem tak neodbytná, ale nemohla bys mi zavolat, až budeš mít chvílku? Je to celkem důležitý. Díky.“

Zavěšila jsem a s povzdechem se zhroutila zpátky na gauč.

„Zdá se, že už jsi udělala, co se dalo. Proč si nezajdeš dát horkou sprchu? Zkusit se trochu odreagovat.“

Dovolila jsem mu, aby mě uchlácholil slibem, že udělá večeři, zatímco se pokusím dát do pořádku. Když jsem vylezla ze sprchy, pořádně jsem se utřela a vklouzla do županu. Pak jsem se znovu zadívala na ty kapesníky od rtěnky odhozené v koši. Byl čas, aby začal chlapec mluvit. Zavolala jsem na něj, aby za mnou rychle přišel do koupelny.

„Co se děje?“ zeptal se skrz dveře.

Popadla jsem jeden dlouhý blondatý vlas a prostrčila ruku škvírou ven.

„Můj vlas. Myslím, že asi zešedivěl stresem,“ řekla jsem.

„Je blondátej, ne šedivej.“

Rozrazilila jsem dveře a podezřívavě si ho prohlížela, zatímco jsem nespouštěla ruku od jeho obličeje. „Vyklap to.“

Popadl ten vlas a vyhodil ho do koše. „Můžeš hádat třikrát a první dva se nepočítají,“ prohodil.

„Sarah?“

„Cink, cink, cink! Vážení přátelé, máme tu vítěze.“

Ha! Věděla jsem to!

„Chceš si o tom promluvit?“ nabídla jsem mu.

„Byla bys našťvaná, kdybych řekl ne?“

„Ne. Je to na tobě, kámo. Nehodlám to z tebe tahat. Víš, že jenom chci, abys byl šťastnej, že jo?“

Vzal mě za ruku. „Já vím. Jen to nechci zakřiknout. Taky chci, abys byla šťastná. Nemůžu uvěřit, že ses dala dohromady s Danielem. No, vlastně *můžu*. Už od začátku jsem měl divnej pocit, ale kecat ti do toho nemůžu, víš?“

„Já vím. Můžu dostat jedno objetí?“

„Co je to za blbou otázku?“ Přitáhl si mě k sobě a pohladil po zádech. „Jsem rád, že sis dala tu sprchu. Předtím jsi celkem nechutně smrděla.“

„Jdi do háje,“ zašeptala jsem mu do krku.

Rozesmál se a udělal krok zpátky. „Hodná holka. A teď se běž oblíct. Já jsem zrovna uprostřed děláním těch nejlepších těstovin se sýrem. Což je nejlepší lék na zlomený srdce, jakěj bys dokázala vymyslet. A pak můžeš klidně zase strávit zbytek noci u teleshoppingu. Měla bys zvážít, jestli si nepořídíš jedno z těch úžasnejch posilovačích DVD. Začínáš nám trochu měknout.“

Hravě mě šťouchl do břicha a zavrtěl hlavou.

„Jednoho dne budeme oba šťastní v tu samou chvíli, Aubs,“ prohodil a zamířil zpátky do kuchyně.

V neděli ráno jsem se snažila udělat nějakou práci do školy, ale bylo to naprosto marný. Každý dvě minuty jsem kontrolovala e-mail, jestli mi Daniel náhodou neodepsal. Na rovinu jsem ho prosila, aby mi dal vědět, že je v pořádku, a já se tak o něj mohla přestat bát. A když mi v poledne zazvonil telefon, málem jsem spadla ze židle, jak jsem se po něm prudce vrhla.

Bohužel to nebyl Daniel. Ale *byla* to Penny a já byla bez sebe, že mi konečně volá.

„Aubrey, omlouvám se, zlato. Právě jsem si poslechla ty tvoje zprávy. Odjeli jsme včera s Bradem pryč a já si vypnula mobil. Takže, je Daniel s tebou? Bojí se mi zavolat zpátky, že jo, když si ráno poslechl tu moji zprávu? Pořád jste v té chatě na severu, nemám pravdu? Já ten náš dům snad nikdy nevymaluju. Nejdřív si Jeremy odjede s Julií a pak se na to vykašle i Daniel.“

„Počkej. Jsem úplně mimo...“

„Ty a Daniel. Jste pořád u jezera Musoka?“

„Muskoka. A ne, nejsme tam. Ani jsme neodjeli. Nebo alespoň *já* jsem tam neodjela. A jestli Daniel ano, tak rozhodně ne se mnou. Takže ty jsi s ním celý víkend nemluvila?“

„Ne, ten idiot. Měl mi zavolat, abychom se domluvili, v kolik dneska dorazí na to malování. Proč nejste spolu? Byl z toho nadšenej, že pojedete pryč. Nepohádali jste se, že ne?“

„Ne, nepohádali. Nebo ne úplně. Je to komplikovaný.“

„Jsem jedno ucho, drahoušku.“

Tak jsem jí to celé vyprávěla a ona mě přerušovala jenom občasným „ale ne“ nebo povzdechnutím. Penny doslova zalapala po dechu, když jsem jí prozradila, že jsme byli na večeři u Patty. Zdálo se, že jakmile už jsem jednou začala, nedokážu přestat.

„Nemůžu uvěřit, že ti nezavolał. Ze všech lidí na světě právě tobě,“ prohodila jsem, když jsem jí popsala, jak mě Daniel poslal pryč. „Říká ti úplně všechno. Teď se bojím ještě víc. Co když se to jeho dýchání po mém odchodu ještě zhoršilo? Co když je v nemocnici nebo tak něco?“

Ježíši, proč mě to nenapadlo dřív? Pravděpodobně je vážně v nemocnici! Proto se mu nemůžu dovolat. Ale nedali by jeho rodiče ostatním vědět? Celá ta situace byla pěkně divná.

Moje otázka se střetla jenom s mlčením a pak Penny prostě vyhrkla: „Ach, kašlu na to.“

„Na co?“

„No, je to – ach, sakryš...“

„Počkej, nic neříkej. Ty víš, co se děje, že jo, a neřeklas mi to? Tak co – zase je v tom *kůl v plotě*? Není to tvoje věc, abys mi ji mohla říct? Ať jde tahle rodina k čertu s těma všema tajemstvíma. Seru na kůl v plotě, Penny!“

„To bych nedělala, zlato. Budeš mít třísky v místech, kde bys je opravdu nechtěla.“

„Ty víš, co tím myslím. Začínám z toho šílet. Jestli něco víš, tak mi to, prosím, řekni!“

Povzdechla si a něco nezřetelně zamumlala.

„Penny?“

„Je ti jasný, že doslova vyletí z kůže, až se dozví, že jsem ti to řekla.“

„Ty mě mučíš.“

„Omlouvám se, vážně. Podívej, vzhledem k okolnostem jsem si jistá, že je v pořádku. David měl pravdu, když říkal, že to za dvacet minut přejde.“

„*To. Co to? Řekni mi, co to je?*“

„Záchvat paniky, drahoušku. Úzkost. Daniel trpí lehkou úzkostnou poruchou. Nebo jí teda *trpěl* v minulosti. Poslední dobou se to hodně zlepšilo. Všimla jsem si, že od té doby, co je tady, je to mnohem lepší. Poslední dobou jsem ho slyšela o tom mluvit jenom párkrát.“

„Úzkostná porucha? Jak dlouho už ji má?“

„Není to nic, čeho by ses musela bát, zlatíčko. Občas takhle zareaguje, když je vystaven extrémnímu stresu. Častěji to přichází zničehonic. Záchvaty paniky nejsou život ohrožující, ale dokážou tě naprosto ochromit, když se s nima neumíš včas vypořádat. Stává se mu to od té doby, co s ním zametla ta děvka na Oxfordu.“

„Ach, Penny, proč mi to neřekl? Neměla jsem ani ponětí.“

„Vždyť víš, jak je ješitný. A pravděpodobně se taky bál, že tě vyděsí a ty mu utečeš. Je notoricky známej tím, že o všem moc přemejšlí. Jsem si jistá, že bys to vzala v pohodě.“

„Takže myslíš, že je v pořádku? *Že není* s největší pravděpodobností v nemocnici?“

„Byla bych hodně překvapená, kdyby tam byl. A jeden kůl v plotě je pryč. Zadupán do prachu cesty.“

Byl to od ní hezký pokus, ale nebyla to tak úplně pravda. Protože kdyby byl ten kůl v plotě minulostí, věděla bych teď naprosto přesně, kde Daniel je a proč mi neodpovídá na zprávy.

11. KAPITOLA

Býti moudrým

*... tak umí každý kázat klid
těm, kteří pod břemenem zármutku
se svíjejí, však nikdo nemá sil
a schopnosti tak moudrým býti sám...*

(MNOHO POVYKU PRO NIC, JEDNÁNÍ PÁTÉ, SCÉNA PRVNÍ)

V pondělí ráno jsem kráčela přes nádvoří podivně plná strachu a naděje zároveň. Normálně bych byla u vytržení z toho, jak se slunce snaží zlikvidovat i poslední zbytky sněhu, ale teď mi to bylo úplně jedno. Opětovné setkání s děkanem Grantem bude nepříjemné. Ale vidět později Daniela – doufejme, že v pořádku a zotaveného ze záchvatu paniky –, to bude balzám na pošramocenou duši. A i kdyby se mnou nechtěl mluvit, jen to vědomí, že je v pořádku, bude všechno, co potřebuju.

Když jsem dorazila do kanceláře, všude byla tma. Na stole ležel vzkaz od Gisele s věcmi, které stihla v pátek vyřídit; a podle toho, co na něm stálo, se děkan v pátek odpoledne nevrátil.

Zamyšleně jsem přepnula na autopilota a prokousávala se svými ranními povinnostmi. Znovu jsem si přehrávala rozhovor s Penny. Povíдалy jsme si přes půl hodiny a ona se mě snažila celou tu dobu uklidnit.

Krátce po půl desáté mě vyrušil děkan Grant, který se konečně objevil ve dveřích, a v těsném závěsu za ním i ospalý Daniel.

„Dobré ráno, Aubrey,“ pozdravil děkan, zatímco si věšel kabát, a jeho hlas byl o něco příkřejší, než bylo obvyklé. Měl na sobě plátěné kalhoty a golfové tričko. Nedokázala jsem si vybavit, že by někdy přišel do práce v něčem jiném než v obleku.

Daniel se držel zpátky, jednu ruku zastrčenou v kapse a druhou se lehce opíral o můj pracovní stůl. Když ke mně zvedl oči, ve tváři se mu mihlo tisíc emocí.

„Ahoj.“

Nic víc neřekl.

Jak může jedno jediné slovo vyzařovat tolik pocitů?

„Jak je ti?“ zeptala jsem se. Byla to naprosto absurdní otázka, ale nic jiného mě nenapadlo. Jeho otec nás ode dveří pozoroval.

„Asi už líp.“ Zamračil se a zavrtěl hlavou, jako by se mu ta lež samotnému nelíbila.

„Tak dobrá, vy dva, pojďte dovnitř,“ přikázal jeho otec a podržel nám dveře do své kanceláře.

Daniel přešel k němu a zůstal stát ve dveřích.

„Rád bych jako první mluvil s Aubrey. Sám. Myslím, že si zaslouží, abych jí to vysvětlil osobně.“

Zdalo se, že si děkan Grant hodlá trvat na svém. Očima těkal mezi námi tam a zase zpátky.

Prosím.

Doslova jsem žadonila pohledem.

„No...“

„Já tě nežádám o souhlas,“ uvedl to Daniel ocelovým hlasem na pravou míru.

Páni. Byl tohle ten samý Daniel, který se tu před třemi dny zhrou-til jako domeček z karet?

Jeho otec si povzdechl. „Dobrá, běžte támhle.“ A mávl rukou k malé knihovně. „Já na vás počkám u sebe v kanceláři.“

Daniel zasmušile přikývl. „Nejspíš to chvílku zabere. Máme toho hodně co probrat.“

Střelila jsem po děkanovi pohledem a on se na mě zamyšleně podíval. Jen Bůh ví, na co při tom myslel. Daniel mi pokynul, abych vešla do knihovny před ním. Když vstoupil on, tiše za sebou zavřel a zamkl. Zůstala jsem stát vedle malého kulatého stolu uprostřed místnosti a palcem jsem přejížděla po jeho vrchní dřevěné desce.

„Jsi vážně v pořádku?“ zašeptala jsem.

„Ne, úplně ne.“

Udělal jsem krok vpřed a ruce mi bezmocně visely podél boků. „Tak strašně jsem se bála, když ses neozval, a neměla jsem ani ponětí, co se stalo nebo kde jsi – a ty si sem teď nakráčíš, a prokrista-pána, vypadáš jako bys celý dny nespal... O co tady jde? Mohls mi

odpovědět alespoň na jednu zprávu. Jenom jsem chtěla vědět, že jsi v pořádku.“

Zavrtěl hlavou. „Tak strašně se omlouvám. Nedokázal jsem žádným způsobem ovlivnit, co se tenhle víkend stalo. Taky jsem byl bez sebe strachem o tebe, nemáš ani tušení...“ Přistoupil o krok blíž a já si myslela, že se mě chystá obejmout, ale neudělal to. Místo toho obešel stůl, postavil se k oknu a zadíval se na nádvoří. „Jsem s tebou dvě minuty a už bych nejraději udělal všechny ty věci, o kterých otec říkal, že je dělat nesmím.“ Ohlédl se přes rameno a v očích neměl nic jiného než bolest.

„To je mi líto. Ale myslím, že jsme na stejné lodi. Slíbila jsem tvému otci, že se budu držet zpátky, a stejně jsem ti posílala textovky, volala ti a psala e-maily. Očividně tě to postavilo do nepříjemné pozice. To proto jsi mi neodpověděl? Slíbil jsi otci, že to neuděláš?“

Zhroutil se na židli u stolu. „Nic takového jsem mu neslíbil. Žádnou z těch zpráv jsem nedostal. Celý víkend jsem byl na naší chatě. Neměl jsem u sebe ani telefon, ani notebook. Nic. Nebylo, jak bych se s tebou mohl spojit. Nic. Odjeli jsme do města teprve dneska brzo ráno. Ještě jsem nebyl ani doma.“ A s tím mávl rukou ke svému zmačkanému oblečení. „Trval jsem na tom, že musíme nejdřív za tebou.“

„Tak proto se s tebou nemohl nikdo spojit?“

Přikývl. „Když jsme odsud v pátek odjeli, byl jsem mimo. Předpokládal jsem, že mě odvezou domů. Zavřel jsem v autě oči a nejspíš jsem musel usnout. Po probuzení jsem zjistil, že už jsme u zkurveného Bracebridge. Věříš tomu?“

„Panebože. Neměla jsem ani tušení.“

„Samozřejmě že neměla. Můj otec řekl, že se potřebuju na pár dní odstříhnout, abych si mohl vyčistit hlavu – získat nějaký odstup a nadhled. Nemohl jsem s tím nic dělat a zuřil jsem. Zeptal jsem se ho, jestli bych si mohl půjčit jeho mobil, abych ti zavolał, ale on mě uklidňoval, že ti řekl, že budu v pohodě a že taky potřebuješ nějaký čas na přemýšlení. Přísahám, Aubrey, nechtěl jsem, abys tu zůstala takhle sama. Byl to hrozný víkend. Napjatý to ani zdaleka nevystihuje.“

Posadila jsem se naproti němu. „Copak nedali nikomu vědět, kam to jedete?“

„Jeremy byl na celý víkend pryč a oni si nemysleli, že by bylo nutné mu volat. A Brad a Penny bydlí ve vlastním domě, takže nic netušili a naši jim nechtěli přidělovat zbytečné starosti.“

Ušklíbła jsem se. „No, tak to se omlouvám, ale od včerejšího odpoledne už si obavy dělají. Mluvila jsem s Penny. Nechala ti pár zpráv. A já taky. Myslím, že v neděli ráno už jsem začala být trochu hysterická. A máš tam taky jeden vzkaz od Matta. Dělal si kvůli mně starosti.“

Ve tváři se mu mihl nepatrný úsměv, když se mi zadíval na ruce složené v klíně.

„Starý dobrý Matt.“

„Jen tak mimochodem, dal se znovu dohromady se svou přítelkyní. Myslela jsem, že bys to rád věděl.“

„To jsou dobré zprávy.“ Na chvílku se odmlčel a zhluboka se nadechl.

„Takže, nejspíš musíš mít spoustu otázek. Tím myslím ohledně toho mého pátečního chování.“

„Mám spoustu otázek, ale myslím, že na tu nejdůležitější už jsem dostala odpověď.“

„Co tím myslíš?“

„Byla jsem zoufalá, Danieli. A vystrašená, když jsem se s tebou nedokázala spojit. Vidět tě v takovém stavu, v jakém jsi v pátek byl, mě doslova vyděsilo k smrti. Nakonec jsem se dovolala Penny. Myslela jsem, že bude vědět, kde jsi, ale říkala, že i ona s Bradem se po tobě sháněli, protože ses neukázal, abys jim pomohl s malováním. Dopadlo to tak, že jsem jí vyklopila, co se v pátek stalo. Myslela jsem, že jsi možná v nemocnici.“

Daniel zatnul zuby, až mu přeskočil sval na čelisti. „Co ti řekla?“ zeptal se šeptem.

„Řekla mi o tvých záchvatech paniky.“

Daniel si promnul dlaněmi tvář. „Přál bych si, aby to neudělala.“

„No, já jsem ráda, že mi to řekla. Myslím, že je to celkem důležitý, ty ne?“

„Ano, samozřejmě že je. Myslel jsem tím, že bych si přál, abych to byl já, kdo ti to poví, a ne ona.“

„Proč jsi mi to neřekl?“

Dlouhou dobu mě jenom pozoroval a pak si přistrčil židli blíž ke mně a opřel se lokty o kolena.

„Neměl jsem v úmyslu to před tebou skrývat. Upřímně jsem si myslel, že už není o čem mluvit. Měl jsem za to, že jsem se s veškerými důsledky našeho vztahu vypořádal, ale asi to tak nebylo.“

„Penny mi prozradila, že tyhle ty záchvaty začaly po té události s Nicolou.“

„Moje sklony k úzkosti sahají dál. Vždycky jsem byl trochu obsedantní – prostě perfekcionista – a kvůli očekáváním svého otce jsem se vždycky cítil pod extrémním tlakem. Ale ten skandál s Nicolou mi přivodil skutečné záchvaty paniky. Měl jsem pocit, jako bych kvůli těm predispozicím k úzkosti neměl nic pod kontrolou...“

„Bylo jich hodně?“ Potřebovala jsem znát úplnou pravdu. Byla jsem si vědoma toho, že Danielův otec sedí ve vedlejší kanceláři a čeká, až vyjdeme ven, ale prostě bude muset počkat.

„Užil jsem si jich dost. Ten první mě vyděsil k smrti. Přišlo to zničehonic na fotbalovém zápase. Parta kamarádů mě vzala ven a pokoušela se mě rozveselit, když mě na univerzitě suspendovali. Penny tam byla taky. Všude kolem byl dav lidí, kteří se mezi sebou postrkovali a tlačili se k hřišti. Začal jsem z toho vyšilovat. Před očima jsem viděl černé tečky, ztuhla mi ramena a srdce mi začalo tlouct tak, že jsem nemohl dýchat. Myslel jsem, že mám infarkt. Penny a Gavin, jeden z kamarádů, mě vzali do nemocnice, jenže než jsme tam dojeli, tak se mi udělalo líp. Byl jsem unavený, ale jinak v pohodě. Je to ten nejpodivnější pocit.“

„Takže tohle se v pátek stalo?“

„Přesně.“

„Danieli, pověz mi o těch lécích na předpis – o všech těch lahvičkách ve skříňce nad umyvadlem, které jsi schoval, když jsem u tebe přespávala.“

Zasmušile se usmál. „Všimla sis toho, co?“

„Nechtěla jsem slídit. Usoudila jsem, žes měl asi dobrý důvod, proč jsi je uklidil. Ale teď bych byla ráda, kdybys mi to vysvětlil.“

Opřel se v židli a poškrábal se na strništi. „Fajn. Jsi připravená?“

Přikývla jsem.

„Tak se na to podívejme, máme tu antidepresiva. Minulý rok jsem je nějakou chvíli bral, ale moc mi nesesly. Měly příšerné vedlejší účinky. Pak tam jsou léky proti úzkosti. Ani ty nemám moc v oblíbě. Prášky na spaní? Tak ty jsem bral celé měsíce. Nemohl jsem usnout, a když se mi to konečně povedlo, přišly noční můry.“

„Bereš pořád některé z těch léků?“ zeptala jsem se a vzpomněla si na ten špatný sen, který se mu zdál, když jsem byla u něj přes noc.

„Ne, už celé měsíce jsem si nic nevzal. Tohle byl první záchvat paniky po dlouhé době.“ Odmlčel se. „No, to vlastně není pravda. Pár menšími jsem si za posledních pár týdnů prošel. Ale v obou případech se mi podařilo je odvrátit, než se mohly rozvinout.“

„Kdy?“

Zavřel oči a sevřel rty. Myslela jsem, že mi to neřekne, ale on se očividně jen potřeboval obrnit a pokračoval.

„Tenkrát, když jsme se potkali v Gardinerově muzeu. Potom, co jsem tě doprovodil k bytu, jsem se měl sejít s Jeremym, ale musel jsem si na chvíli sednout na lavičku před Old Vic a uklidnit se. Srdce mi málem vyskočilo z těla a bolel mě celý hrudník. Za pár minut jsem byl v pořádku.“

„Co myslíš, že to způsobilo?“

„Nejsem si jistý. Pravděpodobně jsem někde hluboko uvnitř věděl, jakému nebezpečí se vystavuju, když jsem ti prozradil, co k tobě

skutečně cítím. Ale s jistotou to říct nemůžu. Byl jsem tak nadšený z vyhlídky na náš vztah. Podvědomí je záhadné místo.“

Vypadal naprosto zmateně. Ale co se mě týkalo, jeho vysvětlení dávalo absolutní smysl.

„A ten další?“ zeptala jsem se.

„V tu noc, kdy jsem tě viděl s Mattem v Madison House. Ten je asi na místě. Chtěl jsem ho zkopat do kuličky. Myšlenka na to, že jsem tě ztratil jenom kvůli svojí pozici, mě doslova připravila o dech, než jsem se dostal domů. Naštěstí z toho taky nebylo nic horšího.“

„Jak se ti je povedlo zastavit?“

„Vlastně toho není moc, co by se dalo udělat, kromě pravidelného dýchání a snahy se uklidnit. Rodiče vědí, že na mě musí mluvit. Přesně to se moje matka pokoušela v pátek udělat.“

„Moji pomoc jsi nechtěl,“ řekla jsem a lehce mi u toho přeskočil hlas. Vzpomínka na to, jak jsem se cítila deprimovaná, když mě odehnal, nebyla nic proti tomu, jak mi teď pro něj krvácelo srdce.

„Nechtěl jsem, abys mě v takovém stavu viděla. Je to, jako bych byl zbaven jakékoliv mužnosti, když se takhle zhroutím. A to se ani nezmiňuju o tom, že v tom stavu nejsem schopný dát dohromady jakoukoliv souvislou myšlenku. Chtěl jsem tátovi něco říct, ale tak jsem se soustředil na to, abych se dokázal uklidnit, že jsem nemohl ani mluvit.“

„Myslela jsem, že mě tam nechceš.“

„Omlouvám se. Žil jsem v domnění, že za hodinu budu doma a pak si budeme moct promluvit. Že ti budu moct všechno vysvětlit dřív, než začne přednáška.“

Znovu jsem si vybavila, jak strašně jsem se o něj tenhle víkend bála. Bylo to nic proti tomu, jak jsem se cítila teď.

„Na co myslíš?“ zeptal se tiše.

Povzdechla jsem si „Myslím – myslím na to, že nepotřebuješ ve svém životě další prvek nejistoty. Potřebuješ věci, které mají svou logiku a řád, ne zatracený chaos a nepředvídatelnost. Oprav mě, jestli se pletu, ale ten náš vztah ti přivodil pořádnou dávku úzkosti.“

Strnule se narovnal a jeho oči prozrazovaly bolest.

„Hodlám ten svůj slib tvému otci dodržet, Danieli. Hodlám se stáhnout pěkně do ústraní. Nebudu se s tebou vídat mimo školu, dokud tenhle semestr neskončí.“

„Aubrey, prosím.“

„Danieli, snaž se mě pochopit. Nechci být zodpovědná za ty tvé záchvaty. A rozhodně nechci být důvodem konfliktu mezi tebou a tvými rodiči, a to se ani nezmiňuju o tom, že i můj vztah s tvým otcem je pro mě důležitý. Mám tu na celé tři týdny v červnu zastupovat o prázdninách Gisele. Za měsíc si můžu vydělat tolik, abych rodičům splatila všechno, co jim dlužím.“

Zařal zuby. Přesně jsem věděla, na co myslí.

„Není to jenom o penězích,“ pokračovala jsem. „Pokud chceš být součástí mého života, měla bych si zachovat dobré vztahy s tvými rodiči. Něco jsem tvému otci slíbila a nechci ten slib porušit.“

Potřásl hlavou a zamračil se. „Prosím, nemluv o své budoucnosti, jako by to bylo jen něco hypotetického. Já hodlám být její součástí. Tečka.“

„Dobře. Omlouvám se.“

„Nemusíš se omlouvat, ale chtěl jsem, aby v tom bylo jasno. Předpokládám, že chceš, abych byl v tvém životě. Rozhodně se mnou mŕžeš na sto procent počítat.“

Usmála jsem se a přikývla a srdce mi na souhlas bilo jako splašené.

„A teď mi pověz o tom svém slibu,“ pobídl mě.

„Řekla jsem tvému otci, že neudělám nic, co by ublížilo tobě nebo tvé pověsti, a jestli to znamená držet se na nějakou dobu v ústraní a omezit náš kontakt mimo školu, pak jsem připravená to udělat.“

„Nenávidím ho za to, do jaké pozice tě postavil. Nikdy nic tak frustrujícího nezažil. Je snadné kázat o morálce, když nemáš absolutně žádnou představu, čím si ten druhý zrovna prochází.“

„Snaží se chránit tebe a svou rodinu.“

„Nemá žádné právo na tebe svalit všechnu vinu. Ale nijak mě to nepřekvapuje. Je v tom hotový mistr. Mně už to dělá celé roky.“

„Penny mi něco včera naznačila,“ přiznala jsem. Mluvila o Davidovi jako o dobrém člověku, který je ale občas úplně mimo – zvlášť co se týče chování k Danielovi, který se vždycky tak zoufale snažil svého otce potěšit.

„Chudák Penny si toho musela za ta léta vyslechnout o mém otci tolik, že to až není hezký. Nezdá se, že by si uvědomoval, že už nejsem ten samý kluk, co by udělal naprosto cokoliv, aby na něj byl táta pyšný. Když jsem byl na Oxfordu, bylo to, jako bych ustrnul v čase nebo tak něco. A ty se mu rozhodně nemáš z čeho zodpovídat.“

Povzdechla jsem si. Tak jednoduché to nebylo.

„Ale chápu to,“ pokračoval. „Jsi v nezáviděníhodné pozici.“

„V tuhle chvíli jsem rozervaná napůl.“

„Co pro tebe můžu udělat?“

„Pomocť mi, abych dostála svému slibu, který jsem dala tvému otci.“

„Což je?“

„Řekla jsem mu, že se s tebou nebudu pokoušet spojit. Očekává, že omezíme naši komunikaci jenom na přednášky a semináře. Dokonce mi navrhl, že bych si měla chodit pro rady k profesoru Brownovi místo k tobě.“

„To je nehorázné. V příštích pár týdnech se naskytne pár příležitostí, kdy se prostě budeme muset potkat nad rámec našich školních povinností, už vzhledem k tomu, jak je naplánovaný zbytek kurzu. A myslím, že bys k sobě přitáhla mnohem víc pozornosti, kdybys chtěla chodit k Martinovi. Pravděpodobně by začal přemýšlet, co máš se mnou za problém.“

„To máš asi pravdu.“

„Fajn. Jsem rád, že se mnou souhlasíš.“ Zamyšleně se na mě podíval. „A tím ostatním jsi si taky jistá? Nevidím důvod, proč bys mi nemohla psát nebo posílat e-maily. Nikdo by se nemusel dozvědět, že jsme v kontaktu. Když o tobě ani neuslyším, pravděpodobně z toho budu šílet ještě víc.“

„Já nevím. Takhle jsem mu to řekla.“

„A já ti můžu tady a teď na rovinu oznámit, že něco takového slíbit nemůžu. To je přesně důvod, proč mě to minulý týden dostalo, víš? Nemyslím, že to zvládnu, pokud se s tebou nebudu moct podělit o svoje pocity. Vědomí, že s tebou nebudu moct trávit volný čas, ně-jak zvládnu, ale nelíbí se mi to. Co se mě týče, rozhodně moji pozici

nijak neohrozíš, když mi napíšeš pár e-mailů. Nikdo o tom nebude vědět, pokud to nenahlásíš.“

„Danieli, to je absurdní.“ Zamračila jsem se na něj.

„Dělal jsem si legraci,“ odpověděl a lehce se usmál.

Popadl mě za ruku, kterou jsem měla položenou na stole, a palcem mi přešel přes klouby.

„Co se stalo s naší rezervací v Taboo?“ zeptala jsem se.

„Propadla. Nebyl jsem schopný ji zrušit.“

„To je mi líto.“

Pokrčil rameny. „O peníze mi nejde. Těšil jsem se na to, že s tebou strávím nějaký čas o samotě. Nemohl jsem se dočkat, až tě uvidím v těch nových šatech.“

„Ještě k tomu budeme mít brzy příležitost. Není to konec světa,“ řekla jsem jemně. „Za šest týdnů – za třicet devět dní, abych byla přesná – už nebude nikdo a nic, co by nás udrželo od sebe.“

„Víš, že chce, abychom počkali, dokud nebudeš mít po promoci, že ano?“

„Ano, ale taky řekl, abychom počkali přinejmenším, než nám skončí kurz. Neexistuje, že bych čekala až do června, abych s tebou znovu mohla být o samotě, Danieli. V tu chvíli, kdy skončí kurz, budu u tebe. Měl by ses na to připravit.“

„Hm, v tom případě, jaké přípravy máš na mysli? Nemůžu se dočkat.“ V očích mu hravě zaplálo. Přesně tohle mi chybělo.

„Šest týdnů se zdá jako dlouhá doba, ale pokud budu vědět, že ti na mně záleží, zvládnou to,“ řekla jsem.

Zavrtěl hlavou. „Aubrey, ty nemáš ani tušení.“

Pozvedl si moji ruku ke rtům a lehce ji políbil, než mi přitiskl dlaň na tvář. Poprvé za tři dny jsem se upřímně usmála.

„Znamená to, že mi odpouštíš za všechnen ten zmatek, který jsem ti tenhle víkend způsobil?“

„Nemám ti co odpouštět. Nebyla to tvoje chyba. A nejspíš ti rozumím, proč jsi mi o těch záchvatech paniky neřekl, ale mně se můžeš svěřit se vším. Nikam neuteču.“

Pomohl mi na nohy. „Díky. Toho budeš možná jednou litovat. Dokážu být občas pěkný parchant, co se mluvení týče.“ Povzdechl si. „Nechce se mi projít těmi dveřmi zpátky. Věci se úplně změní, až opustíme tenhle pokoj.“

Přikývla jsem. „Tohle bylo jako ledová sprcha. Co když o nás ví i někdo jiný?“

Zavřel oči. „Víš, kolikrát jsem to za tenhle víkend slyšel?“

„Omlouvám se, ale je to pravda.“

„Nemusíš se omlouvat,“ řekl a objal mě. „Ale někdo by měl a udělá to co nevidět. A pokud ti to nevadí, ještě než odsud vypadneme, potřebuju něco, na co budu těch šest týdnů vzpomínat.“

A dřív než jsem mohla začít protestovat, ke mně přitiskl rty s takovou vášní, až nás to oba smetlo.

Slib? Jaký slib?

Daniel

12. KAPITOLA

Chmurný čas

*Čas chmurný mezitím srovnávej s mořem,
kam dva milenci chodí z obou stran,
vždy šťastnější jak rozloučení hořem,
jak lásky svaz byl nejpevněji stkán...*

(SONET 56)

Bože, bylo úžasné být zase zpátky v civilizaci. Výmluvy mého otce, že pro mě bude přínosné, když se po tom záchvatu „od všeho“ na pár dní dostanu, byly k smíchu. Jsem si naprosto jistý, že ve skutečnosti myslel: „Potřebuju, aby ses na pár dní dostal od Aubrey.“ Bylo to hotové peklo.

Teď jsme se líbali. A to jenom chvíli po tom, co jsem jí to všechno řekl a neočekával nic jiného, než že mě zavrhne, protože jsem nejenom nedostupný, ale i emocionálně labilní. A udělala to? Ne, samozřejmě že ne. Namísto toho byla ohleduplná a plná soucitu – jasně,

tvrdohlavá jako mezek, ale i přesto naprosto báječná. Díkybohu, nevím, co bych dělal, kdyby mě od sebe odehnala.

To, že mě v pátek ráno odtáhli pryč, bylo pěkně kruté, i kvůli našim plánům na víkend. Nemohl jsem ani myslet na to, že mě odmítne, po tom, jaký pokrok jsme udělali.

Mohl bych tady v té knihovně zůstat celý den a líbat ji, cítit ten sametově hebký jazyk na svém, její ruce ve vlasech, její dech, který se měnil v ty tiché, jemné hrdelní steny. Už od začátku jsem se strašně bál ji políbit, protože mi bylo jasné, že ve chvíli, kdy se můj jazyk dotkne jejího, mě převálcuje zoufalá touha. A byla to oprávněná obava. Její polibky mě doslova smetly z povrchu zemského a já si představoval, jak rty zkoumám její kůži, jak na to její tělo reaguje...

Ježíši, na tohle teď nebyl ten správný čas. Musel jsem se vrátit zpátky do reality.

Dal jsem jí poslední polibek a snažil se vrýt si ho nesmazatelně do paměti. Pak jsem se odtáhl a podíval se na ni. Povzdechla si a jemně mi položila ruce na hrudník, ta upřímnost v jejím výrazu mi vzala dech.

„Myslím, že je čas se podívat, co má pro nás osud na skladě,“ řekla.

„Tohle bude zajímavé. Hodně jsem o víkendu mluvil, ale nejsem si jistý, jak moc se mi ho povedlo přesvědčit, aby viděl věci z mého pohledu.“ Pohladil jsem ji po tváři. „*Chtěl bych ho vidět v mé kůži.*“

„Danieli, přestaň to tak zveličovat.“

„Je mi to líto.“

Ne, není. Ty víš, že mi z toho měknou kolena, když takhle zničehonic vytáhneš Shakespeara.“

„No, vzhledem k těm kolenům toho vážně ani za mák nelituju,“ přiznal jsem a odemkl dveře. „Připravená?“

Zavřela oči a roztřeseně vydechla. „Tak fajn.“

Nedokázal jsem ji vinit z toho, že je nervózní. Taky jsem se toho rozhovoru děsil, ale víc mě děsila skutečnost, že se od ní budu muset držet dál, a zvláště teď, když jsem věděl, o co přijdu.

„Ať tě ani nenapadne zpochybňovat v následujících šesti týdnech moje city k tobě, ať už se stane cokoliv, ano?“ řekla.

„Udělám, co bude v mých silách. A to samý platí i pro tebe. Tak pojďme, ať už je to za námi.“

Vešli jsme do otcovy kanceláře. Zíral z okna směrem ke Queen's Parku, ruce založené na hrudi. Bylo divné ho tu vidět ve věcech, které normálně nosí jenom na golf. Vypadal tak nějak míň impozantně. Nechal jsem otevřené dveře a on se otočil a mávl rukou ke kulatému stolu v rohu.

„Proč se neposadíme sem?“ pobídl nás.

Světě, div se, máme tu záblesk lidskosti. Kulatý stůl namísto profesorské přednášky naznačoval mnohem menší konfrontaci. Přidržel jsem Aubrey židli a všichni jsme se posadili. Sepjal jsem ruce před sebou a všiml si, že Aubrey udělala to samé. Podívala se na moje spojené ruce a bylo evidentní, že myslela na to samé. Můj otec si povzdechl.

„Jen se na sebe vy dva podívejte.“

„Co?“ vyhrkl jsem a už jsem se chystal k obraně.

„Jak se vám pro všechno na světě podařilo skrýt svoje city, když jste byli v jedné učebně?“

Aubrey zrůžověly tváře.

„Nebylo to jednoduché,“ přiznal jsem. „Ale myslím, že jsme se s tím poprali statečně.“

„Bože, snad máš pravdu. Teď víc než kdy jindy doufám, že vás nikdo neviděl na veřejnosti.“ Ušklíbl se.

To jsme byli opravdu tak průhlední? Nejspíš jo.

„Podívejte, nemám žádný zájem na tom protahovat to víc, než je nutné,“ řekl. „Poslední dva dny jsme to probírali ze všech stran a vím, že se ti nelíbilo, jak jsme se s tím s tvou matkou vypořádali, ale nechci, aby mezi námi zůstaly nějaké nepříjemné pocity. Víš, že nám jde jenom o tvoje dobro.“

„Ne, odvézt mě od Aubrey a znemožnit mi jakýkoliv kontakt, abych ji mohl uklidnit, rozhodně nebylo pro *moje* dobro. Nebo její.“

Štělil pohledem k Aubrey. „Opravdu ses tak bála? Pokoušel jsem se tě uklidnit, že Daniel bude v pořádku.“

Zvedla k němu oči. „Vaše ujištění mě v určitém směru uklidnilo, ale je velmi těžké sledovat někoho, koho máte rádi, jak trpí. Netušila jsem, co to s ním je. Takže ano, měla jsem obavy. Vlastně jsem strávila většinu víkendu strachy bez sebe, pane.“

Otec se na ni podíval skrz sepjaté prsty. „Omlouvám se. Sama víš, jak moc si cením diskrétnosti. Došlo mi, že ti Daniel o své úzkosti neřekl. A bylo pouze na něm, jestli ti to řekne, nebo ne. A k tomu, že jsme ho odvezli na chatu – jenom jsme ho chtěli mít s matkou na očích. Mysleli jsme, že by bylo moudré, aby se vyvaroval dalších emočních výkyvů, které by ho mohly znovu rozrušit. Od té doby, co se Daniel odstěhoval, je to pro Gwen velmi těžké. Má obavy, jak se dokáže vypořádat se stresem. Daniel měl loni v Anglii několik oprav-

du těžkých příhod, a proto jsme se báli, že by se něco podobného mohlo stát i teď. Naštěstí to nebyl ten případ.“

Při vzpomínce na několik dní trvající záchvaty paniky jsem sebou trhl. Byla to ta nejděsivější zkušenost v mém životě. Díkybohu, že u toho byli moji rodiče a pomohli mi se z toho dostat.

Otec pokračoval ve své obhajobě a většinu času mluvil k Aubrey. „Co jsem očividně naprosto podcenil, je rozsah citů, které jeden ke druhému chováte. Možná jsem naivně předpokládal, že to, co k sobě cítíte, je jen obyčejná přitažlivost. Myslel jsem, že pár dní od sebe vám poskytne možnost vidět věci z jiného pohledu. Očividně jsem se spletl. Je mi líto, že ses tolik bála.“

Při těch posledních slovech sklopil pohled k našim dlaním, volně spočívajícím vedle sebe na stole. Nechtěl jsem nic jiného, než ji teď za ni držet.

„Přijímáš moji omluvu, Aubrey?“ zeptal se.

Vyrovnaně se na něj podívala. „Přijímám. A omlouvám se, že jsem jednala v rozporu s vašimi přáními. V únoru jste dal jasně najevo, že si nepřejete, abych komplikovala Danielovi život, a já...“

„Přestaň,“ přerušil jsem ji. „Neomlouvěj se za svoje city.“

„I tak si toho cením, Aubrey,“ řekl otec. „A teď ti povím něco, co je naprosto proti mému přesvědčení. Neměl jsem v plánu to komukoliv říkat, dokud si tím nebudu více jistý, ale ty, Danieli, si očividně myslíš, že jsem byl krutý a jen tak se bezdůvodně bál o dobré jméno naší rodiny a o tvoji pozici na univerzitě. Ta situace, se kterou jsme se museli minulý rok potýkat, by byla sama o sobě řádným důvodem mého neklidu, ale pravda je, že k tomu mám i čistě sobecké důvody. Jak jistě víš,

rektor torontské univerzity odchází v červnu do důchodu a já se o tu pozici hodlám ucházet. Už jsem poslal svou kandidaturu.“

Hlava mi vystřelila vzhůru, jako by mi právě jednu vrazil. „Cože? Ty jsi účastníkem výběrového řízení na pozici rektora?“

Přikývl. „A je tu hodně velká pravděpodobnost, že budu jmenován. Bylo by to splnění všeho, na čem jsem tak tvrdě pracoval. Nikdy jsem ani nesnil o tom, že by taková možnost přišla už teď. Možná za pár let, ale pak jsem slyšel, že se bude vypisovat výběrové řízení, a chopil jsem se šance.“

No, páni! Můj otec jako rektor jedné z nejprestižnějších univerzit v Kanadě?

Očima mě prosil o pochopení, proč právě teď musí zůstat jeho jméno čisté a neposkvřené.

„Já tomu nerozumím,“ řekla Aubrey a podívala se na otce. „Co vlastně takový rektor dělá?“

Odpověděl jsem místo něj. „Dohlíží na celou univerzitu včetně akademické integrity a etických standardů jak u studentů, tak u zaměstnanců jednotlivých fakult.“

„Ach.“ Byla to pouhá slabika, ale výraz v Aubreyině tváři prozrazoval, že pochopila důsledek mého vysvětlení.

„Proč jsi mi to neřekl?“ zeptal jsem se ho a otočil se zpátky k němu.

„Kdybys byl na mém místě, proč by sis to asi tak nechával pro sebe?“

„Pro případ, že bych neuspěl? Nechtěl bych, aby někdo věděl, že mi to nevyšlo.“

Lehce se usmál. „Vidíš, synu? Jsme si podobnější, než bys byl ochoten připustit. Moje pýcha byla hlavním důvodem těchto tajností,

ale ne jediným. Matka se mě snažila přesvědčit, abych ti to o víkendu řekl, ale já se to zdráhal udělat. Nechtěl jsem, aby ti moje vlastní ambice ještě přidávaly k tvým starostem. Jenže čím víc jsem o tom přemýšlel, tím víc jsem se bál, že by sis možná mohl myslet, že jsem byl prostě jen tak hloupý.“ Nesměle přešel rukama po stole. „Nechci, abys ve mně viděl nepřítele. Jsi můj syn, Danieli. Miluji tě a chci pro tebe to nejlepší. Chci, abys překonal své nejdivočejší sny. A vím, že budete s Aubrey báječný pár.“ Pronikavě se na nás na oba zadíval. „Až přijde ten správný čas.“

A s těmi slovy jsem ji popadl za ruku a jemně ji sevřel. Všiml si mého gesta a povzdechl si, když si uvědomil, že je naprosto zbytečně se hádat.

„Dobrá, synku, měl bys jít pravděpodobně domů a dát se do pořádku. Už ti nezbývá moc času, než ti začne přednáška. Já tady musím s Aubrey ještě pár věcí probrat.“

Nechtěl jsem tu s ním nechat Aubrey samotnou, ale byla to silná žena, která se dokázala postavit sama za sebe. A můj otec se zdál být dnes ráno ve smířlivější náladě. Takže jsem se postavil a dotkl se jejího ramene.

„Uvidíme se později, ano? Na přednášce, samozřejmě,“ dodal jsem, spíš kvůli otci než kvůli ní.

„Jistě.“ Snažila se zůstat v klidu, ale bylo mi jasné, jak se cítí.

Vyjít z téhle kanceláře znamenalo skočit z římsy do temné propasti.

Když jsem toho večera seděl za stolem a známkoval testy, byl jsem úplně mimo. Pořád jsem byl v šoku z toho otcova potenciálního jmenování rektorem. Nebylo divu, že se kvůli mému vztahu s Aubrey málem zbláznil. Jako kdyby to fiasko na Oxfordu nebylo dost! Samozřejmě že jsem měl radost; byl to můj táta a já ho miloval, bez ohledu na ty jeho extrémní reakce.

Snažil jsem se soustředit na papíry před sebou. Nebyl jsem si jistý, jak dlouho ještě vydržím pracovat. Upřímně – někteří lidi mají příšerný škrabopis. Test Vince Costy vypadal, jako kdyby ho za něj napsal šimpanz visící hlavou dolů ze stromu. Odsunul jsem ho stranou. Podívám se na něj jindy, až nebudu tak unavený.

Zcela záměrně jsem se vyhýbal Aubreyině práci, ale bylo mi jasné, že nakonec ji budu muset opravit. Taky jsem naprosto ignoroval e-mail a hlasovou schránku. Děsil jsem se toho, až uslyším její hlas plný paniky a budu si muset přečíst všechny ty zoufalé zprávy. Ne, nejdřív testy a pak až zprávy.

Prohrábl jsem hromadu před sebou a ušklíbl jsem se, když jsem si vzpomněl na Martinův úsměv – jak testy přede mě na konci dnešní přednášky pokládal a oprášil si u toho ruce, jako by říkal „díkybohu“. Celá třída se zasmála na můj účet, ale všichni to mysleli dobře. Jediná Aubrey měla posmutnělý úsměv, když odcházela společně s Julií, která jí nepřestávala něco nadšeně vyprávět. Pochytil jsem, že se chystaly na kávu, což bylo dobré; potřebovala někoho, komu se bude moct vypovídat. Někoho jiného než Matta.

Konečně jsem našel Aubreyin test. Její úhledné písmo vypadalo uvolněně, jako by nikam nespěchala. Její myšlenky byly pozoruhod-

ně jasné, analýzy přesné a pohotové, vzhledem ke stavu, v jakém ten test psala.

To je moje holka.

Měla naprostý přehled o tom, co jsme probírali na přednáškách a seminářiích, ale vždycky pozvedla svoje úvahy na vyšší úroveň, nabídlala hlubší pohled a propracovanější interpretaci. Sakra, její psaní bylo vážně dobré! Věcně konstatovala stav věcí a vyhýbala se květnatým popisům, její argumenty byly přesvědčivé a neopakovaly se. Byla by z ní skvělá novinářka nebo editorka. Měl jsem potíže najít jedinou hrubku.

Občas jsem sem tam našel do řádků vepsaná slova a jako bych téměř slyšel její frustrované „*Sakra!*“, když zjistila, že jí vypadlo slovo. Znovu jsem si přečetl všechny odpovědi a tentokrát jsem se je pokusil obodovat. Několikrát jsem to přelétl očima, ale nedokázal jsem najít jedinou zatracenou věc, kterou bych jí mohl vytknout. Jenže plný počet jí dát nemůžu. Jak by to vypadalo?

Musel jsem se doslova štourat v drobných nuancích, aby se mi podařilo najít pár míst, kde by se dala její logika zpochybnit, kdyby dotyčný vzal v potaz jiný úhel pohledu. I tak měla dvacet osm bodů z třiceti. Devadesát tři procent. Bude s tím mít Martin problém? Stručně jsme o známkování na začátku semestru mluvili, ale netušil jsem, jak se bude ohledně tak vysokého výsledku cítit.

Nicméně už nebylo, co bych s tím jiného udělal, tak jsem jí na přední stránku napsal známku a připojil komentář. *Jasná a stručná argumentace. Bylo mi potěšením to číst, slečno Priceová!* Usmál jsem se, když jsem si představil, jak se po přečtení kousne do rtu a zrudne, až bude přemýšlet nad tím, jak moc jsem na ni pyšný.

Obrátil jsem do sebe zbytek kávy a vytáhl z brašny mobil, zatímco jsem čekal, až se mi zapne počítač. Čas přečíst si zprávy z víkendů. Kromě těch od Aubrey tam byly i další od Brada, Jeremyho a Penny, ale ty její byly jediné, které mě v tuhle chvíli zajímaly. Jako první jsem si přečetl tu z pátečního rána. Byla v ní strachy bez sebe.

Srdcervoucí. To je jediné slovo, jakým bych to dokázal popsat. Zněla vyděšeně a naprosto zničeně. Myslela si, že jsem ji od sebe odehnal. A já jí samozřejmě neodpověděl a potom jsem se neukázal ani na přednášce. Musela z ní být nervózní troska. Zkontroloval jsem hlasovou schránku a okamžitě uslyšel Aubreyin hlas.

„Ahoj, Danieli, to jsem já. Nemůžu ani – bože, jak ti mám vysvětlit, jak strašně se o tebe bojím? Je sobota ráno a nikdo není doma. Neodpověděl jsi mi na zprávy. Nevím, co se s tebou děje, ale pravděpodobně se mi vyhybáš kvůli tomu, co řekl tvůj otec. Nedívím se ti a vím, že bych tohle od tebe neměla chtít, ale můžeš mi dát, prosím, vědět, že jsi v pořádku? Omlouvám se, ale prosím! Bojím se o tebe. Tak fajn. Měj se.“

Ta bolest v jejím hlase mi zlomila srdce. Tak usilovně se snažila udělat správnou věc, nechala mi výhodu pochybností, i když byla sama strachy bez sebe.

Další vzkaz byl od Matta, který mě žádal, abych Aubrey zavolal. To se muselo tomu klukovi nechat. Byl loajalita sama. I Penny mi v sobotu večer nechala zprávu, ve které mi sdělovala, že jde do kina a že jí mám zavolat ráno před *Coronation Street* a dát jí vědět, kdy s Aubrey dorazíme na to malování, za předpokladu, že všechny naše končetyny zůstaly celé. A pak tam byla od ní ještě jedna – tentokrát na mě štěkala:

„Kde seš, ty zatracený pako? Je neděle ráno. Řekls, že se vrátíš zpátky a pomůžeš mi s malováním. Takže zatímco ty si někde brázdíš svahy, já tady zírám na ty naprosto odporný stěny. Zavolej mi! Ale za chvíli začne Corrie, takže počkej až do oběda, jasný? Pa, zlato.“

Penny a ta její sentimentalita. Odhodil jsem mobil na stůl a otevřel si e-mail. Mezi mnoha příchozími zprávami, z nichž se převážná většina týkala školy, byl i jeden od Aubrey.

Od: Aubrey Priceová

Pro: Jung Willman

Posláno: Neděle, 22. března, 8:13:24

Předmět: Velké obavy

Bud' ses rozhodl, že tvůj otec má pravdu, a nehodláš mě kontaktovat, nebo je ti tak zle, že to nemůžeš udělat. Nevím, která z těch dvou alternativ mě děsí víc. Všechno, co potřebuju, jsou tři slova. „Jsem v pořádku“ by bohatě stačilo.

Aubrey

Jak si mohla myslet, že bych ignoroval její zprávy a nechal ji záměrně celý víkend tápat ve tmě? Srdce mi z toho spadlo až do kalhot. A zněla v tom dopise tak chladně. Kliknul jsem na „Odpovědět“ a rychle napsal pár vět.

Od: Jung Willman

Pro: Aubrey Priceová

Posláno: Pondělí, 23. března, 22:07:29

Předmět: Re: Velké obavy

Ahoj, zlatíčko,

právě jsem si přečetl všechny tvoje zprávy a cítím se strašně, že sis myslela, že bych tě záměrně vystavil něčemu takovému. Už nikdy nezpochybňuj moje city k tobě, dobře?

Snažil jsem se vyhnout tomu, abych se s tebou dneska spojil, ale nedělám nic jiného, než že na tebe myslím. Doufám, že tě otec ráno moc nedusil. Na přednášce jsi vypadala v pohodě. Potom jste šly s Julií na kávu, je to tak? Měl bych zavolat Jerovi a zjistit, jak si užil víkend. Vlastně bych měl zavolat všem... ale jediný člověk, se kterým chci mluvit, jsi ty.

Mám problémy se soustředit. Vidím tě všude po bytě. Nemůžu si ani vyčistit zuby, abych si tě nepředstavoval, jak sedíš na umyvadlovém pultu a sleduješ mě při holení. Máš vůbec představu, kolik mě to stálo sebeovládání, zvláště když jsi roztáhla nohy a ukázala mi tak svoje černé krajkové kalhotky? Byla jsi tak sexy.

Pro dnešní večer už budu končit. Cítím podivné nutkání jít si dát sprchu, než zalehnu do postele!

Doufám, že tam na mě bude čekat odpověď, ale pochopím, když neodepíšeš. Chybíš mi.

Sladké sny a dobře se vyspi.

D.

Ještě jednou jsem si to přečetl a odeslal to. *Pochopím, když neodepíšeš.*
Pochopím? Samozřejmě že pochopím. Ale buďte si jistí, že se mi to
nebude zatraceně vůbec líbit.

13. KAPITOLA

Mnoho dní

*Co den a hodinu mi zprávu dávej,
neb v jedné minutě jest mnoho dní.*

(ROMEO A JULIE, JEDNÁNÍ TŘETÍ, SCÉNA PÁTÁ)

Až do úterního brzkého odpoledne jsem od Aubrey nedostal ani řádek a už jsem se smířil s tím, že mi neodepíše. Nebylo toho moc, co bych s tím mohl udělat. Pochopil jsem ty narážky a rozhodl se respektovat její přání. Ale samozřejmě že mi to nezabránilo, abych se nesápal po telefonu pokaždé, když zavibroval.

Po několika takových epizodách, jak vystřížených z pokusů pana Pavlova, z nichž ani v jednom případě nebyla výsledkem zpráva od Aubrey, se začala moje odezva prodlužovat. Vrátil jsem se ke známkování a vzal si to k velkému jídelnímu stolu. Zrovna jsem chtěl začít s testem Neila Hammonda, když mi zapípal telefon. V křídle jsem pro něj sáhl a v duchu jsem si opakoval, abych si nedělal

marné naděje, a on tam byl – e-mail od někoho, kdo si říkal „Slečna V“. Rychle jsem ho otevřel.

Od: Slečna V

Pro: Jung Willman

Posláno: Úterý, 24. března, 15:32:44

Předmět: Dva můžou hrát stejnou hru...

Ahoj, námořníku,

nejsem si jistá, jestli budeš překvapený, že ti píšu. Dneska jsem na francouzštině přemýšlela o tvém e-mailu a rozhodla jsem se, že si doma založím tuhle novou adresu. Z nějakého důvodu mi to tak připadá bezpečnější. Jsem hodně naivní? Nemůžu se donutit utnout mezi námi veškerou komunikaci. Bojím se, že jestli nezůstaneme alespoň určitým způsobem v kontaktu, nebudu schopná svůj slib dodržet. Nejspíš, když trochu ustoupím v méně podstatných věcech, nebudu pak v pokušení nedodržet ty, na kterých opravdu záleží. Nevím, jestli to ze mě kvůli tomu dělá špatného člověka, ale předpokládám, že to nejspíš budu muset přijmout.

Nemusíš se bát – tvůj otec byl včera v pohodě. Neřekl „*Jdi vykřičet do světa, že s ním chceš být*“, ale taky nebyl nijak hnusný. Vlastně jsme si víc povídali o jeho nové pozici (je nadšený jako blázen, to jen abys věděl) a co se stane, pokud ji dostane, protože to znamená, že pak budu pracovat pro někoho jiného. Z toho taky nejsem zrovna dvakrát nadšená, ale potřebuju peníze, abych splatila rodičům svůj dluh.

Nejspíš bych ti asi měla říct, proč jim dlužím tolik peněz. Víím, že jsem ti před časem říkala o tom, že se v létě chystám na výlet do Evropy, ale nečekám, že by sis to pamatoval. Máma vytáhla z táty nějakou hotovost a šla v předstihu koupit letenku na konec července. Prý se bála, že kdyby to zůstalo na mně, nikam bych neletěla. Zná mě až moc dobře. Takže teď jim dlužím oběma. Mám něco našetřeno, ale ani zdaleka to nestačí.

A neprotáčeš teď oči, ty pracháči.

Ano, šla jsem s Jul na kávu. Úplně se rozvášnila a vyprávěla mi o svém víkendu s Jeremym. Neskutečně jsem žárlila a neustále jsem myslela na dobu, kterou jsme minulý týden strávili spolu. Když zavřu oči a soustředím se, dokážu si vybavit chuť tvých rtů. Kurevsky neuvěřitelně líbáš (ano, vážně jsem to slovo použila, profesore!). Nic se nevyrovná pocitu tvého jazyka na mém – tedy alespoň zatím – a já se těším, až zažiju ještě něco lepšího.

Tak fajn, už nechám těch keců a zaměřím do knihovny pracovat na své eseji. Dorazí Mattova přítelkyně – ty dvě hrdličky potřebují trochu soukromí, a jestli budu pokračovat v tom fantazírování o tobě, budu ho potřebovat taky! Soukromé podnikání je opravdu na vzestupu.

Strašně mi chybíš. Prosím odepiš, až k tomu budeš mít příležitost. Včera večer jsem si znovu pročetla Romea a Julii a hodně veršů jsem najednou viděla v jiném světle. Například Juliina slova „Co den a hodinu mi zprávu dávej, neb v jedné minutě jest mnoho dní“, mají teď pro mě úplně odlišný význam. Nebyl ten Shakespeare naprosto geniální?

Nemůžu se dočkat, až tě zítra uvidím, i když to bude jenom ze vzdálenosti pěti metrů.

Rozhodně Tvůj brouček

xo

A tohle jediné stačilo k tomu, aby mě to ve vteřině probralo ze sklíčené nálady. Teď jsem doslova přetékal štěstím. Znovu jsem si ten e-mail přečetl a usmíval se u toho jako idiot. Tak strašně se mi ulevilo. Zněla v pohodě – hravě a optimisticky.

A co to bylo s tím výletem do Evropy? Vypadalo to, že by se to mohlo hezky protnout s Bradovou a Pennyinou svatbou. Mohl jsem se odvážit doufat?

Měl bych se vrátit k opravování testu Neila Hammonda, ale ten byl dávno zapomenut. Místo toho jsem kliknul na tlačítko „Odpovědět“.

Po tom nejdelším týdnu v mém životě konečně přišel pátek, který sliboval hodinu navíc v Aubreyině společnosti. A ačkoliv mi poctivě psala každý den a pokaždé trvala na tom, abych jí odpověděl, stejně jsem z ní pořád cítil jistou odtažitost. Já jsem nic takového nedělal, za každý její e-mail jsem jí poslal tři své. Moje chování hraničilo s ubohostí, ale tolik mi chyběla a já si prostě nemohl pomoci.

Dnešní seminář bude úplně jiný než ten před dvěma týdny. Byl jsem si jistý, že už si nikdy nebudu znova schopen přečíst *Antonia a Kleopatru* nebo *Othella* bez toho, aniž by mi u toho nebylo fyzicky špatně.

Přelétl jsem očima celou skupinu rozsazenou okolo tří stolů a rychle si poznamenal docházku. Aubrey s Julií seděly naproti mně. Aubrey poklepávala nohou o podlahu. Byla nervózní? Nadšená? Usmál jsem se a zahájil seminář.

„Omlouvám se za minulý týden, i když předpokládám, že jste po tom testu volno uvítali. Doneslo se ke mně, že jste prý dostali od profesora Browna nějaké úkoly ohledně sonetu?“

„Jo, no, můžu si vzít ještě jednu kopii? Nějak jsem tu svoji ztratil.“

Vince Costa. Že mě to nepřekvapuje. Jeho test představoval neuvěřitelný chaos myšlenek. Nebyly špatné, ale organizace mu nic neříkala.

Vytáhl jsem z brašny jeden výtisk navíc a podal ho Trině Collinsové, aby mu ho předala. Znovu jsem se podíval okolo stolu. „Nějaké otázky, než se začneme věnovat *Romeovi a Julii*?“

Vince si rychle prohlédl zadání úkolů. „Ehm, proč je výsledná známka rozdělena na dvě části?“ *Prostě si pořádně přečti ten ztracený papír, ty pako.*

„Já budu hodnotit první část. Ta bude probíhat formou rozhovoru,“ vysvětlil jsem. „Přečtete nahlas sonet a doplníte ho svou analýzou. Já se pak zeptám na pár věcí – ty by vám měly pomoci lépe pochopit význam básně – a pak tuto analýzu sepíšete na papír pro profesora Browna. Dává to smysl?“

„Jo, fajn. Díky.“

„Nezapomeňte, že příští týden hrají *Mnoho povyku pro nic*, takže jestli jste nebyli na *Hamletovi*, budete si muset vybrat jedno z těchto představení. Po semináři mám rychlou schůzku s profesorem, abychom si prošli vaše páteční testy, ale podle mého názoru je v pondělí budete mít. Tak, a teď se pojďme podívat na *Romea a Julii*. A dneska bych po vás chtěl tohle: napište mi jednu věc, která vás na téhle hře nejvíc frustruje.“

„To musíme vybrat jenom jednu?“ zeptala se Trina.

Rozesmál jsem se. „Ať se to zdá jakkoliv obtížné, ano.“

Sledoval jsem, jak se všichni rychle zamysleli a začali psát. Po pár minutách se zdálo, že už všichni něco mají.

„Tak fajn,“ řekl jsem. „Kdo by chtěl začít?“

Julie zvedla ruku. „Pro mě je to chování dospělých. Všechno, co udělají, je naprosto směšné.“

„Máte na mysli něco konkrétního?“ pobídl jsem ji.

„To je strašně moc věcí. Juliin otec, který jí vyhrožuje, že ji vyhodí z domu, pokud si nevezme toho, koho jí vybral? To je šílenost. A ten mnich s jedem? Taková blbost. Dokážu se nějak ztotožnit s tím, že by na čas odešla, aby se vyhnula svatbě s Paridem, ale předstírat vlastní smrt? To je kravina.“

„Takže, jaký je důvod tohoto jednání a následných rozhodnutí?“ zeptal jsem se a rozhlédl se po všech okolo.

„Rozdělit Romea a Julii a dovést je k ještě většímu zoufalství?“ nadhodila Trina. „Už od první stránky je jasné, že celý ten svár vyústí v katastrofu. Jejich rodiče pravděpodobně ani nevěděli, kvůli čemu

se to vlastně hádají. Myslím, že Julie měla pravdu. Dospělí je naprosto zklamali.“

„Naprosto přesně, vy dvě. Souhlasím. Romeo a Julie jsou rozhodně oběťmi společenských konvencí a očekávání svých rodičů.“

Proč se všechny cesty vracejí právě sem?

„Co dalšího vás ještě vytáčí?“

Aubrey se lehce naklonila dopředu. „Shoda okolností. Vypadá to, jako by se všechno spiklo proti nim. Je frustrující to jenom sledovat.“

Pohodlně jsem se opřel, zatímco se kolem mě rozhořela vášnivá diskuse.

„Ach, přesně! Jako když Romeo od někoho slyšel, že je mrtvá, jen na základě toho, že ten dotyčný viděl pohřební průvod...“

„Ano! A jako na potvoru hned *věděl*, kdo prodává jed, když ho přepadly myšlenky na sebevraždu...“

„A ten mnich, ten druhý? Jak mohl neposlat kvůli nákaze ten dopis...“

„Nejhorší je, že si Romeo vezme ten jed jen pár vteřin předtím, než se Julie probudí. Viděli jste tu verzi s Leonardem DiCapriem, kdy se probudí, podívá se na něj a on ještě není mrtvý, ale ví, že ho to každou vteřinou nemine? Panebože, to bylo hrozné.“

„Já vím, že jo? Miluju ten film,“ povzdechla si Cara.

Proč jsem nebyl překvapený, že Cařino pochopení *Romea a Julie* je úzce spjato s filmem? Zvedl jsem ruce, abych znovu získal kontrolu nad probíhající hodinou. „Dobře, dobře! Na základě toho, co jsem teď vyslechl, můžeme tedy říct, že shoda náhod jim pěkně pocuchala peříčka. A jak vysvětlíte Shakespearovo použití tohoto prvku ve hře?“

Aubrey se rozhlédla kolem stolu. „Chtěl nám ukázat sílu osudu. Nic nemohlo jít podle plánu, protože hvězdy byly proti nim. Stali se oběťmi mnohem větších sil, než byla jejich láska.“

„Naprosto přesně, slečno Priceová,“ řekl jsem. „I ty nejmenší události, ty zdánlivě bezvýznamné věci“ – *ztracená rukavice, například* – „můžou zmařit naše naděje a naprosto všechno zničit.“

„Nutí mě to přemýšlet, jak by jim to spolu šlo, kdyby věci vyšly podle plánu,“ prohodila Trina. „Až by jeden druhého poznali, možná by se ani neměli rádi.“

Lindsay se zamračila. „Jak dlouho se znali, než se vzali?“

„Ani ne dvacet čtyři hodin,“ odpověděl jsem.

„Vážně? Tak to je trochu šílený,“ řekla Lindsay.

„Jako kdyby se někdo dokázal zamilovat tak rychle. Je to celý to klišé s láskou na první pohled, že?“ vložil se do toho Vince.

„Takže vy nevěříte na lásku na první pohled?“ zeptal jsem se ho.

„Co, vy snad *ano*?“ ozval se Shawn.

Chvilí jsem si jen pohrával s perem. Zase uhodil hřebíček na hlavíčku. Mohl jsem jim říct, že je můj názor irelevantní, ale rozhodl jsem se pro pravdu.

„Předpokládám, že to záleží na několika věcech, z nichž v neposlední řadě stojí dobrá znalost sebe sama, abyste věděli, jaký typ člověka hledáte,“ odpověděl jsem. „Když víte, které vlastnosti jsou vám u ostatních nejbližší, s největší pravděpodobností takovou osobu poznáte, když ji potkáte... nebo jeho. Raději bych to nazýval *rozpoznání* na první pohled.“

Vyhýbal jsem se Aubreyině pohledu, ale nakonec jsem se na ni musel podívat, když vytáhla další otázku.

„Jaké jsou podle vašeho názoru *další* faktory, které k rozpoznání na první pohled přispívají, Danieli?“ zeptala se jakoby nic.

Všichni na mně viseli pohledem. „Stav myslí, předpokládám. Jsou časy, kdy se prostě nemůžete zamilovat, ani kdybyste chtěla, protože nejste ve správné životní fázi. Okolní podmínky onoho setkání by s vámi totiž mohly pěkně zamávat. Určité okolnosti mohou způsobovat emocionální zranitelnost, která by vás mohla smést z povrchu zemského.“

„To je taková pravda,“ souhlasila Trina a vypadala u toho téměř posmutněle.

Znovu jsem se pokusil stočit konverzaci zpět ke hře. „A to je přesně Romeův případ, ne? Má rád pocit, že je zamilovaný, a jakmile jednou spatří na plese Julii a rozhodne se, že je pro něj ta pravá, je ztracený. To je ta pravá tragédie. A jediná věc, která je drží od sebe, je fakt, že pocházejí ze znesvářených rodin. Takzvaná ‚pravidla‘, vztahující se k jejich společenské situaci, jsou ve výsledku tím jediným, co jim stojí v cestě ke štěstí.“

Trina potřásla hlavou. „To je na nic.“

„To rozhodně ano,“ souhlasil jsem.

Aubrey si bezmyšlenkovitě natáčela pramen vlasů na prst a zírala u toho do svého sešitu, ztracená v myšlenkách. *Přemýšlela o nás? O naši nepříjemné situaci?* Ta naštěstí nebyla ani tak fatální, ani trvalá. Ale ani tak nebylo to čekání o nic příjemnější.

Odvedl jsem téma semináře do bezpečnějších vod a pak už byl najednou čas ho ukončit. Zavalil mě pocit smutku. Černá slova na obrazovce – to bylo vše, co mi na následující dva dny zbývalo.

Sledoval jsem, jak všichni spěchají ke dveřím, nadšení z nastávajícího víkendu, zatímco já jsem se zdržoval na svém místě a bál se ho. Aubrey s Julií si zatím balily své věci.

„Pěkný víkend, Danieli,“ rozloučila se Julie, když společně vyrazily ke dveřím.

„Vám také.“

„Nashle,“ mávla na mě Aubrey a nádherně se usmála.

Zvedl jsem ruku a pokusil se jí ten úsměv oplatit, ale jediné, na co jsem myslel, bylo: *Nechod'. Parkuju přímo před budovou. Pojedme někam, kamkoliv.* Samozřejmě že se to nestane. Musel jsem být někde jinde a Aubrey byla rozhodnutá dodržet svůj slib mému otci.

Sbalil jsem si brašnu a opustil místnost. Cestou jsem si zkontroloval mobil. A ani ne o třicet vteřin později mi oznámil příchozí zprávu – od Aubrey.

Budeš mi o víkendu chybět, ale zbývá jenom 34 dní.

To je všechno. Zvládneme to.

Užij si schůzku a později mi pošli e-mail, ano? A.

Zastavil jsem se na chodníku, abych jí mohl rychle odepsat.

Díky, přesně to jsem potřeboval.

Nenávidím tě sledovat, jak odcházíš – až na ten výhled tedy.

Budeš mi strašně chybět
a neustále na tebe budu myslet. D.

Došel jsem do Martinovy kanceláře a našel ho tam sedět za stolem. Dveře měl otevřené dokořán.

„Danieli, pojď dovnitř a posad' se,“ pobídl mě. „Seminář šel dobře?“

„Ano, výtečně. Je to skvělá třída s několika opravdu výtečnými studenty. Ale samozřejmě se tam najdou i takoví, kteří potřebují trochu popostrčit.“

„Tak už to bývá. A ten úkol se sonetem jde podle plánu?“

„Myslím, že ano.“

„Výborně. Promluvíme si o tom později. Teď bych rád prošel ty testy. Před chvílí jsem si je prošel a musím říct, že jsem trochu zmatený.“

„Jak to?“

Bože, doslova jsem nad nimi potil krev. Co tam mohlo být špatně?

Hodil přede mě jeden popsany arch a zabodl prst na výslednou známku, přičemž u toho znepokojeně sraštil čelo. „Jak mi vysvětlíš tohle?“

Naklonil jsem se dopředu, abych se na něj lépe podíval. Kurva. To byl Aubreyin test.

Ambrey

14. KAPITOLA

Ctnost a hřích

*... leč každý v chvály tvojí souzvuk padá,
neb každý hřích je ctností a ti sluší.
Na kněžny ruce kámen nepravý
za pravý od každého uznává se,
tak vady tvé rád každý pozdraví...*

(SONET 96)

„*A*le no tak, Aubrey.“ Julie mi položila tvář na rameno, zatímco jsem nepřestávala psát. „Je čas dát si pauzu.“

Už mi tu patnáct minut pochodovala po pokoji a čekala, až dokončím závěr své eseje. Moje myšlenky neseděly tak, jak bych chtěla, a její pochodování tomu moc nepomáhalo.

„Řekla jsem ti, že potřebuju dopsat tuhle esej dřív, než mi to spolu se vším ostatním přeroste přes hlavu.“

„S čím ostatním? S tou analýzou sonetu? To bys dokázala napsat i ze spaní. Potřebuješ pauzu.“

Otočila jsem se na židli a podívala se na ni. „A nezapomeň, že jdeme tenhle týden ještě na to představení *Mnoho povyku pro nic* a z toho je taky esej. Navíc mám ještě další čtyři kurzy, se kterými se musím poprat. Začínám z toho šilet.“

Zatahala mě za ruku. „Jenom hodinu holčičího klábosení. *No tak.*“

„Já se z tebe picnu, ty drdole,“ zasténala jsem a nechala ji, aby mě odtáhla k posteli, kde jsme si obě lehly na záda a civěly do stropu.

„Chci slyšet o tom deštníku od Louise Vuittona, co se ti houpe na klíce u dveří. Řekni mi, že to není pravda.“

„Em, no vlastně je,“ přiznala jsem.

„Nech mě hádat...“

„Ano, Julie, je od Daniela.“

„Kristova noho! Rukavice a deštník? To je trochu moc, abys mu ho vykourila.“

„Snažíš se mi tu říct, že se ode mě snaží kupovat sexuální služby? Protože to je absurdní.“

„Ach, vážně?“ prohodila povýšeně, přetočila se na bok a probodla mě pohledem.

„Ano, vážně.“ A pro efekt jsem se odmlčela. „Rozhodně bych ho vykourila i *zadarmo.*“

Pokojem zaburácel její smích. Pořád se hihňala, když se nahnula přes okraj postele a popadla svůj batoh.

„A když už tak mluvíme o dárcích od Daniela – tady máš,“ podávala mi tašku z knihkupectví Chapters. Nakoukla jsem dovnitř. Byla to nová kniha od Sarah Watersové. „Jeremy mi ji včera večer dal,“ vysvětlila. „Je od Daniela. Ví, že ji máš ráda a že by sis ji sama nekoupila.“

Přejela jsem dlaní po hladkém přebalu. „Řekla jsem mu, že si ji nemůžu dovolit.“

„Máš vážně takový problém s peněžma?“

„Dlužím našim skoro tisíc dolarů za letenku.“

„A dívala se tvoje máma pořádně? Moje letenka do Německa nebyla tak drahá.“

„Taky ti ji tvoje taneční studio zarezervovalo strašně dopředu.“

„To je pravda.“

„Taky z toho výletu tak šílíš?“ zeptala jsem se, i když jsem věděla, že je pravděpodobně z cesty do Německa se svou taneční skupinou jenom nadšená.

„Skáču radostí do stropu. To vystoupení bude stresující, ale jakmile bude po něm, zbytek času už bude jenom můj. Přemýšlela jsem o tom, jestli bychom se nemohly někde sejít.“

„Cože, jako někde na půli cesty nebo tak?“

„Jo, víš, třeba ve Francii.“

„Ráda bych jela do Francie,“ povzdechla jsem si a zamrkala do stropu. Pak jsem objala na hrudi svoji novou knihu.

„Chybí ti, co?“

„Je to na nic. Jeho e-maily jsou nádherné, ale radši bych ho slyšela říkat všechny ty věci osobně.“

„Měla sis vzít moji radu k srdci, Aubrey. Teď, když jsi mu dala pusu, víš naprosto přesně, o co přicházíš.“

„Asi máš pravdu. Ale upřímně, kdybys tam tu noc v Palais Royale byla, tančila a pila u toho šampaňské potom, co se ti omluvil, taky bys mu to nedokázala odepřít. Prostě to byla ta správná chvíle, víš?“

„Nechápej mě špatně, já tomu rozumím. Jenom si prostě myslím, že kvůli tomu bude pro tebe zbytek semestru mnohem náročnější.“

Trhla jsem sebou. Už teď mi strašně chyběl. Jak to mohlo být ještě horší?

Později jsem si dala další pauzu od práce, abych napsala Danielovi. Uzavřela jsem sama se sebou dohodu, že mu nebudu neustále psát, ale už jsem to nevydržela.

Od: Slečna V

Pro: Jung Willman

Posláno: Neděle, 29. března, 21:34:16

Předmět: Špičkou jazyka?

Ahoj, krasavče,

díky moc za tu knihu. Julie se dneska stavila na návštěvu a dala mi ji. Když vyšla, stála jsem v knihkupectví a držela ji v rukách, ale nemohla jsem se donutit dát za ni pětatřicet dolarů. Víš, že Watersová napsala knihu, co se jmenuje Špičkou jazyka? Když jsi mi tenkrát v knihovně v Hart House řekl, že tvoje touha chutná jako nejsladší víno, nečerpal jsi náhodou z ní?

A když už o tom mluvíme, už jsem téměř připravená nahrát svoji práci do školního systému proti plagiátorství. Budeš ji někdy v prů-

běhu číst? Doufám, že si o mně nebudeš myslet, že jsem blbec. LOL. Fajn, musím se vrátit zpátky k práci, ale chtěla jsem ti poděkovat za knihu a říct ti, že mi moc chybíš. Už jsme skoro tam, námořníku. Už brzy. Měl by ses na to pravděpodobně začít připravovat. Za 32 dní budu u tebe dřív než tropická vyrážka!

Tvůj brouček

Nemohla jsem si pomoci, abych se nesmála, když jsem mačkala tlačítko „Odeslat“. Tropická vyrážka? To nezní ani za mák lákavě. Jsem hlupák. Nařídila jsem si budík a pak jsem chvíli před skříní vymýšlela, co si vezmu zítra na sebe, a dala prát špinavé prádlo. Věrný svým slovům, Daniel poslal odpověď během dvaceti minut.

Od: Jung Willman

Pro: Slečna V

Posláno: Neděle, 29. března, 21:53:48

Předmět: Špičkou jazyka...

Zdravím, Slečno V,

jsem tak rád, že jsi mi napsala! Doufám, že nepracuješ tak moc. O špičce jazyka jsem něco slyšel. Miluju ji. (Ta kniha je taky v pohodě...) Ale vážně, měla by sis ji přečíst. Myšlenka na romantický

příběh odehrávající se mezi dvěma ženami není vůbec odpuzující, naopak si myslím, že by sis ho užila.

A máš pravdu – když jsem řekl, že po tobě toužím tak moc, až to skoro cítím na jazyku, možná jsem si to „půjčil“ z oné knihy, a teď, když jsem skutečně ochutnal tvé prsty, krk, rty a tvůj jazyk – no, řekněme, že se zkurveně zatajeným dechem čekám, až budu moct potvrdit, že tvoje tělo skutečně chutná jako to nejsladší víno. A buď si jistá, že udělám mnohem víc, než že si smočím jenom „špičku jazyka“. Myslím, že tady bude lepší to ukončit, než se nechám příliš unést. Sladké sny, slečno s nádhernýma nohama, a dobře se vyspi. Nedokážu ani slovy vyjádřit, jak se cítím, když nemůžu být s tebou.

D.

P.S. Budu na tu tropickou vyrážku potřebovat nějakou speciální mast? Lubrikační gel například?

Uvidíme se brzy.

Rozesmála jsem se. Milovala jsem, jak dokázal drze kroužit okolo tématu a pak být najednou tak sladký a naprosto k sežrání. Doslova jsem slyšela ten jeho hlas, kterým mi šeptal do ucha, když jsme se po odchodu z Palais Royale líbali.

Měl jsem pravdu. Chutnáš báječně – a ten dozvuk šampaňského je rozhodně bonus.

S klapnutím jsem zavřela notebook, rychle v kalendáři přeškrtnla neděli 29. března a zalezla do postele. Zavřela jsem oči, představila si

Daniela, jak si prolíbává cestičku přes krk až k mým ěadrům a pokračuje dolů, kde jeho prsty cílevědomě vklouznou mezi moje stehna...

Je to nešťastné, ale je to pravda. Občas vám nezbyde nic jiného než vzít věci do vlastních rukou, abyste se vypořádali s život ohrožujícím sexuálníím napětím.

„Všimla sis, že Daniel vážně moc rád používá svoje ruce – teda když mluví, myslím?“ zašeptala mi druhý den ve třídě do ucha Julie a měla u toho nezbedný výraz ve tváři. Seděly jsme na pondělní přednášce a Daniel zrovna rozdával instrukce ohledně toho večerního shakespearovského představení a pohovorů k tomu sonetu, které se budou konat následující týden.

Kopla jsem ji pod stolem a ona si odrfkla. Ale odrážela jenom moje vlastní nemravné myšlenky. Daniel měl jednu ruku v bok, ale tou druhou během své řeči zuřivě šermoval. Zrudla jsem, když jsem si vzpomněla, jak jsem o něm včera večer fantazírovala. Nemohla jsem se dočkat, až mi přinesou rozkoš ty jeho prsty místo mých. Pokračoval ve svých odpovědích na otázky, zatímco já jsem z něj nespouštěla zrak.

Odněkud za mnou jsem uslyšela Lindsayin mdlý hlas. „Danieli, budete potřebovat vědět dopředu, jaký jsme si vybrali sonet, abyste si ho mohl před naším pohovorem nastudovat?“

„Můžete mi to sdělit, pokud chcete, ale jsem se všemi sonety celkem obeznámen. Jsem si jistý, že s vámi budu schopen udržet krok.

Ale pokud by se vám to líbilo, můžete mě zkusit překvapit,“ odpověděl a shovívavě se u toho usmál.

Musela jsem uznat, že měl svoje namyšlené chvílky. Možná jsem do něj byla bezhlavě zamilovaná, ale nebyla jsem úplně slepá k jeho hříchům. Což byla dobrá věc.

„Takže tady máte své testy. Nemám čas je s vámi teď probírat, ale v případě jakýchkoliv otázek si můžeme domluvit schůzku,“ řekl Daniel a rozložil testy na stole.

Všichni se jimi začali prohrabávat. Někteří odešli z místnosti, aniž se na něj podívali, zatímco jiní zůstali stát a pomalu otáčeli stránky. Julie se rychle mrkla na ten svůj, objala mě a odběhla na zkoušku.

Já jsem zírala na vrchní stranu a snažila se rozluštit, co tam bylo napsáno. Byly tam dvě známky, jedna z nich přeškrtnutá. Buď mě šálily oči, nebo to vypadalo, že mi dal Daniel sto procent. Panebože! Co si ksakru myslel? Povídejte mi o ztrátě objektivitě!

Počkala jsem, než všichni ostatní odešli z místnosti, postávala v prázdné uličce a sledovala Daniela, jak si balí svoje věci. S otázkou v očích se na mě podíval.

„Ano, slečno Priceová? Chtěla byste se na něco zeptat?“

Ohlédla jsem se přes rameno, abych se ujistila, že jsme skutečně sami, a pak jsem přešla ke stolu.

„Danieli, co má tohle znamenat?“ Zvedla jsem svůj test. „Na cos myslel?“

„Slečno Priceová, právě teď nemám moc času to tady s vámi probírat,“ řekl profesorským tónem. „Musím jít na seminář. Možná

bychom se po něm mohli sejít a v klidu to probrat.“ Na tváři se mu usadil samolibý úsměv.

„Velmi chytré,“ pronesla jsem tiše.

„Proč se nesejdeme v knihovně v Hart House, řekněme deset minut po druhé?“ navrhl a snažil se udržet vážný tón.

Můžu se vůbec odvážít se tam s ním znovu vrátit?

„Jsi si jistě, že je to dobrej nápad?“ zašeptala jsem.

„Je to fantastický nápad. Uvidíme se po druhé hodině, slečno Priceová.“ Hodil si svoji brašnu na notebook na rameno a rychle se kolem mě protáhl, jen aby se zastavil u dveří a mrkl na mě, než pokračoval dál.

Nacpala jsem si test do batohu a vyrazila k Hart House. Daniel musel očekávat, že budu reagovat takhle. Čekal, že se ho na ty známky zeptám, takže mohl navrhnout mimoškolní schůzku. Takovou, při které se nebudu cítit, jako kdybych porušovala slib, který jsem dala jeho otci.

Zatímco měl Daniel seminář, koupila jsem si něco ke svačince a pročítala si sonety. Ve dvě jsem nám oběma vzala kafe a vyšla po schodech do knihovny. Až na jednu dívku, která pracovala u stolu u okna, a kluka, co pospával na pohovce, tu bylo prázdko.

Vybrala jsem si k sezení výklenek, který poskytoval jisté soukromí. Byl to pěkný koutek se čtyřmi vitrážovými okny na západní straně.

Když jsem se usadila na židli u rohového stolu, téměř skrytá před zraky příchozích, vyndala jsem si z batohu test a shakespearovskou antologii. O chvíli později vrzly dveře. Vykoukla jsem zpoza dřevěné

zástěny a spatřila Daniela, jak pátrá očima po místnosti. Dal si jednu ruku v bok a druhou si prohrábl vlasy.

„Pssst.“

Otočil se na podpatku a zvedl oči v sloup, přičemž se popadl za srdce.

„Myslel jsem, že sis to rozmyslela,“ zašeptal a přitáhl si ke mně židli.

„Zvažovala jsem to,“ přiznala jsem tiše a podávala mu kávu.

Napil se a spokojeně si povzdechl. „Bože, je výborná. Díky. Takže ty jsi vážně uvažovala o tom, že bys mě tu nechala jen tak stát?“ Tančil po mně pohledem a ruku si položil na stůl jen pár centimetrů od mé.

„Krátce.“

„Jsem rád, žes to neudělala. Na tenhle malý výklenek jsem úplně zapomněl. Je tu překvapivé soukromí, nemyslíš?“ Ukazováčkem mě pohládl po zápěstí.

Zavřela jsem oči. „Danieli, prosím, nedělej to.“

„Ale no tak, Aubrey. Nikdo nás nevidí.“

„Hele, můžeš sem na chvíli pustit toho asistenta?“

„Páni, nikdy jsem si nepomyslel, že tě tohle uslyším říkat.“ Sepnul si ruce před sebou a narovnal se. „Tak fajn, slečno Priceová. Pusťte se do mě.“

Posunula jsem k němu svůj test. „Nemůžu uvěřit, žes mi dal plný počet bodů. Není to trochu nebezpečný?“

„Já jsem ti je nedal.“

Znovu jsem se podívala na přední stránku testu. „Očividně je tu třicet z třiceti.“

„To máš pravdu. To je. Ale napsal to profesor Brown.“

„Myslela jsem, že jsi testy opravoval *ty*.“

„Opravoval. A on je po mně pak zkontroloval. A nebyl s mým hodnocením tvého testu spokojený.“

Zaostřila jsem na přeškrtnutou známku. „Takže tys mi dal jenom dvacet osm?“

Přikývl. „Bál jsem se dát ti plný počet. Musel jsem si to několikrát přečíst a doslova najít nějaké mouchy.“

„Počkej, tys záměrně *hledal* něco, za co bys mi mohl strhnout body? Ježíši, Danieli! Co to má do háje znamenat?“

Na čelisti mu přeskočil sval. „Nech mě to vysvětlit,“ řekl. „Ještě před minutou jsi byla rozrušená z toho, že jsem ti dal plný počet bodů, a teď jsi naštvaná, protože jsem ti dva sebral? To vypadá, že ať udělám, co udělám, stejně je všechno špatně, že?“

Opřel se na židli, položil si dlaně na stehna a zavrtěl hlavou.

„Omlouvám se, jen to vypadalo, žes měl problém najít v mojí práci chybu, a teď to zní, jako bys mi ten plný počet bodů prostě nechtěl dát. To není fér.“

„Dej mi sakra svátek,“ zašeptal rozhořčeně. „Nezapomeň, že tohle je vůbec poprvé, co jsem opravoval testy. Neustále jsem slyšel v hlavě otcův hlas omílat něco o *objektivitě*. Ocenil bych, kdyby ses to pokusila vidět z mého pohledu.“

Frustrovaně jsem si protřela spánky. Samozřejmě že to pro něj bylo těžké.

„Máš pravdu. Nechovám se rozumně.“ Podívala jsem se na bolestný výraz v jeho tváři. „Trochu jsem to přehnala. Odpustíš mi?“

Otočil se i s židlí, aby se mi mohl podívat přímo do očí, a pod stolem mě popadl za ruku. „Jistě, že ti odpustím. Celé je to úplně na nic.“ Propletl si se mnou prsty. Nervózně jsem se podívala směrem ke dveřím. „Aubrey, nikdo nás neuvidí. Nech mě, abych tě jen pár minut držel za ruku, prosím. Právě jsme se pohádali. Potřebuju utěšit.“

Musela jsem se usmát. „Utěšit?“

„Ano, hned teď, prosím.“

Pevně jsem ho stiskla a on zavřel oči a zhluboka se nadechl.

„Lepší?“ zeptala jsem se.

„Ne tak efektivní jako usmiřovací sex u jedné z knihoven,“ prohodil a kývl bradou k policím s knihami za námi. „Ale pro teď to bude muset stačit.“

„Můžeme začít znovu?“ zeptala jsem se.

„Musím zase vytahovat toho asistenta? Protože bych to vážně rád nedělal.“

„Fajn. Ale řekni mi, co se stalo,“ pobídla jsem ho a mávla rukou k testu. „Co ti profesor Brown říkal?“

„Vyděsil mě k smrti. Myslel jsem, že budu muset bránit fakt, že jsem ti dal tak vysoké hodnocení, a on mi zatím vyčítal, že to není dost. Řekl, že má očekávání byla příliš vysoká a že si zasloužíš plný počet bodů. Udělalas na něj za ty roky vážně docela dojem.“

„Jak jsi to vysvětlil?“

„Zvedl jsem jeho rukavici. Řekl jsem mu, že vím, že ty a pár dalších lidí ze třídy máte šanci na vyznamenání a mohli byste se tak dostat na děkanův seznam, a proto jsem se bál, aby mi tvá pověst nezastřela úsudek, což je důvod, proč jsem mohl být až přehnaně kritický.“

„Uvěřil ti?“

„Myslím, že ano. Strávil následujících patnáct minut přednáškou na téma kritéria hodnocení a získávání zkušeností. Musel jsem jen přikyvovat a hrát si na blbečka. Ale i přesto z toho vzešlo něco dobrého – něco, co mě nakonec uklidnilo. A otec z toho byl taky nadšený.“

„Co je to?“ Napila jsem se kávy.

„Martin navrhl, aby studenti při odevzdávání prací z toho divadelního představení používali svá studentská identifikační čísla místo jmen, a že si práce nerozdělíme napůl, ale já tentokrát opravím první část a on tu druhou, takže bude moct u všech zkontrolovat mé hodnocení a ujistit se, že je všechno v pořádku. Mám pocit, jako kdyby mi sundal z ramen obrovský balvan.“

Pak mě najednou pustil a sáhl do své brašny.

„Když už mluvíme o balvanu na ramenou, tohle už s sebou nosím od rána.“ A s tím přede mě položil výtisk *Špičkou jazyka*. „Koupil jsem ji už před přednáškou. Asi jsem ti ji měl dát dřív, aby ses do ní mohla podívat, když jsi tu na mě čekala. Možná by tě trochu obměkčila a nedala bys mi kvůli tomu svému testu tolik zabrat.“

Protočila jsem panenky. „Ty si myslíš, že tohle byla hádka? Nemáš ani ponětí, co je to hádka. Dokud jsi neviděl naše, nemůžeš pochopit, co to znamená doopravdy se hádat. A tady a teď tě varuju – jsem paličatá, zlatíčko. Jestli tě tohle zaskočilo, možná by ses měl rychle zvednout a zmizet.“

„Nikam nejdu, Aubrey, takže nemá cenu se mě pokoušet vyděsit. A mně se to líbí, když jsi drzá.“ Popostrčil knihu směrem ke mně.

„Dej si ji do batohu. Víím, že teď nemáš čas na nějaké čtení pro zábavu, ale hned, jak se nějaký najde, přečti si to, ano?“

„Dobře. Díky. Moc ráda se na ni podívám, ale vážně za mě musíš přestat utrácet peníze.“

Zamračil se. „Děláš si ze mě srandu? Tohle nic není. Jestli se budu muset potýkat s tvou prořízlou pusou, tak ty se budeš muset naučit, že ti budu kupovat věci. Říká se tomu férový obchod.“

„Nechci znít nevděčně, Danieli, ale já si teď nemůžu dovolit ti cokoliv kupovat, takže z toho mám špatný pocit.“

„Jediné, co chci, je trocha tvého času. To, že tady s tebou teď můžu sedět, i když jsi na mě byla ještě před pár minutami naštvaná, je to nejlepší, co jsem za celý týden zažil. Abych citoval staré a otřepané klišé, tak občas jsou v životě ty nejlepší věci zadarmo.“

„To je jenom věc, kterou říkají bohatí těm chudým, aby se necítili tak špatně.“

„A to je už podruhé, cos mi něco takového řekla. Nebuď cynická. Drzou tě mám rád, cynickou zase tak moc ne.“

Jeho poznámka, ať už jakkoliv kousavá, měla něco do sebe. Dovolila jsem si začít tou „horní polovinou“ pohrdat a cestou ho k nim tak nějak přiřadila.

„Nejspíš máš pravdu. Ale pokud tomu skutečně věříš, pak mi přestaň kupovat na následujících třicet dní věci. Žádné dárky.“

„Nemůžu ti do konce semestru nic koupit?“

„Ne. Žádné Louis Vuitton, žádný Holt Renfrew, žádný knížky. Nic.“

Svraštil obočí k sobě. „To se mi vůbec nelíbí.“

„Nemusíš si kupovat moji náklonnost, Danieli.“ *Nebo sexuální služby*, pomyslela jsem si, když jsem si vzpomněla na Juliin komentář.

„Já se *nesnažím* koupit si tvoji náklonnost.“ Přimhouřil na mě oči.
„Co? Co ten úšklebek?“

„Jen jsem si vzpomněla na něco, co včera říkala Julie. O nic nejde.“

„Vzhledem k tomu tvému výrazu bych ani neřekl. Co povídala?“

Schovala jsem si obličej do dlaní a vykoukla mezi prsty. „Říkala, že mi dáváš dárky, protože chceš, abych ti ho vykourila.“

Daniel v sobě potlačoval cosi, co by se dalo přirovnat jediné k jeho smíchu pod vlivem Guinnessu.

„Nemůžu uvěřit, že to řekla.“ Naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha. „Ačkoliv je to trochu znepokojující. Rozhodně doufám, že tě o to nebudu muset prosit. Až bude ta správná chvíle, samozřejmě.“

Ha! Kdyby jenom věděl, jak zoufale jsem ho toužila olízat pěkně od hlavy až k patě...

„Tak to si na to budeš asi muset počkat a pak se uvidí, že?“ odpověděla jsem s nezbedným úšklebkem. „Bože, co je to s touhle místností, že vždycky skončíme u orálního sexu?“

„Nejsem si jistý. Myslíš, že ji pronajímají, aby se tu mohly pořádat o víkendu nějaké nemravnosti? Protože je tu zatraceně hodně knihoven, u kterých by to mohlo jít.“ Očima pátral kolem nás.

„Ach, prosím, nedělej to,“ žadonila jsem. „Ubíjíš mě tím.“

„No, alespoň to nejsem jenom já, koho tu mučí vzrůstající sexuální napětí.“ Drze se usmál a poklepal ukazováčkem o stůl.

„Kdo říká, že moje sexuální napětí roste?“

Pohyb jeho prstu neustával. „Co tím myslíš?“

„Víš naprosto přesně, co tím myslím.“

Odkašlal si. „Ježíši. Vážně?“

„Ano, vážně. A zvlášť po tom tvým posledním e-mailu ze včerejška. Všechny ty řeči o prstech...“

Pomalů si olízl rty a pak mě znovu chytil pod stolem za ruku.

„O těchhle?“ zašeptal.

Přikývla jsem. Zavřel oči a dlouze zhluboka vydechl. „Kurva.“ Pak se postavil, došel k nejbližší knihovně a začal si prohlížet hřbety knih, jako by právě objevil tu nejfantastičtější sbírku poezie. Mě neoblbnul. Bylo mi jasné, že si potřeboval srovnat rozkrok. O chvíli později zaklonil hlavu a zakroužil rameny, než se ke mně znovu obrátil čelem a zamyšleně se na mě podíval.

Usmála jsem se a on se ušklíbl. Zavrzaly dveře a on se znovu posadil vedle mě, ale tentokrát si odtáhl židli zpět do bezpečné vzdálenosti. Sledovala jsem, jak dovnitř vešel nějaký kluk a zhroutil se do křesla poblíž krbu.

„Neměli bychom pokoušet osud,“ zašeptala jsem.

„Máš pravdu. Stejně se mám brzy sejít dole v kavárně s Carou. Chce si znovu projít svoji esej.“

„To zní jako zábava.“

„Jistě. Je to zajímavá mladá dáma, že?“

„Zajímavá?“ *Tupá*, řekla bych já. *Povrchní, pitomá, kozatá*, ale *zajímavá*?

„Já vím, že se na přednáškách chová jako střelená,“ připustil, „ale v testu dopadla celkem dobře. Nemůžu s tebou probírat detaily, ale

rozhodně si myslím, že se na to učila. A na té eseji tvrdě dřela. Nejde jí to z hlavy intuitivně, ale skutečně se snaží.“

Nedokázala jsem skrýt své překvapení. „To je nejspíš dobře pro ni. Ale pořád si nemůžu pomoci, abych nepřemýšlela, proč si sakra vybrala tenhle kurz.“

„Na to náhodou odpověď znám. Byla ohledně toho až překvapivě otevřená. Její matka neměla očividně šanci chodit na univerzitu. Vždycky chtěla studovat anglickou literaturu a teď se zdá, že žije svůj sen prostřednictvím Cary.“

„Takže Cara chodí na anglickou literaturu, aby utěšila matku?“

„V podstatě ano. Miluje sociologii, ale zvolila si anglickou literaturu jako vedlejší obor, aby udělala radost matce. Její matka čte všechny knihy spolu s ní, takže se o nich mohou bavit. Je to tak trochu smutné.“

Přikývla jsem. „Občas je těžký vidět něco víc než ty prsa a nafrněný řečičky, víš? Možná jsem až příliš kritická.“

„Musím přiznat, že je těžké jít s Lindsay nic neříct, když se začnou takhle směšně bavit.“

„Všimla jsem si. Musíš se naučit držet trochu ten svůj blahosklonej tón na uzdě, námořníku. Mezi sebevědomím a arogancí je tenká hranice.“

Touché.

„Pravděpodobně jsem ti to neměl vyprávět,“ připustil. „Nech si to jenom pro sebe, ano?“

„Samozřejmě.“

„Měl bych jít. Jsi v pohodě ohledně toho testu?“

„Ano, pane Grante, rozumím, proč k tomu došlo.“

„A jste si jistá, že si se mnou domluvíte další schůzku, až budete potřebovat poradit s esejí ohledně *Mnoho povyku pro nic* nebo s tou analýzou sonetu nebo testem nebo já nevím, rozdílem mezi dvojtečkou a středníkem?“

Rozesmála jsem se. „Nepokoušejte svoje štěstí.“

„To je fér,“ souhlasil, ale zároveň se u toho pořouchle šklebil. „Ozvu se vám. Skvělá práce, slečno Priceová. Jsem ohromen, jak dobře se dokážete sama vypořádat s *problémem* i bez *mojí pomoci*.“ Rozpustile nadzvedl obočí a opustil knihovnu.

Dobry boze, jeho troufalost nezná mezí. A je tak zatraceně sexy. Posbírala jsem si věci a taky odešla, okamžitě jsem totiž pocítila jeho nepřítomnost a už teď se těšila na večerní e-mail. A ukázalo se, že ani tak dlouho nebudu muset čekat. Byla jsem zrovna uprostřed Queen's Parku, když mi zapípal mobil. Okamžitě jsem se zastavila a přečetla si ho.

Od: Jung Willman

Pro: Slečna V

Posláno: Pondělí, 30. března, 14:35:16

Předmět: To napětí!

Zdravím, slečno s nezbednými prsty, opravdu jsem si náš dnešní rozhovor užil. Znovu se omlouvám za ten zmatek se známkami. Příště už to bude lepší. Nejsi blbec a zasloužíš si plný počet bodů.

Nesnáším, když se hádáme, ale líbí se mi, že se stále zlepšujeme ve společném řešení věcí. Nejvíc mě štve, že za tebe nesmím ještě třicet jedna dní utrácet peníze, ale stejně vím, že ti nepřestanu dávat dárky. Hodlám být velmi kreativní.

Tvůj oblíbený hledač much

D.

---

15. KAPITOLA

Míjivý čas

*Láska, ta nemíjí jak míjivý běh času,
ta všechno přetrvá a jde až do hrobu.*

(SONET 116)

„**F**ajn, myslím, že pro dnešek už toho necháme,“ řekl Daniel. „Sonet 116 je můj oblíbený a rád bych, abyste ho nerozcupovali úplně. A navíc se s některými z vás ještě dnes večer uvidím. Nechci riskovat, že byste byli příliš unavení.“

Jako na zavolanou. Daniel by mi mohl předčítat sonety klidně do skonání světa a já bych visela na každé slabice. Mohl by si pravděpodobně vzít i telefonní seznam a stejně by ze mě zbyla jen louže u jeho nohou.

Julie strávila skoro celý seminář tím, že do mě šťouchala kolenem, zatímco nám Daniel předčítal jeden sonet za druhým. Všechny holky z něj byly úplně mimo. Dokonce i Trina, která nijak neskrývala, že je lesbička, byla ze sonetu 116 naprosto uchvácená.

„Láska láskou není, když zradou trestá zrádné křehké tělo a změnu tím, že sama se hned mění. Ne, láska je jak maják, pevný bod, hvězda, co vede bárky ztracené po pustých pláních rozbouřených vod.“

Tak pravdivé.

„Je těžké uvěřit, že už nám zbývá jenom jedna hodina. Semestr utekl jako voda,“ řekl Daniel a krátce po mně střelil pohledem. „Má někdo nějaké otázky, než se rozejdeme?“

Očividně nikdo, protože všichni začali okamžitě vstávat.

Julie mě neohrabaně objala. „Užij si večerní představení. Kéž bych nešla už ve středu, ale všechny ty taneční zkoušky mě teď naprosto ničí. Doslova si oddechnu, až bude po tom vystoupení.“

„Ještě pár týdnů a budeš mít svůj život zpátky.“ Koutkem oka jsem mrkla na druhou stranu místnosti. Ještě pár týdnů – jenom dvacet sedm dní – a bude celý můj. Vrátila jsem se pohledem zpátky k Julii. „Vzala jsi mi lístky na to tvoje představení, že jo? Dva?“

„Čekají na nás v pokladně. A je jich pět.“

„Pět? Proč pět?“

„Brad a Penny chtějí jít taky. Ne že by mě to stresovalo!“ zavolala na mě posmutněle, zatímco mířila dveřmi ven.

Hodila jsem si batoh přes rameno a podívala se na Daniela. Zrovna se bavil s Neilem a mračil se, když mu na něco příkyvoval. Otočila jsem se a už jsem se taky chystala opustit místnost, když jsem vrazila přímo do Shawna.

„Ahoj, Aubrey,“ pozdravil. „Když jsem se zapisoval, všiml jsem si, že jdeš taky dneska večer do toho divadla. Možná bysme si mohli sednout vedle sebe, ne?“

„Jo, možná,“ odpověděla jsem neurčitě.

„No a, ehm, jaký sonet sis vybrala k tý analýze?“

„Pořád se nemůžu rozhodnout. Sonety nejsou moje silná stránka.“

„Jo, to mi povídej. Mám raději, když to má nějaký děj než jenom samou představivost. Ale Daniel nám to dneska dost usnadnil. To se mu musí nechat; zdá se, že do toho prostě vždycky hladce vklouzne.“

Hladce vklouzne? Je jenom jedno místo, o kterém chci, aby do něj zrovna teď hladce vklouzl. Jenže on si pořád povídal s Neilem a neróvně těkal pohledem směrem k nám. Zase se mu nelíbilo, jak se kolem mě Shawn motá.

Ne že by měl ten nejmenší důvod k žárlivosti.

Připadalo mi divné odejít, aniž bych Danielovi řekla sbohem, ale přinejmenším ho zase za pár hodin uvidím. Očividně se cítil úplně stejně nepříjemně jako já, protože než jsem došla ke Queen's Parku, už mi pípal mobil novou příchozí zprávou.

Omlouvám se, že jsem si s tebou nemohl popovídat, než jsi odešla. A teď letím domů pracovat na jednom speciálním projektu.

Ten nesmysl s neutrácením peněz zabírá strašně času.

(Neboj se, tavná pistole ani šlehačka v tom nefigurují. Očividně kreativita neznamená úplně vždycky nepořádek!)

A nemáš z té strkanice s Julií pohmožděné koleno?

Brzy se uvidíme! D.

Usmívala jsem se, když jsem vytukávala odpověď.

Moje koleno je v pořádku, díky za optání. Je překvapivě odolné.
Jednoho dne přesně pochopíš, jak moc.
(Jsi teď upatlaný?) Měj se. A.

Když jsem toho večera dorazila k Hart House, spatřila jsem Daniela přecházet před vchodem do divadla.

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Trochu jsem se zapomněla s tou esejí,“ vysvětlila jsem a cestou si sundávala kabát.

„Radši bys měla jít dovnitř,“ pobídl mě Daniel. „Tady máš lístek. Dej mi svůj kabát a jdi napřed.“

Vešla jsem do sálu a následovala uvaděčku, která mě doprovodila až k mému sedadlu. Sedělo tam ještě pár lidí ze třídy, všichni v jedné řadě. Na konci u uličky zbývala dvě volná místa, hned vedle Shawna. Zdálo se, že prostě nemám na výběr. Přinutila jsem se k úsměvu a posadila se.

„Ahoj, už jsem začal přemýšlet, co se s tebou stalo,“ přivítal mě s přehnaným nadšením.

„Nic, už jsem tady.“

„Slyšel jsem, že je tohle zpracování hodně dobré.“

„Jo, Julii se moc líbilo.“ Bezmyšlenkovitě jsem začala listovat programem.

„Já vím. Slyšel jsem ji, jak to odpoledne říká. Což je fajn.“

Kdy se mluvení se Shawnem stalo tak trapnou záležitostí?

Daniel konečně dorazil a vysvobodil mě z té rozpačité situace. Vytáhla jsem si z kabelky poznámkový blok a pero a mírně se natočila směrem k Danielovi. Shawn se na mě usmál, ale dřív než stihl říct nějakou další banalitu, rozsvítla se světla na jevišti a představení začalo.

Držela jsem pohled upřený pouze dopředu a občas si udělala nějakou poznámku. Čas od času se o mě Shawn otřel kolenem nebo do mě strčil loktem. Co se mě týkalo, snažila jsem se mu vyhýbat.

Na druhé straně jsem se ale dělila s Danielem o jednu područku. Položila jsem si loket vedle něho, takže jsme se celou dobu dotýkali. Pokaždé, když tu a tam naklonil hlavu svým směrem, připomnělo mi to tu noc před sedmi týdny, kdy jsem mu málem začala očichávat krk.

„Ten kluk, co hraje Benedika, je fakt skvělej,“ pošeptala jsem Danielovi, zatímco herec na jevišti si mlel sám pro sebe o své lásce ke krásné Beatrice.

„A obávám se, že to moc dobře ví,“ odpověděl tiše. „Jak mi kdysi někdo řekl, mezi sebevědomím a arogancí je tenká hranice, slečno Priceová.“ A než se narovnal, jemně mi foukl do ucha. Zachvěla jsem se, překřížila si paže na hrudi a štouchla do něj ukazováčkem. Odkáslal si, a i když jsem na něj neviděla, byla jsem si stoprocentně jistá, že se usmívá.

Když se přiblížila dějová krize, se kterou přišla falešná obvinění Hery, slyšela jsem, jak se Daniel zhluboka nadechl a nepohodlně se vedle mě zavrtěl. Přemýšlela jsem o Nicoliných neoprávněných ob-

viněních proti Danielovi a znovu jsem se podívovala tomu, jak jsou Shakespearova témata her nadčasová. Jemně jsem ho hladila prstem po paži. Tiše si povzdechl a já se usmála, potěšená tím, že ho dokážu uklidnit pouhým dotekem.

Když se v sále znovu na konci představení rozsvítilo, krk jsem měla doslova stažený smutkem. Můj čas s Danielem se blížil ke konci a přede mnou ležel jen další osamocený víkend. Daniel se naklonil dopředu, aby oslovil celou naši malou skupinu.

„Má někdo nějaké otázky nebo postřehy ke hře?“

Všichni zavrtěli hlavou, postavili se a začali se protahovat. Pravidelně už chtěli vyrazit za pátečními radovánkami.

„V tom případě můžete jít. Hodně štěstí s vašimi eseji.“

A s tím vykročil směrem k davu hrnoucím se ze sálu. Šla jsem těsně za ním k šatně, ale okamžitě mě zastavil Shawn.

„Takže, Aubrey, máme namířeno na Kappa párty, půjdeš s náma?“

„Ne, myslím, že to pro dnešek vynechám. Jsem utahaná. Dneska jsem vstávala brzo do práce.“

„Seš si jistá?“

„Ať už to zní lákavě, jak chce, moje odpověď je ne. Ale díky za nabídku.“

„Tak fajn. Uvidíme se jindy.“

„Měj se, Shawne. Ahoj, kluci.“

Shawn vyrazil společně s ostatními ke dveřím, zatímco já jsem spěchala do šatny.

„Kam to všichni šli?“ zeptal se Daniel.

„Na párty do Kappy.“

„Ty nejdeš?“

„Ne, myslím, že půjdu domů.“

Znepokojeně se rozhlédl kolem sebe. „Podívej, je dost pozdě. Nelíbí se mi myšlenka, že bys měla jít sama až k Jackman Hall.“

„Danieli, chodím po tomhle kampusu sama už čtyři roky. Budu v pohodě.“

Povzdechl si. „Nech mě tě alespoň doprovodit na hlavní ulici, ať tě můžu cestou sledovat. Jsem si jistý, že jakýkoliv slušně vychovaný asistent by se bál o bezpečnost své nejlepší studentky.“

„Dobře.“

„Je krásný večer,“ poznamenal a otevřel mi dveře. „Myslíš, že už je konečně na cestě jaro?“

„Pekelně doufám, že ano.“

Pomaloučku jsem se loudala kupředu podél budovy Hart House a prodlužovali náš společný čas.

„Celý týden jsem se na dnešní večer těšil,“ řekl. „Bylo pěkné sedět ty dvě hodiny vedle tebe přesně na těch samých místech, kde jsme měli naše první rande.“ Usmál se a já potřásla hlavou. Byl tak sladký. „Ale ani těch pár hodin nikdy nebude dost, víš?“

„Ten čas, který spolu trávíme ve třídách, je vždycky to nejlepší z celého týdne. Zbytek jenom tak plyne okolo.“

„U mě taky.“ Zkoumavě se na mě zadíval. „Líbila se ti ta hra? Napadlo tě něco do tvé analýzy?“

„Moc jsem si ji užila. Přemýšlím o způsobu, jakým se Shakespeare vypořádával s celou tou záležitostí okolo těch falešných obvinění – s Heřinou předstíranou smrtí, víš? Je to takové podivné spiknutí.“

„Přemýšlej o tom metaforicky. Pro mě to představuje společenskou smrt a ztrátu reputace, které jdou ruku v ruce s celým skandálem. Byla bys překvapená, co se mi teď honí hlavou, když si pročítám *Mnoho povyku pro nic*. Předpokládám, že teď už všechno vidím jinak.“ Povzdechl si.

Je část jeho psychiky už navždy nenapravitelně poškozená tím, co mu Nicola provedla?

„Bylo by úžasné, kdybych ti teď mohl dát pusku na dobrou noc, broučku,“ řekl, když jsme se zastavili pod lampou.

„Ty víš, že to nejde.“

„Ano, vím. Takže, co máš v plánu na víkend?“

„Práci do školy. Tak trochu začínám panikařit. Mám před koncem semestru tolik práce, že jsem si na to udělala na následující týden rozvrh. Ta analýza sonetu mě děsí.“

„Můžu ti nějak pomoci?“

„Asi ne. Myslím, že se jenom stresuju kvůli tomu, že tam s tebou v té učebně budu sama a nebudu schopná se soustředit. Nechci to podělat.“

„Slibuju, že tam budu jenom jako tvůj asistent. Ty vytáhneš z rukávu svoje trumfy a já udělám cokoli, aby to fungovalo.“

„Díky. To mi trochu pomohlo.“ Zadívala jsem se do parku a ruce jsem měla bezpečně schované v kapsách u kabátu. „A co ty? Nějaké velké plány?“

„Ani ne. Potřebuju dodělat ten projekt, o kterém jsem ti psal,“ řekl a střelil po mně tím dolíčkovým úsměvem.

„Nějaká nápověda?“

„Ne. Budeš si na to muset počkat.“

„Další čekání,“ povzdechla jsem si dramaticky. „Vždycky je v tom čekání.“

„Buduje to charakter,“ ubezpečoval mě.

„Tak to ten můj bude na konci semestru fakt obrovskej,“ pronesla jsem suše.

„Pak budu hned u tebe, abych tě propíchl,“ odvětil s přidrzlým úšklebkem.

Zívala jsem, když jsem ve středu odpoledne stoupala po schodech v Hart House k zasedací místnosti. Uplynulých pár dní byl jeden velký vír psaní, čtení a přípravy na dnešní ústní rozbor sonetu. Konečně jsem dopsala semestrální práci pro profesora Browna, a dokonce jsem napsala i tu analýzu sonetu. Čímž jsem splnila všechny úkoly, které jsme v rámci kurzu dostali. Přála jsem si, abych mohla hned teď složit zkoušku a nechat ho za sebou, k čemuž jsem měla více než jeden očividný důvod.

Dveře do prosklené zasedačky byly otevřené. Daniel na mě mávl a řekl mi, abych za sebou zavřela. Posadila jsem se vedle něj a položila si před sebe na stůl poznámky. Už to bylo šest dní, kdy jsme byli naposledy takhle blízko jeden druhému. Tak strašně mi chyběl, ale tohle byla vážná věc a já to tak musela brát. A pro mě tu žádná anonymita neexistuje.

Celou dobu mě ujišťoval, že se bude chovat jako naprostý profesionál. Dokonce jsem si všimla, že se za posledních pár dní snížila i vášeň, s jakou se projevoval ve svých e-mailech. Jako by se na to

připravoval. Ve chvíli, kdy zvedl hlavu od svého sešitu, byla mezi námi jen školní atmosféra a já vydechla úlevou. Začal neškodně, jako by cítil moji nervozitu.

„Jak se máte?“

„Jsem v pohodě.“

„Jsem překvapený, že jste si vybrala tento termín,“ pokračoval a odsunul stranou nějaké papíry.

„Zvažovala jsem zítřek, ale čtvrtky jsou šílené, takže jsem došla k závěru, že to zvládnou ještě před večerní přednáškou.“

„Tak co jste si vybrala?“ zeptal se Daniel a ve tváři měl ten svůj profesorský výraz.

„Myslím, že jsem se asi vydala trochu nekonvenční cestou,“ odpověděla jsem. „Doufám, že je to v pořádku.“

„Nekonvenční?“ Otočil v sešitě na čistou stránku.

„Ano, rozhodla jsem se blíže prozkoumat ‚Poutníkův sonet‘ z *Romea a Julie*.“

Nadzvedl obočí a zapsal si to. „Nevadilo by vám, kdybych se zeptal proč?“

„Po té naší diskusi na semináři na téma *rozpoznání* na první pohled jsem si znovu pročítala Romeův první dialog s Julií a pak jsem si vzpomněla, že byl původně napsán jako sonet. Myslela jsem, že tomu dám šanci.“

„To zní férově. Ale je to dialog. Je to těžké na čtení. Chcete, abych předčítal Romea?“ Usmál se. „Jenom, pokud by vám to pomohlo, samozřejmě.“

No, rozhodně by mi to pomohlo slítnout ze židle.

„Sníží se mi kvůli tomu známka?“

„Nevidím důvod, proč by měla. Znáte to nazpaměť?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem.

„Fajn. Tak začneme.“ A rovnou z hlavy odříkal Romeovo úvodní čtyřverší. *„Když znesvěťím ten oltář zářící snad rukou smělou, mírný jest hřích její: mé rty, dva uzardělí poutníci, to drsné tknutí něžně slíbat chtějí.“*

Odolala jsem náhlému nutkání omdlít a místo toho jsem přednesla klidným kontrolovaným hlasem Juliinu repliku. *„Poutníče milý, křivdíš velice té ruce své; v tomť pravá zbožnost její: když poutník tkne se ruky světice, tak ruka s rukou líbati se smějí.“*

„Či svatá nemá rtů a poutník též?“ zeptal se.

„Jich užít jenom k modlitbě si troufá,“ odpověděla jsem.

„Ó svatá, rty co ruce učínítež; rty prosí, vyslyš je, sic víra zoufá.“

„I prosbu plně, světec tich jest věru.“

„Tož ticha buď, když, oč jsem prosil, беру; tak tvými rty má vina s mých je sjata.“ Daniel se po přednesu posledního řádku sonetu odmlčel. „A pak se stane co, slečno Priceová?“ zeptal se.

„Políbí ji.“

„A její reakce?“

„Myslím, že řekne něco, z čeho by mohl být další sonet, kdyby ji nepřerušila chuva, nebo ne?“

„Máte pravdu. Co mu říká?“

„Říká: *Vy líbáte jak z knih.*“

„A význam?“

„Buď odpovídá celá nadšená a říká mu, že dobře líbá, vzhledem k tomu, jaký by podle ustálených zvyklostí měl dobrý polibek být,

nebo ho kritizuje a říká, že jeho polibek byl příliš svázaný, příliš podléhající pravidlům, konvencím a slušnosti.“

„Souhlasím. A teď zpátky k sonetu. Pojdme si poslechnout, co jste vymyslela. Budu si u toho dělat poznámky a vy se pokuste nenechat se rozptýlit.“

Zhluboka jsem se nadechla a ponořila se do rozboru sonetu a toho, jak Shakespearovo použití sonetu při jejich první slovní výměně podtrhuje jejich vzájemnou chemii, a vysvětlovala rozdíly mezi tímhle a tradičními Petrarcovými sonety.

Zhodnotila jsem dikci a hru se slovy, pak jsem se zaměřila na vzájemnou souhru náboženské oddanosti a Romeova uctívání Julii krásy, ve kterém byly jasně patrné i erotické podtóny. Daniel si všechno zapisoval do sešitu a čas od času zvedl hlavu, zatímco jsem mluvila. Když jsem konečně skončila, odložil pero.

„Rád bych se zeptal,“ řekl. „Všechno, co jste řekla, značilo pozitivní vztah k tomu, že Shakespeare použil při jejich prvním setkání formu sonetu. Je něco, co naznačuje, že by to *nemusela* být až tak dobrá volba?“

Fajn, tak tohle byla trochu podpásovka. Jak by mohl milostný sonet vyjadřovat něco jiného než dobro? Byl ve své podstatě romantický a očividně vyjadřoval, na co mysleli.

„Nejsem si jistá, co tím myslíte.“

„Nejspíš si tu hraju na ďáblova advokáta, ale myslím, že by jeden mohl tvrdit, že jejich první dialog v téhle formě vlastně předznamenává jejich pád.“

Snažila jsem se pochopit směr jeho myšlenek, ale bylo to, jako bych bušila hlavou do zdi. „Omlouvám se, ale nechápu, kam tím míříte.“

„Co je tou pravou podstatou tragédie? Uvidíme, jestli se k tomu dostaneme z této strany.“ Vedl mě, snažil se mě popostrčit, abych to pochopila. Tak by to totiž udělal každý dobrý učitel, místo toho, aby mi jen řekl správnou odpověď.

„Tragédie? No, máme tam tragického hrdinu s nějakou charakterovou vadou – obvykle je to arogance, pak je tam Nemesis, ehm, katarze, napětí, pocit nevyhnutelnosti...“

„A teď už se dostáváme k jádru věci,“ přerušil mě. „Povězte mi o pocitu nevyhnutelnosti.“

„Obvykle ten směr, kterým se tragický hrdina ubírá, prostě nelze obrátit. Vztah Romea a Julie byl ovládaný osudem, a oni se tak nemohli vyhnout...“ V tu chvíli mi to došlo. „Aha, už chápu. Myslíte, že forma sonetu je jasně daná a jako taková poukazuje na nevyhnutelnost jejich lásky – že je v tomhle případě odsouzen ten, kdo se vzpírá předem stanovenému osudu?“

Oči se mu rozzářily hrdostí. „Výborně. Existuje kritický pohled, který vypovídá o tom, že tento jejich dialog není vyloženě romantický, ale spíš neuvěřitelně tragický. Forma sonetu zde nenechává ze své podstaty žádný prostor pro pochybnosti. Pokud bych byl na vašem místě, něco bych si o tom přečetl a včlenil to do vaší analýzy.“

„Díky,“ vydechla jsem vděčně.

„Kvůli tomu tady jsem. Takže, máte ještě něco, co byste chtěla dodat? Něco, na co jste zapomněla?“

„Myslím, že jsem spokojená se vším, co jsem tu řekla.“

„Dobrá. Dejte mi tedy vteřinku.“ Sklonil hlavu zpět k sešitu a udělal si několik dalších poznámek. „To by mělo být všechno.“ Usmál se

a v tom úsměvu jsem spatřila svého Daniela, jak se vznáší těsně pod povrchem.

„Jaké to bylo?“

„Vedla sis skvěle, broučku.“

A bylo to.

„Tys byl taky skvělý, Danieli. Jednou z tebe bude zatraceně dobrý profesor. Tvůj dědeček by na tebe byl pyšný.“

„Díky. Hodně to pro mě znamená.“ Najednou se jeho úsměv změnil v zamračený pohled. „Uvědomuješ si, že po tomhle se celý týden neuvidíme? Protože o Velikonocích jsou všechny přednášky zrušené? Pokud hodláš dodržet slib mému otci, tak tě uvidím až příští středu na semináři. To nevydržím.“

„Já vím, ale už jsme skoro tam. Já dostojím svému slibu a nikdo se nic nedozví. Osobně si myslím, že si vedeme skvěle. Už jenom tři týdny. Oba budeme na konci semestru tak zaneprázdnění, že to uteče jako voda.“

„Doufám, že máš pravdu.“ Sáhł do své brašny na notebook a vytáhl ven obálku. „A teď, když jsme s věcmi do školy hotoví, *tohle* je to, co mě minulý týden tak zaměstnávalo. Dal bych ti to dřív, ale měl jsem pocit, že bude dobré, aby ses nejdřív dostala přes ten sonet. Myslím, že pochopíš proč.“

„Můžu to otevřít?“

Ohlédl se ke dveřím. „Jen rychle nakoukni.“

Založil si ruce na hrudi, zatímco já jsem rozlepovala obálku. Uvnitř bylo CD společně s několika přeloženými papíry.

„Aby sis měla dneska večer po přednášce co poslechnout – nebo během dlouhého víkendu. Doufám, že se ti bude líbit. To prázdné

cédéčko už jsem měl a papír taky," dodal s vážným výrazem. „Nekoupil jsem je jenom kvůli tomu. Žádné pravidlo jsem neporušil, víš.“

„Jsem ohromená.“ Rozesmála jsem se. „A musím přiznat, že i zvědává. Ty, sluničko, jsi naprosto odzbrojující.“

„Je mi potěšením, slečno Priceová.“

„A vždycky to má úspěch.“

Očima sklouzl k mým rtům.

„Kdyby ty dveře nebyly prosklené, už bych tě teď pořádně líbal.“

„A já bych ti to oplácela a popadla bych tě za zadek," dodala jsem se škodolibým úsměvem.

Uchechtl se. „Tak fajn, asi bys měla jít, abych mohl dokončit tvůj posudek, aniž by mě rozptyloval tvůj nádherný úsměv. A to ani nezmiňuju myšlenky na tvoje dlaně na mém zadku. Počkej na chodbě, za pár minut ti vrátím tvé poznámky. Jestli tam venku bude Cara, tak jí řekni, ať vydrží.“

„Dobře. A ještě jednou díky za postřehy k mé analýze. A za to cédéčko. Nemůžu se dočkat, až si ho poslechnu.“

„Nemáš zač.“

Posbírala jsem si věci a vyšla z místnosti. Venku už si povídali Cara se Shawnem. Rychle jsem upravila výraz a ještě mezi dveřmi s úlevou vydechla: „Jsem tak ráda, že už je to za mnou.“ Pak jsem za sebou zavřela a připojila se k nim.

„Ahoj, Aubrey. Jak to šlo?“ zeptal se Shawn. Vypadal nervózně.

„Nazdar, Shawne. Ahoj, Caro. Daniel ti vzkazuje, že tu bude za vteřinku. A bylo to v pohodě. Jsem si jistá, že to taky zvládneš," odpověděla jsem a snažila se rozehnat jeho obavy.

„To doufám. Myslím, že mě nemá rád.“

„Nebud' směšněj,“ řekla jsem. „Tohle není soutěž v popularitě. Je to rozhovor o sonetu.“

„Nejspíš máš pravdu. Hej, chtěl jsem se tě zeptat – plánuješ jít na konci dubna na tu společenskou párty v Kappě?“

Ach bože, Shawne, už toho nech.

Snažila jsem se dát dohromady přijatelnou výmluvu, proč se té akce nezúčastním, ale moje snaha nakonec nebyla potřeba. Cara si podrážděně povzdechla a zastala se mě.

„Ježíši, proč už to nevzdáš, Shawne? Už někoho má. Je to fakt trapný jenom to sledovat.“ Zvedla oči v sloup a založila si ruce pod ty své prsa.

Shawn se na ni zamračil.

Srdce mi poskočilo strachy. S kým si to myslela, že se vídám? A pak jsem si vzpomněla. No jasně! Na tom charitativním večeru mě viděla s Bradem, který měl položenou paži okolo mých ramen. Myslela si, že je to můj přítel.

Shawn se na mě zmateně podíval. „Ty s někým chodíš? Ale Matt říkal...“

Snažila jsem se mluvit klidně, navzdory tomu, jak mi divoce bušilo srdce. „Jsme s Mattem možná spolubydlíci, ale to neznamená, že by o mně věděl všechno.“

„Ráda bych ho poznala osobně,“ prohodila Cara a sugestivně vstrčila hrudník, zatímco s provokativním výrazem pozorovala Shawna. „Doufám, že se zítra večer ukáže v hospodě. Myslím, že je čas udělat první krok, než se vrátí do Britský Kolumbie.“

„Odmítnuta?“ doplnila to.

„Jo, asi jo.“

„Tak to díky za tvou péči. Pro tvou informaci, vím, že jsou zase spolu. Ale nemyslím si, že je pro něj dost dobrá. A rozhodně pochybuju, že by mě poslal kamsi.“

Musela jsem sebrat všechny síly, abych se nezačala hystericky smát. Tohle měl být snad nějaký opožděný aprílový vtíp?

„Ale víš ty co? Když už jsi byla tak milá a nabídla mi svou radu, taky pro tebe něco mám.“ Naklonila se blíž, aby mi to mohla pošepat do ucha. „Měla bys být opatrnější, co říkáš a o *kom* na veřejných záchodcích mluvíš. Nikdy nevíš, kdo může poslouchat.“

Odskočila jsem od ní. „Co to má...“

A v ten moment otevřel Daniel dveře, podal mi moje poznámky a utnul mě v púlce otázky.

„Tady jste, slečno Priceová. Doufám, že jsem vás moc nezdržel. Nechci, abyste přišla pozdě na svou večerní přednášku. A hodně štěstí se psaním té analýzy. Uvidíme se ve středu.“

Podívala jsem se na něj a krev mi bušila ve spáncích.

„Díky. Ještě mám dost času. Tím myslím, že jste mě nezdržel.“ Můj hlas byl sotva slyšet, což bylo požehnání, protože to, co jsem řekla, pravděpodobně ani nedávalo smysl.

„Jste připravená, slečno Switzerová?“ zeptal se Daniel Cary a ostražitě se na mě podíval.

„Rozhodně,“ odpověděla. „Pokecáme si později, Aubrey.“ A s tím mě tam nechala jen tak stát s otevřenou pusou.

16. KAPITOLA

Mělci blázni

*Co nemohla vaše moudrost objevit,
přivedli tito mělci blázni na světlo...*

(MNOHO POVYKU PRO NIC, JEDNÁNÍ PÁTÉ, SCÉNA PRVNÍ)

Ježíši, Aubrey. Proč jsi na ni nepočkala, až skončí s Danielem, abys ses jí mohla zeptat, o čem to kurva mluvila?“

„Nemohla jsem. Musela jsem jít na večerní přednášku.“

„Víš ty co? Občas je chvíle, kdy je vhodné přijít na ni pozdě. A řekla bych, že tohle byla jedna z nich.“

Začala jsem další kolečko po Juliině pokoji. Už jsem jí tu vyšlapala cestičku, zatímco ona mě sledovala z postele.

„Vůbec mi to nemyslelo,“ přiznala jsem. „Měla jsem všechno jako v mlze. Mohla jsem ji rovnou vynechat, protože si nepamatuju ani slovo z toho, co se tam vykládalo.“

„Tak co teď budeš dělat?“ zeptala se Julie a cpala si kosmetické potřeby do kufříku.

„Nemám ponětí.“ Udělala jsem další nervózní kolečko, krátce se posadila na postel její spolubydlící, než jsem zase vstala a začala znovu přecházet po pokoji. „Ale potřebuju zjistit, o čem to mluvila. Myslíš, že bych ji měla jít najít? Bydlí někde mimo kampus s Lindsay, ne?“

„Mně by to možná myslelo, kdybys tu přestala pochodovat. Točí se mi z tebe hlava. Dvě hodiny jsem dneska dřela piruety. Nepotřebuju k tomu ještě přidávat, díky moc.“

Povzddechla jsem si a svezla se na zem u jejího prádelníku. „Nevím, co mám dělat! Kdy mě vůbec mohla slyšet o něčem mluvit – a na *záchodech* ještě ke všemu? Snažím se vzpomenout si, jestli jsem vůbec v poslední době byla někde, kde jsem mohla něco říct, ale nejsem si vědoma toho, že bych se na nějaké párty opila a roznášela tam o někom nějaký drby. Mám takový hrozný tušení, že měla na mysli Daniela, ale jak by to mohla vědět?“

„Pokud netrpíš samomluvou, tak nemám tušení. Vždyť jsi to řekla jenom Mattovi a mně. Možná jenom děláš z komára velblouda.“

„Já vím! Nechápu to. Buď jsem paranoidní, nebo mě moje provinilý podvědomí nutí si myslet, že to s ním má něco společného, že jo? Ale měla bys vidět ten její výraz ve tváři. Bylo to, jako by se mi vysmívala a zároveň mě litovala.“

„No, tak vzpomínej. Byla jsi někdy s Danielem někde, kde sis mohla odskočit a povídat si s někým cizím nebo se servírkou...“

„Se servírkou?“ Protřela jsem si oči. Začínala jsem z toho šlejet. „To jako vážně? Muselo by to zahrnovat tebe nebo Penny, protože jste jediní, kdo o nás dvou ví. Nedává to smysl. Nestýkám se s Carou. *Nikdy* jsem ji neviděla jinde než ve třídě.“

Byla jsem na pokraji toho nechat tu Cařinu hlášku plavat a prostě to uzavřít s tím, že se mě jenom pokoušela rozházet, když se Juliin výraz ve tváři najednou zničehonic změnil. Připlácla si dlaně na pusu.

„Do háje. Ale to ne, Aubrey. Kurva...“

„Co? Co je?“ Rychle jsem přiskočila k její posteli, posadila se vedle ní a stáhla jí ruce. Zvedla ke mně pohled plný hrůzy.

„Ach, sakra, Aubrey. Přemýšlej na chvílku. Kdys naposledy viděla Caru mimo třídu – při nějaké společenské akci myslím?“

„Byla před pár týdny na té poloformální párty u Kappy, ale neviděla mě. Nebyla jsem tam ani deset minut, když se objevil Daniel a já s ním odjela. Nešel ani dovnitř...“

„Ne, ještě předtím... jdi víc do minulosti,“ přerušila mě s vážným výrazem klidně.

„Nic mě nenapadá. Počkat, ta zádušní mše pro Mary. Seděla za námi, vzpomínáš?“

„A druhý den?“ zeptala se Julie.

„No jasně. Ten charitativní večer v Brenann Hall. Byla tam, ale sotva jsme...“

Zastavila jsem se v půlce věty, když jsem si vzpomněla, že jsem tenkrát *byla* dvakrát na záchodě. A Julie tam byla pokaždé se mnou a podruhé se k nám připojila i Penny. A tam jsme se *rozhodně* bavily o Danielovi. Pokaždé. A ani jednou mě nenapadlo podívat se do kabinek. Naprosto jsem zbledla a taky si zacpala pusu dlaněmi.

Julie pomalu přikývla. „Pamatuješ, když jsem dorazila? Po té naší hádce. A pak jsme si šly promluvit na záchod?“

„Ach, pro Kristovy rány,“ vydechla jsem zděšeně.

„Já vím. Mluvily jsme o tom, jak jsi mi neřekla, že jste s Danielem spolu. Nepamatuju si ten rozhovor přesně. Možná jsme při tom zmínili jeho jméno. Vzpomínáš si, jestli jsme zkontrolovaly, že tam nikdo není?“

„Ne, tolik jsem se bála kvůli té naší hádce. Na nic jiného jsem nemyslela. Co když tam celou dobu byla a slyšela nás?“

„Panebože. Víš ty co? To by vysvětlovalo, proč se chovala tak divně, když nás pak přišla ke stolu pozdravit. Pamatuješ si, jak se na nás dívala, jako kdyby nám narostly dvě hlavy? A pak v pondělí, ve třídě, se na tebe tak hnusně ušklíbla. Nechalas to plavat, ale já věděla, že za tím něco je. Kurva, Aubrey, ona to ví.“

Zhroutila jsem se na postel a zabořila si tvář mezi paže, jak se o mě začal pokoušet panický záchvat.

„Proboha, co budu dělat? Daniel z toho zešílí!“

Julie mi odtáhla ruku. „Pojďme to promyslet. Proč by ti to říkala?“

„Abych zpanikařila? Aby mě vyděsila? Není divu, že mě nemá ráda.“

„Pravděpodobně jenom žárlí. Možná chce mít jednou navrch. Třeba ani nemá v úmyslu s tou informací něco udělat. Kdyby ji chtěla využít, proč už by něco neudělala?“

To byla dobrá poznámka. Kdyby nám chtěla s Danielem ublížit, proč bych s tím čekala celé týdny?

Pokud...

„Možná že čeká na svoji chvíli, až bude potřebovat na Daniela nějakou páku. Jestli jí dá nějakou špatnou známku, může to využít k tomu, aby ho vydírala.“

Moje myšlenky se začaly úzkostlivě točit kolem Nicolý. Nemohla jsem o tom fiasku na Oxfordu Julií říct, ale byla tu hodně velká možnost, že se Cara chystá udělat něco podobného.

„Musíš mu to říct,“ vyhrkla Julie rozhodně.

„Nemyslíš, že bych si to měla nejdřív ověřit, než začnu někoho obviňovat?“

„Nemusíš to podat takhle. Řekni mu, co ti řekla a co si myslíš, že by to mohlo znamenat.“

„A pak mu taky vyklopit, že jsem se o něm a o našem vztahu bavila na veřejných záchodcích? Zabije mě. Jakákoliv šance na skutečný vztah vyletí okamžitě oknem. Kurva, tohle je krutý!“

„Nesu na tom stejnou vinu jako ty.“

Snažila jsem se představit si, jak to Danielovi oznamuju. Budu muset porušit svůj slib jeho otci a říct mu to osobně. Nemůžu mu prostě jenom tak zavolat nebo mu to napsat do e-mailu. Úplně jsem viděla ten jeho zpanikařený výraz. Všechny jeho největší obavy a noční můry se stanou skutečností. Co když zase dostane ten svůj záchvat? Co když se mi ho nepovede uklidnit?

„Jul, musím si to pořádně promyslet a rozhodnout se, jak budu pokračovat. Prosím, neříkej to Jeremy, ano?“

„Pokud to tak chceš. A s Jerem se stejně uvidím až příští týden. Zítra ráno v deset už budu ve vlaku. Budeš tady sama o víkendu v pohodě?“

„Ano, budu. Plánuju pracovat až do padnutí a pokusím se dorazit ty poslední tři eseje.“

„Bude doma Matt?“

„Ne, až do nedělního večera bude se Sarah.“

„A Jo?“

Zavrtěla jsem hlavou.

„To je pěkně na prd. Měla bys jet se mnou k nám domů.“

„Zítra mám tři přednášky. Nemůžu je zmeškat. Neměj starost, budu v jednom kole.“

Smutně se na mě podívala. „Snaž se zůstat optimistická. Jsem si jistá, že všechno bude dobrý. Možná jenom Cara zbytečně plaší.“ Stiskla mi ruku. „Víš, že se v neděli koná v Casa Grant ta velká velikonoční večere, že jo?“

„Jo, Daniel mi o tom říkal. Chystají se jít do kostela na velikonoční mši a pak na brzkou večeři, protože Penny odlétá zpátky do Anglie, ne?“

„Tak přesně mi to říkal Jer. Bude to taková paráda, až bude ten semestr za námi a obě se pak budeme moci těchhle událostí u Grantů účastnit. Nemůžu se dočkat, až zjistí, že se všichni známe a že spolu chodíme,“ zajásala.

Julie, ta věčná optimistka, se prostě těšila na konec semestru, jako kdyby se vůbec nic nezměnilo. Já jsem si takové naděje nedělala. Pravděpodobnost, že se naše skupina šesti lidí bude ještě *někdy* společně bavit, byla momentálně ve hvězdách, protože jsem se jako nána dopustila kardinálního hříchu v rodině Grantů: byla jsem in-diskrétní.

O hodinu později jsem seděla uprostřed postele, oblečená ve flanelovém pyžamu a Danielově černém tričku. Z Cařina tichého varování mi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě pokaždé, když jsem si na to vzpomněla. Zoufale jsem toužila po něčem, co by mě rozptýlilo, tak jsem otevřela CD, které mi Daniel udělal. Dokonce mu udělal i přebal – byl na něm obrázek cherubína hrajícího na flétnu. Nahoře byl citát: *Pokud hudba živí samotnou lásku, pak hrajte.*

Zasunula jsem disk do notebooku a proletěla očima papíry, které k němu přiložil. Z toho, co jsem spatřila, mi poskočilo srdce. Byl to seznam písní z cedéčka i s přiloženými texty a vepsanými osobními komentáři, proč Daniel vybral právě tyto skladby. Zhluboka jsem se nadechla a pustila ho. Poslouchala jsem a současně si četla Danielovy poznámky.

Bylo to jako výstřižkové album poskládané z našeho vztahu, každá písnička korespondovala s nějakou událostí z uplynulých několika měsíců nebo vyjadřovala jeho city ke mně. Dotkl se úplně všeho od počátků naší známosti až po to, kdy jsme si navzájem prozradili, co k sobě cítíme.

Tvrdil, že musel zařadit tu předposlední píseň, „Hear on My Sleeve“ od Idiny Menzel, protože mu její slova připomínají moji umíněnou nezávislost. Mezi řádky textu vepsal: *Tvoje kombinace síly a zranitelnosti mi bere dech. Neustále mě ohromuješ – každický den – bez výjimky.*

Do očí mi vyhrkly slzy a začaly mi stékat po tvářích, jakmile se ozvaly první tóny poslední písně. Nikdy jsem ji neslyšela, ale „You're the Best Thing“ od The Style Council byla Danielova oblíbená, která

pro něj náhle dostala úplně jiný význam. V jeho poznámkách stálo: *Ty jsi ta nejlepší věc, která mě potkala, Aubrey. Pamatuj si má slova – tohle je písnička, při které se budeme poprvé milovat.*

Konečně jsem se naplno oddala slzám a nahlas popotahovala. Jsem si jistá, že kdybych si to cédéčko poslechla ještě před konverzací s Carou, reagovala bych pěkně emocionálně, jenže vědomí, že mu může skutečně ublížit, jestli zveřejní to svoje obvinění, nebo jestli se ho pokusí vydírat, aby jí dal lepší známku ze sonetu nebo z eseje – no, to změnilo úplně všechno. Mohla ho zničit a spolu s ním i každou šanci na náš šťastný vztah, který jsme mohli mít.

Neschopná dát dohromady souvislou větu, abych poděkovala Danielovi za dárek, jsem zapadla o půlnoci do postele. Oči jsem měla rudé od pláče.

Ve čtvrtek ráno jsem se probudila těsně před desátou. Ještě před odchodem na přednášku v St. Mike's jsem stihla dát dohromady rychlý e-mail Danielovi, kde jsem mu poděkovala za to CD a řekla, jak hluboce se mě všechny ty písničky i s texty dotkly. A taky jsem se pokoušela vyjádřit, že tenhle dárek pro mě znamená mnohem víc, než by se dalo penězi vyjádřit. O Caře a jejím zlověstném varování jsem se nezmínila.

Daniel odepsal skoro okamžitě s tím, že je moc rád, že jsem se mu ozvala – bál se, když jsem mu včera večer nenapsala, ale předpokládal, že jsem byla po přednášce nejspíš unavená, než abych po-

slouchala hudbu. Tvrdil, že výběr těch písní a psaní toho, co pro něj znamenají, byla ta nejzábavnější věc, jakou kdy pro někoho udělal, a že si přeje, aby mi takových cédéček mohl udělat stovky.

Jestli jsem si myslela, že jsem se včera vybrečela do sucha, tak to jsem se šeredně spletla.

Do chvíle, kdy se hodina francouzštiny blížila ke konci, se mi podařilo zapomenout a následně si vzpomenout na Cařina tajemná slova tolikrát, že už jsem to přestala i počítat. Během dne jsem se toulala myslí bůhvídkde a ta její slova se vždycky zjevila tak zničehonic, až jsem sebou trhla tak, že se mi zvedla ramena, jako kdybych se chtěla chránit před nějakým skutečným fyzickým útokem.

Celý den jsem se potácela mezi tím strčit hlavu do písku, abych se té její hrozbě vyhnula, a tím, že se tomu musím postavit. Když jsem po poslední přednášce kráčela zpátky k Victoria College, rozhodla jsem se, že bude nejlepší pokusit se najít večer v hospodě Caru. Je to jediný způsob, jak se uklidnit a té úzkosti se zbavit.

A s tímhle rozhodnutím jsem se usadila na lavičce před Hart House, abych si přečetla e-mail od Daniela, co mi dorazil během přednášky.

Od: Jung Willman

Pro: Slečna V

Posláno: Čtvrtek, 9. dubna, 15:15:43

Předmět: DLOUHÉ víkendy

A je to tu, broučku, velmi dlouhý víkend před námi. Normálně jsou tyhle dny volna navíc super, ale teď se na to rozhodně nijak netěším. Ze skutečnosti, že tě až do středy neuvidím, se cítím tak nějak ztraceně.

Přál bych si, abys mohla jít se mnou na tu velikonoční večeři k rodičům. Máma peče celého krocana – kterého už jsi měla –, ale Patty donese svůj famózní pekanový koláč. Je to něco, pro co bys umřela. Kéž bys tam byla se mnou, abys ho mohla ochutnat.

Třináctého dubna by měl můj dědeček narozeniny. Minulý rok byly Velikonoce na konci března, ale tenhle rok bude ta rodinná večeře jen o den dřív. Čekám, že u stolu bude trochu smutno. Pravděpodobně se za ním půjdu v pondělí podívat. A vzhledem k tomu, že tentokrát nebudeš sedět vedle mě, bude mi o to hůř.

Bože, omlouvám se, nevím, proč tě tím vším vůbec obtěžuju. Tak strašně bych si s tebou chtěl promluvit z očí do očí, ale vím, že se snažíš udělat správnou věc. Jsi tak silná, láska moje.

A i když vím, že tím na tebe asi nepřiměřeně tlačím, když to napíšu... ale klidně mi o víkendu zavolej. Pokud se k tomu nebudeš moct donutit, posílej tolik e-mailů, kolik jen budeš chtít. Ať už budu dělat cokoliv, celou tu dobu budu myslet na tebe.

D.

xo

Danielova slova vedla ještě k většímu pocitu bolesti. Když jsem si to pročítala, vyhrkly mi do očí slzy. Vyřukala jsem mu odpověď rovnou na mobilu a měla jsem problém udržet odlehčený tón.

Od: Slečna V

Pro: Jung Willman

Posláno: Čtvrtek, 9. dubna, 15:17:07

Předmět: Re: DLOUHÉ víkendy

Ahoj, sluníčko, vím naprosto přesně, jak se cítíš. Taky mi budeš o víkendu strašně chybět. Děsím se toho času o samotě. Na druhou stranu doufám, že díky tomu udělám spoustu věcí do školy, ale není to nic, na co bych se nějak obzvlášť těšila.

Doufám, že ta vaše večere nebude tak melancholická. Jsem si ale jistá, že Patty smutná bude – vsadila bych se, že jí manžel strašně chybí. Pokud bys s ní byl chvíli o samotě, vyříd' jí ode mě pozdrav a že na ni myslím. A až budeš v pondělí mluvit s dědečkem, prosím, řekni mu, že mám o jeho vnukovi vysoké mínění, ano?

Ted' už jsem na cestě zpátky do Jackman Hall. Mám tam nádherné CD, které si musím asi tak milionkrát poslechnout. Promluvíme si později.

Tvůj brouček

---

17. KAPITOLA

Pravda

Jen směle; pravda přímost miluje.

(KRÁL JINDŘICH VIII., JEDNÁNÍ TŘETÍ, SCÉNA PRVNÍ)

„*S*eš si jistá, že to chceš udělat?“

„Musím, Matte. Nemůžu tu jen tak celý víkend sedět a dusit se ve vlastní šťávě.“

„A už jsi přemýšlela o tom, co jí řekneš?“

„Trochu. Ale pravděpodobně to skončí tak, že budu prostě improvizovat.“

Seděli jsme s Mattem v hospodě – byli jsme na čtvrtěčném lovu na Caru. Mým cílem bylo ji najít a dostat z ní všechno, co ví. Musím být opatrná. Nemůžu riskovat, že bych jí prozradila něco, o čem nemá ve skutečnosti ani ponětí.

Nad večeří jsem Mattovi vyprávěla všechno, co se v posledních týdnech stalo. V jeho tváři postupně narůstaly obavy, když jsem mu

vysvětlovala, jak nám s Julií došlo, co asi nejspíš měla Cara na mysli. Jeho reakce mě překvapila.

„Rozhodně se s Danielem dvakrát nemusíme,“ začal. „Ale nikdo si nezaslouží, aby mu převrátili život úplně naruby jenom kvůli tomu, že se ve špatnou chvíli na špatném místě do někoho zamiloval.“

Znovu mě úplně dostalo, jaký mám štěstí, že je Matt můj kamarád a že tu zase sedí po mém boku a pomáhá mi přijít na to, co s Carou. Ale nakonec se ukázalo, že tuhle snahu jsme si mohli odpustit. Jak jsem se procházela po parketě s drinkem na kuráž v ruce, velmi rychle se ukázalo, že tu vůbec není. Zkontrolovala jsem záchody a Matt šel omrknout lidi, co venku kouřili, ale nebyla nikde v dohledu.

„Myslíš, že dorazí pozdějc?“ zeptala jsem se a naklonila se blíž k Mattovi, aby mě přes tu hudbu dunící kolem vůbec slyšel.

Podíval se na hodinky a odvedl mě do tichého kouta hned u vchodu.

„Je půl jedenáctý. Obvykle už tady touhle dobou bývá. Vlastně už bývá v tuhle hodinu pod obraz. Cara by čtvrtěční večer v hospodě nezmeškala,“ řekl. „Nikdy si nenechá ujít příležitost opít se a zaskórovat.“

„Hej, támhle je Vince. Možná ji viděl.“

Propletla jsem se skrz dav a poklepalá Vincovi na rameno. Prudce se otočil, v rukou dva kelímky s pivem, a široce se usmál, když si všiml, že jsem to já.

„Aubrey Priceová! Podívejme, kdo se to snížil k tomu, aby přišel!“ Musel doslova přerhávat muziku.

Rozpačitě jsem se usmála. Copak už jsem si vysloužila reputaci snoba? Bože, doufám, že ne.

„Můžu s tebou mluvit?“ zeptala jsem se ho a musela jsem stát na špičkách, abych dosáhla k jeho uchu.

„Jasně.“

Následoval mě zpátky k Mattovi.

„Hej, Matte, jak je?“

„Čau, chlape. Nic moc.“

Potřebovala jsem se dostat k jádru věci, takže jsem jim ty jejich společenský řečičky přerušila. „Vinci, viděls dneska večer Caru?“

„Jo, odešla asi před půlhodinou.“

„Nevíš, kam šla?“ zeptal se Mat. „Do nějaký jiný hospody nebo někam na párty? Potřebujeme s ní mluvit.“

„Ach, vím naprosto přesně, kam šla. A co se týče toho mluvení? Tak o tom pochybuju, přátelé,“ odpověděl a nabral Matta loktem.

„Co tím myslíš?“ naléhal Matt.

„Tím myslím... že odešla se Shawnem. Šli zpátky k ní.“ Zakmítal obočím.

„Se Shawnem?“ vydechla jsem nevěřičně a ani se nesnažila zamaskovat svoje překvapení. „To jako vážně?“

„Lauren mi řekla, že Cara do něj byla udělaná už od druháku. Dokážeš si to představit?“

„Seš si jistej? Ještě včera říkala, jak moc jí připadá žhavej Matt. A to tvrdila přímo před Shawnem.“

Vince pokrčil rameny. „Kdo ví, jak holky přemejšlej. Pravděpodobně chtěla, aby Shawn začal žárlit.“

Vzpomněla jsem si na způsob, jakým se na Shawna dívala, když mluvila o Mattovi. Zatraceně! Ona se ho snažila vyprovokovat!

A taky to byl další z důvodů, proč mě nemá ráda. Shawn se nesnažil zrovna moc zamaskovat fakt, že má o mě zájem. Není divu, že byla celá žhavá dát mu najevo, že jsem „zadaná“.

„Každopádně, uvidíme se pozdějc,“ řekl Vince. „Mám tu někoho, o koho se musím postarat.“ Zvedl kelímky s pivem nad hlavu a začal se tlačit davem zpátky k Lauren, která se válela úplně mimo na staré sedačce v protějším rohu.

Podle mě bylo pivo to poslední, co ta holka potřebovala. Deky a kyblík na zvratky by byly vhodnější.

Jako všichni z kampusu odjela i Cara domů na Velikonoce. Musela jsem se smířit s tím, že mě ta její slova budou pronásledovat ještě další čtyři dny.

Mojí jedinou úlevou od nudy v opuštěném Jackman Hall byl neustálý příval e-mailů od Daniela, které jsme si tam a zpátky vyměňovali. Nenasytně jsem hltala jeho slova, vpíjela se do nich, neustále si je přehrávala v hlavě a přála si, aby z ní dokázala vytlačit ty méně příjemné věci. Nepovedlo se jim to.

V sobotu v noci mi spánek narušil podivný sen, v něm přede mnou s Danielem stála Cara, ukazovala na nás prstem a vykládala každému na potkání, že jsme se spolu zapletli v nevhodném vztahu. Pak tam byla záhadná dívka, která držela Caře u pusu diktafon a snažila se získat proti nám důkazy. A ačkoliv jsem neměla ponětí, jak Nicola vypadá, byla jsem jistá, že takhle dívka

ve snu byla právě tou, která proti němu vznesla na Oxfordu to obvinění.

Byli tam také Danielovi rodiče a zklamaně vrtěli hlavami. Děkan Grant nám předčítal z obrovské knihy univerzitních stanov. Rty se mi pohybovaly, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Daniel lapal po dechu a držel se za srdce, ale já měla svázané ruce – nedosáhla jsem na něj, abych ho mohla utěšit.

S trhnutím jsem se probudila a žaludek se mi bouřil. Ten sen mě děsil svými neuvěřitelnými detaily. Celý den se vznášel na okrajích mého vědomí, zatímco v hlavě se mi neustále opakovala Cařina šeptaná hrozba.

V neděli v šest hodin večer narušil ticho v bytě zvuk domovního zvonku – někdo byl dole v hale. Moje první myšlenka byla, že je to Daniel. Ale ten by se snad neopovážil sem přijít, nebo ano? Zmáčkla jsem tlačítko intercomu.

„Ano?“

„Aubrey, to jsem já, Penny. Můžeš na chvíličku skočit sem dolů?“

„Jasně! Hned jsem tam!“

Rychle jsem si přetáhla přes hlavu mikinu a vklouzla do bot. Co tu pro všechno na světě dělá právě Penny? Když jsem dorazila do haly a otevřela jí dveře, ten milý a účastný výraz v její tváři mi málem vyrazil dech. Jednou rukou si mě přitáhla k objetí.

„Veselé Velikonoce, zlato.“

„Díky. Tobě taky. To je ale překvapení. Co tu děláš?“

Podala mi plastovou tašku.

„Speciální donáška až do domu.“

„Co je to?“

„Otevři si to až nahoře. Garantuju ti, že si to zamiluješ. Podívej, nemám moc času. Brad na mě čeká v dodávce. Za pár hodin už musíme vyrazit na letiště.“

„To je pravda. Doufám, že cesta bude v pohodě. A bav se tam, ano?“

„Budu.“ Znovu mě objala a zašeptala mi do ucha: „Už jenom něco málo přes dva tejdny a bude konec. Hlavu vzhůru. A pokud tě to potěší, Daniel je steskem úplně mimo sebe.“

Přikývla jsem. „Není to jednoduché ani pro jednoho z nás.“ Zvedla jsem tašku. „Za tohle děkuju.“

„To nic není, zlato. Ahoj. Ať ti jde práce do školy,“ rozloučila se a vyrazila ze dveří.

„Jak dlouho budeš pryč?“ zavolala jsem za ní.

„Do dvacátého šestého. A chci, aby ses stavila na oběd nebo tak něco, až se vrátím, jasný?“

„Spolehni se.“ Zamávala jsem jí na rozloučenou a uvažovala nad tím, jestli k tomu obědu vůbec kdy dojde.

Spěchala jsem nahoru, nedočkavá zjistit, co je v té tašce. Rozvázala jsem ji a našla pět balíčků zabalených v potravinové fólii, dva z nich byly ještě teplé na dotek. Na dně tašky byl pak k tomu přeložený papír – vzkaz od Gwen:

Aubrey,

dočážu si představit, že o mně právě teď nemáš zrovna to nejlepší mínění, a omlouvám se. Blaho mého syna je pro mě to hlavní, ale uvědomuji si, že ani ty nemáš jakékoli v úmyslu mu

ublížít. Chybíš mi a tvoje dnešní nepřítomnost u stolu, jakkoliv nezbytná, se zdála být špatná. Vůbec se mi nelíbí myšlenka, že jsi doma sama a bez matky, která by ti uvařila velikonoční večeři, tak jsem pro tebe něco připravila. Ber to jako olivovou ratolest. David o tom nemusí vědět, tak se o tom před ním prosím nezmiňuj. Svěřím donášku Bradleymu a Penny. Těším se na den, kdy se budeš moci připojit o svátcích k naší rodině.

Gwen

Zhluboka jsem se nadechla, polkla ten knedlík v krku a obrátila pozornost zpátky k proviantu – krocán s nádivkou, šťouchané brambory, mrkev, zelené fazole a malá dóza s omáčkou. Jako další jsem našla kousek pekanového koláče. Usmála jsem se, když jsem si představila Danielův výraz, jakmile ho před něj položili.

Zvedla jsem poslední dva balíčky. Jeden vypadal, že v něm jídlo rozhodně není. A druhý měl podivně buclatý tvar. Ten jsem otevřela jako první a uvnitř našla čokoládového králíka. Odložila jsem ho na pult a rozbalila poslední, ve kterém skutečně nebylo jídlo, ale Danielova fotografie. Za rámečkem byl zastrčený složený lístek se vzkazem.

Vytáhla jsem ho, abych si fotku mohla líp prohlídnout – Daniel měl na sobě pěkné, světle šedé kalhoty s tmavým svetrem a pod ním bílou košili s kravatou. Stál před nějakou stěnou porostlou břečťanem – musela to být fotografie z Oxfordu. Postavila jsem ji stranou a rozložila vzkaz.

*Ahoj, krásko,
vidíš, co mi tím svým zákazem utrácení děláš? Ted' už jsem musel přikročit k tomu, že kradu věci u svých vlastních rodičů doma! A přidej k tomu lest s Penny, která ji musela do té tašky od mámy i s tím králíkem (byl v akci, koupil jsem jednoho a druhý byl zdarma!) doslova propašovat. Připadám si jako kriminálník!*

Zítřka odpoledne půjdu navštívit dědečka na lavičce. Když jsme tam spolu byli minule, byla tma, takže si nemyslím, že si tě mohl dobře prohlédnout. Tolik mi chybíš. Doufám, že ho se mnou někdy půjdeš znovu navštívit.

Užij si večeri. Nemůžu se dočkat, až tě za pár dní zase uvidím.

Tvůj Daniel

Není jednoduché spořádat krocana s tím vším okolo, když vám tečou po tvářích potoky slz, ale nějak se mi to povedlo. Seděla jsem na kuchyňském stole, Danielovu fotku i králíka položené vedle sebe, a snědla Gweninu olivovou ratolest do posledního drobečku. Daniel měl pravdu. Pro ten pekanový koláč bych umřela.

„Díky za tu pozdní snídani, Matte. Bylo fajn moct na pár hodin mysllet na něco jiného.“

Matt mi hodil ruku kolem ramen, jak jsme společně vycházeli po schodech z metra, a upřímně se na mě zadíval.

„Bylo pěkný si zas jednou vyrazit. Jen my dva, víš? Tak trochu jsem tě poslední dobou ignoroval.“

„S tím si nedělej starosti. Já to chápu. Je fajn, žes byl o víkendu u Sarah. Přála bych si, abych mohla to samý zažít s Danielem. Teď už ani nevím, jestli k tomu budu mít vůbec ještě někdy šanci.“

Matt mi sevřel za chůze rameno.

„Vážně se bojíš, že by vás Cara práskla, jo? Pořád si myslím, že děláš ukvapený závěry.“

„Celej víkend o tom pořád dokola přemýšlím. Část mě si myslí, že se mě pokouší jenom rozhodit, ale pak je tu ta druhá část, která si je naprosto jistá, že ten náš rozhovor s Julií na těch záchodcích celej slyšela a čeká jenom na tu správnou chvíli, aby to mohla vyslepičit.“

Došli jsme před Northrop Frye Hall, kde jsem se zastavila a mávla rukou ke dveřím do budovy.

„Tady mě Danielův táta donutil slíbit, že se s Danielem až do konce toho kurzu neuvídím.“

Došla jsem k nízkému kamennému květináči, posadila se na něj a zadívala se nahoru na Old Vic.

„Ach, ten obávanéj slib,“ prohodil Matt a posadil se vedle mě. „No, já to vidím tak, že bys ho měla porušit. Myslím, že bys měla Danie-
lovi říct o svejch podezřenech. A to brzo – nejlíp ještě před stře-
deční přednáškou. Včasný varování je včasný varování, ne?“

„Já se jenom strašně děším toho, že zas dostane panickéj záchvat a já nebudu vědět, co dělat. Nebo co když se rozhodne, že za všechnyj ty problémy nestojím, a prostě odejde?“

„Aubrey, neber si to špatně, ale obavy o vztah teď nejsou na místě. Jde o jeho život. O jeho *reputaci*. To je teď důležitější. Chopíš se svojí šance, až bude tohle všechno v pořádku. Navíc, podívej, co to s tebou udělalo, když sis to nechávala jenom pro sebe. Podívala ses dneska do zrcadla? Je z tebe jenom uzlíček nervů.“

Byla to pravda – vypadala jsem hrozně. Z toho, jak jsem celý víkend probřečela, jsem měla úplně opuchlé oči.

„Myslím, že se sobecky snažím oddálit nevyhnutelný. Je to divný – nemůžu přestat myslet na děkanova slova. Oba jsme ho s Danielem strašně rychle odsoudili za to, že se nechová rozumně, ale když teď vím, že jeho obavy o to, aby nás někdo neviděl spolu, byly na místě, cítím se pod psa.“

Slibuju... Raději bych zemřela, než abych Danielovi ublížila.

Jak jsem měla vědět, když jsem to děkanu Grantovi říkala, že už jsem tu chybu, která povede ke katastrofě, dávno udělala? Proč musí být všechno tak komplikovaný? Přála bych si, aby existoval nějaký způsob, jak zjistit, jestli dělám správný rozhodnutí – nějaký znamení.

Povzdechla jsem si a podívala se na jižní stěnu Old Vic, břečťan akorát začal vystrkovat první lístky. Přejížděla jsem očima po členitých obloucích a spleti kořenů a najednou jsem se zamračila. Nad dveřním obloukem bylo něco, čeho jsem si za celé ty čtyři roky, co na torontské univerzitě studuju, nikdy nevšimla.

Nechápu, jak jsem to mohla přehlédnout. Ale zatímco jsem tu seděla a potýkala se s nadcházející těžkou volbou, bezpochyby jsem věděla, že takhle zpráva, schovaná mezi břečťanem, je přesně to znamení, které jsem hledala.

Daniel

18. KAPITOLA

Sliby

*Tak plnou obět lásky, dary, slova
a slzy, sliby nabízí mi znova.*

(*TROILUS A CRESSIDA*, JEDNÁNÍ PRVNÍ, SCÉNA DRUHÁ)

T

akový nádherný den. Před čtyřmi týdny jsme s Aubrey seděli přesně na téhle lavičce a pozorovali padající snůh. Nikdy mě nepřestane udivovat, jak se v téhle zemi dokáže počasí z minuty na minutu úplně změnit; během pár dnů tu bylo úplně jiné období.

Po obloze se hnaly mraky, poháněné občasnými poryvy větru. Za mnou se ozýval frustrovaný křik chlapce, který se už dvacet minut pokoušel dostat do vzduchu svého draka. Byl to skvělý den na pouštění draků, ale tenhle kluk to prostě neuměl. Běhal sem a tam, draka táhl po zemi za sebou a vždycky to vzdal dřív, než měl vítr vůbec šanci vznést ho do vzduchu.

Zavřel jsem oči a zhluboka se nadechl. „Je moc pěkně, dědo,“ zašeptal jsem. „Dneska byste si s Patty procházku opravdu užili. Jednoho dne ti sem přivedu Aubrey znovu. Moc bych si přál, abyste se mohli setkat. Myslím, že by se ti líbila.“

Najednou se vzduchem rozeznělo nadšení.

„Hele, tati, dokázal jsem to! Viděls to?“

Otočil jsem se na lavičce a sledoval pobíhajícího kluka, jehož draka teď unášel vítr stále výš. Jeho otec ho zastavil a ukazoval mu, jak si má správně popotahovat provaz.

Mraky na obloze za drakem stále splašeně ubíhaly a během pohybu měnily tvar. Na západě už začaly tmavnout. Brzy bude pršet. Stejně se budu muset za chvíli zvednout, abych to v jednu stihl k Bradovi domů. Prsty jsem přejel plaketu připevněnou na opěradle lavičky.

„Za chvíli se budu muset zvednout, dědo.“

V rozpacích jsem se rozhlédl kolem. Kdyby mě tu někdo viděl, jak tu sedím a mluvím sám se sebou, musel by si myslet, že jsem napůl blázen. Žena, kterou jsem tu předtím potkal, se právě vracela se svým zlatým retrívrem z procházky. Usmála se na mě a zamávala mi, když procházela kolem. Pes se občas zastavil, aby prozkoumal nové pachy.

A v tu chvíli jsem ji spatřil.

Aubrey.

Stála uprostřed cesty asi padesát metrů ode mě. Protřel jsem si oči. Mám halucinace? Ne. Byla to skutečně ona. Jenom tam stála a pozorovala mě. Netušil jsem, co tam ksakru dělá, ale přísahám, že jsem nikdy v životě nebyl šťastnější, že někoho vidím.

Postavil jsem se a ona přešla travnatý pás vedle cesty a zamířila mezi stromy. Ještě se na mě ohlédla přes rameno, než úplně zmizela. Očividně chtěla, abych šel za ní, tak jsem vyrazil. Nezastavila se, dokud jsme nebyli pěkně daleko od cesty. Teprve pak se zastavila, odhodila svůj batoh na zem, opřela se o strom a čekala, až ji doženu.

Jakmile jsem byl od ní jen deset metrů, rozběhl jsem se, popadl ji do náruče a zvedl ze země. Popadla mě kolem krku a hrubě mi zajela rukama do vlasů, držela je tak pevně, že jsem měl pocit, že mi je musí všechny vytrhnout.

„Panebože, tak strašně jsi mi chyběla.“ Zabořil jsem jí tvář do vlasů.

„Ty mně taky, tomu bys nevěřil,“ řekla.

Odhrnul jsem jí vlasy z obličeje, abych se na ni mohl podívat. „Co tady děláš? Ne že bych si stěžoval, ale jsi v pořádku? Není to ode mě pravděpodobně moc hezký, že to říkám, ale vypadáš hrozně!“

Měla tmavé kruhy pod očima a oteklé oči.

„Těžkej víkend,“ odpověděla a chabě se usmála.

„V e-mailech jsi zněla optimisticky.“

Ironicky se uchechtla. „A Oskara získává...“

Přejel jsem jí palci pod očima. „Ty jsi to předstírala? Proč? Co se stalo?“ Zavrtěla hlavou, ale neodpověděla. „A jak ses sem vlastně dostala?“

„Taxíkem. Matt mi půjčil dvacet babek.“

„Kdybys mi řekla, že chceš přijet, mohl jsem tě vyzvednout.“

„Ještě před tři čtvrtě hodinou jsem vůbec netušila, že sem pojedu. Bylo to tak trochu impulzivní rozhodnutí.“

„Nemůžu uvěřit, že jsi tady. Nikdy se mi ani nesnilo, že bys porušila svůj slib otci.“

„To mně taky ne. Ne že bych o tom nepřemýšlela každou chvíli celej víkend, ale strašně jsem se snažila udělat správnou věc. Jenže jsem musela přijít. Musím si s tebou o něčem promluvit.“

„O čem?“

Rozhlídla se okolo sebe a váhavě si skousla spodní ret. „Myslím, že bychom se měli asi posadit,“ navrhla.

Mávl jsem rukou ke spadlému stromu, vzal ji za ruku a odvedl ji k němu. „Je s tvou rodinou všechno v pořádku?“

„Jo, všichni jsou v pohodě. Alespoň v sobotu teda ještě byli. Ne, tohle se týká tebe – nás.“

Přikývl jsem a povzbuzoval ji, aby pokračovala, zatímco se mi v hlavě honilo milion možných scénářů.

„Nevím, jak to mám říct. Snaž se zůstat v klidu, ano?“

„Ježíši, Aubrey, to čekání mě zabije. Tak už to řekni, prosím,“ škemral jsem.

„Fajn. Sakra. Tohle je ještě těžší, než jsem si myslela. Prostě – no, myslím, že Cara o nás ví.“

S obavami se na mě podívala, zatímco já jsem se snažil pochopit, co mi tu právě oznámila. *Cara to ví?* Jak je to možný?

„Proč něco takovýho sakra vůbec říkáš?“

Zhluboka se nadechla. „Myslím, že nás s Julií slyšela na záchodě tu noc, kdy jsme byli na charitativním večeru v Brennan Hall. Pama-

tuješ, jak jsem se s ní předtím tak pohádala? Když jsem tam Julii poprvé všechno řekla, myslím, že mohlo padnout tvoje jméno. A ukázalo se, že Cara celou dobu poslouchala.“

Prudce jsem vyskočil na nohy, když se skrze mě prohnala vlna vzteku. „Cože? A tys to přede mnou celý týden tajila a teď ses najednou rozhodla, že mi to musíš říct? Děláš si srandu?“

Zvedla oči v sloup. „Ne, samozřejmě že ne. Naznačila mi něco teprve ve středu. Neměla jsem o tom ani tušení, dokud to na mě nevytáhla.“

„Fajn, vysvětlí mi to, protože já tomu nerozumím.“

„Ve středu, po tom našem rozboru sonetu, mi řekla, že bych měla být opatrnější, o čem a o kom se bavím na veřejných záchodcích, protože nikdy nevím, kdo může poslouchat. Řekla to, jako by to měla být nějaká hrozba, nebo co. Neměla jsem šanci se jí na to zeptat. Později večer jsem to vyprávěla Julii a došlo nám, že jediná chvíle, kdy jsme spolu byly na dámských záchodech a bavily jsme se o mém vztahu, byla na tom charitativním večeru v Brennan Hall. Cara tam ten večer taky byla. Musela být v jedné z kabiněk, ale já přísahám, že jsem tam nikoho neviděla ani neslyšela.“

„Aubrey, uvědomuješ si, jak to bylo nezodpovědný se o to se mnou hned nepodělit? Co sis myslela?“

A sotva jsem to dořekl, uvědomil jsem si, že mluvím přesně jako otec, což nebylo něco, na co bych byl zrovna pyšný. Aubrey prudce zamrkala, postavila se a o pár kroků poodešla, ruce sevřené podél boků do pěstí.

„Omlouvám se, to nevyznělo správně,“ snažil jsem se to zmírnit.

„Snažila jsem se tě chránit,“ zašeptala, obrátila se ke mně zády a zavrtěla hlavou.

„Nikdy bys přede mnou neměla nic skrývat, pokud mi z toho hrozí nebezpečí. Vůbec nechápu, jak by mě mohlo tohle zatraceně chránit.“

„Bála jsem se, jak budeš reagovat. Co kdybych porušila svůj slib tvému tátovi, přišla sem a tys dostal ten svůj záchvat a já ti nedokázala pomoci? Byla jsem vyděšená.“

Přistoupil jsem k ní, vzal ji za ruku a ona ji neochotně uvolnila. Když se to tenkrát jenom nestalo. Moje úzkost – děsila ji.

„Bylo to ode mě špatný, měla jsem ti to říct,“ přiznala. Na chvíli se odmlčela a pak popadla i mou druhou ruku. „Jestli chceš znát pravdu, myslela jsem, že tohle bude poslední kapka – že se na mě naštveš za to, že jsem byla na těch záchodech tak neopatrná, a pošleš mě do háje. Nedokázala jsem se postavit tomu, že tě možná ztratím.“

„Cože? Ježíšikriste, Aubrey! Jak jsi na tuhle blbost přišla? Pojď sem.“ Přitáhl jsem si ji do náruče, zabořil si její obličej do krku a snažil se ji utěšit. „Kdybych kdykoliv dostal jeden ze svých záchvatů, když budeme sami, jedině, co musíš udělat, je zůstat v klidu. Když budeš v klidu, budu v pohodě.“ Napětí z jejího těla zmizelo a ona se o mě pohodlně opřela. „Omlouvám se, že jsem na tebe vyletěl,“ dodal jsem a hladil ji při tom po zádech.

„Taky se omlouvám. Za všechno,“ zašeptala mi do krku. „Měla jsem v plánu ti to říct, ale myslela jsem, že bych se možná měla nejdřív pokusit si s Carou promluvit.“

Dovedl jsem ji zpátky k padlému stromu a společně jsme se znovu posadili. „Takže jsi s ní nemluvila?“

Zavrtěla hlavou. „Hledala jsem ji ve čtvrtek večer v hospodě. Bezúspěšně. A druhý den ráno odjela na svátky domů.“

„Tak co tě tak najednou přimělo sem jet a říct mi to?“

„Matt. Šli jsme dopoledne na pozdní snídani a potom jsme se na chvíli posadili před Old Vic a on mi dal pěkně zabrat. Řekl, že bys to měl vědět a že to před tebou nemám skrývat.“

Musel jsem se usmát. „Rozhodně mě zahanbuje každým krokem.“

„A díky tomu jeho proslovu a nápisu nad jižním vchodem do Old Vic mi bylo jasné, že sem musím dneska jet a povědět ti to.“

„Nad těmi dveřmi je nějaký nápis?“

„Jo. Představ si to. V oblouku nade dveřmi je vyryto *Pravda tě osvobodí*.“

„To si děláš srandu? Nikdy jsem si toho nevšiml.“

„Já taky ne. Naprosto mě to vyděsilo, zvlášť potom, co jsem to samý viděla na tvém těžítku na stole. Myslím, že to bylo znamení.“

Nemohl jsem si pomoci, abych se nesmál. „Znamení?“

„Vím, že to zní lacině, ale bylo to, jako by mi ten nápis potvrdil to, co musím udělat. Jako by mi chtěl naznačit, že mi to tvůj táta odpustí, protože tohle jsi prostě musel vědět. A teď, když jsem ti řekla pravdu, se cítím fakt o hodně líp. Celej víkend jsem si myslela, že jsem v klidu. A ukázalo se, že jsem se chovala jako idiot.“

„Musela sis teda pěkně užít.“

„To není ani zdaleka tak výstižný.“ Povzdechla si. „Co budeme dělat? Co když to někomu řekne? Ze všech lidí, který na to mohli přijít, proč zrovna *Cara*? Ona mě vážně nemá ráda, Danieli.“

Přemýšlel jsem o našich schůzkách – o těch drobných náhledech do Cařina života, kterých se mi v posledních několika týdnech dostalo.

„Nemyslím, že by s ní byly problémy. Pochybuju, že by to někomu řekla, i kdyby o nás doopravdy věděla. Je možný, že sis to jenom špatně vyložila.“

Aubrey zaklonila hlavu a zkoumala můj výraz ve tváři.

„Jak to, že vypadáš tak klidně?“ zeptala se. „*Takhle* jsem si teda nepředstavovala, že budeš reagovat. Myslela jsem, že začneš šílet. Fakt jsem si myslela, že se zblázníš.“

„Můžu tě o něco požádat?“ zeptal jsem se a suše se usmál. „Můžeš v mé souvislosti přestat používat slova jako neurotický, šílený, bláznivý a s obsedantně kompulzivní poruchou? Jsem na to trochu citlivej.“

„Promiň,“ zašklebila se.

„To je v pohodě. Dělán si tak trochu srandu.“

„To beru,“ přikývla a potom se zeptala, „měla bych si s ní promluvit *já*, nebo to chceš udělat *ty*? Nebo bychom ji měli nechat úplně na pokoji? Napadlo mě tolik možností.“

„Nechci, abys s ní mluvila. A já to vidím tak, že to bude její tvrzení proti tvému, když s tím půjde na veřejnost. Nemá žádný hmatatelný důkaz.“

„Jenže tvoje reputace tě předchází. A tohle je přesně to, co univerzita hledá. Řekl jsi mi, že i ten *nejmenší* náznak nevhodného...“

„Jsem přesvědčený, že Cara neřekne ani slovo. Nejsem si jistý, o co jí jde, ale můžu tě ubezpečit, že nikomu nic neřekne.“

Aubrey vypadala naprosto překvapeně a ve tváři se jí zračily nemalé obavy.

„Věříš mi, ne?“ zeptal jsem se jí.

„Samozřejmě že ano.“

„Pak mě nech, ať si s tím poradím, a jestli ti řekne něco dalšího, ignoruj ji. Nenech ji, aby se ti dostala na kobyliku. Víím, že to s ní může být těžký, ale taky má svoje slabiny. Věř mi. Budeme v pohodě.“

Pevně jsem ji objal a přitáhl si ji blíž.

„Možná že teď bude v jednom kole, když konečně ulovila Shawna, a přestane mě mučit,“ prohodila s nadějí v hlase.

„Cara a Shawn?“

„Očividně je do něj zabouchlá celý roky, alespoň podle Lauren.“

„Heh. No, to jsou dobrý zprávy.“ Lehce jsem ji pohladil po tváři. „Nechci už ztrácet další čas mluvením o Caře. Jenom mi slib, že už přede mnou nikdy nebudeš nic skrývat, ano? Jestli se řízneš do prstu, chci o tom vědět. Do všech podrobností.“

Usmála se. „Slibuju.“

„Slibuješ? Na sto procent?“

„Definitivně.“ Zadívala se na svoje ruce. „Rozhodně definitivně.“

Ach, ano. Definitivně. Rozhodně definitivně.

Byla teď ta správná chvíle? Listy šustily v korunách stromů a jediným dalším zvukem byly vzdálené výkřiky malého kluka, který se stále náramně bavil se svým drakem. *Byl to nádherný den.*

Zvedl jsem jí bradu, aby se na mě musela podívat.

„Víš ty co? Myslím, že už mám dost téhle hry se slovíčky. Takže vzhledem k té *naprosté* otevřenosti mezi námi je tu něco, co ti musím říct.“ Vzal jsem do ruky její dlaň a palcem jí přejížděl po žilách na zápěstí. „Už jsem ti to dal najevo tolika slovy, tolika gesty, tolika

dary, ať už byly drahé nebo ručně vyrobené. Neřekl jsem to přímo, ale musí to být řečeno.“ Držel jsem ji v zajetí svého pohledu. „Miluju tě, Aubrey Priceová. *Naprosto a neodvolatelně* jsem se do tebe zamiloval.“

Kousla se do rtu a roztrásla se jí brada. Svíral jsem jí dlaň a pokračoval dřív, než se mohla dostat ke slovu.

„A jestli po tom všem, co jsem za posledních pár týdnů řekl a udělal, stále pochybuješ o mých citech, pak už nevím, co víc bych mohl vymyslet. Nehodlám všechno zahodit jenom proto, že je náš vztah trochu komplikovaný. Možná musíme dělat naprosto neskutěčný věci, abychom měli chvílku jenom pro sebe, ale co se mých citů týče, na nic si nehraju. Tohle pro mě není jen tak nějaký obyčejný románěk.“

Klekla si přede mě na koleno, takže teď byly naše oči na stejné úrovni, a vzala mou tvář do dlaní. „Nevím, čím jsem si tě zasloužila, ale jsem tak zatraceně vděčná, že jsem to udělala, až už to bylo cokoliv,“ zašeptala. „Taky tě miluju, Danieli. Jsi ten nejohleduplnější, nejchápavější a nejúžasnější člověk, jakýho znám.“

Přitáhl jsem si ji do náruče a usmíval jsem se jako idiot. „Nemáš ani ponětí, jak jsem šťastný, že to slyším, broučku.“

Nádherně se usmála a já ji políbil dřív, než měla vůbec šanci se odtáhnout. Byly to tři dlouhý týdny, kdy jsem tohle naposledy v otcově kanceláři udělal. Jak bych mohl kdy zapomenout, jak neuvěřitelně chutnají její rty, nebo jak rychle přijdu o rozum, sotva se mě dotkne jazykem? Jenom Bůh ví, co mě čeká, až budeme volní a budeme si moct dělat, co se nám zachce – až budeme *úplně* spolu.

Za pár minut nás ale dostihla realita, když mi na tváři přistály první kapky deště. „Ach, sakra.“ Podíval jsem se skrz koruny stromu na zamračenou oblohu. Tolik k nádhernému dni. „Honem, dej mi ruku.“

Ještě než mi sevřela dlaň, rychle popadla batoh, a pak už jsme společně běželi do bezpečí rozložitého javoru. Usadili jsme se mezi dvěma pokroucenými kořeny a ona se ke mně přitiskla.

„Měl jsem to tušit,“ prohodil jsem. „Než jsi přijela, akorát se začaly sbíhat mraky.“

„Je duben. Cos čekal?“

„To je pravda. Co říká o tomhle měsíci kalendář? *Má v očích duben; toť jest jaro lásky...*“

„*A tyto pršky ohlašují je. Buď veselá,*“ doplnila mě.

„Taky do toho kalendáře zíráš tak často jako já?“

„Nemáš ani ponětí.“

Jako první prolomila ticho Aubrey. „Dneska má tvůj dědeček narozeniny. Mluvil jsi s ním?“

„Ano. Řekl jsem mu, že tě sem brzy znovu přivedu.“

Posmutněle se usmála. „Brzy.“

„Hodně brzy, zlatíčko.“

Za sedmnáct dní, ale kdo by to počítal?

Opřel jsem si hlavu o kmen stromu. „Bože, miluju vůni jarního deště.“

„Myšlím, že voní po červech.“ Nakrčila nos.

„Ty nemáš moc ráda přírodu, co?“ rozesmál jsem se. „Budu mít pěknou práci s tím něco udělat.“

„Spíš nejsem zrovna fanoušek deště, ale je mi asi jedno, co je zrovna za roční období, jestli prší nebo padají kroupy, pokud jsem s tebou, námořníku.“

Obkročmo se na mě posadila. Poddal jsem se jejím polibkům a užíval si ten horký, hebký jazyk pohrávajícím si s mým. Pohnul jsem boky a ona mi zasténala do úst a zapletla mi ruce do vlasů. Pocit z jejího těla přitisknutého k mému zapříčinil pěkný tlak pod zipem mých kalhot.

„Nechci nic jiného než jít spát a probudit se prvního května.“ Snažil jsem se nevnímat, jak těsně jí džíny obepínají stehna. Moje představitost totiž neměla mezí.

„Já taky.“ Palcem mi přejela po spodním rtu. „Přisahám, že občas je to jediná věc, na kterou dokážu myslet – na to být s tebou. Naneštěstí mám taky dvě eseje a pět zkoušek, které musím ještě mezitím zvládnout, takže to vypadá, že na luxus celodenního snění můžu zapomenout. Ale o víkendu jsem se stejně trochu flákala.“

Přitáhla si batoh, vytáhla z něj cédéčko a podala mi ho.

„Co to je?“

„Něco na oplátku.“

„Počkat, tys ho udělala pro mě?“

„Chtěla jsem ti oplatit tvoji pozornost. To, cos mi udělal ty, je jeden z nejúžasnějších dáreků, jaký jsem kdy dostala.“

Opřel jsem se o ni čelem. „Nebylo to až moc?“

„Bylo to perfektní a zvláště všechny ty poznámky, který jsi tam vepsal. Ještě jsem ti nezvládla nic napsat, ale pošlu ti to e-mailem. Chtěla jsem počkat, dokud to nebude úplně hotové, ale nakonec jsem se rozhodla, že bych ti ho měla dát dneska.“

Ostýchavě si skousla ret. „Říkej tomu dárek k dvouměsíčnímu výročí – pokud sis teda nedělal srandu s tím, že považuješ třináctej únor za naše první rande.“

„Samozřejmě že jsem si nedělal legraci. Zatraceně, tolik jsem se soustředil na dědečkovy narozeniny, že jsem zapomněl na naše výročí. Nic pro tebe nemám.“

„Myslím, že všechny ty dárky, které už jsi mi dal, bohatě stačí. Navíc jsi mi dneska něco daroval.“ Položila mi dlaň na srdce. „Co jiného bych ještě potřebovala?“

Cítil jsem na rtech její úsměv a najednou jsem bez nejmenších pochybností věděl, že těch následujících sedmáct dní bude nejděšších v mém životě.

„Díky za to cédečko. Znamená to pro mě hodně, žes mi ho udělala. Vím, jak málo máš volného času.“

„Vlastně to bylo tenhle víkend dobré rozptýlení.“

Sevřel jsem jí dlaň. „Můžu něco říct, zlatíčko? I když tím budu riskovat, že budu vypadat jako pompézní osel?“

„Myslím, že sis vysloužil právo být pompézní.“ Ušklíbla se. „Tak do toho.“

„Říkalas, že sis myslela, že budeš tenhle víkend v klidu. Občas vypadá, že tvoje hranice klidu hraničí s mučednictvím.“

Sledovala mě, ale nic neřekla.

„Je v pořádku nechat ostatní, aby ti pomohli. Nemusíš nést všechno jenom na svých bedrech. Máš ve svém životě lidi, kteří tě milují a chtějí ti pomoci. Když jim to dovolíš, neznamená to, že bys byla slabá.“

Povzdechla si a znovu mi položila ruce na hrud.

„Máš pravdu. Vždycky jsem si myslela, že když někoho miluješ, neměl bys být přítěží – měl bys být připravenej něco obětovat, i když to znamená obejít se bez něčeho, co chceš. Nebo pokud tě to zaživa užírá obavami. Ale Matt mi vždycky říkal to samý jako teď ty. Myslíím, že už mi to jde líp, říkat si o pomoc. Ve středu jsem mluvila s Julií a pak jsem to všechno pověděla Mattovi – šel se mnou do té hospody hledat Caru.“

„Jsem rád, že souhlasíš, protože celá ta kravina s přítěží je absurdní. Chci ti pomáhat. Chci se s tebou bavit o tvých plánech na léto a jak ti můžu pomoci najít práci, až odpromuješ.“ Nakrčila nos. Úplně jsem cítil, jak se chce hádat. „Ale o tom si můžeme promluvit jindy, ano? Právě teď chci slavit výročí s dívkou, kterou miluju.“

Takže jsme strávili bůhvíkolik času líbáním a tulením se pod stromem, kde jsme čekali, až přestane pršet. Cítil jsem se šťastnější než za celé věky, a to navzdory potenciální hrozbě od Cary. Nakonec jsem neochotně vytáhl z kapsy telefon a podíval se na hodiny. Měl jsem tam dvě nepřečtené zprávy.

„Je půl třetí, láska. Řekl jsem Bradovi, že u něj v jednu budu, abych mu pomohl pověsit nějaké stropní ventilátory. Pravděpodobně už si říká, kde asi jsem.“

Aubrey se s povzdechem postavila a oprášila si kolena a zadek.

„Stejně už bych se asi měla vrátit na kolej. Musím ještě dodělat nějakou práci.“ A než jsem mohl promluvit, pokračovala: „Vezmu si zpátky taxíka. Už přestalo pršet. V pohodě.“

Přimhouřil jsem na ni oči. Taxík byl pravděpodobně nejbezpečnější volba. Taky jsem se postavil a vytáhl dvě dvacetidolarovky.

„Nechám tě odjet taxíkem pouze pod jednou podmínkou. Vezmi si to. Jednu vrať Mattovi a tou druhou zaplať. A nehádej se, prosím,“ řekl jsem stroze.

„Neměla jsem to v úmyslu. Díky,“ řekla a posmutněle se usmála, zatímco si strkala peníze do kapsy u mikiny.

Zavolał jsem jí taxíka a pak jsem si ji znova přitáhl k sobě. Na dispečinku mi řekli, že auto tu bude za patnáct minut, a k silnici to bylo tak pět minut cesty. Takže jsme měli ještě deset minut o samotě. Nehodlal jsem je promarnit.

Později toho večera jsem seděl u stolu, popíjel Guinness a zíral na to céděčko od Aubrey. Chtěl jsem si ho poslechnout, ale říkala, že mi k těm písničkám ještě něco pošle. Počkám, dokud to nebudu mít v ruce. A nebudu ji otravovat. Už tak toho měla na talíři dost, ještě aby si dělala starosti, že čekám na její zamilované poznámky.

Zahleděl jsem se z okna a přehrával si naši dnešní konverzaci. Cara Switzerová. Vážně o nás dvou ví, nebo se Aubrey ve svých závěrech unáhnila?

Přehrával jsem si v hlavě svoje předchozí setkání s Carou a snažil se vybavit si, jestli tam někdy byl nějaký náznak jejího podezření. Na nic jsem nepřišel. Lichotilo mi myslet si, že je vděčná za moji pomoc, a zdálo se, že nám to jde skutečně dobře. Od začátku kurzu

jsme se scházeli každý týden, občas i dvakrát, a na středu jsme měli naplánovanou schůzku, abychom se pokusili vyřešit její nejnovější potíže, dřív než bude muset v pátek odevzdat svoji práci.

Bylo zvláštní, že navzdory jejímu směšnému chování před ostatními během přednášek a seminářů se nikdy nepokusila jakkoliv překročit hranice, když jsme spolu byli sami. Nikdy neudělala nebo neřekla nic ani vzdáleně nevhodného. Byla to jedna velká záhada, o tom nebylo pochyb. A sotva jsem si dovolil věřit, že jsem ji odhadl, zjistím něco, co mě zase vyvede z omylu.

Její podivné varování, které směřovala Aubrey, byl další nečekaný obrat v našem příběhu. A teď ještě chodí se Shawnem Wardem? To je mi pěkná náhoda – taková, která by doufejme mohla ukončit Shawnovu neutuchající snahu získat Aubreyinu pozornost.

Otočil jsem se na židli a vytáhl z jedné složky na stole Cařinu esej. Ne, i kdyby něco věděla, nikomu to neřekne, ať už nemá Aubrey jakkoliv ráda. Pokud to zahraju správně, můžu si být jejím mlčením jistý.

19. KAPITOLA

Tajemství

*Mám-li věřit na přísahy,
musíš mi to říct, můj drahý.*

(ZIMNÍ POHÁDKA, JEDNÁNÍ ČTVRTÉ, SCÉNA ČTVRTÁ)

A moje sebevědomí se otrásló v základech přesně ve středu pět minut před dvanáctou. Potom, co jsem během úterka poslal Aubrey několik uklidňujících e-mailů a jeden ještě dneska ráno, než odešla do práce, podařilo se mi nás oba uchlácholit, že Cara pro nás není vůbec žádnou hrozbou. Jenže když tahle holka vrazila později toho dne do třídy, Shawna v závěsu, zamířila si to rovnou k Trině Collinsově a začala jí něco šeptat do ucha. A pokud jsem se opravdu nepřeslechl, znělo to přesně jako: „Hlavně se na něj *nekoukej!*“ nebo tak něco. Ježíši.

Když o minutu později dorazila Aubrey s Julií, snažil jsem se svoji počínající úzkost nedat najevo, ale měl jsem pocit, jako by můj

provinilý výraz odhaloval všechny moje nechutné přestupky všem v místnosti v celé jejich kráse. Každý den mi bylo jasnější a jasnější, že nejsem na nějaké podvody stavěný. Moje svědomí tomu tlaku moc dobře neodolávalo.

Julie na mě jako obvykle mávla, než se posadila. Aubrey si ukradla jenom rychlý pohled a jeden malý konejšivý úsměv. Nechtěl jsem ji vyděsit, tak jsem se rychle sebral, usadil se na židli a párkrát se zhluboka nadechl, než jsem do sešitu naškrábal datum a název poslední hry, kterou jsme měli probírat.

Konec vše napraví.

Prosím, bože, ať je to pravda.

Přemýšlel jsem o složce ve své brašně – o té, která obsahovala informace, které mě doufejme měly chránit před jakýmkoliv zatraceným obviněním, které Cara plánovala vznést. *Možná*, připomněl jsem si. *Celé to není nic víc než jenom spekulace. Nic není jisté. Pro mě za mě třeba taky nemusí nic vědět.*

Moji paranoiou narušil Martin, který vtrhl do místnosti, omlouval se za zpoždění a rychle se vrhl na přednášku. Jako obvykle se moje mysl potulovala bůhvídkde. Bylo prakticky nemožné nepřemýšlet o Aubrey, když seděla přímo přede mnou. V jednu chvíli jsem se během výkladu střetl s Trininým pohledem a uvědomil jsem si, že se usmívám. Pravděpodobně nad nějakou zamilovanou myšlenkou. Okamžitě jsem ztuhl, jenže ona mi pak ten úsměv oplatila. A byl to jen nevinný přátelský úsměv. V jejím výrazu nebyl žádný další skrytý význam – nic, co by říkalo: „Právě jsem o tobě slyšela tu nejnechutnější věc.“

Začal jsem ztrácet rozum? Jenom to, že s ní předtím mluvila Cara, ještě nemuselo znamenat, že se bavily o mých přešlapech. Černé svědomí je zatracená věc. Co to Macbeth říkal, když začal po těch svých hrozných zločinech bláznit? *Ó, duše má jest plná štírů...*

Předstíral jsem, že si pročítám poznámky, a obrátil pozornost zpátky k Martinovi, který zrovna skončil přednášku, a lidé se k němu začali trousit, aby mu odevzdali eseje ze hry *Mnoho povyku pro nic* a jejich analýzy sonetu.

„Tohle by tě mělo na pár dní zabavit,“ prohodil Martin, když přede mě hodil jednu hromadu.

„Jo, to rozhodně.“

Zběžně jsem je prolístoval. Nebyla na nich žádná jména – jenom studentská čísla. Skvělé. Zvedl jsem hlavu a spatřil Aubrey s Julií, jak se blíží ke stolu. Záměrně jsem se otočil na druhou stranu a pokračoval v rozhovoru s Martinem, takže jsem jejich práce ani nezahlédl. Nechtěl jsem, aby cokoliv ovlivňovalo mou nestrannost.

„Až s tímhle skončíš, přines mi to do kanceláře,“ řekl Martin. „Pokud tam nebudu, nech to u sekretářky. A pokud bys měl nějaké problémy, klidně zavolej.“

Srovnal jsem ty papíry na jednu hromadu, dal si je do tašky a celou dobu sledoval, jak Aubrey s Julií opouštějí místnost, aniž by se vůbec ohlédly. Bylo mi jasné, že Aubrey předstírá kvůli Caře nezájem, ale sledovat osobu, kterou milujete, jak bez rozloučení odchází, je kurva srdcervoucí. Jenže pak se přiřítla Cara i se Shawnem a rozptýlili mě od mého zklamání.

„Pořád to platí ve čtvrt na tři v Arbor Room?“ zeptala se.

„Rozhodně. Uvidíme se tam,“ odpověděl jsem a sledoval je, jak v ruku v ruce odcházejí a něco si potutelně šeptají.

Co se to děje?

Dopřál jsem si chvilku, abych se sebral, a pak jsem vyrazil na seminář.

Ještě dvě přednášky a tři semináře. Prostě jenom musím do pondělka vydržet, aniž bych se zbláznil.

Později toho odpoledne jsem seděl naproti Caře a zvažoval svoje možnosti. Jestli si myslí, že jsme s Aubrey spolu, muselo jí dojít, že mi Aubrey o jejich rozhovoru řekla. A stejně tu sedíme, popijíme kávu a vyměňujeme si zkurvený zdvořilosti. Celá ta situace byla úplně na hovno. Bylo to jako z jiného světa.

Nechtěl jsem nic jiného než ji zasypat otázkami.

Co všechno víš? Co mělo to varování Aubrey znamenat? A co jste si to dneska s kamarádkama na přednášce šeptaly? Plánuješ mě zničit? O co tady sakra jde?

Ale neměl jsem v plánu odhalit všechny trumfy – a svůj strach. Ne, tady se musí opatrně. Musím mít pořád navrch, aniž bych projevil jakoukoliv zášť nebo jí dal záminku, aby se začala bránit. Musím to udržet v přátelské rovině, ale nepřekročit hranice profesionálního chování. Prostě tak, jak jsem s ní jednal celý tenhle semestr.

„Takže vy jste teď s panem Wardem spolu?“ zeptal jsem se a pokusil se začít zlehka, než se vrhneme na školní věci.

Zrudla až ke kořínkům vlasů a vypadala, že jsem ji naprosto zaschočil. Vůbec jsem netušil, že by se mohla stydět.

„Ehm, no, asi jo,“ odpověděla a pohrávala si s kelímekem od kávy.

„To je skvělé.“ Skryl jsem své pobavení tím, že jsem se dlouze napil.
„Je to fajn kluk.“

„Já vím, že jo. Fakt je.“

Překřížil jsem si na stole před sebou ruce. Bylo na čase pustit se do práce.

„Jak to šlo o víkendu s mámou?“

Protočila panenky. „Panebože, bylo to fakt trapný, ale myslím, že to pochopila. Pověděla jsem jí, co jste mi řekl – o tom, že dítě se má připravovat na cestu, a ne připravovat cestu pro dítě. Vzpomínáte?“

Přikývl jsem. Co taky máte jiného říct studentce, jejíž matka trvá na tom, že své dceři opraví eseje, a to tak, že jejich původní pisatel ty nové části vůbec nechápe?

„Jsem si jistý, že to vaše matka myslela dobře, ale profesor Brown by si všiml, že je každý odstavec psaný jiným stylem. A nevím, jestli by pro to měl pochopení, kdyby zjistil, že v tom má prsty vaše matka. Tohle je akademický podvod, i když to možná nebyl původní záměr. Pak by mohl začít zkoumat i vaše předchozí práce nebo to postoupit i dalším vyučujícím. Musím přiznat, že mě to také napadlo...“

Trochu jsem to svoje prohlášení vyšperkoval, čistě pro efekt. Nikdy jsem ji neměl v úmyslu nahlásit. Jenom jsem prostě chtěl, aby se z toho poučila.

Já jsem ze všech lidí nejlíp věděl, jak důležité jsou druhé šance. Jenže teď se do toho vložil další faktor, který jsem musel zvažo-

vat. Chtěl jsem, aby pochopila choulostivost celé té situace a viděla ve mně svoji spásu. Její načasování tohohle akademického přešlapu nemohlo být lepší.

„Moje máma vážně nikdy nic takového předtím neudělala, přísahám,“ vyhrkla. „Pomáhá mi učit se na testy – jako že se mnou probírá látku a povídáme si o těch knihách, ale mám pocit, že tentokrát si nejspíš myslela, že z týchle eseje prostě vyšiluju. A já jí dovolila, aby se do toho vložila. Když jsem jí vyprávěla, jak jsem vypadala jako idiot, když jsem ani nedokázala odpovědět na vaše otázky ohledně toho, co tam dopsala, cítila se vážně mizerně. Řekla mi, abych vám poděkovala, že mi dáte druhou šanci a nenahlásíte to profesoru Brownovi.“

„Vyřidte matce, že nemám žádný zájem potopit někomu celou jeho akademickou kariéru kvůli jedné chybě,“ řekl jsem. „Tak, a teď se pojďme podívat na to, jak jste to opravila.“

Celá nespává se opřela v židli, zatímco já jsem si pročetl její předělané poznámky. Bylo to velmi zajímavé a hodně odlišné od toho, co odevzdala dřív.

„Líbí se mi tenhle úhel pohledu,“ prohodil jsem. „Skoro celé jste to předělala. Je z toho cítit, že vás zajímá sociologie.“

Rozpačitě pokrčila rameny. „Vzpomínáte si, jak jste říkal, abych psala o tom, co znám? Nejsem dobrá v Shakespearovi a v představitosti, ale znám sociologii, takže to tak nějak dává smysl, když se na ty charaktery dívám jako na případovou studii, jestli víte, co tím myslím?“

„Rozhodně. Ne, je to vážně dobré.“ Otočil jsem na třetí stránku. „Líbí se mi, co jste provedla s *Romeem a Julií* – jak jste popsala ty

analogie se současnými problémy jejich vrstevníků. A ty závěry jsou taky zajímavé – vaše tvrzení o tom, že láska je vždy ovlivněná sociálními normami.“

Zvedl jsem k ní pohled. „Věříte tomu, co jste tu napsala?“

„Jo. Nejspíš jsem asi nenapravitelná romantik.“ Znovu zrudla až ke kořínkům vlasů.

Usmál jsem se. „Nemyslím, že je něco špatného na tom být romantik, slečno Switzerová.“

„Ne?“

„Samozřejmě že ne. Souhlasím s vámi.“ Odmlčel jsem se a pečlivě volil slova. „I v těch nejpříhodnějších časech je láska prchavá věc, nemyslíte? Když najdete někoho, s kým můžete být šťastná, je těžké přijmout fakt, že jsou tu jistá společenská omezení – pravidla –, jak jste sama napsala, která mohou zapříčinit, že vám tu lásku ostatní budou chtít překazit.“

„To je přesně to, co jsem tím chtěla říct,“ vyhrkla.

Pár úderů srdce jsme jen pozorovali jeden druhého. Moment tichého porozumění.

Ona to ví. Teď už o tom není pochyb.

Odkašlal jsem si a prohlédl si několik posledních stránek.

„No, myslím, že to klidně můžete nahrát do univerzitního systému a nemusíte čekat na pátek.“

Vydechla úlevou. Sáhla jsem do brašny, vytáhl z ní složku a posunul před ni okopírované stránky.

„Je velmi potěšující vidět, jak jste se zlepšila.“

„Co je to?“ zeptala se a natáhla se dopředu.

„Ach, to je jenom kopie vaší původní eseje. Originál mám založený ve své složce. Jedna z nejlepších věcí na práci asistenta je sledovat, jak jeho studenti postupně rostou. Ty momenty, kdy se jim nad hlavou rozsvítí imaginární žárovka – kdy studenti něco pochopí. Ty mám nejraději.“

Podívala se na kopie své původní eseje a ve tváři se jí mihla panika. Netečně jsem na ni zíral.

Vážně jsem si tahle prozření užíval.

„Ach, nebojte se,“ pokračoval jsem a snažil se udržet uklidňující tón hlasu a nijak jí nevyhrožovat. „Nemám žádný zájem ji ukazovat profesorovi Brownovi. Myslím, že jste se s tímhle problémem poprala obdivuhodně. Byla to pro vás zkušenost. Kdybyste trvala na tom, že odevzdáte původní verzi...“ poklepal jsem prstem na papíry před sebou „... vedli bychom spolu teď úplně jinou konverzaci, ale tvrdě jste dřela, abyste udělala správnou věc. Prosím, nemějte obavy.“ Zastrčil jsem papíry zpátky do brašny.

Pojistka.

„No, ehm, dobře,“ vykoktala a sledovala, jak ten zatracený důkaz mizí v mé aktovce.

„Vážně se nemáte čeho bát. Nikomu o tom neřeknu. *Nikomu,*“ řekl jsem a znovu zopakoval to poslední slovo. Ani na vteřinu jsem z ní nespouštěl oči. „Co se mě týče, nic se nestalo. Bude to naše malé tajemství. Platí?“

Podívala se na mě a napřáhla ke mně ruku. Chtěla, abych jí to ještě jednou potvrdil. Víc než rád jsem tuhle nabídku přijal. Pevně jsem si s ní potřásl rukou a propaloval ji pohledem.

„Takže to zůstane mezi námi?“ zeptala se.

Přikývl jsem. „Můžete se spolehnout.“

„Dohodnuto,“ souhlasila.

Ta úleva, kterou jsem po setkání s Carou cítil, když jsem opouštěl Arbor Room, byla až neskutečná. Musel jsem se o to podělit s Aubrey. A e-mail nebyl dostačující. Šel jsem na nádvoří před Hart House, zoufale jsem toužil po troše čerstvého vzduchu. Bez váhání jsem vytočil její číslo. Vzala to po třetím zazvonění.

„Páni, ahoj, krasavče. Koukám, že pravidla vyletěla oknem, co?“

Zhluboka jsem vydechl. Bylo možné, že bych už od dvou zadržoval dech?

„Budeš mi to muset odpustit. Měl jsem pěkně stresující den. Já – no, abych byl upřímný, prostě jsem potřeboval slyšet tvůj hlas. Omlouvám se, že tě tím stavím do obtížné pozice.“

„To je dobrý. Jak šel seminář?“

„V pohodě. Ale volám ti, abych ti řekl, že jsem měl potom schůzku s Carou. Vlastně právě odešla.“

„Vážně? Sakra, neřekl jsi to, nebo jo?“

„Ne, neřekl. Měli jsme to naplánované už dlouho, abychom prošli její esej, než ji bude muset v pátek odevzdat, ale myslím, že můžu s jistotou říct, že jsme došli k vzájemnému porozumění. Byl bych hodně překvapený, kdyby někomu něco řekla. Vážně. Můžeš to pus- tit z hlavy.“

„Nemám ani tušení, jak si tím můžeš být tak jistý, ale musím přiznat, že si myslím, že máš pravdu. Nedokážu si představit, že by nás chtěla předhodit lvům. Možná mě nenávidí, ale tebe má skutečně ráda, a i kdyby mě chtěla z jakéhokoli důvodu dostat na lopatky, skončil bys v tom se mnou jako nevinná oběť. A já si nemyslím, že by tě chtěla obětovat, aby mi ublížila.“

„No, tak teď jsem zvědavý. Na čem sakra stojí tohle tvoje tvrzení?“

„To ti nemůžu říct.“

„Ne, tak to teda ne. Už žádná tajemství.“

Odmělčela se a já naslouchal tomu mrtvému tichu.

„Aubrey?“

„Jo, jsem tady. Podívej, musí existovat výjimka. Co když ti to tajemství nemůže ublížit? Musí existovat věci, který si můžu nechat jenom pro sebe. Taky se zdá, že víš o Caře něco, co mi neříkáš.“

„Ale to je něco jiného. To by byl střet zájmů. Jako asistent ti to nemůžu prostě říct.“

„Och. No, když to podáš takhle, tak já ti jako student zase nemůžu říct, co vím já. Ale přísahám, že tohle tajemství ti nijak neublíží. Vlastně myslím, že budeš příjemně překvapený. Teď je řada na tobě, abys mi věřil. Uděláš to pro mě?“

Frustrovaně jsem si promnul oči, ale taky mě to začínalo zajímat. Musel jsem věřit, že by mi znovu nic důležitého nezatajila, zvláště pokud by to nějak ovlivnilo moji pověst nebo akademickou kariéru.

„Ano, broučku. Věřím ti.“

„Dobře. Pak je rozhodnuto. Stejně se to brzy dozvíš. A do té doby se prostě musíš obrnit trpělivostí.“

„Trpělivostí? Vážně to slovo začínám nesnášet.“

„Snaž se, kolínko, ano?“ poprosila mě.

„Fajn. Podívej, musím jít. Napíšeš mi později? Něco, na co se budu moct těšit, zatímco budu opravovat ty eseje?“

„Samozřejmě. Po večeři něco sesmolím.“ Slyšel jsem, jak se zhluboka nadechla. „Miluju tě, Danieli.“

Zavřel jsem oči, když mě zavalila její slova.

„Taky tě miluju, zlatíčko. Strašně bych si přál, abych se za tebou mohl stavít a ukázat ti jak moc.“

Řekni mi, že můžu. Prosím, řekni mi, že si pro tebe můžu dojet a odvézt tě k sobě... Aubrey přerušila můj myšlenkový tok a usadila mě zpátky do reality.

„Můžeš. Za patnáct dní,“ pronesla. „Ale učím se pomalu. Možná mi to budeš muset několikrát zopakovat.“

Ach, tak na to se můžeš spolehnout.

20. KAPITOLA

Konec vše napraví

Teď pryč; vůz připraven, čas nutká nás.

Vše konec napraví; on vínek dává;

děj buď už jakýkoli – v konci sláva.

(KONEC VŠE NAPRAVÍ, JEDNÁNÍ ČTVRTÉ, SCÉNA ČTVRTÁ)

Když jsem vcházel v pátek do Hart House na poslední seminář, měl jsem smíšené pocity. Strašně moc jsme si toho společně prožili, a zvláště tu ztrátu Mary ze začátku roku. Minulé měsíce byly tyhle páteční hodiny světlem celého týdne a bude smutné se s nimi se všemi teď rozejít. A všechny tyhle pocity se ještě desetinásobně zhoršily, když jsem se usadil v učebně za stůl.

„No, a je to tady. Náš poslední seminář. Už jenom jedna hodina a máte to za sebou. Jak se cítíte?“ Rychle jsem si zapsal docházku, než jsem se opět pohodlně opřel v židli.

„Divně,“ přiznala Trina. „Nemůžu uvěřit, že už mám skoro celou vysokou za sebou.“

„Na tenhle pocit si vzpomínám,“ řekl jsem. „Myšlenka na to, že se teď budu muset vrhnout do skutečného světa, byla tak děsivá, že jsem se rozhodl zůstat na škole. A možná ani nikdy neodejdu.“ Ne-dělal jsem si srandu. Občas byl ten doktorát nekonečný.

„Nemůžu si dovolit pokračovat v magisterském studiu, ani kdybych chtěl,“ přiznal Vince. „Už tak mám strašný dluhy.“

Pár lidí v místnosti souhlasně pokývalo hlavou. Aubrey se podívala na Julii. Dneska žádná přetlačovaná kolena. Možná se dohodly, že budou tentokrát diskrétní. Všiml jsem si, že je unavená. Včera se zmiňovala o tom, že bude na dnešek možná celou noc pracovat. Konec semestru si vybíral svou daň.

„Čím dřív tenhle seminář skončí, tím blíže budete ke konci.“ Otevřel jsem si sešit a prolítl očima svoje poznámky. „Pojďme začít. *Konec vše napraví*. Komédie, nebo tragédie?“ Otevřel jsem diskusi.

Odpovědi byly tak předvídatelné.

„Ani jedno.“ To byl Shawn.

„Oboje,“ odporoval Neil.

„Ani jedno a oboje,“ zasmál jsem se. „Zajímavé dilema.“

Julie se zamračila. „Já nevím – jak to dneska profesor Brown říká, je to problémová hra, ne? Myslím, že to je přesně součást toho problému, že se ji snažíme zaškatulkovat.“

„Souhlasím, slečno Harperová. Je těžké ji někam zařadit. Není to ani typická tragédie, ani komedie.“

„Když jsem psala svoji esej, narazila jsem na nějaké zajímavé kritiky,“ řekla Aubrey. „Shakespeare možná v téhle hře experimentoval – snažil se najít novou formu svého psaní. Témata a myšlenky, kterými se v díle *Konec vše napraví* zabývá, doslova předcházejí dramatům osmnáctého století – s hlavní hrdinkou posunující hranice a s otevřeným koncem. Diváci tehdy o tvrdohlavé ženy nestáli.“

I když byla úplně vyřízená, stále byla schopná zazářit.

„Máte naprostou pravdu, slečno Priceová,“ souhlasil jsem. „Jakubovští diváci shledali Helenu příliš otevřenou v její sexualitě a vadila jim její frustrace nad nedostatkem kontroly nad vlastním osudem.“

Aubreyiny unavené oči ožily nadšením. „Ale když se nad tím zamyslíte, zdá se, jako by Helena nastavila precedens pro Ibsenovy hrdinky. Nebo dokonce pro Strindberovy nebo Čechovovy ženské postavy. Shakespeare měl tak nadčasové myšlení.“

Tohle bude další věc, která mi bude z našich seminářů chybět – sledovat Aubreyinu mysl, jak během diskuse krouží kolem daného tématu. Tohle bylo naposledy, kdy ji můžu sledovat v akci.

„Takže Shakespeare nebyl misogyn, slečno Priceová?“ zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou a v očích jí hravě zaplálo.

„Tak to jsem rád, že utekl hrobníkovi z lopaty. A tohle byl výborný postřeh.“ Rozhlédl jsem se kolem stolu. „A to je taky důvod, proč se takhle hra moc v divadle nehraje. V sedmnáctém, osmnáctém a devatenáctém století byla Helena charakterem, který bylo obtížné prodat. Mnoho kritiků stále nepřijímá způsob, jakým ji král a hraběnka charakterizují jako vzor ctnosti, vzhledem k tomu, co říká za věci a jak

využívá postel k tomu, aby svedla Bertrama až do manželství. Ona je hodně zvláštní charakter, a zvláště na papíře.“

„Danieli, snažíte se nám tu tvrdit, že tuhle hru nedokážeme plně pochopit, dokud ji nevidíme na jevišti?“ Aubrey se na mě zlomyslně ušklíbla. Na tenhle její výrok nikdy nezapomenu – byl základem naší první výměny názorů.

„Ano, slečno Priceová. Předpokládám, že přesně to říkám, a tentokrát si to od vás nenechám vymluvit. Chce to velmi zkušenou herečku, aby sladila obě odlišné stránky Heleniny povahy – její tichou ctí a její svěhlost a smyslnost –, ale když se to povede, je pak hra na jevišti mnohem lepší než pouze na papíře.“

Aubrey se mi možná chystala odporovat, ale nedostala k tomu šanci, protože Shawn dloubl loktem do Cary a řekl: „Hele, Caro, to je přesně to, o čem jsme se včera bavili. Jak jsi to nazvala?“

Cara se na něj zamračila. Očividně se o to s námi nechtěla podělit. Přemýšlel jsem, jestli mu ukázala svoji esej. Vážně došla k pár chytrým sociologickým závěrům, co se týče charakterů v díle *Konec vše napraví*. Můžu se opovážit zeptat? Ale co už, sakra. Je to poslední šance užít si trochu zábavy.

„Chtěla byste se s námi podělit o něco zajímavého, slečno Switzerová?“

„No tak, Caro. Řekni mu to,“ pobízel ji Shawn. „Je to zajímavý.“

„No,“ neochotně se rozhlédla okolo stolu. „Ze sociologického úhlu pohledu se to dá nazvat komplexem děvky spasitelky,“ řekla.

„Hej, o tom jsem slyšel,“ vyhrkl Vince. „Dáma na veřejnosti, ale ďábel v posteli.“

Střelil jsem po něm pohledem. Vážně se zdálo, jako by se vyžíval ve veřejném lynčování. Trina se prudce narovnala, ale ignorovala jeho poznámku a podívala se na Caru.

„Přesně! Feministky tvrděj, že je pro ženskou špatný, když popírá svoji sexualitu jen proto, že to tak chce společnost, a ta, které vyhovuje to, jaká je, je pro ně děvka, že je to tak?“

„Jo, v podstatě jo,“ odpověděla Cara. „Sexualita je jedna z vrstev, která by měla bejt něco jako pevnou součástí její osobnosti. Když řeknete, že žena by měla bejt sexy jenom v soukromí, ale na veřejnosti by se měla chovat jako dáma, pak je to přesně to, o čem jsem mluvila, má *rozdvojenou* osobnost podle toho, ve kterým prostředí se nachází, takže nikdy pořádně nemůže bejt sama sebou.“

Jednomu po druhém kolem stolu padala čelist překvapením, jak měli Cařini spolužáci problém vyrovnat se s faktem, že právě použila čtyřslabičné slovo a vypadala u toho, že doopravdy ví, co znamená.

Mě to nepřekvapovalo. V posledních několika týdnech jsme pár podobných sociologických debat vedli a mně začínalo být jasné, že tahle holka hloupá rozhodně není – jenom prostě intuitivně nechápala Shakespeara a zhoršovala ten problém tím, že maskovala svoji literární neschopnost za svoji střelenost. Ale Julie s Aubrey byly ohromené a dívaly se na Caru, jako by jim právě řekla, že Země je nakonec skutečně placatá.

Podíval jsem se na Shawna, který právě propaloval Vince pohledem já-jsem-ti-to-říkal. Možná že už i on přišel na to, že její mozek nemá velikost hrášku. Cara sevřela rty a taky vypadala, že je překvapená sama sebou.

„To byl velmi chytrý komentář, slečno Switzerová,“ řekl jsem. „Tehle sociologický přístup, který k rozboru Shakespeara používáte, je velmi efektivní. A ano, feministický pohled na věc tady funguje taky, slečno Collinsová.“

„Nic z toho mi nedává smysl,“ vyprskla Lindsay. „Jediný, co vím, je, že jsou ty postavy divný. Nechápu, proč chce bejt Helena s Bertrmem i potom, co se k ní choval tak šíleně hnusně. Je svým způsobem ubohá.“

„Je to úplně stejný, jako když holka nevidí klukovy chyby, protože má na nose růžový brejle,“ pokusila se jí to vysvětlit Julie.

Lindsay pokrčila rameny. „Tak ať. Stejně je to na prd, že byl donucenej si ji vzít, a teprve až na samým konci se ukáže, že to možná stálo za to.“

Cara se k ní otočila. „Občas jsou kluci tak tupí, že si tě prostě nevyšimnou, i když stojíš přímo před nima.“

Lindsay se usmála a nadzdvihla obočí. Shawn zvedl oči v sloup a plácl Caru přes ruku. Jak zábavný. Pro jednu to špinavý prádlo, co tu prali, nebylo moje.

„A poprvé spolu spali, když ani netušil, že je to ona! Vážně si myslel, že má v posteli Dianu. To je ta nejmíň romantická věc na světě,“ pokračovala Cara, která se zase vrátila ke své obvyklé romantické notě.

„A možná je to právě ten důvod, proč s ním na konci pořád je,“ navrhl Vince. „Protože tvrdila, že byl dobrej v posteli.“

„Bože, sklapni, Vinci! Ty seš takovej vůl,“ okřikla ho Trina.

„Ale vážně to říkala,“ protestoval rozhořčeně.

Bylo na ní vidět, že jí právě došla trpělivost. Tvář měla skoro stejně rudou jako vlasy. A možná mě taky dostal ten uplynulý týden plný stresu, ale nedokázal jsem si pomoci a vybuchl jsem smíchy. Všichni se na mě podívali úplně stejně překvapeně jako předtím na Caru.

„Omlouvám se,“ řekl jsem. „Uf, šílený týden. Potřeboval jsem to.“ Protřel jsem si oči a podíval se na Vince. „Komické vložky jsou rozhodně vaše parketa. Ale kupodivu máte pravdu. Pokud si to chce kdokoliv ověřit, podívejte se na čtvrtou scénu ve čtvrtém jednání. Helena si rozhodně naplnění svého manželství užívá.“

Vince se usmál a pokrčil rameny. „Promiň, Trino. Ale zdá se, že tentokrát jsem si to nevytáhl jen tak ze zadku.“

Protočila panenky a založila si ruce na hrudi. Podíval jsem se na hodinky a pak znovu na všechny okolo stolu. Ještě zbývala spousta času, ale diskuse se řítila do pekla a já si nebyl jistý, jestli by se mi ji mohlo podařit vytáhnout správným směrem, i kdybych se o to chtěl pokusit.

„Je mi jasné, že máte všichni nervy ze seminárních prací a z nadcházejících zkoušek. Takže vám teď navrhuji, abyste si dali do pořádku svoje poznámky a ujistili se, že si domluvíte konzultaci s profesorem Brownem nebo se mnou, pokud byste ještě před zkouškou chtěli něco prodiskutovat. Nebude nikomu vadit, když skončíme dřív?“

Samozřejmě že všichni začali jednomyslně vrtět hlavou a mumlat na souhlas.

„V tom případě si dovoluji říct, že to byl hodně zajímavý semestr. Víím, že byl těžký, protože jsme přišli o Mary, ale moc jsem si to s vámi užil a taky se toho hodně naučil. Přeju všem hodně štěstí u zkoušek i v budoucnosti, ať už vám přinese cokoliv.“

Očekával jsem, že všichni začnou vstávat ze židlí a balit si věci, ale nikdo se nepohnul. Aubrey s Julií se podívaly jedna na druhou. A pár dalších lidí na Caru. Ta se rozpačitě postavila.

„Ehm, než půjdeme, ráda bych vám něco řekla, Danieli. A budu tak nějak mluvit za všechny.“ Sáhla do batohu a vytáhla malý zabalovaný dárek s přáním. „Něco bychom vám chtěli dát. Teda, vybrala to moje máma, ale všichni jsme se na to složili a všichni to podepsali a, ech, prostě díky za všechno. Užili jsme si fajn semestr. A hodně jste nám pomohl. No, *mně* teda rozhodně. Takže, tady to je.“

Obešla stůl a podala mi dárek. Byl jsem v naprostém šoku.

„Díky.“ Vzal jsem si ho a znova se posadil. Cítil jsem se trapně. „Tohle jsem, no, nečekal. Mám to otevřít?“

Všichni na mě povzbudivě kývli. Vytáhl jsem přání z obálky. Bylo plné podpisů a všiml jsem si i několika osobních vzkazů. Přečtu si je později. Strhl jsem balicí papír a našel malou krabičku s nápisem „Sheaffer“. Uvnitř leželo v sametu stříbrné pero, tužka a otvírač na dopisy. Na peru bylo vyryto moje jméno, stejně tak jako na všem ostatním. Najednou se mi stáhlo hrdlo.

Zavrtěl jsem hlavou, zvedl pohled a zase ho sklopil. Aubrey se na mě povzbudivě usmála, protože nejspíš viděla, jak mě to dojalo. Najednou jsem si uvědomil, že tohle bylo to, co přede mnou skrývala – tajemství, které mi *jako studentka* nemohla prozradit. Tohle Cara chystala celý uplynulý týden. Vybírala peníze na dárek.

„Tohle je... vážně... vážně hezký, vy všichni. Díky moc. A díky, že jste se o to postarala, slečno Switzerová. Nevím, co na to mám říct.“

„No, tak vzhledem k tomu, že se vám nedostává slov, můžu mít jednu malou prosbu?“ zeptala se Julie.

„Jistě,“ odpověděl jsem.

„Můžeme se vykašlat na celou tu věc s příjmeními, než odejdeme?“

Rozesmál jsem se. „Bylo to až příliš?“ Rozhlédl jsem se kolem sebe na všechna ta důrazná příkřívnutí. „Omlouvám se. Tohle byla moje první opravdová zkušenost na pozici asistenta. Formální přístup se zdál na začátku semestru jako dobrý nápad. Předpokládám, že se v téhle oblasti mám nejspíš ještě hodně co učit, stejně jako vy. Takže, ano, Julie, myslím, že ti můžu vyhovět.“

„Ach, díky. Tak je to mnohem lepší!“ Vydechla a uvolněně se opřela, zatímco všichni ostatní se pobaveně pochechtávali. Aubrey jí pevně sevřela ruku a usmála se.

„A když už mluvíme o mých prohřešcích.“ Sáhl jsem do brašny a vytáhl velkou hnědou obálku. „Málem jsem zapomněl. Katedra anglické literatury by vás ráda požádala, jestli byste nevyplnili tyhle dotazníky, a neposkytli mi tak nějakou zpětnou vazbu, jak jsem si jako asistent vedl. Není to povinné a je to anonymní, ale pokud to uděláte, přineste je na pondělní hodinu a profesor Brown si je od vás vybere. Snažte se být na mě hodní. Myslete na všechny ty hezké věci, o kterých právě mluvila Cara, dobře?“

Podal jsem papíry Neilovi a ten je poslal okolo stolu. Všichni si mezitím balili, pak mi jeden po druhém popřáli pěkný víkend a Neil mi dokonce potřásl rukou. Aubrey lehce kývla hlavou ke dveřím – pozvání, abychom odešli společně. Zavrtěl jsem stejně neznatelně hlavou a ona si frustrovaně povzdechla.

Hodila si batoh na rameno a neochotně následovala Julii ke dveřím. Jediní, kdo zbývali, byli Cara, Shawn, Lindsay a Vince. Vyušil jsem je, ještě než odešli.

„Caro? Můžu na slovíčko?“

„Jistě. Doženu vás pozdějc, lidi. Uvidíme se v Kappě.“

„Chceš, abych na tebe venku počkal?“ nabídl jí Shawn.

„Ne, to je v pohodě. Klidně běž.“

Mávla na ně a obrátila se zpátky ke mně.

„Rád bych ti to oplatil,“ řekl jsem. „Vážím si toho dárku. Bylo to velmi pozorné.“

„To je v pohodě. Všichni souhlasili, že to byl dobrej nápad. Nikoho jsem do toho nemusela dvakrát nutit.“

„Hodně jsi na sobě za celý ten semestr zapracovala. Měla bys být pyšná na to, cos dokázala.“

„Myslela jsem vážně, co jsem předtím řekla. Uvědomuju si, že jste mi pomáhal víc, než jste musel, a jsem si jistá, že jsem vám občas lezla na nervy. Tyhle věci pro mě nejsou jednoduchý jako pro Shawna nebo Aubrey...“

Aubrey. Její jméno zůstalo viset mezi námi.

„To ano, a proto si myslím, že je tvůj úspěch ještě o to větší. Tvrdě jsi na tom, ech, dřela.“ Měl jsem problém mluvit souvisle.

Pokrčila rameny. „Díky.“

Tázavě mě sledovala, když jsem se usilovně snažil, aby na mně teď nebyla znát ta mentální gymnastika, která se mi právě odehrávala v hlavě, jak jsem se snažil přijít na všechny možné důsledky toho, co jsem se chystal udělat.

Ach, seru na to.

Otevřel jsem brašnu a vytáhl z ní složku.

„Podívejte, slečno Switzerová – Caro. Přemýšlel jsem o té tvé eseji. Doufám, že si uvědomuješ, že vážně nemám v úmyslu ji nikomu ukázat. Vlastně není důvod, abych si ji dál nechával. Takže, tady je.“ Vytáhl jsem její práci ze složky a natáhl ruku. „Můžeš si ji vzít zpátky.“

Vzala si ji a chvíli se na ni dívala, zatímco na mě ječelo moje podvědomí: *Néééé, cos to sakra udělal?* Ale už bylo pozdě. Ať už byl můj osud jakýkoliv, byl právě teď v jejích rukou. Doslova.

Srolovala ji a pevně ji sevřela v ruce. „Díky. Připadám si hned o trochu líp. No, asi bych měla jít,“ řekla a udělala pár kroků zpátky. „Užijte si víkend.“

„Ty taky,“ procedil jsem s vypětím všech sil mezi zuby.

Zbytek odpoledne jsem strávil nadáváním si, že jsem Caře tu esej vrátil, ale jak jsem seděl večer za stolem a díval se na to pero s mým jménem, nemohl jsem si pomoci a říkal jsem si, že moje obavy jsou úplně zbytečné. Copak by vynaložila takovou snahu, aby vybrala peníze na dárek a obstarala ho, kdyby se mě chystala potopit?

Když jsem si otevřel e-mail, našel jsem tam zprávu od Aubrey – tu, na kterou jsem čekal skoro celý týden – a všechny myšlenky na Caru se okamžitě vypařily.

Jakmile jsem si přečetl předmět e-mailu, bylo mi naprosto jasné, co mě čeká:

Od: Slečna V

Pro: Jung Willman

Posláno: Pátek, 17. dubna, 20:47:56

Předmět: „Chceš hudbu poslechnout, můj miláčku?“

Tak fajn, mistře. Dneska jste vypadal na konci hodiny trochu smutně, tak jsem se rozhodla, že potřebujete něco malého na povzbuzení. Takže popadni to CD, udělej si pohodlí a otevři přílohu. Doufám, že si ho budeš užívat stejně, jako si užívám já to od tebe.

Láskyplné, vroucí a žhavé polibky posílá

Tvůj brouček

Na chvíli mě rozptýlily myšlenky na Aubreiny polibky, ale pak jsem našel ten disk a vložil ho do počítače.

Otevřel jsem přiložený dokument a plácl sebou na pohovku. Občas jsem zavřel oči, abych poslouchal hudbu, a jindy si zas pročetl Aubreyiny poznámky. Její slova mě vzala na cestu naším vztahem, tentokrát z jejího pohledu.

Poslech toho cédečka bylo mých nejlepších sedmdesát pět minut tohoto týdne. Ty písničky, které vybrala, byly perfektním únikem z reality. A slova, která přiložila k poslední z nich, ve mně vzbudila takovou naději, že jsem se sotva držel, abych si pro ni nedojel a někam ji neodvezl.

Miluju Ingrid Michaelsonovou, Danieli, ale možná toho budu litovat, že jsem zařadila „Overboard“ na konec tohoto CD. Vlastně už teď cítím, jak ta moje hrdost, nebo co mě to sakra nutí být tak tvrdohlavou a neústupnou v tom, dokázat všechno sama, vystrkuje tu svoji hnusnou hlavu a snaží se mě stáhnout dolů. Rozhodla jsem se, že ji budu ignorovat. Jak říká Ingrid ve své písničce, můžeš mě chytit, Danieli. Nechám tě. Tak moc tě miluju. Doufám, že chápeš význam těchto slov a toho, jak je pro mě těžké je říct.

S láskou, Aubrey.

CD skončilo. Slova skončila. Chtěl jsem, aby oboje pokračovalo navěky. Teď už chápu, proč Aubrey prohlašovala, že to cédéčko ode mě bylo nejlepším dárkem, jaký kdy dostala.

Můžeš mě chytit.

Myslela tím, že mě nechá, abych jí pomáhal? Že mi dovolí, abych jí usnadnil život? Shrábl jsem z konferenčního stolku mobil, rozhodnutý si to vyjasnit, ale jak jsem přejel palcem po displeji, uvědomil jsem si, že to není moc vhodné. To přiznání by pro ni nebylo jedno-
duché. Ne. Nebudu tlačit na pilu. Nechám věci prostě plynout.

Což ale neznamená, že jí nemůžu zavolat. Jestli mě nechá, abych ji chytil, nebude od věci jí připomenout, že jsem tady, přímo vedle ní, kdykoliv mě bude potřebovat.

Ambrey

21. KAPITOLA

Hněv a úklady

*Ó světe, těch tvých vratkých obrátů! ... a tam zas nejkrutější nepřátelé,
jichž hněv a úklady, jak druhu druh
by polapil, jim spáti nedaly...*

(CORIOLANUS, JEDNÁNÍ ČTVRTÉ, SCÉNA ČTVRTÁ)

Julie mě popadla za ruku a sevřela ji. „Jsi v pořádku?“
„Jsem v pohodě. Jen si přeju, aby už konečně dorazil
Daniel.“

Mrkla jsem jí za rameno na vstupní dveře do budovy a pak znovu zkontrolovala hodiny.

„Bude tady co nevidět. Pochybuju, že by přetáhl svůj vůbec poslední seminář, a zvlášť když ví, že na něj tady budeš čekat.“

„Máš pravdu.“

Znovu jsem se pohodlně usadila na židli a užívala si sluneční paprsky ve tváři.

„Cos mu přesně dneska ráno napsala v tom e-mailu?“ zeptala se.

„Jen jsem řekla, že mám pro něj nějaký dobrý a nějaký divný zprávy. Nechtěla jsem, aby vyšiloval, kdybych použila slovo špatný...“

Ve chvíli, kdy Daniel konečně vyšel z těch dveří a vykročil směrem k nám, jsem úplně zapomněla, co jsem chtěla říct. Měl na sobě sluneční brýle a kabát měl přehozený před rameno. Vypadal pekelně sexy.

„Bože, miluju ty džíny,“ zašeptala jsem.

Julie se usmála. „Nemůžu říct, že bych se ti divila. Rozhodně v nich má zadek k nakousnutí.“

Uchechtla jsem se. „Jako bych to nevěděla. Doslova mě z něj bolely vaječníky.“

„To mi zní spíš jako PMS,“ odfrkla si.

Plácla jsem ji přes nohu a posunula si židli, aby se Daniel mohl posadit mezi nás. Odložil si na stůl kelímek s kávou a brašnu si hodil pod sebe.

„Mám se vůbec ptát, čemu se to vy dvě hihňáte?“ zeptal se.

Zavrtěla jsem hlavou. „To by nebylo moc dobrý.“

„Přesně to jsem si myslel. Ale tohle byl výborný nápad.“ Přeletěl očima po nádvoří před Hart House. „Dneska je nádherně.“

„Jo, Julie si myslela, že tady venku na zahrádce bude trochu větší klid,“ vysvětlila jsem.

„Dobrý postřeh.“ Napil se kávy a těkal pohledem mezi námi.

„Takže? Jak vám je? Je po všem. Už žádné další přednášky nebo semináře.“

„Nemyslím, že by mi to ještě úplně došlo,“ přiznala jsem.

„To přijde. Až si uvědomíš, že nemáš kurva ani ponětí, co bys měla dělat se svým životem, dojde ti to. A rychle.“

Julie naklonila hlavu ke straně.

„Co?“ zeptal se.

„Ty a sprostý slova? To ti vůbec není podobný.“

„Julie,“ uklidnila jsem ji a poplácala ji po ruce. „Je to nadřezanej chlap s prořízlou pusou. Měla by sis na to zvyknout.“

„Díky, zlatíčko.“ Zdvořile se uklonil a usmál se.

„Nemáš zač, drahý,“ odpověděla jsem se zářivým úsměvem a zakmitala řasami.

„Vy dva jste tak sladký,“ zašeptala Julie. „Nemůžu se dočkat, až vás uvidím jako normální pár.“

Pokrčila jsem rameny. „No jo.“

Přimhouřil na mě oči. „Za tohle mi zaplatíš.“

Moje představitost mi rychle předhodila pár scénářů, ve kterých mě Daniel donutil ke všemožným nemravnostem. „Těším se na to.“

„Ehm, haló?“ Julie zaklepala na desku stolu. „Ještě pořád jsem tady.“

„Máš pravdu, Julie,“ řekl Daniel. „Aubrey se čas od času nechá unést. Omlouvám se za její chování.“

Zvedla jsem oči v sloup a udělala si na židli pohodlí. To obyčejné tlachání bylo fajn. Vlastně jsem se cítila tak v pohodě, že jsem málem zapomněla na to, proč jsme se tu vůbec sešli. Daniel ovšem ne.

„A ať už by se mi jakkoliv líbilo tu s vámi vysedávat celé odpoledne a řešit blbosti, celý den jsem z toho tvého tajemného e-mailu jako na trní. Co se k čertu stalo?“

„Měla bys mu říct o tom e-mailu od tvojí mamky,“ navrhl Julie.

„Fajn, tak ty dobré zprávy,“ řekla jsem. „Psala mi máma, aby mi sdělila, že mi s tátou zaplatí ten výlet – jako dárek k promoci.“

Daniel se rozzářil. „To je skvělé! A ty jsi ho, samozřejmě, s vděčností přijala, že ano?“ zeptal se a nadzvedl obočí.

„Jak nejlíp jsem uměla,“ odpověděla jsem.

„Fajn. Muselo se ti ulevit. Víím, že sis dělala starosti, jak jim to vrátíš.“

Nemohla jsem se rozhodnout, jestli do mě nenápadně rýpe kvůli mému tvrdohlavému odmítání vzít si od něj peníze, nebo ne. Ale ve tváři měl opravdu upřímný výraz, takže jsem to vzala tak, jak to řekl.

„Spadl mi doslova kámen ze srdce.“

„O tom nepochybuju. Tak a teď ty divné zprávy. Psala jsi, žes dostala ještě jeden e-mail, ne?“

Julia sklopila pohled do klína, jako kdyby měla najednou pocit, že nám narušuje naši soukromou konverzaci. Já jsem ten pocit rozhodně neměla. S ní vedle sebe jsem teď byla o hodně silnější. Obrátila jsem se k Danielovi a ztlumila hlas, což bylo naprosto zbytečné, ale od toho Cařina varování jsem byla ještě víc paranoidní než předtím.

„Dostala jsem e-mail z katedry angličtiny, abych se tam k nim dostavila. Chtějí si se mnou o něčem promluvit. Okamžitě mě napadlo, že to má něco společného s tebou – s námi.“

Daniel viditelně zbledl. Všechna krev mu vyprchala z tváří. Sundal si brýle a unaveně si promnul oči.

„Chtěla jsem počkat, dokud nebudu vědět víc o tom, proč mě chtějí vidět,“ začala jsem, „ale bylo mi jasné, že bys byl našťvaný, kdybych ti to hned neřekla.“

„Ne, jistě, jsem rád, žes mi to pověděla. A ty nemáš ani ponětí, co ti můžou chtít?“

„Po přednášce jsem se tam stavila, abych si domluvila přesný čas. Julie šla se mnou. Zeptala jsem se sekretářky, o co jde. Odpověděla, že jen spravuje diář a neví, co je účelem schůzek.“

„Možná že to má co dělat s tvým studijním průměrem,“ navrhla Julie. „Třeba se jenom chtějí sejít se studenty, kteří odpromují s významáním...“

„Ale tohle je kancelář *navazujícího* studia, ne bakalářského, takže to nedává smysl,“ upozornila jsem ji.

Daniel si znovu nasadil brýle a povzdechl si. „Kdy tam máš jít?“

„Ve středu,“ odpověděla jsem. „Hned potom, co skončím v práci.“

„No, neplýtvěj energií na obavy. Nejspíš o nic nejde.“

„To říkáš jenom proto, abych se cítila líp, že jo?“ zeptala jsem se.

Kysele se usmál. „Ano a ne,“ odpověděl. „Nemám ani ponětí, proč tě chtějí vidět, ale nesmíš z toho vyvozovat ukvapené závěry a vymýšlet si bůhvíco.“ Na chvíli se odmlčel. „To je *moje* práce.“ A i když se smál, měla jsem pocit, že se mě snaží uklidnit.

„Ale co když z toho vzejde něco *fakt* hrozného?“

„Budeme to řešit, až to přijde,“ řekl. „Ty se teď potřebuješ soustředit na zkoušky. První máš v pátek, ne?“

„Jo. Musím si na příští dva tejdny přeházet směny v práci. Je mi to hloupý kvůli Gisele – moje zkoušky jí totálně nabourají rozvrh, ale nemůžu s tím nic moc dělat.“

„A ty tam vážně budeš až do června chodit, i když už peníze na ten výlet nepotřebuješ?“

„Nemám v úmyslu s tím praštit. Řekla bych, že s tvým tátou už je to skoro jako dřív. Jde to jako po másle, takže červenec tu bude dřív, než se naděju,“ vysvětlila jsem.

„Hmm, uvidíme,“ odpověděl zamyšleně a napil se kávy.

„Tak tohle bylo pěkně tajemný.“ Podívala jsem se na Julii. Ta jenom pokrčila rameny.

„Omlouvám se, tak to nemělo vyznít. Nejspíš toho mám v hlavě moc. Když už o tom mluvíme, nemůžu se zdržet dlouho. Martin chce vyřešit známky, aktivitu na seminářích, docházku a takové ty věci. Čeká na mě.“

Julie si přehnaně odkašlala. „Hodlám se vypařit a dopřát vám pár minut o samotě. Bude to v pohodě, nebo ne?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Daniel. „Stejně musím brzy jít. Díky, žes tu dneska byla, Julie.“

„Žádný problém. Tak pokud se nevidíme dřív, tak se sejdem na zkoušce, že jo?“ zeptala se a začala si házet věci do kabelky.

„Možná se tam zastavím, nejsem si jistý. Ale po zkouškách se nejspíš určitě potkáme.“ Podíval se na mě a koutky rtů se mu nepatrně stočily v tajemném úsměvu vzhůru.

Postavila jsem se, abych Julii objala.

„Dej mi vědět, co se děje, ano? A pokud by ses dozvěděla interně cokoliv o tom zkouškovém testu, koukej mi napsat.“ Kývla hlavou směrem k Danielovi a uličnický se usmála.

„Je nejlepší,“ prohodila jsem, zatímco Julie už kráčela pryč. „Díky její přítomnosti si připadám, jako bych tvýho tátu tak nějak míň podváděla. Což pravděpodobně nedává moc smysl.“ Kousla jsem se do rtu. „Takže máš kvůli tý schůzce na katedře obavy?“

„Jsem si jistý, že existuje logické vysvětlení. Ale naneštěstí ho neznám.“

„Nemyslíš, že by Cara něco řekla, že ne?“

Cynicky se zasmál, sundal si sluneční brýle a znovu si promnul oči.

„Co?“ zeptala jsem se.

Zavrtěl hlavou. „Ach bože. Nic. Jestli se tohle ještě víc zamotá, rozetneme to jenom mečem, to je všechno.“ Povzdechl si. „Zavoláš mi ve středu, až tam skončíš? Víím, že to děláš nerada, ale rád bych co nejdřív věděl, o co jde.“

Měl pravdu. Až na těch pár zoufalých textovek, které jsem mu poslala během toho víkendu, kdy naprosto zmizel, jsem mu ani jednou nezavolala. Přesně jak jsem slíbila jeho otci. Ale v tuhle chvíli by bylo směšné mu to odmítnout. Bylo těžké být s děkanem v jedné místnosti a vědět, že obcházím svůj slib, ale ještě těžší bylo odstříhnout se od Daniela. Prostě se budu jenom muset naučit žít s následky svého jednání. Oboje mít nemůžu.

„Samozřejmě že zavolám.“

„Dobře. Díky. Nevím, jak jinak bych se přes těch příštích deset dní dostal,“ zašeptal. „Když jenom pomyslím na to, že s tebou nebudu moct mluvit...“ Zavrtěl hlavou, sáhl do batohu a začal se v něm přehrabovat.

„Deset dní,“ zopakovala jsem. „Co budeme dělat?“

„Snažím se na to nemyslet.“ Podal mi velkou obálku. „Ale tohle možná trochu pomůže.“

„Co je to tentokrát?“ povzdechla jsem si.

„Bože, ženská, ty jsi fakt nesnesitelná!“ vyštěkl lehce podrážděným tónem.

„Tak fajn, vzdávám to, ty bručouně.“

Obočí mu pobaveně vystřelilo vzhůru.

Rozesmála jsem se a zatřásla obálkou. Nebyla zalepená, takže jsem nakoukla dovnitř a našla tam několik dalších malých obálek.

„Je jich přesně deset,“ vysvětlil. „Jsou na nich dny. Od zítřka až do příštího čtvrtka si můžeš každý den jednu otevřít.“

„Vážně?“ Poskočilo mi srdce. „To je tak pozorný, víš to, že jo?“

„Ani ne,“ odpověděl. „Ve skutečnosti se chovám jako sobecký bastard. Jenom se chci ujistit, že na mě během těch dnů nezapomeněš.“

Uchechtla jsem se. „O tom vůbec nežertuj. Není to ani za mák možný.“ Znovu jsem nakoukla do obálky. „Mám takovou radost, že se budu mít každý den na co těšit.“ Rychle jsem si ji strčila do batohu. „Ale já pro tebe nic nemám. Na co se budeš těšit ty?“

Olízl si rty a hladově se mi zadíval na pusku, než pomalu sklouzl očima k hrudníku a k nohám.

„Neboj se, Aubrey. Myslím, že toho mám spoustu, na co se můžu těšit.“

Bylo brzo. Až moc brzo. Ale taky dost pozdě na to, abych obešla blok nebo tak něco a zbavila se té nervozity, zatímco jsem čekala na lavičce před kanceláří na katedře angličtiny. Sepnula jsem si ruce v klíně a snažila se uklidnit. Moc mi to nešlo.

V hlavě jsem si přehrávala dnešní ráno a rozhovor s děkanem Grantem. Dostal to místo rektora a já končím na Victoria College. On

byl nadšený; já ne. Na jeho místo byla jmenována Elaine Armstrongová, vedoucí koleje, která rozhodně nebyla moje oblíbenkyně. V prvníku Matt kvůli přestupkům s alkoholem na vlastní kůži okusil její hněv a dalo by se říct, že zrovna neoplývala soucitem. Vlastně to byla pěkná mrcha. Pracovat s ní nebude žádný med – tím jsem si byla téměř jistá.

Zasténala jsem. Myslet na Elaine Armstrongovou mi ke klidu zrovna moc nepřidávalo. Potřebovala jsem nějaké rozptýlení. Přitáhla jsem si do klína batoh a vytáhla z něj dvě obálky od Daniela, které jsem už do dnešního dne otevřela.

Začala jsem tou úterní. Byl v ní vzkaz a k tomu připojená fotografie přednáškové místnosti profesora Browna. Nakoukla jsem dovnitř a znovu si přečetla shakespearovskou repliku i s jeho poznámkou:

„Že miloval jsem dosud?“

Tentokrát jsem na Romeově straně. Moje nic netušící srdce nemělo ani ponětí, co ho ten den potkalo. Devět dní, broučku.

Miluju tě. D.

Přejela jsem přes ta slova prsty a žasla nad tím, jak dokázal i tím nejmenším gestem říct tak mnoho. Pamatoval si úplně všechno; naše raná setkání i rozhovory, které jsem měla vyryté v paměti stejně jako on. Hodila jsem kartičku zpátky do batohu a otevřela tu z dneška. Stihla jsem to ještě ráno, než jsem vyrazila do práce. K téhle byl přiložený obrázek naší staré učebny na seminář.

Zadávala jsem se na text.

Už od prvního okamžiku, kdy jsem tě spatřil v Brownově třídě, mě to k tobě nevysvětlitelně táhlo, ale všechno se vyjasnilo, když jsem se na semináři posadil vedle tebe. Byla jsi ta nádherná, vřelá, otevřená, inteligentní a sexy žena, kterou jsem vždycky hledal. Seděl jsem vedle tebe, hleděl ti do očí a myslel si: „Nuže, tak tady jste. Kde jste byla po celý ten čas?“ Osm dní. Tak blízko. D.

Zpátky do reality mě vrátil zvuk otevírajících se dveří. Chodbou se rozlehl mužský hlas, který se zrovna s někým loučil. Sekretářka na mě mávla, tak jsem rychle zastrčila obálky až na samé dno batohu a vešla dovnitř. Skoro jsem se srazila s Carou Switzerovou, která zrovna vycházela zpoza rohu z kanceláře, kam jsem se právě chystala vstoupit.

Na místě jsem ztuhla.

Podívala jsem se jí do tváře a všimla si, že má pozvednuté obočí a lehce se usmívá.

„Caro? Co tady děláš?“

„Ahoj, Aubrey.“

„Aubrey Priceová?“ Z kanceláře vykoukl nějaký muž.

„Ano, to jsem já. Jen jsem...“

„Hodně štěstí,“ zašeptala Cara. A pak zmizela.

Hodně štěstí? Co to má sakra znamenat? Otočila jsem se a roztrěseně vykročila směrem ke kanceláři.

„Aubrey, jmenuji se Aaron O'Connor a jsem vedoucí a koordinátor odborných asistentů na katedře angličtiny. Prosím, pojdte dál a posadte se.“

Tenhle chlap vede *odborné asistenty*? Do hajzlu. Sedla jsem si. Najednou jsem měla v puse úplné sucho a začalo mi hučet v uších. Takhle se cítil Daniel těsně před svým záchvatem? Útočí právě jeden i na mě? Otřela jsem si zpocené dlaně do kalhot a čekala, zatímco muž přede mnou, jehož jméno už jsem dávno zapomněla, si něco zapisoval na kus papíru a prohlížel si nějaké dokumenty.

Když odložil pero a naklonil se nad stolem směrem ke mně, snažila jsem se vypadat nenuceně. Měl znepokojivý a ostražitý pohled. Soustředila jsem se na místo, kde se mu nad kořenem nosu spojovalo přerostlé obočí.

„Nechci vás dlouho zdržovat, Aubrey. Mám jen pár otázek ohledně Daniela Granta, vašeho asistenta v shakespeareovském kurzu, který jste letos navštěvovala.“

Pokusila jsem se navlhčit si rty, ale moje žlázy zdá se zapomněly, jak se tvoří sliny.

„Jistě. Dobrá,“ odpověděla jsem a pokusila se o normální tón.

„Pročetl jsem si pouze některé z odpovědí, které jste mi jako třída odevzdali, ale chtěl bych se dozvědět trochu víc – rád bych si udělal detailní obrázek o tom, jak si vedl.“

„Má Daniel nějaké problémy?“ Jakmile jsem ta slova vyhrkla, okamžitě jsem je chtěla vzít zpátky.

„Proč se na to ptáte?“ zeptal se.

„Ach, jen tak. Ještě se mě nikdy nikdo na mého asistenta neptal.“ To bylo lepší – byla to logická odpověď. „A já ho mám ráda. Tedy, myslím, že odváděl skvělou práci.“

Bože, ženská, copak nevíš, kdy už by to stačilo? Prostě zavři tu svoji klapačku a nech ho mluvit!

„Chápu. Z většiny odpovědí jsem bez pochyb nabyl dojmu, že byl velmi oblíbený, ale našlo se pár výjimek. Vy dva jste spolu vycházeli dobře?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla jsem mlhavě a uvnitř se klepala strachy. Nemohla jsem se rozhodnout, co bude pro Daniela horší, jestli když řeknu, že jsem ho měla ráda, nebo že jsem ho prostě jenom strpěla.

„Myslíte si, že ohodnotil vaši práci férově?“

Pan Ostražitý pohled zvedl pero, připraven zapsat si cokoliv, co vypustím z pusy. Budu muset být opatrná. Posbírala jsem si myšlenky a udělala, co se dalo, abych řekla všechno, co se mi jako studentce zdálo pravdivé. Tohle byl ten klíčový moment; kdybych začala bezostyšně lhát, bez nejmenších pochybností bych zrudla jako rajče a koktala bych jako idiot.

„Bral známkování velmi vážně,“ odpověděla jsem. „Velmi dbal na nezájatost a nestrannost. A pokud by někdo měl jakékoliv otázky ohledně známek nebo čehokoliv jiného, byl více než ochoten se sejít a probrat to.“

Ta odpověď mě uspokojovala. Byla to naprostá pravda.

„A *setkala* jste se s ním někdy kvůli známkám?“

Znovu jsem po pravdě odpověděla. „Ano. Jednou.“

„Proč?“

„Byla jsem zmatená výslednou známkou na testu, který hodnotil Daniel.“ A znovu to nebyla lež. Šlo to dobře.

Jeho odpovědí bylo pozvednuté přerostlé obočí – nebo ještě lépe, pozvednutá jedna strana jeho obočí.

„Takže jste se s ním setkala, abyste se ho na to mohla zeptat?“

„Ano.“

„A co tam bylo za problém, pokud nevdí, že se ptám?“

„Na tom testu byly dvě známky a já si nebyla tak úplně jistá, co to má znamenat. Profesor Brown tu původní známku na testu změnil.“

„Nejsem si jistý, že tomu rozumím.“

„Daniel mi strhl pár bodů. Profesor Brown s tím nesouhlasil a dal mi nakonec plný počet.“

„Ach, už chápu. A ohradila byste se proti té Danielově známce, kdyby ji profesor Brown nezměnil?“

Páni. Jak mám na tohle odpovědět? Před očima se mi zjevila Nicola. Copak si lidi stěžovali na to, že jim dal Daniel špatné známky? Byla to Cara? To proto tu seděla přede mnou? Bylo tohle to jejich tajemství? Ale jak by to mohlo vysvětlit, že si byl tak jistý, že proti němu nic neřekne a neprozradí nás? Byla jsem naprosto zmatená. Snažila jsem se soustředit na otázku a dát dohromady odpověď, která by nevzbudila podezření.

„Bylo to jen pár bodů. Nebyl to zas tak velký problém,“ vysvětlila jsem. „Myslím, že Daniel měl prostě u pár lidí ze třídy jen trochu vyšší očekávání, vzhledem k tomu, čeho si myslel, že jsme schopní.“

Odmíchlala jsem se a čekala na jeho reakci. Bála jsem se pokračovat.

„To zní rozumně. A teď mi povězte, kde jste se kvůli tomu setkali?“

„V knihovně v Hart House?“ Proč jsem to řekla jako otázku?

Během toho jeho mučení jsem nechtěla nic jiného než si poposednout na židli, ale donutila jsem se zůstat naprosto v klidu.

„A vyřešili jste to k vaší spokojenosti?“ zeptal se.

„Naprosto,“ odpověděla jsem. „Daniel byl velmi vnímavý k mým obavám. Vysvětlil mi, že se snaží zdokonalovat své schopnosti pomocí různých měřítek, tabulek a takových věcí.“

Zatraceně, to bylo dobrý.

„A setkala jste se s Danielem i kvůli něčemu jinému?“

Ach, panebože. Tohle nesmím podělat. *Pravdu, Aubrey. Najdi nějakou pravdu, které by ses mohla držet.*

„Ano, z kraje semestru jsme probírali moji seminární práci. A společně s další studentkou jsem ho viděla teď v pondělí – měly jsme nějaké otázky ohledně zkoušky.“

Teď už to byla jen poloviční pravda. Dobře, možná jenom čtvrtinová.

„A kde se uskutečnila *tato* setkání?“

Svraštila jsem obočí a snažila se vypadat, jako že mám potíže si vzpomenout – i když jsem si naprosto přesně vybavovala každou minutu každého setkání s Danielem, které jsem kdy zažila.

„Myslím, že to bylo v Prattově knihovně na Victoria College. Někdy v únoru.“ *Vlastně přesně před padesáti dny.* „A v pondělí jsme se s ním sešly na nádvoří před Hart House.“

„Takže jste se s ním nikdy nesešla v kanceláři během jeho konzultačních hodin nebo podobně?“

Zavrtěla jsem hlavou. „Daniel trval na tom, abychom se scházeli v knihovně nebo v Hart House.“

„Dobrá. Existuje ještě něco dalšího, co jste třeba nemohla zmínit v tom dotazníku a ráda byste o Danielovi a jeho učitelských schopnostech řekla? Něco o tom, jak se na semináři choval ke svým studen-

tům? Nějaký náznak, že by měl své oblíbence? Vy například pracujete na Victoria College pro jeho otce. Měla jste kvůli tomu problém?“

Chtělo se mi smát. Práce pro děkana Granta způsobila pěknou kupu problémů, ale rozhodně ne ty, které se mi tu snažil vnutit. Zamračila jsem se a pokusila se vymyslet nějakou konstruktivní kritiku – něco, co by nevzbudilo podezření, něco, co už se v těch dotaznících mohlo objevit, a přesto by to stále ukazovalo Daniela v dobrém světle.

„Nemyslím si, že by měla moje práce na Vic nějaký dopad na to, jak se ke mně Daniel choval. Upřímně si myslím, že odvedl skvělou práci. Vždycky byl víc než ochotný nám pomoci – ke každému se choval s respektem. Pokud něco, občas byl až příliš formální a profesionální. Tím myslím, že ani nepoužíval naše křestní jména. Myslím, že by se mohl trochu uvolnit. Ale to je jenom můj názor. Nemám ani ponětí, jak jsou na tom ostatní.“

Pan Jedno obočí přikývl a zapsal si dalších pár řádků, zatímco já tam jen seděla a bezmocně ho pozorovala. Po chvíli odložil pero a postavil se.

„Děkuji za váš čas, Aubrey. Moc jste mi pomohla. Jak už jsem se zmínil dříve, ještě pořád jsem neprošel všechny dotazníky, ale od vás je to pro tuto chvíli všechno.“

Postavila jsem se a hodila si batoh na rameno. Nebyla jsem si úplně jistá, co se to tu právě stalo – netušila jsem, co bych měla Danielovi říct. Potřebovala jsem víc informací.

„Je tohle nějaká novinka, pane? Tedy, nikdy jsem o ničem podobném neslyšela. Už jsem vyplňovala pár dotazníků, ale nikdy se mnou nikdo o některém z mých asistentů osobně nemluvil.“

Došel ke dveřím, otevřel mi je a naznačil mi, abych odešla.

„Nenazval bych to standardní praxí, ale Daniel k nám přešel z Oxfordu a na naší univerzitě je to poprvé, kdy dělal asistenta v nějakém kurzu. Rádi bychom mu poskytli co největší zpětnou vazbu, jakou můžeme, protože jeho cílem je v budoucnu učit. Jsem si jistý, že to chápete,“ uzavřel to. Očividně už jsem ho jen okrádala o jeho drahocenný čas.

„Ano. To je skvělý přístup,“ řekla jsem, jako kdyby bylo potřeba, abych mu ty jeho postupy schválila.

„Ještě jednou vám děkuji za váš čas,“ rozloučil se.

Přikývla jsem a rychle se podívala na jeho jméno, vyryté na cedulce na dveřích.

Aaron O'Connor.

Spěchala jsem chodbou, rozrazila dvojité dveře a vyběhla do odpoledního slunce. Měla jsem pocit, jako bych se po dlouhé době věznění na dně tmavého jezera právě vynořila na povrchu. Zhluboka jsem se nadechla čerstvého vzduchu a opřela se o zeď, abych se trochu uklidnila.

Musela jsem zavolat Danielovi a říct mu, co se stalo. Ne že bych vůbec *rozuměla* tomu, o co tam šlo. Odhodila jsem batoh na zem a roztřesenýma rukama vylovila z boční kapsy telefon. Už jsem chtěla vytočit jeho číslo, když mě vyrušil nějaký hlas.

„Jsi v pohodě?“

Prudce jsem se otočila a hle, tady byla. Na nízké kamenné zídce seděla Cara. A čekala na mě.

22. KAPITOLA

Zpověď

Zpovídání řádné.

Nebyl jste také vy v těch maškar tlumu?

(MARNÁ LÁSKY SNAHA, JEDNÁNÍ PÁTÉ, SCÉNA DRUHÁ)

Rychle jsem zastrčila telefon do kapsy. Daniel bude muset počkat. Sešla jsem těch pár schodů, abych se k ní mohla připojit.

„Caro, co tady děláš?“

„Byla jsem tu na schůzce stejně jako ty.“

No nekecej! Ježíšikriste.

„Ne, mám tím na mysli, proč seš ještě *pořád* tady?“

Zvedla oči v sloup a překřížila si ruce na prsou. Bože, byly obrovský.

„Chtěla jsem se jenom přesvědčit, že jsi v pohodě, ale zapomeň na to.“

Postavila se a střelila po mně pohrdavým pohledem, než vykročila k odchodu. Přimhouřila jsem oči na její záda a vzpomněla si, jak

mě Daniel varoval, že s ní nemám mluvit. Jenže jestli ji nechám jít, byla jsem si na sto procent jistá, že tomu nikdy nepřijdu na kloub.

„Hej, Caro? Počkej.“ Doběhla jsem ji a rychle s ní sladila krok. Pokusila jsem se trochu zmírnit svůj tón. „Co se to tu děje? Nedokážu si představit, proč bys se mnou chtěla mluvit – proč se vůbec staráš o to, jak mi je?“

Otočila se, aby se na mě mohla podívat, a kousala se zevnitř do tváře jako nějaká veverka. Vtipné, jak ji vždycky přirovnávám k hlodavcům.

Mávla rukou ke vzdálené lavičce, kde jsme se obě nakonec usadily. Čekala jsem, až něco řekne, ale jen držela pohled sklopený k zemi. Rozprostřelo se mezi námi napjaté ticho. Myslela snad, že začnu mluvit já? Přemýšlela jsem o něčem, čím bych prolomila ledy, když konečně otevřela pusou.

„Podívej, Aubrey, vím, že mě nemáš ráda, a je mi to jedno. Vlastně tě taky zrovna moc nemusím,“ dodala.

Z nějakého důvodu mi to její přiznání přišlo vtipné. Rozesmála jsem se. Ona se jen suše ušklíbla.

„No, nemáme toho zrovna moc společného,“ řekla jsem a pokusila se o smířlivější tón.

Začala si pohrávat s popruhem na brašně. „Asi ne. Možná až na jednu věc.“

Ach, tohle bude stát za to.

„A tím je co?“

Podívala se mi přímo do očí. „Obě máme rády jistého asistenta a nechceme, aby se dostal do jakýchkoliv potíží.“

Pokusila jsem se udržet nehybný výraz. Snažila se mě nalákat do pasti – abych se jí k něčemu přiznala? V hlavě se mi znovu rozeznělo to její varování a Danielovo nabádání k opatrnosti.

Nenech ji, aby se ti dostala na kobytku.

„Byl to dobrý asistent,“ připustila jsem opatrně. „Nechápu, proč by se měl dostat do potíží.“

„Myslela jsem si, že to řekneš. A jsem vlastně ráda, žes to udělala.“

„Nejsem si jistá, co tím myslíš.“

„No, jsem ráda, žes začala bejt víc opatrná.“

Co to má sakra znamenat?

„Caro, budeš mi muset říct, o čem to mluvíš, protože já jsem trochu zmatená.“

Povzdechla si. „Něco ti teď povím a nečekám, že mi na to odpovíš. Vlastně, radši nic neříkej. Nechci to slyšet.“

Opřela jsem se o zadní opěradlo lavičky a založila si ruce na hrudi. „Fajn. Tak do toho.“

„Nejspíš to nevíš, ale mám Shawna ráda už opravdu dlouho.“

Neměla jsem tušení, co to s tím má společného, ale přikývla jsem.

„V únoru, když jsem zjistila, že se Shawnovi líbíš, jsem byla hrozně naštvaná. No, nejdřív jsem byla jen rozladěná. Pořádně rozladěná. Už tak bylo špatný, že se mu líbil někdo jinej, ale ty? To bylo pěkně na prd, víš, co tím myslím, že jo?“

Přikývla jsem. Co jsem na to asi tak sakra mohla říct? Nenáviděla mě a kluk, který se jí líbil, měl zájem právě o mě. Bylo to, jako by dostala facku.

„Ale každopádně, pár z nás si před tou akcí zaskočilo na drink,“ pokračovala. „Shawn mlel neustále jenom o tom, jak ti to den předtím slušelo a jak moc jsi podle něj sexy. Když jsme konečně dorazili na akci, byla jsem z toho tak mimo, že jsem si musela odskočit na záchod. Ubohý, já vím, ale měla jsem ho ráda už od té doby, co jsme se poprvé potkali v prváku na uvítací párty v Kappě, a on se na mě za celý ty čtyři roky ani jednou pořádně nepodíval. Nezáleželo na tom, co jsem udělala; nikdy mi nevěnoval ani špetku pozornosti. Nebylo to fér, aby ji věnoval tobě, když jsi o něj ani nestála.“

„Omlouvám se.“ Netušila jsem, proč jsem to řekla – nemohla jsem za to, co Shawn cítil. A rozhodně jsem ho k tomu nikdy nenaváděla.

„Jo, no, teď už je to jedno. Každopádně, ten večer, zatímco jsem tam na těch záchodech brečela, jsem zaslechla něco, díky čemu mi bylo o hodně líp.“ Upřeně se na mě podívala. „Bylo to v Brennan Hall. Ten večer, kdy se tam konal charitativní večírek za Mary.“

Zatraceně! Najednou jsem naprosto *přesně* věděla, kam tím vším míří. Co by právě teď řekl Daniel? Chtěl by, abych ji zastavila? A ať už jsem se chtěla jakkoliv vyhnout tomu, abych na ni tlačila, užírala mě zvědavost a umírala jsem touhou slyšet, co řekne dál.

„A co si myslíš, že slyšela, Caro?“

„Není to, co si myslím, že bych slyšela. Já *vím*, co jsem slyšela. Mluvila jsi s Julií Harperovou o tom klukovi, se kterým chodíš. O klukovi, se kterým bys pravděpodobně chodit neměla. A rozhodně bys o něm neměla mluvit, alespoň ne tak otevřeně, jako jsi to udělala. Mohl tě slyšet úplně kdokoliv. *Já* tě slyšela.“

Zvažovala jsem svoje možnosti a snažila se rozhodnout, jak zareagovat, ale nedala mi šanci.

„Ty víš, o kom mluvím. A nemusíš to popírat nebo tak něco. Nechci z tebe tahat informace a nesnažím se ho dostat do potíží. To by bylo to poslední, co bych chtěla. Nechoval se ke mně jinak než úžasně.“

Nervózně jsem se zadívala na svoje dlaně. „Já vážně nevím...“

„Necháš mě to dokončit?“ přerušila mě. „Vážně. Mlč.“

„Ehm, fajn.“

„Když jsem zjistila, že jste vy dva spolu, byla jsem u vytržení, protože to znamenalo, že jsi mimo. Ale po nějaké době se ukázalo, že už to tak růžové není. Chtěla jsem, aby byl šťastný, protože je to dobrý člověk. Vážně mi pomohl. A celý semestr jsem vás dva od toho večera sledovala a přísahám, že byly chvíle, kdy to bylo naprosto očividný, že jste do sebe zamilovaný. To proto jsem tě varovala, abys byla opatrnější. Měla jsem ti něco říct už dřív.“

Netečně jsem se na ni podívala a snažila se vypadat *nezaujatě* tím, co říká.

„Po tom, co jsem ti to řekla, jsem si připadala pěkně blbě,“ přiznala. „Víš, o tom, abys byla opatrnější, s kým se o tom bavíš a kde? Ale vážně, chtěla jsem tě vyděsit. Myslela jsem, že tě to přiměje uvědomit si, že tě lidi možná pozorují. To Julie řekla jeho jméno. Ty ses o něm ani jednou nezmínila, ale stejně jsi měla bejt opatrnější.“

Na chvíli jsem zamžourala proti slunci. Neřekla jsem nic, co by nás usvědčilo – nepotvrdila jsem jí svůj vztah s Danielem –, ale taky jsem ho nepopřela. Nebylo moje mlčení dostatečným důkazem?

„Chtěla jsem ti něco říct, když jsem se s tebou bavila o tom dárku pro Daniela,“ pokračovala. „Ale byl tam Shawn a celý to bylo divný. A pozdějc toho dne jsem s *ním* měla, no, schůzku a došlo mi, žes mu to musela říct. A on si myslel, že to na vás chci prásknout. Cítila jsem se kvůli tomu špatně. Chtěla jsem, abys byla opatrná, ale nikdy bych něco tak odpornýho nikomu neudělala, a zvlášť ne jemu. A to, že nejsme kamarádky, přece neznamená, že bych tě měla chtít *taky* hned potopit.“

Tázavě se na mě zadívala. Mysl mi uháněla jako o závod, jak se snažila rozlousknout tu hádanku, co se mezi ní a Danielem stalo. Copak to na ni na rovinu vybalil?

„Caro, tohle je fakt trapný. Nevím, co na to mám říct. Jsem tak trochu zmatená. Nechápu, proč mi to tu teď celý vykládáš?“

Spráskla před sebou ruce.

„Nejspíš mám tak trochu obavy. Ten chlap se mě na tebe hodně vyptával, víš, o vhodném chování a tak. Děším se toho, že možná něco ví. Nechci, aby se dostal do potíží. Myslíš, že už v nich je?“

„Podívej, na jedný věci se shodneme – Daniel je vážně slušnej člověk. Bylo by nanic, kdyby se to podělalo. Ale já k tomu můžu říct jediný, a to, že se univerzita jenom snaží být důkladná.“ Odmlčela jsem se a pečlivě volila další slova. „A pokud jim někdo neřekl něco *jinýho*, pro ně je to jenom asistent, který má za sebou svůj první kurz a musí se ještě naučit pár věcí o hodnocení a budování vzájemný důvěry se studentama.“

Vyčítavě se na mě podívala. „Všechno, co jsem chtěla, bylo říct tomu chlapovi, jak byl Daniel úžasnej asistent a že doslova překročil svoje meze, aby mi pomohl.“

Vyrovnaně jsem se na ni podívala. „Řekla jsem mu to samý.“

Viditelně se uvolnila. „A myslíš teda, že bude všechno v pořádku? Že se mu jenom univerzita tak strašně snaží pomoci, jak jsi řekla?“

„To doufám. Nevím, co jiného bych k tomu měla říct.“

Přikývla.

Přemítala jsem o její ošemetný situaci a pocítila k ní nepatrnou sympatii.

„Víš co, Caro? Přála bych si, abych věděla, že se ti Shawn líbí. Možná bych tak mohla udělat něco, abych ti pomohla.“

„Bez urážky, Aubrey, ale něco takovýho bych ti nikdy neřekla. Nejsi moc dobrá ve skrývání svejch pocitů vůči druhejm lidem. Těm, který máš ráda, a který ne.“

„To je pravda, ale celý to tvoje flirtování a vystrkování koz mi dalo pěkně zabrat. Víím, že to není tvoje chyba, že jsi takhle obdařená, ale nejsi blbá. Nechápu, proč se tak chováš.“

„Takhle jsem přežila celou střední,“ vysvětlila. „Když jsi blondýna s velkejma prsama, všichni prostě předpokládaj, že jsi nána. Je jednodušší to tak nechat než se jim snažit dokázat opak.“

„A vidíš, podle mýho názoru je přesně tohle další důvod, proč se o to snažit.“

Usmála se. „Shawn to říká taky. Tvrdí, že měl pocit, jako by mě celou tu dobu znal, a nikdy neviděl, kdo doopravdy jsem. Že o mně nikdy dvakrát nepřemýšlel, protože si myslel, že se do mě zamiluje úplně každěj. Což je *naprostej* nesmysl.“

„Mám z toho radost. Jsem ráda, že jste se vy dva dali dohromady dřív, než by mohlo být pozdě. Je to skvělej kluk.“

„Já vím, že jo.“ Samolibě se usmála. „Takže, když už jsme jak v nějakém holčičím filmu, tohle je pravděpodobně ta část, kdy bysme se měly obejmout a rozhodnout se, že budeme nejlepší kamarádky, ne?“

„Asi jo.“

Zavrtěla hlavou. „Nesnáším holčičí filmy.“

Rozesmála jsem se. „Já taky.“

Postavila se. „Až budeš mluvit s Danielem, vyříd' mu, že ho pozdravuju a doufám, že bude všechno v pohodě, ano?“ řekla.

„Vyřídím. Díky.“

„Fajn. No, tak se zas uvidíme.“

Zvedla jsem ruku, abych jí mávla na rozloučenou, a ona o pár kroků ustoupila, než se prudce otočila a vyrazila ulicí pryč.

„Danieli, kde seš? Zniš legračně,“ řekla jsem.

„Řídím. Musel jsem vypadnout. Šílel jsem z toho, jak jsem čekal, až mi zavoláš.“

Zavřela jsem oči. No jasně. Celou dobu, co jsem mluvila s Carou, pravděpodobně přecházel po pokoji sem a tam a přemýšlel, o co tady k čertu jde.

„Omlouvám se, že jsem tě nechala čekat.“

„Věděl jsem, že mi zavoláš, až na to budeš připravená. Jsi v pořádku?“

„Jsem v pohodě. Hele, jestli řídíš, neměl bys telefonovat.“

Podrážděně si povzdechl. „Ano, drahá.“

„Nechci tě otravovat. Na tohle jsou předpisy.“

„Ale no tak. Na tohle mě snad znáš líp, ne? Mám handsfree. Kde jsi ty?“

„Sedím na lavičce před Burwash Hall. Právě jsem zažila ten nejděivnější den ve svém životě.“

„Můj byl taky celkem zajímavý, ale ty začni. Co se dělo na té schůzce?“

„Myslím, že to šlo v pohodě. Setkala jsem se s mužem jménem Aaron O'Connor.“

„Ano, to je vedoucí a koordinátor asistentů.“

„Jo. Došlo mi, že se snaží zjistit, jestli ses nechoval nevhodně. Snažila jsem se tě bránit, jak nejlíp jsem uměla, aniž bych to moc přeháněla. A neuvěříš, koho jsem tam potkala – Caru Switzerovou! Taky si ji předvolali. Očividně se jí ptali na to samý.“

„No, všechno to dává smysl.“

„Opravdu?“

„Rozhodně. Před patnácti minutami mi volal Martin, že si *jeho* O'Connor dneska zavolal jako prvního. Ukázalo se, že rozjel tuhle kampaň, aby se přesvědčil, že jsem nic nezvorál, vzhledem k tomu mému takzvanému záznamu z Oxfordu. Martin si myslí, že už je to trochu moc, a neměl mi to vůbec říkat, ale měl za to, že mám právo to vědět.“

„Vážně? Nemůžu uvěřit, že jsou tak upjatí! To obvinění proti tobě bylo staženo.“

Bylo vtipné, jak rychle jsem zapoměla, že Daniel porušoval předpisy celé týdně, když se mnou chodil.

„Aubrey, cokoliv, co ohrožuje pověst univerzity, je špatné. Musí se ujistit, že se budu chovat jako řádný asistent a nebudu pobíhat ko-

lem a snažit se využít tu trochu moci k tomu, abych vydíral nebohé studenty.“

„Ani o tom nežertuj, Danieli. Vážně.“

„Omlouvám se. Nechtěl jsem tě rozčítit.“

„Přála bych si, aby to profesor Brown věděl už dřív. Alespoň bychom tušili, že to není nic většího, čeho bychom se měli bát. Mohl tě uklidnit.“

„Už nemá cenu si s tím dělat hlavu. Každopádně se zdá, že ta schůzka měla jeden jediný účel. Proč by měla být podivná?“

„Nebyla to ta schůzka, co bylo divné. Ale následný rozhovor s Carou? Tak *ten* byl. Není tou, za koho jsem ji měla.“

„Dělala ti problémy?“

„Ne, vůbec ne. Vlastně byla celkem v pohodě. Podcenila jsem ji.“

„Říkal jsem ti, že je to zajímavá dívka.“

„Měls naprostou pravdu, když jsi tvrdil, že to na nás neřekne. Opravdu se bojí, aby ses nedostal do problémů. Věděla o nás celý semestr, tušil jsi to?“

„Ona ti to řekla?“

„Jo. Pěkně přímo. Ví to od toho charitativního večera pro Mary. Přesně, jak jsem předpokládala.“

„To zní jako děsivý rozhovor.“

„Nejdřív jsem trochu vyšilovala. Na chvíli jsem si myslela, že má někde štenici nebo tak něco.“

Rozesmál se. „Ježíšikriste. Povídej mi o tom být paranoidní.“

„Já vím. Snažila jsem se zůstat v klidu. Jestli něco, tak byla ještě víc obezřetná než já. Její diskrétnost je ohromující. Celá takhle zku-

šenost je velmi poučná. Och, poprosila mě, abych tě pozdravovala a popřála ti, aby všechno dobře dopadlo.“

„To rád slyším. Díky.“

Zhluboka jsem se nadechla a zavřela oči. „Bože, je mi o hodně líp.“

„Mně taky,“ souhlasil. „Nemáš ani ponětí.“

Dokázala jsem si představit, jak se mu muselo ulevit. A jak jsem očima zalétla směrem k Northrop Frye Hall, vzpomněla jsem si na další velkou novinku dnešního dne.

„Hele, jen tak mimochodem, měli jsme s tvým tátou dnes ráno takový menší rozhovor.“

„O čem?“

„O jeho nové pozici. Zvládl to, co?“

„Ano, řekl mi to v pondělí. Přemýšlel jsem, kdy se ti s tím pochlubí. Jak se ohledně toho cítíš?“

„Mám z něj radost, ale ta mrcha Armstrongová to tam už za týden a půl převezme. Na to se teda netěším.“

„Budeš v pohodě. Jsi silná a inteligentní žena.“

„Tvoje víra v mé schopnosti je mnohem větší než ta moje.“

„Jsem ten, kdo tě miluje. Samozřejmě že je.“

Zvedla jsem nohy na lavičku a přitáhla si kolena k bradě. Ten emocionální dopad jeho slov mě přinutil se usmát.

„Hej, námořníku? Ta obálka, co jsem dneska otevřela? Fotka učebny na seminář a ta slova o tom, žes věděl, kdo jsem, když ses vedle mě posadil? To bylo naprosto úžasný.“

„Líbilo se ti to?“

„Miluju to.“

„Výborně. Rád tě dělám šťastnou.“

„Víš, co by mě udělalo ještě šťastnější?“

„Co?“

„Kdybych tě mohla vidět. Nemůžeš projet kolem a zamávat mi, nebo tak něco?“

Rozesmál se. „Asi by mi to chvíli trvalo, než bych se tam dostal. Jsem na cestě do Orillie.“

„Orillie? Proboha proč?“

„Ach, no víš, hodlám se zastavit v kasinu. Ukojit svoji hazardní vášeň.“

„No tak,“ zaprosila jsem. „Co tam doopravdy jedeš dělat?“

„Obávám se, že ti to nemůžu říct.“

„Ty seš takovej pokrytec! Jak to, že ty můžeš mít tajemství, a já ne?“

„Co kdyby to bylo tajemství, které ti neublíží?“ zeptal se.

Doslova jsem slyšela, jak se usmívá, když proti mně použil moje vlastní slova. Zatraceně.

„Má to co dělat s příštím pátkem?“ zeptala jsem se.

„Možná.“

„Ty mi to neřekneš, že ne?“

„Ne.“

Rozladěně jsem si odfrkla.

„Vlastně už budu muset končit, lásko,“ řekl. „Musím zastavit a natankovat.“

„Ani *malá* nápověda?“

„Budeš to milovat. To je všechno, co potřebuješ vědět. *Možná* to budeš milovat víc než mě.“

„To není možný.“

„Správná odpověď, broučku,“ rozloučil se.

Toho večera, po té schůzce na katedře angličtiny, jsem si konečně dovolila věřit, že to s Danielem zvládneme do konce semestru, aniž by na nás někdo přišel. Dohodli jsme se, že budeme obzvláště opatrní a opravdu se neuvidíme, dokud nebude po zkouškách, a to navzdory tý mizérii, kterou nám to oběma způsobovalo.

Bez hodin profesora Browna, na který bych se mohla těšit a který mi umožňovaly na Daniela bezostyšně zírat, bude příští týden opravdu těžký. Budu se prostě muset s vervou vrhnout na učení. Udělala jsem si přesný rozvrh a využila tvrdou rutinu k tomu, aby mě uklidnila.

Ze studia mě vytrhla Joanna, která s rukama plnýma tašek vtrhla do dveří. Dopotácela jsem se k ní do pokoje a opřela se o zeď.

„Tady je moje dávno ztracená spolubydlící. Začínala jsem zapomínat, jak vůbec vypadáš,“ řekla jsem a sledovala ji, jak rozepíná na posteli jednu z tašek.

„Ahoj,“ pozdravila mě a usmála se přes rameno. „Vypadám pořád stejně.“

„Je všechno mezi tebou a Stephenem v pořádku?“

„Jsme v pohodě,“ ujistila mě. „Jenom potřebujeme během zkouškového každý svůj prostor, to je všechno. Jsem ráda, že jsem si nechala tenhle pokoj. Teď je přesně ta chvíle, kdy je moje vlastní místo, kam bych mohla utéct, opravdovým požehnáním.“

„No, cítím se díky tomu výjimečně,“ dobírala jsem si ji.

„Ježíškote, takhle jsem to nemyslela,“ vyhrkla a připlácla si vyděšeně ruce na pusou.

Odmávla jsem její obavy a pomohla jí uklidit hromadu triček a džín.

„Nedělej si s tím starosti, Jo. Jsem ráda, že jsi šťastná. Rozhodně nehodlám stát v cestě opravdový lásce.“

„Vážně si myslím, že je to skutečná láska, Aub. Máme všechny ty plány. Je to fakt úžasný.“

A s tím mi vyprávěla, že se rozhodli odjet na rok po promoci pryč, učit angličtinu na Tchaj-wanu a pak se vrátit a začít společný život bez dluhů. Stephen zamíří po zkouškách domů, aby byl až do promoce se svojí rodinou, Jo plánovala zůstat v Torontu, dokud neodletí, aby si mohla udělat kurz vzdělávání dospělých. Měli to všechno pěkně nalinkovaný. Těšili se.

Naneštěstí všechny jejich plány posloužily jenom k tomu, aby mi připomněly, jak je moje vlastní budoucnost nejistá. Rezolutně jsem odstrčila všechny obavy stranou. Neměla jsem čas na to, abych si dělala starosti. Musela jsem se učit na páteční zkoušku.

Vrátila jsem se do pokoje, kde jsem strávila dalších pár hodin procházením poznámek, zvýrazňováním věcí ke zkoušce a pokusy zjistit, kolik mě ještě čeká práce. V jedenáct jsem byla úplně vyřízená. Nachystala jsem se do postele a ještě se na chvíli posadila ke stolu, abych poslala Danielovi e-mail na dobrou noc.

Čekala jsem, než se mi rozběhne notebook, a během toho jsem si pohrávala s hromádkou obálek na stole. Bylo báječné mít každý den tyhle Danielovy vzkazy, na které jsem se mohla těšit.

„Padesát babek za to, na co myslíš, ale ve skutečnosti bych dal cokoliv, abych to právě teď věděl.“

V otevřených dveřích stál Matt a pozoroval mě, jak bloumám s obálkami v ruce.

„Ahoj, kovboji.“ Gestem jsem ho pozvala dál.

Vešel dovnitř a promasíroval mi ramena.

„Jak jde učení?“ zeptal se.

„Mám mozek na kaši. Nedokážu vůbec myslet.“ Zakroužila jsem rameny. „To je tak příjemný. Neměla jsem ani tušení, že jsem tak ztuhlá, dokud jsi s tím nezačal.“

Rozesmál se a poplácal mě po zádech.

„Co jsou zač?“ zeptal se a mávl rukou směrem k mým dlaním.

Tajemně jsem se usmála. „Jsou od Daniela.“

„No, to mi došlo.“ Odfrkl si. „Copak on nezná e-maily? Textovky?“

„Pro tvoji informaci, až do příštího týdne ho neuvidím. A mám tu na každé den vzkaz, kterej si můžu otevřít. Něco, na co se můžu těšit.“

„Bože, proč mám pocit, že bych si měl dělat poznámky?“ zeptal se.

Rozesmála jsem se.

„Už jsi o něm řekla Jo?“

„Není tu ještě tak dlouho, abych jí mohla vylít svoje srdíčko. Dám ti vědět, až jí to povím, platí?“

„Jasně.“ Ještě chvíli mě pozoroval, jak se dívám na neotevřené obálky. „Chybí ti, co?“

Přikývla jsem. „Jedna moje část je chce právě teď všechny otevřít.“ Nedělala jsem si legraci. Stálo mě to veškerý úsilí, abych je neroztrhala jako pětiletá holka o Vánocích.

„To bys neudělala, nebo jo?“

„Jsem v pokušení.“ Mimoděk jsem lehce odchlípla tu zítřejší.

„Dej mi vědět, kdyby ses potácela na hraně. Strhnu tě do bezpečí.“
A s tím mi rozcuchal vlasy, přešel zpátky ke dveřím a tiše je za sebou zavřel. Jak to, že mám takový štěstí? Mám skvělého kamaráda a neuvěřitelného přítele.

Zaklapla jsem notebook a místo toho popadla telefon. Rychle jsem Danielovi natukala zprávu na dobrou noc.

Ahoj, krasavče! Jenom jsem ti chtěla říct, jak jsem ráda, že se všechno zdá být v pořádku. Když jenom pomyslím na to, že by něco, co jsme udělali (nebo hůř, co jsem udělala já), mělo za následek tvůj žal... nikdy bych si to neodpustila. Dobře se vyspi. Tolik tě miluju. A málem jsem zapomněla – jak to šlo v Orillii? Detaily, prosím! Brouček.

O pár minut později mi zabzučel telefon.

Taky mi spadl kámen ze srdce, věř mi. Prosím, zapamatuj si to – jedinou věcí, kterou bys mohla udělat, aby mi způsobila žal, by bylo opustit mě. A k mému výletu do Orillie... brzy se všechno dozvíš. Sladké sny, nádherná Aubrey. Taky tě miluju. D.

Zbláznil se? Nemohla jsem ani pomyslet na to, že bych ho opustila. A rozhodně jsem si to nemohla nechat pro sebe.

Opustit tě? Ha! Ujišťuju tě, že jsem nečekala celou tu dobu, abych si s tebou užila pěkně žhavý chvíle jen proto, abych vycouvala ještě dřív, než vůbec dojde k nějaký akci! ;) Dobrou noc. A.

Plácla jsem sebou na postel a zrovna jsem se uvelebovala, když mi začal vyzvánět mobil. Usmála jsem se a zvedla to.

„Ano?“

„Slečno Priceová, co já s vámi jenom udělám?“

„Kdo je to?“ zeptala jsem se nesměle.

„Jenom muž, co počítá hodiny, než bude moct být s tebou – než se tě bude moct dotýkat, líbat tě, ochutnat tě, milovat tě – než bude moct strávit noc s tebou v náručí.“

Zavrtěla jsem se pod dekou. „Mmm, ano, matně si na toho muže vzpomínám.“

„Jenom matně? A co musí udělat, aby sis osvěžila paměť?“

Přitáhla jsem si příkrývku pod bradu. „Bože, já nevím. Jsem si jistá, že kdybych ho mohla políbit, všechno by se mi to vrátilo...“

Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechl. „Taky tě chce políbit. Na-prosto zoufale.“

„Danieli, tak strašně mi chybíš. Nevím, jestli to vydržím.“

„Souhlasili jsme, že tohle je to nejlepší řešení. Pokud zůstaneme od sebe, není možnost, že by se něco mohlo pokazit. Už jsme tak blízko, lásko.“

„Já vím. Jenom je to těžký.“ Přetočila jsem se na bok. „Vážně počítáš hodiny?“

„Možná.“

„Kolik?“

„Myslím, že je to něco kolem dvou set.“

„*Dvě stě?*“

„Jednoho dne si na to vzpomeneme a budeme se smát.“ Povzdechl si.

Měl pravdu, ale nějak mě to vědomí, že se tomu budu příští týden smát, vůbec nepřimělo k tomu, aby se mi po něm stýskalo méně.

23. KAPITOLA

Staré věci v novém hávu

*Jen o tobě, má lásko, musím pět
jen s láskou, tys můj cíl, tož v nový šat
jen staré halím, v jiné formy květ...*

(SONET 76)

Každé ráno během svého odloučení od Daniela jsem se vyhrabala z postele, jenom abych jako první věc mohla popadnout příslušnou obálku a nedočkavě si s ní znovu zalézt do postele, kde jsem ji otevřela a vylila si nad ní srdce.

Ty vzkazy byly každým dnem krásnější. Fotografie se plynule přesunuly ze třídy profesora Browna k domu Danielových rodičů, přes náš stůl v Gardinerově muzeu až k podloubí u chlapeckých kolejí. A jeho slova byla stejně promyšlená, hojně doplněná romantickou poezií a osobními vzkazy. Každý den jsme spolu mluvili po telefonu a vyměnili si nespočet e-mailů a zpráv, ale byly to ty vzkazy, které činily každý

den tak speciálním. Vyrovnala jsem si je na policiče v knihovně a často se k nim vracela, abych si ta nádherná slova znovu přečetla.

Když jsem se v neděli ráno vzbudila, v pokoji už bylo světlo. Podívala jsem se na hodiny a odmítala se pohnout, pokud by nebylo deset. Deset sedmnáct. Pěkný. Spala jsem jako zabitá.

Zívla jsem, protáhla se a zamračila se nad tupou bolestí ve spáncích – nejspíš pravidelná měsíční bolest hlavy spojená s PMS. Hodila jsem do sebe v koupelně dva tylenoly a vrátila se ke stolu, natěšená na nedělní obálku. Zrovna jsem ji chtěla otevřít, když se vedle mě ozval hlas, který mě málem donutil vyskočit z kůže.

„Aubrey, můžu si půjčit zvyrazňovač?“

„Ježíšikriste, Jo, vyděsilas mě k smrti. Nemůžeš se sem jenom tak přikrást.“

„Já jsem se nikam nekradla, normálně jsem přišla.“ Jo mávla rukou k obálce v mé ruce a prohlídla si ty ostatní, vystavené na polici. „Co to má znamenat?“

„Nic to není, vážně. No, vlastně to není až tak pravda.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Je to dlouhý příběh.“

„Dobře,“ řekla. Ještě mě pár vteřin pozorovala, než se nejspíš rozhodla, že už jí nic dalšího neřeknu, a tak se otočila k odchodu.

„Hej, Jo, počkej. Potřebuju ti něco říct.“

Zkoumala můj výraz. „Je všechno v pořádku? Vypadáš trochu mimo.“

„Jsem v pohodě, vážně. Pojď si na chvíli sednout.“

Hodila jsem na postel přehoz a obě jsme se na ni v tureckém sedu usadily. Popadla jsem z nočního stolku zarámovaný obrázek Daniela v Oxfordu a podala jí ho. Okamžitě zrudla.

„Včera jsem ho viděla, když jsem si tu byla pro nějaký papír do tiskárny. Přemýšlela jsem, kdy mi o něm řekneš. Je absolutně k sežrání. Kdo to je?“

Skousla jsem si ret a usmála se. „Daniel,“ odpověděla jsem. „To je Daniel. Můj přítel.“

Daniel. Můj přítel! Ta slova zněla z mých úst cize. Opravdu jsem je až doteď nikdy neřekla?

„Propáníčka! Jak to, že máš takového neuvěřitelného kluka a já o tom nevím? Co to s tebou je?“

„Jak už jsem řekla, je to dlouhý příběh.“

„V tom případě si udělám pohodlí.“

Lehla si na záda a se spokojeným povzdechem se na mě tázavě zadívala. Rozesmála jsem se a začala jí vyprávět o krásném asistentovi a studentce, která ho zbožňovala. O jejich zapovězeném vztahu, který trvá už od února. Několikrát během toho vytřeštila oči a já ji nechala, aby mě popadla za ruku, když se příběh blížil k drásavý části.

„A tak musíme prostě... čekat,“ uzavřela jsem to. „Zkouška je ve čtvrtek, takže v pátek už budeme moct být konečně spolu. Právě jsem chtěla otevřít dnešní obálku.“

Joanna na mě chvíli jen nevěřičně zírala. „Bože, proč jsi mi to neřekla?“

„Nevím. Ty vždycky děláš jenom správný věci. Nechtěla jsem, abys mě odsoudila – aby sis myslela, že jsem špatnej člověk. A abych byla upřímná, Jo, skoro jsi tu nebyla.“

„Aubrey, prakticky už žiju tři měsíce v hříchu se svým přítelem. Rodiče mi tady platí pokoj, ve kterém sotva přespím. Nejsem svatá. To ti opravdu přijdu, jako že bych tak rychle soudila?“

„Omlouvám se. Nemyslela jsem to tak. Musela jsem taky respektovat Daniela. Čím víc lidí o tom vědělo, tím to bylo pro nás nebezpečnější – pro něj.“

„To asi ano. Bože, zůstala jsem tak mimo. Kéž bych to věděla. Byla bych tu pro tebe. Muselo to být strašné, nemít si s kým promluvit.“

„Řekla jsem to Mattovi. Musela jsem. Bylo nemožný být pořád v jeho společnosti a skrývat to před ním.“ Sledovala jsem ji, jak jí postupně docházelo, že Matt o tom věděl, ale ona ne. „Netušila jsi o tom, ale byla jsi tu pro mě, Jo. Pamatuješ si na ten týden, kdy jsem byla mimo z té hádky s kamarádem? Tím byl Daniel. Ošklivě jsme se pohádali. Bylas tady, abys mě utěšila. Udělala jsi mi vlasy na tu párty v Kappě, pamatuješ?“

Smutně se usmála. „Jistě. Nikdy jsem tě neviděla tak smutnou. Zní to, jako by bylo posledních pár měsíců opravdu příšerných.“

„On byl báječný a užili jsme si nádherný chvíle, ale byly hodně vzácný. Když chceš s někým opravdu být, ale všechno ti na vašem vztahu přijde špatný? No, bylo to pěkně na hovno. Sakra, pořád je! Budeme to muset ještě chvíli skrývat. Nechat to usadit, víš?“

„Ty ho máš opravdu ráda, co?“

„Nemáš ani ponětí. Jsem do něj až po uši zamilovaná. Je fantastické – občas tak moc, že mám problém uvěřit, že je to pravda.“ Položila jsem obrázek zpátky na noční stolek. „Chybělas mi tu. Děláš vážně dobrý kafe.“

Jo mě znala až moc dobře na to, aby si vyložila moji statečnost jako přiznání toho, jak moc pro mě znamená. Sevřela mi ruku a já najednou zničehonic začala brečet.

Posadila se a jemně mě hladila po zádech. „Ach můj bože, Aubrey. Podívej se na sebe. Akorát jsem tě rozrušila.“

„Ne, ty za to vážně nemůžeš. Myslím, že to je kvůli PMS.“ Sáhla jsem po kapesníku a vysmrkala se. „No, nejspíš to není jenom PMS. Chybí mi. Je těžký být od něj daleko.“

„Kdys ho naposledy viděla?“

„Minulý pondělí.“

„Panebože! Takže tyhle obálky, které ti dal, aby sis je otevřela – to je jako mít každý den jeho malý kousek.“

„Přesně.“

„No, podívej se na to z té lepší stránky. Je neděle. Už brzy ho uvidíš.“

„Já vím.“ Přikývla jsem a konečně začala otevírat tu obálku.

Ale ve skutečnosti jsem si myslela, že *brzo není dostatečně blízko*.

„Nechám tě, aby sis to prohlédla.“ Jo se zvedla z postele a shrábla mi ze stolu růžový zvyrazňovač. „A kdykoliv si budeš chtít promluvit, jsem tady, jasné?“

Přikývla jsem a čekala, až za sebou zavře dveře, než jsem obálku úplně otevřela. Na vrchu byl obrázek police s knihami v Hart House a pod ním Danielova krásná slova.

Vím, že si tu naši první výměnu pamatuješ tak živě jako já. Ten den jsem dal jasně najevo, jak moc tě chci, a teď počítám vteřiny, až spolu splyneme v jedno. Za pár dní bude mé tělo tvé. Moje srdce a duši už máš. D.

V pondělí se moje rutina obrátila vzhůru nohama. Do práce jsem šla kvůli zkoušce až odpoledne, což znamenalo pracovat o dvě hodiny déle než obvykle, ale bylo mi to jedno. Během celého dne jsem málem skákala radostí do stropu.

Ve chvíli, kdy jsem pak v úterý mířila v deset čtyřicet po další zkoušce domů, už jsem se *skoro* vznášela. Když jsem večer dělala velký červený X do kalendáře, tak mě to vědomí, že už nám s Danielem zbývají jenom dva dny, který musíme přetrpět, málem – no, nemám pro to vhodný přirovnání.

Zhluboka jsem se nadechla a protáhla si během chůze ztuhlý krk a ramena. Dvě hodiny sezení ve stejný poloze tohle člověku prostě způsobí. Přehrabovala jsem se v batohu a vytáhla dnešní obálku. Byla v ní fotka rohového stolu z hotelu Four Seasons. Usmála jsem se a znovu si přečetla Danielův vzkaz.

Čas nemůže plynout dostatečně rychle. Těším se, až tě uvidím, až s tebou budu moci mluvit a dotýkat se tě. A tohle všechno už za dva dny. V každém směru tvůj Daniel.

Jen co jsem opustila zkuškovou místnost, pokusila jsem se mu neúspěšně dovolat, a teď jsem vytáhla telefon znovu. A opět mi to nezvedl. Než jsem odešla na středeční zkoušku, poslala jsem mu e-mail, kde jsem psala, že mu v tuhle dobu zavolám, ale zůstal taky bez odezvy. Nechala jsem mu další zprávu. Pravděpodobně si dává dlouhou sprchu...

A zatímco jsem se snažila uvažovat racionálně, jeho nedostupnost mě sžírala zaživa. Náš pondělní pozdní rozhovor byl strašně krát-

ký – rozptylovala mě nadcházející zkouška z francouzštiny – a teď na mě dolehla ta obrovská vzdálenost mezi námi, ten pocit odloučení, za který nemohl ani jeden z nás, ale přesto byl nepříjemný.

Když jsem došla o deset minut později k Vic a stále jsem Daniela nezastihla, začala jsem si dělat obavy. Tohle se mu nepodobalo. Raději než popustit uzdu své představitivosti, jak jsem to často dělala v minulosti, rozhodla jsem se zavolat Penny a zeptat se, jestli neví, kde je. Stejně bych ji ráda slyšela a dozvěděla se o jejím výletu. Vytočila jsem číslo a posadila se na prázdnou lavičku před Prattovou knihovnou.

„Ahoj?“

„Penny, to jsem já, Aubrey.“

„Panebože, to je překvapení! Jak se máš, zlato?“

„Jsem v pohodě. A co *ty*? Jakej byl tvůj výlet?“

„Ach, bylo to úžasný. Jsem tak ráda, že jsem jela. Brad mi neskutěčně chyběl, samozřejmě, ale bylo milý zase vidět svoji rodinu a kamarády. A se svatbou všechno šlape jako hodinky. Bylo to fantastický. Slyšela jsem, že seš ve víru závěrečných zkoušek?“

„Jo, je to blázinec. Ale zatím se držím. Podívej, Penny, mluvila jsi dneska ráno s Danielem? Nemůžu se mu dovolat.“

„Ne, nemluvila jsem s ním. Společně jsme si všichni včera večer vyrazili a šli jsme spát strašně pozdě.“

„Ach, pak už to chápu. Byl včera večer v pohodě? Mluvili jsme spolu v pondělí okolo čtvrt na šest, když jsem se vrátila z práce v kanceláři, ale pak už jsem o něm neslyšela, kromě jedny krátký zprávy na dobrou noc.“

„Myslím, že je v pořádku. Chybíš mu. Zněl trochu smutně, když jsem s ním včera po večeři mluvila, tak jsem ho přemluvila, aby přišel pomoci Bradovi s nějakým malováním. Otevřeli si flašku a pěkně to rozjeli. Dneska jsem musela opravit všechny ty šmouhy. Stali se z nich dva soupeřící Michelangelové. Neměla jsem v úmyslu malovat strop. Budižkničemové. Každopádně, jak dopadla tvoje dnešní dopolední zkouška? Měla jsi ji, nebo ne?“

„Byla v pohodě. Vedla jsem si dobře. Zítra mám další, ale potřebuju si na pár hodin odpočinout.“

Na druhé straně telefonu se rozhostilo ticho.

„Znamená to, že už jsi pro dnešek skončila?“ zeptala se.

„Ehm, tak nějak. Měla bych na zítřek ještě trochu studovat, ale nijak se toho nebojím, takže si dopřeju trochu odpočinku, než se na to večer zase vrhnu. To kvůli tomu jsem chtěla mluvit s Danielem. Strašně mi chybí.“

„To se vsadím, zlato. Nechala jsi mu zprávu?“

„Jo, před pár minutama.“

„Jsem si jistá, že bude u vytržení, a ozve se ti hned, jak bude moct. Tak... co si myslíš o tomhle? Pokud už nemáš dneska odpoledne žádně povinnosti, nechceš se tu na chvíli stavit?“

„Stavit? Jako u tebe? Myslíš ve vašem domě?“

„Ano, přesně. Teda jenom pokud máš čas, samozřejmě. Můžu tě tu provést, dáme si oběd a je tu něco, o čem bych si s tebou ráda promluvila. Nechci na tebe tlačit, ale vážně bych ocenila společnost, pokud to zvládneš.“

Ani na vteřinu jsem nezaváhala. „Moc ráda se za tebou stavím.“

„No, tak to je super! Můžeš vyrazit hned?“

Rozesmála jsem se. Její nadšení mě hrálo u srdce. „Vypadám trochu přejetě, jako bych celou noc nespala, ale jsem dvě minuty od metra. Asi můžu vyrazit rovnou.“

„Já zas trpím pásmovou nemocí. Do těch mých pytlů pod očima by se vešlo několik párů bot,“ odpověděla. „Věř mi, drahoušku, doraž. Skvěle zapadneš.“

O čtyřicet minut později jsem vystoupila z tramvaje u Kew Gardens. Penny mě přivítala vřelým objetím a sdělila mi, jak strašně se jí stýskalo. Pak mi poděkovala, že jsem za ní přijela. Nemusela to dělat, tak jsem byla nadšená z možnosti ji vidět.

„Takže, co si myslíš o Beaches?“ zeptala jsem se.

„Je to tu krásný. Mám to doslova před očima, jak to tady bude v létě nádherný.“

„To bude,“ ubezpečovala jsem ji. „Ale je tu dost rušno. Sjíždějí se sem lidi z celého města. A v Kew Gardens je každý léto jazzovej festival.“

„Daniel už mi o tom vlastně říkal,“ připustila a odvedla mě za roh a na jih k dřevěné promenádě. „Myslím, že to tady budu vážně milovat.“

Zastavili jsme se před nádherným domem se sedlovou střechou a verandou, která se táhla okolo celého přízemí. Zahradou vedl kamenný chodník obklopený jarními květinami.

„No. To je ono.“ Otevřela mi malou branku a nechala mě vejít. „Pojďme dovnitř. Mám hlad jako vlk.“

Následovala jsem ji do domu. Taky jsem byla hladová.

„Provedu tě potom,“ řekla a s tichým klapnutím zavřela vstupní dveře. Pak mě odvedla chodbou do kuchyně v zadní části domu.

„Není to nic moc, ale je to naše a je to o hodně větší než dům mých rodičů v Anglii, takže jsem s tím naprosto spokojená.“

Ten dům měl ducha a svoje kouzlo, ale bylo to úplně něco jiného, než jsem čekala. S Pennyinými „vysokými nároky“ jsem si představovala ultramoderní, naleštěnou budovu, ale tady to vypadalo jako francouzská venkovská vilka.

„Posaď se.“ Mávla rukou ke kuchyňskému stolu a tázavě se na mě podívala. „Dala by sis šálek čaje? Nebo bys radši něco studeného?“

„Čaj by byl skvělej, díky.“

„Zrovna jsem dala vařit vodu, než jsem odešla, takže to bude hned.“

A s tím vytáhla z lednice salát a nějaké sendviče.

„Nic lepšího nemám. Musela jsem si poradit s tím, co tu Brad měl, když jsem byla pryč. Doufám, že máš ráda tuňákový salát s vajíčkem?“

„Obojí je fajn, vážně. Nejsem nijak náročná.“

„To není to, co jsem slyšela, drahoušku,“ ušklíbla se drze.

V legraci jsem se na ni zamračila. „Velmi vtipný.“

„Jenom si z tebe utahuju. Musím říct, že poslouchat Daniela, jak doslova odpočítává dny, je vyloženě úžasný. Je naprosto zoufalej.“

Vzala jsem si sendviče se salátem, zatímco ona nalévala čaj. „Věř mi, sdílím jeho bolest. Tohle je ten nejdivnější vztah, jakej jsem kdy měla. Nemůžu se dočkat, až se nebudeme muset pořád ohlížet přes rameno.“

Podala mi hrnek s čajem a postavila přede mě mléko a cukřenku, než se taky konečně posadila.

„Aubrey, chtěla jsem se tě na něco zeptat,“ začala. „Nechci, aby ses kvůli tomu cítila nějak pod tlakem, ale musím se zeptat.“

Natáhla se přes stůl, vytáhla z malý krabičky obálku a položila ji přede mě.

„Co je to?“

„Otevři to a podívej se.“

Oždibovala svůj sendvič a pozorovala mě, jak jsem obálku roztrhla a vytáhla nádherné béžové oznámení. Svatební oznámení. Penny mě zvala na svoji svatbu.

Zakryla jsem si dlaní pusu, jak mě najednou přemohly emoce. Neměla jsem čas se na tohle připravit. Ve skutečnosti jsem po tom už pár týdnů ani nevzdechla. Doufat v nemožný, že budu moct jít s Danielem na Pennyinu a Bradovu svatbu?

„Ach ne, neplač, zlato,“ řekla Penny a poplácala mě po paži.

„Nemůžu si pomoci,“ zařňukala jsem a pokusila se zadržet opravdový ošklivý pláč. „Jsem tak ráda, že jsi mě pozvala.“

„Taky jsem ráda, bála jsem se, že budeš našťvaná, že ti kazím prázdniny. Víím, že se chystáš navštívit svou rodinu, ale kdybys jim mohla na pár dní zmizet, moc rádi bychom tě tam měli.“ Sevřela mi dlaň a usmála se na mě. „Jenom jsem se tě chtěla zeptat dostatečně dopředu, aby sis to mohla naplánovat, to je všechno. A víím, že Daniel bude u vytržení, když tam budeš s ním.“

„Ne, je to báječný.“ Natáhla jsem se pro kapesník a vysmrkala se. „Za nic na světě bych si to nenechala ujít.“ Otřela jsem si oči. „Bože, za tohle se omlouvám. To ty hormony. Celej tejden je ze mě emocionální troska.“

Penny otevřela pusu k odpovědi, ale zrovna v tu chvíli mi začal zvonit telefon. Obě jsme nadskočily. „To je on.“ Vědoucně se usmála a pokračovala v jídle.

„Danieli! Jsem tak ráda, že voláš. Měla jsem strach,“ vyhrkla jsem.

„Omlouvám se, zlatíčko. Právě jsem dostal tvoje zprávy. Díky Bradovi a Penny jsem se ráno vzbudil s tou nejpříšernější kocovinou. Vzal jsem si nějaký prášek, vypil hektolitr vody a vrátil se do postele.“

„Zníš příšerně. Už je ti líp?“ zeptala jsem se.

Penny rychle dojedla svůj sendvič a uklidila talíř do dřezu. S pobaveným výrazem mě sledovala.

„O hodně líp,“ odpověděl. „Ale potřebuju nějaký kofein. Modlím se k Bohu, aby měla Penny hotovou konvici čaje nebo kafe.“

A to byla přesně ta chvíle, kdy jsem zaslechla ty kroky. Tady v domě. Na schodech. Penny zvedla oči ke stropu.

„Danieli? Kde jsi?“ zeptala jsem se.

„Ach, jsem u Penny a Brada doma,“ odpověděl. „Neměl jsem v úmyslu tu zůstat, ale přijel jsem Bradovi pomoci s malováním a na konci večera jsem nebyl ve stavu, kdy bych mohl...“

Tu větu nedokončil, protože se právě objevil mezi dveřmi do kuchyně a zíral na mě stejně jako já na něho. Telefon jsem měla pořád přitisknutý k uchu.

24. KAPITOLA

Zlatý sen

*My můžem si tu ležet v objetí,
své slasti užít, zlatý dřímat sen...*

(TITUS ANDRONICUS, JEDNÁNÍ DRUHÉ, SCÉNA TŘETÍ)

„*A*ubrey! Co tady sakra děláš?“ zeptal se Daniel do svého telefonu.

„Myslím, že teď už můžeš zavěsit, zlatíčko,“ navrhla mu Penny.

Podíval se na ni, jako by neměl ponětí, kdo to je a kde se tady vzala. Nedostávalo se mu slov, a tak se Penny vrhla do akce.

„No, musím jít na obrovskéj nákup, takže vás tady nechám chvíli o samotě, nevádí vám to?“

Rozběhla se přes kuchyň a popadla kabelku, klíče a kabát. „Ráda jsem tě viděla, Aubrey. Omlouvám se, že mizím tak narychlo, ale něco mi říká, že ti zas *tolik* chybět nebudu.“ Objala mě a rychle políbila Daniela na tvář. „Buďte tu jako doma. Mám u sebe mobil a budu pryč celou *věčnost!*“

Daniel konečně spustil ruku – telefon stále v dlani –, zatímco Penny zmizela chodbou rovnou ze dveří. Pohyboval se jako ve zpomaleném filmu.

„O co tady jde?“ zeptal se.

Měl na sobě obrovský kalhoty od pyžama a zmačkaný bílý tričko. Vlasy mu trčely všemi směry a tvář mu pokrývalo několikadenní strniště. Oči měl rudý a podlitý.

Ve zkratce to byl jeden velkej a sexy zmatek.

Odhodila jsem telefon na stůl a třemi dlouhými kroky přešla na druhou stranu kuchyně, kde jsem mu skočila do náruče s takovou silou, až narazil zády do ledničky. Celá jsem se k němu přitiskla a on mi zabořil obličej do vlasů.

„Myslel jsem, že se mi to jen zdá,“ zamumlal. „Nemůžu uvěřit, že jsi tady.“

„Věř mi, jsi vzhůru.“ Vší silou jsem se ho držela. „Panebože, tolik jsi mi chyběl. Tohle je ten nejdelší tejdén v mém životě,“ zašeptala jsem mu do krku.

Zhluboka se nadechl, jako bych byla kyslík, který tak potřeboval k životu. Když jsem se konečně odtáhla, abych se na něj mohla podívat, vzal do dlaní můj obličej a oči mu doslova planuly. Otřel se nosem o ten můj a pak mě políbil na čelo, než mi palcem lehce přešel přes spodní ret. Zavrnila jsem a on se široce usmál, když si uvědomil, že jsme sami v bezpečí Pennyina a Bradova domu.

„Vážně bych tě rád políbil pořádně, ale musím si nejdřív dojít vyčistit zuby.“

Rozesmála jsem se. „V tom případě mi, *prosím*, řekni, že tu máš kartáček.“

„Nějakaj kurva najdu,“ odpověděl, uchechtl se a vyvedl mě z kuchyně. Společně jsme kráčeli do schodů a pak mě nasměroval k pokoji na konci chodby. „Proč nejdeš do hostinského pokoje a nepočkáš tam na mě? Budu tam za dvě minuty. Vezmeš mi tohle?“

Popadla jsem jeho mobil a objala se rukama, zatímco on zmizel v koupelně. Pokoj pro hosty byl tlumeně osvětlený a voněl čerstvým nátěrem.

Bylo v něm jen pár kousků nábytku. U jedné stěny stál prádelník s přenosným přehrávačem a hromadou céděček. Danielova peněženka a klíče se válely na nočním stolku vedle postele a věci měl úhledně složený na konci matrace. Očividně byl z jiný planety.

Sáhla jsem pod závěsy, abych otevřela okno, a položila jeho mobil na noční stolek vedle ostatních věcí. Pak jsem prohrabala céděčka a zkoumala názvy kapel. Metallica, AC/DC, Mötley Crüe, Guns N' Roses – tohle musí být Bradova sbírka. Bylo tam taky pár ručně dělaných kompilací. Jednu jsem si vybrala. Byla ručně nadepsaná „*Jeremy je zkurvenej Emouš*“.

Mrkla jsem se na seznam písniček. Všechno to byly pohodovky. Vrazila jsem disk do přehrávače a zůstala stát vedle prádelníku, když začala hrát první písnička. Byl to jediný hlas podbarvený nádherným tónem akustické kytary. Očividně máme s Jeremym stejný hudební vkus. Znamená to, že jsem snad taky zkurvenej emouš?

Posadila jsem se na roh postele, abych počkala na Daniela, a s úsměvem kývala nohama ve vzduchu. Bylo úžasný, jak skvěle

Penny zorganizovala tohle naše setkání. Vůbec jsem nepochybovala o tom, že to pozvání na oběd byl jenom způsob, jak mě sem dostat. Věděla, jak strašně se nám po sobě stýská, ale taky jí nejspíš bylo jasné, že v tuhle chvíli by ani jeden z nás nějaký setkání nenavrhl.

Konečně jsem zaslechla, jak se otevřely dveře od koupelny, a pak byl Daniel najednou tady a se založenýma rukama se opíral o zárubeň. Podíval se na přehrávač. „Dobrá volba,“ prohodil.

„Bylo to buď tohle, nebo Ozzy.“

Přimhouřil oči. „Och, těžká volba.“

„Já vím. Musela jsem to rozpočítat. Takže, už máš svěží dech?“ zeptala jsem se a mávla rukou k jeho puse.

„Proč se nepřesvědčíš sama?“

Pohybem ukazováčku si mě přivolal k sobě. A zatímco jsem překonávala tu vzdálenost několika kroků, pozvedla jsem obočí a kousla se do rtu. Odměnou mi byl ten nejkrásnější úsměv.

„Ahoj,“ zašeptala jsem, naklonila se k němu a s neskrývanou touhou se zahleděla do těch jeho nádherných modrých očí.

Sjel pohledem k mým rtům a pak se zase vrátil nahoru. Celou tu dobu mě nepřestával hladit palcem po tváři. „Ahoj.“

Nevím, co jsem čekala. Možná cudný polibek, následovaný dalším. Pak by rozevřel své rty a jeho jazyk, zpočátku ostýchavý, by se setkal s mým – na tohle jsem byla zvyklá a hudba byla tichá, jemná a uklidňující –, ale *nic* z toho se nestalo. Ve chvíli, kdy se naše ústa dotkla, doslova zajal mé rty – celé moje tělo – a líbal mě s nespoutanou vášní.

Jednou rukou mi sjel na záda a přitáhl si mě blíž, doslova mě drtil svým hrudníkem, zatímco tou druhou mě bezostyšně hladil na zadku a narážel do mě boky. Jeho steny a mátový polibky mi způsobily závrať. Daniel přitiskl rty nad můj klíční kosti a pak stoupal vzhůru po krku přes čelist až k ušnímu lalůčku, kde mě naposledy políbil. „Přímo za tebou je postel. Co si o tom myslíš?“

„Nechci o tom *přemýšlet*, chci to prostě *cítit*.“

„Správná odpověď,“ vydechl.

A s tím mi nadzvedl nohu, otočil si ji kolem těla a popadl mě za zadek, takže mi nezbylo nic jiného, než si na něj vyskočit, abych nespadla. Kopnutím za námi zavřel dveře a položil mě na matraci. Doplazila jsem se až k polštářům a celou dobu se ho držela jako klíště.

A pak jsme se líbali, propletení jeden s druhým, samá ruka, noha, boky a jazyky. Cítila jsem nutkavou potřebu se ho všude dotýkat. Frustrovaně jsem ho zatahala za tričko a on si ho okamžitě přetáhl přes hlavu a odhodil ho za sebe, než se ke mně opět přitiskl rty.

Škrábala jsem ho nehty na zádech, až se z toho zachvěl. Jeho napůl vrnění a napůl vrčení bylo přesně to, co jsem chtěla slyšet. Když se mi vrhl dlaněmi pod košili, ztuhla jsem a hrudník se mi prudce zvedal a zase klesal, zatímco mi pomalu rozepnul dva knoflíčky. Těžce dýchal, ale prsty se mu pohybovaly metodicky a jemně. Ty zběsilý pohyby byly nahrazeny vášnivou, ale kontrolovanou touhou.

„Mám přestat?“ zašeptal.

„Ne, ne, nepřestávej,“ prosila jsem ho.

„Další správná odpověď,“ prohodil.

Když mi rozeplnul i poslední knoflíček, prohlédl si mě doutnajícím pohledem a jemně tu košili rozevřel. Vyslala jsem v duchu tichou modlitbu díky za to, že jsem si dneska nevezala sportovní podprsenku. Ta, kterou jsem měla, sice nebyla tak úplně sexy, černá nebo s krajkami, ale byla roztomilá – bílá se žlutými puntíky.

„Miluju puntíky,“ řekl jemně, usmál se a lehce mi položil ruku na žebra, než se sklonil k dalšímu mučivému polibku. Oplácela jsem mu ho, přejela mu jazykem po spodním rtu a užívala si pocit jeho dechu na své pokožce a tlak jeho boků v klíně.

„Dej mi svůj jazyk,“ zašeptal mi do rtů.

S tichým zasténám ho jemně vsál do úst. Možná se mi na pár vteřin zatmělo před očima a možná taky ne, protože jak jsem sakra měla zůstat při smyslech, když byl tak sexy? A teď, když ještě v pozadí zpíval Dallas Green, jsem byla naprosto odsouzená k záhubě.

Přejel rukou výš a já mu zapletla prsty do vlasů a navigovala jeho ústa k mému krku, kde mě střídavě líbal a jemně kousal. Po chvíli, která se zdála jako věčnost, kdy mi palcem objížděl švy podprsenky, konečně zvedl ruku a přes tenkou látku vzal moje ňadro do dlaně. Zachvěla jsem se očekáváním, a když ji vsunul do košíčku a palcem mi přejel přes bradavku, vydechla jsem úlevou.

Celý týdný jsem toužila po tom, cítit jeho ruce na svém těle, hladověla jsem po jeho doteku. A teď tu byl, odtáhl tu látku pryč a se zbožnou úctou si mě prohlížel. Donutila jsem se zvednout k němu pohled a odsunula stranou všechnu svou rozpačitost, která by mohla tuhle chvíli zničit.

Říct, že jsem viděla hvězdičky, by bylo klišé. Ale když zašeptal moje jméno a sklonil se, aby mi jemně olízl bradavky, tak prudce jsem se prohnula v zádech, až jsem se z toho málem vznesla.

Chtěla jsem ho. Chtěla jsem všechno a zdálo se, že Daniel má v úmyslu dát mi přesně to, co jsem potřebovala. A zatímco mě líbal, nepřestával sténat a opakovat moje jméno, zařala jsem mu prsty do zad a znovu si ho se zoufalou potřebou přitáhla za boky k sobě. Kde byl náš zdravý rozum nebo zábrany? Pryč. Všechno vylétělo komínem. Oba jsme to všechno nechali za dveřmi pokoje pro hosty.

Přetočila jsem se na bok a odhodila veškerou opatrnost stranou. Dlaní jsem sjela mezi naše těla. Pomalu a odhodlaně jsem se ho dotkla. Oba jsme zalapali po dechu, nevím, který z nás hlasitěji. Jediné, na co jsem dokázala myslet, bylo, jak strašně jsem tohle chtěla už celé týdny udělat a jak zoufale ho právě v tuhle chvíli chci. A Daniel ležel s obličejem zabořeným v mých vlasech a vydechoval mi horký vzduch do ucha.

„Ach, kurva. Udělej to znova,“ přikázal mi.

Zopakovala jsem ten pohyb a cítila se při tom silná, chtěná a žádoucí.

„Znovu?“ zeptala jsem se.

„Kurva, jo.“

Položil ruku na mou dlaň a pohybem mě pobízel k silnějšímu doteku, zatímco se ke mně tiskl hrudníkem. Tělo na tělo. Božské.

Líbalí jsme se jako dva šíleně zamilovaní pubertáči a naše bezděčné pohyby se vymykaly kontrole. Oba jsme roztřeseně dýchali, zatímco jsme se k sobě vzájemně tiskli, odtahovali se a snažili se do-

sáhnout, kam jen to šlo. A přitom jsme nahlas vzdychali a sténali. Otírala jsem se mu o nohu, naprosto si vědomá toho, jak nedospěle to musí vypadat, ale nemohla jsem si pomoci. Tření. Potřebovala jsem víc tření. Cílevědomě přesunul prsty z mých žeber směrem k pasu u kalhot.

„Kurva, zbožňuju tyhle legíny,“ zašeptal a jediným pohybem vklouzl pod ně.

Očividně taky dlouho bloudil v pustině, a teď mířil rovnou do země zaslíbené! Mojí odpovědí bylo něco mezi zafňukáním, zasténáním a ječením, aby *nepřestával*. Postupoval stále níž, centimetr po centimetru klouzal přes břicho, dokud si nezačal pohrávat s malou mašličkou na mých kalhotkách.

Zatraceně!

Přesně v tu chvíli jsem si totiž vzpomněla.

Zatraceně bylo to správné slovo!

Ach ne! Ach ne, ne, ne! Kurva, Matko přírodo! Seru na tebe i na celou tvoji rodinu!

„Danieli,“ vydechla jsem a snažila se odstrčit jeho ruku pryč.

„Ne, nedělej to. Prosím – nemysli.“ Políbil mě a vyprostil ruku z mého sevření. „Zapomeň na racionální uvažování, zapomeň na všechno – chci se tě dotknout. *Musím* se tě dotknout.“

Jeho prsty se vydaly zpátky zamýšleným směrem a vkradly se až pod kalhotky. A jeho pomalé a smyslné polibky málem způsobily, že jsem na všechno zapomněla. Ještě jeden nebo možná dva centimetry... ne, já nemůžu.

Odtáhla jsem se od něj. „Danieli, nedělej to.“

Znovu jsem ho popadla za ruku, přesunula si ji na břicho a tentokrát jsem si s ním propletla prsty. Podíval se na mě, ztěžka dýchal a zmateně mě pozoroval.

„Prosím, přestaň. Teď – teď na to není ta správná chvíle. Nechci, abys to udělal... teď. Teda, *chci* – jenom nemůžu. Je to *špatně načasovaný*...“

Nechápu, proč jsem mu to nedokázala říct na rovinu. Umírala jsem hanbou.

Vzepřel se nade mnou a se zamračením se na mě podíval. Pak vytřeštil oči, když mu to konečně došlo.

„Ach, panebože, ty máš periodu?“

„Ano.“ Zavřela jsem oči, vděčná, že alespoň on dokázal říct to, co já jsem z jakýhokoliv směšného důvodu nezvládla.

Stiskl mi ruku a na chvíli se o mě opřel čelem, jak se pokoušel zkrotit svůj dech. Pak si lehl na bok, čelem ke mně a vytáhl mi podpřenku zpátky na místo, než mi přitáhl oba cípy košile cudně k sobě.

„Páni,“ vydechl a položil mi ruku na břicho.

„Omlouvám se. Tak *strašně* se omlouvám. Úplně jsem na to zapomněla. Nechtěla jsem ti dávat planý naděje.“

„To je v pořádku, přestaň se omlouvat.“ Něžně mě políbil.

Zahákla jsem mu prsty za kalhoty od pyžama. „Jestli chceš, tak můžu...“

Popadl mě za ruku, propletl si se mnou prsty a napodobil pohyb, kterým jsem ho před chvílí zastavila já. Pak se na mě podíval a ve tváři měl nepřeberné množství emocí.

„Tohle není o orgasmu, Aubrey. Tohle je o tom, jak *strašně chci tebe*.“

Zůstala jsem na něj oněměle zírat.

„Nechápej mě špatně. Jsem pekelně v háji,“ řekl. „Mám pocit, že asi brzo vybuchnu, ale předpokládám, že je to tak asi lepší. Tohle není přesně to, co jsem si představoval. Tím myslím, ne tady v pokoji pro hosty u Penny a Brada.“

„Já vím. Taky jsem si to tak nepředstavovala.“

Zavrtěl hlavou a přejel mě očima odshora dolů, přičemž se pozastavil u mých rozčuchaných vlasů a rozepnuté košile.

„Jsi tak kurevsky krásná. *Vážně* to neustojím až do víkendu.“ Vzal do dlaně moji tvář a něžně mě políbil. Pak se na mě hloubavě podíval. „Co se týče načasování – budeš, ty víš...“

„Jestli už mi to v pátek skončí?“ Usmála jsem se. „Dneska bylo načasování na prd, ale začala jsem v neděli. V pátek už bude po všem.“

„*Pátek*. Správně. Když už jsme u toho...“ Zamrkal na mě.

Opřela jsem se o lokty. „Ne. Nic neříkej...“

„Promiň, nemůžu s tím nic dělat.“

„Co se děje? O co jde?“ Měla jsem problém ovládnout svoje podráždění.

Povzdechl si a zastrčil mi vlasy za ucho.

„Martin mě požádal, abych se s ním v pátek odpoledne sešel u něj v kanceláři. Chce si společně projít naše poznámky a některé známky. Řekl, že to pro mě bude dobré cvičení, když si to porovnáme.“

„Fajn, to zas není tak velký problém. A co potom?“

Zavrtěl hlavou. „V pátek je otcův poslední den ve funkci děkana a Vic pořádá od čtvrt na šest do čtvrt na osm recepci na jeho počest.“

„Opravdu?“

„Budou tam univerzitní zaměstnanci, lidé z administrativy a tak. A celá naše rodina. Potom půjdeme společně na večeři. Nedokážu si představit, že bychom skončili dřív než před jedenáctou. Navrhl jsem, že by ses k nám mohla přidat, ale máma pozvala Vernu a Bruce Atkinsovy. Sabrininy rodiče.“

„Cože? Proč tam budou?“

„Bruce je tátův nejlepší přítel.“

„To jako vážně?“

„Celé roky už spolu hrají golf. Tak jsem se vlastně na střední škole seznámil se Sabrinou. Rodinný výlet.“

Ušklíbl se a já sebou plácla zpátky na postel.

Nepřeháněj to.

„Máma si myslela, že by ti mohlo být v jejich společnosti nepříjemně, a já s ní souhlasil. Nemám pravdu?“

Snažila jsem se nenašpulit na něj pusou. Ale vážně jsem se s ním chtěla poprvé objevit na veřejnosti v místnosti, kde budou i Sabrinini rodiče? Ne, ve skutečnosti ne.

„Prosím, nebuď naštvaná,“ řekl Daniel a přitáhl si mě zpátky do náručí.

„Jako první věc v sobotu ráno tě vyzvednu. Já vím, že je to těžké po tom všem čekání, ale mám svázané ruce. Chápeš to, že?“

Bezmyšlenkovitě jsem si pohrávala s chloupky na jeho hrudi a přesunula se tak, abych mohla cítit jeho nahý tělo na vlastním odhaleném hrudníku.

„Ano, chápu to,“ přiznala jsem s nechutí.

Ale chápala jsem jediňe to, že celý svět je proti nám, bastard jeden. Ale nechala jsem si to pro sebe.

„Můžeme se alespoň ve čtvrtek odpoledne vidět? Technicky vzato už bude po zkouškách.“

Zavrtěl hlavou. „Ve čtvrtek musím něco zařídít. Je to důležité a nemám jiný den, kdy bych to mohl zvládnout.“ A jako odpověď na můj podezřívavý pohled mi odhrnul vlasy z tváře. „A ne, nemůžu ti to říct. Je to překvapení.“

Nemělo smysl se s ním hádat. Celý tenhle týden byl naprosto zabítý.

„Tak fajň,“ uzavřela jsem to. „Vyhráls. Bude to sobota.“

„Ale já jsem nevyhrál, zlatíčko. Není to o nějaké výhře nebo prohře. Je to o okolnostech, to je všechno. Můžeme se teď pokusit užít si společně strávený čas? Živě si pamatuju, jak jsi mi jednou řikala, že se mnou budeš celá šťastná sedět a pozorovat zasychající nátěr. A přesně to můžeme právě teď dělat. Je to tu čerstvě natřené.“

„To že jsem řekla?“

„Jo. Tak co ty na to? Jsi pro?“

Mohla jsem buď trucovat jako rozmazlený dítě a zničit všechnen čas, který nám ještě zbýval, nebo jsem si ho mohla *užít*, i když budeme jen ležet jeden druhýmu v náručí.

„Rozhodně.“ Přitulila jsem se k němu a on mi vsunul ruku pod košili a něžně mě hladil po zádech. „Mmm, to je příjemný,“ povzddechla jsem si a přitiskla se k němu ještě víc, žár z jeho těla mě hřál na břicho. Neúspěšně jsem se pokusila zamaskovat obrovský zívnutí a cítila jsem, jak se uchechtl.

„Nudím tě?“ zeptal se.

„Ne, jenom je mi tak příjemně a ta hudba mě uklidňuje. Jak se jmenuje tahle písnička?“ zeptala jsem se a zavrtila si obličej do jeho krku.

„Je to předělávka ‚Golden Slumbers‘ od Beatles.“

„Hmmm, sladký spánek,“ zamumlala jsem.

„Jsi unavená?“ zašeptal.

„Trochu.“

„Tak si zdřímni, jestli chceš.“

„Ne, to je v pohodě.“

„Mně to nevadí. Dokonce tě nechám, abys na mě slintala.“

Usmála jsem se na něj, vsunula si pravou ruku pod jeho tělo a druhou ho objala. „Musíš mě vážně milovat.“

„To ano. A miluju tě každým dnem víc a víc. Prosím, nemusíš si připadat špatně, když si zdřímneš. Jela jsi v podstatě nonstop.“

„Jsem unavená, ale když usnu, možná o něco přijdu.“

Přešel mi rty po čele. „Slibuju, že nebudu dělat nic fascinujícího, zatímco budeš spát. Odpočívej, lásko. Budu tady, až se vzbudíš.“

Chtěla jsem protestovat, ale nedokázala jsem to. S tím, jak mě Daniel hladil po zádech, to byla předem prohraná bitva. Vzdala jsem se a se spokojeným povzdechem se uvolnila.

Daniel mi tiše zpíval a prsty mi nepřestával kroužit po zádech. Vznášela jsem se na tom příjemném místě mezi spánkem a bděním. A pak jsem přepadla přes okraj a vklouzla do nádherného snu. Seděli jsme v něm s Danielem pod stromem na nádvoří před Vic. Líbal mě a oba jsme si byli vědomi toho, jak na nás kolemjdoucí lidi zírají.

Byli jsme zamilovaní a oběma nám bylo jedno, kdo se to dozví.

25. KAPITOLA

Láska a poctivost

*... a právě proto, žes tak lásky pln
a poctivosti, a že vím, jak dřív
svá slova vážíš, než jim dechu dáš,
tvé pomlčky mě lekají tím víc...*

(OTHELLO, JEDNÁNÍ TŘETÍ, SCÉNA TŘETÍ)

Nad cestičkami, které křižovaly Queen's Park, poskakovaly ve věkovitých korunách stromů veverka a pod nimi se procházeli lidé, běhali nebo jen tak postávali a povídali si s přáteli. Všechno tohle jako by šlo úplně mimo mě. Právě jsem dokončila univerzitu.

A teď co? Poslední čtyři roky jsem měla nějaký záměr, cíl, kterého jsem chtěla dosáhnout. Pro který jsem každý den vstávala. Kam jsem mířila teď? V sobotu do postele k Danielovi a pak tak často, jak to jen půjde? Fantastický plán, ale vidina *kariéry* žádná. Povídejte mi o tom, připadat si marně.

Došla jsem do Jackman Hall a zastavila se v předsíni. Poslouchala jsem, jestli nezaslechnu nějaké známky života. Nic. Byla jsem tu sama. Povzdechla jsem si, zula se a vyrazila k sobě do pokoje. Do očí mě praštila záplava barev. Uprostřed mého pracovního stolu stála skleněná váza plná tulipánů a narcisů. Byly nádherné! O vázu byly opřené dvě obálky a na lepícím lístečku byl Mattovým rukopisem připsaný vzkaz.

Stavil se tu odpoledne Jeremy. Jsem u Sarah.

Promluvíme si později. . . nebo zítra.

Och, gratuluju k ukončení školy. Matt.

Jeremy mi tu nechal květiny?

Popadla jsem obě obálky. Na jedné bylo vytištěno slovo „Čtvrtek“ a na druhé stálo „Otevři mě v pátek 1. května“. Otevřela jsem tu menší a našla v ní ručně psaný vzkaz od Daniela.

Aubrey,

vím, že už jsi moji dnešní obálku otevřela, ale musel jsem udělat tento den něčím výjimečný. Pamatuješ si, jak ti Patty vyprávěla o kytici růží, kterou dostala od dědečka v den, kdy odpromovala? Nepřipadá v úvahu, že bych čekal až do června, tak jsem se rozhodl, že ti ty květiny pošlu už dnes. A taky jsem ti dal před jednatřiceti dny slib. Proklínal jsem ho každý den a prošel jsem si peklem, jenom abych ho neporušil.

Ty květiny jsou z Pennyiny zahrady. Doufám, že ti udělají radost a přinutí tě si na mě vzpomenout. A abych něčeho

opět vykradl... tentokrát to budou slova Alfréda Tennysona: „Kdybych měl květinu pokaždé, když na tě pomyslím, zahradou rozkvetlou navěky kráčet smím.“

A zatímco čteš tyhle řádky, troufám si odhadnout, že já právě sedím u Martina v kanceláři, poté co jsem se vrátil ze své „pochůzky“, a právě si balím domů zkouškové testy, které musím ještě dneska večer opravit. A ty jsi právě dokončila zkoušku – svou poslední zkoušku bakalářského studia. Gratuluji, lásko. Jsem si jistý, že sis vedla skvěle. Ale to nejspíš brzy zjistím, že? Dnes večer musím dokončit své pracovní povinnosti, ale už brzy tě uvidím, zlatíčko. Užij si květiny.

S láskou,

D.

Xo

„Díky, Danieli,“ zašeptala jsem a okamžitě jsem pocítila díky jeho slovům úlevu.

Vzala jsem do ruky druhou obálku. Další ručně vyráběný dárek? Pozdní přídavek kvůli tomu, že spolu zítra večer nebudeme moci být, navzdory tomu, co jsme si plánovali? Měla bych s jejím otevřením počkat – třeba si ji schovat až na večer, až na mě padne lítost, že se nemůžu připojit k Danielovi a jeho rodině při oslavách.

Postavila jsem obálku na polici v knihovně, lehce rozladěná z toho, že mě z těch zítřejších odpoledních událostí takhle vynechali. Znovu jsem si prohlédla všechny Danielovy fotografie.

S postupujícím týdnem se na nich neustále objevovala místa, která jsme společně navštívili, místa, která pro nás byla významná, ale to dnešní bylo moje nejoblíbenější – ten spadlý strom v lesích High Parku, na kterém jsme si poprvé vzájemně přiznali, že se milujeme. Musela jsem si znovu přečíst i ten vzkaz.

Až tohle otevřeš, náš společný čas bude jen hodiny daleko, takže mi dovoľ, abych se zaměřil na myšlenku, která se mi bude omílat v hlavě každou vteřinu, co budu vzhůru, s použitím slov Gustava Flauberta: „Až tě příště uvidím, zahalím tě svou láskou a pohlazením, extází. Chci tě rozmazlovat všemi radostmi těla, až z toho omdlíš a zemřeš. Chci, abys mnou byla ohromená a přiznala si, že jsi o tomhle nikdy ani nesnila...“

Dobrý bože! Tak strašně jsem to chtěla! Být ohromená Danielem? Do té míry, jak jsem byla obeznámena se všemi náznaky, omdlení byla velmi reálná možnost. Už od první chvíle, kdy jsme se o sebe otřeli koleny, přes naše první objetí v podloubí u Gate House až k té záležitosti u Penny doma nebylo pochyb o tom, že mezi námi panuje neuvěřitelná chemie.

Kouzlo, po kterém upadnu do mdlob, bude rozhodně na pořadu dne.

Když jsem následujícího rána dorazila do kanceláře, přihrádka na poštu děkana Granta mi téměř vehnala slzy do očí. Snažila jsem se vytěsnit z mysli jeho blížící se odchod, ale teď už jsem se tomu nemohla vyhybat. Od pondělka budu mít novou šéfku.

Zatnula jsem zuby a přešla ke stolu, připravená dát se do práce. Zrovna když jsem se natáhla, abych si zapnula počítač, všimla jsem si obálky přilepené ke klávesnici. Rychle jsem ji otevřela a vytáhla pozvání na dnešní koktejlovou párty na počest děkana Granta a jeho dlouhotrvající služby této koleji.

Posadila jsem se a zvažovala překvapivý obrat událostí. Proč jsem to pozvání dostala až teď? Ví o tom vůbec Daniel? A přesně v tu chvíli vyšel ze své kanceláře děkan Grant s krabicí v ruce, kterou odložil před mým stolem. Podíval se na mě a založil si ruce v bok. Měl na sobě plátěné kalhoty a golfové tričko – jeho verze volnočasového oblečení.

„Dobré ráno, Aubrey.“ Mávl k mým rukám. „Vidím, že jsi našla svoji pozvánku.“

Zvedla jsem ji a přikývla. „Ano.“

S pocitem, že je to jen sotva o něco víc než nápad na poslední chvíli, jsem se přinutit usmát. Musel vycítit moje rozčarování, protože si ztěžka povzdechl.

„Nedivím se, že si připadáš bezcenná. Za posledních šest týdnů jsem se nevypořádal s věcmi ani zdaleka tak dobře, jak bych chtěl. Hluboce se omlouvám. Měl jsem ti to pozvání předat už v pondělí, když se mi poprvé dostalo do ruky. Já jsem v první řadě ten, kdo trval na tom, abys byla pozvána. Jenže pokaždé, když jsem si představil,

že tam budeš s Danielem, obklopená všemi těmi lidmi z univerzity, a s vědomím, jak je to mezi vámi dvěma evidentní, když jste spolu...“

Už jsem chápala, kam tím míří, ale to si vážně myslel, že bych se zachovala tak nedospěle a nedokázala bych se vhodně chovat? Zamračila jsem se a položila si bradu do dlaní, zatímco se děkan pokoušel obhájit.

„Mluvil jsem s Danielem a ten mi naznačil, že kdybych tě nepozval, byla by to ošklivá urážka. Samozřejmě že měl pravdu.“ Na chvíli se odmlčel. „Chápu, že pro tebe nebylo posledních několik měsíců vůbec jednoduchých. Snažil jsem se nechat ti prostor a nenakládat ti toho příliš mnoho.“

Zvedl ke mně pohled, jako by potřeboval ujištění. Přikývla jsem. Byla to pravda. Opravdu se stáhl.

„Nehodlám tady vyzvídat, jak moc jste s Danielem během posledních týdnů zůstali v kontaktu, ale přikláním se k názoru, že jste spolu komunikovat nepřestali. Teď už můžeme doufat jen v jediné, a to, že jste nevzbudili žádnou pozornost.“

Položila jsem si ruce před sebe na stůl a snažila se mluvit klidně. „Udělala jsem, co bylo v mých silách, abych dodržela svůj slib, pane. Doufám, že to víte. Na druhou stranu nás k sobě s Danielem vážou silné city, které nešlo naprosto zamést pod koberec...“

„Nebo utnout veškerou komunikaci?“ zeptal se.

Zhluboka jsem se nadechla. „Zůstali jsme v kontaktu, ale ujišťuji vás, že jsme byli extrémně diskrétní. Díkybohu, že už je semestr za námi.“

Pevně se na mě podíval. „Předpokládám, že to znamená, že tomu teď dáte volný průchod?“

Usmála jsem se na něj. „Nemusíte se bát. V rámci kampusu bude-me pořád opatrní. Přinejmenším do mé promoce.“

„Díky.“ Vrátil mi úsměv a kolem očí se mu udělaly něžné vrásky. Obešel stůl, aby se mohl podívat z okna, během toho, co znovu promluvil. „Mohl bych vás požádat o laskavost, Aubrey? Mohla byste o tom dneska večer na slavnosti popřemýšlet?“

„Jistě,“ odpověděla jsem a skoro okamžitě toho litovala. Jaký další nesplnitelný slib ode mě bude chtít teď?

Pomalou se otočil a toužebně se na mě zahleděl.

„Byli jsme s Gwen nadšení, že konečně našel někoho, kdo o něj má tak hluboký zájem. Doufám, že to víš. To zklamání, které cítím z toho, že už pro mě nebudeš déle pracovat, je vyváženo tím, že tě i přesto často uvidím.“

„Děkuji, pane,“ odpověděla jsem, dojatá jeho slovy. Ale stále ještě neprozradil, co po mně vlastně chce.

„Můžeš se prosím pokusit nezapomínat na to, že jsou na tomhle světě i neuvěřitelně prospěchářští lidé? Takoví, kteří se pokusí vydobýt si pro sebe zisk, i kdyby to znamenalo, že tím během své cesty zničí někoho jiného?“

Povzdechla jsem si a položila si předloktí na opěrky u židle.

„Ta věc s Nicolou na Oxfordu opravdu způsobila hodně zlé věci,“ pronesla jsem. „Nedovedu si ani představit, do jaké mizérie se celá vaše rodina dostala. Ale se vši úctou, stalo se to už před rokem a půl. Myslím, že je čas, aby Daniel – a všichni – konečně pohlédli do budoucnosti a pokusili se to uzavřít.“

„Souhlasím,“ pronesl. „S radostí bych na celý ten incident zapomněl, ale bohužel to není tak jednoduché.“

„Víte, že Daniel neudělal nic, čím by si ta obvinění vysloužil, že je to tak?“ Těžko uvěřit, že se ho na to ptám, ale nemohla jsem si pomoci.

Opřel se o desku mého stolu a založil si ruce na hrudi.

„Ať už se tam stalo nebo nestalo cokoliv, očividně se dostal do situace, ve které nad ním měla ta dívka výhodu, aby se k němu dostala. Časem se naučí, jak si vybudovat odstup.“ Vědoucne se na mě usmál. „Ale neměl jsem v úmyslu odkazovat na Nicolu, když jsem hovořil o prospěchářských lidech. Na světě jich je mnohem víc – a hodně jich je i tady na univerzitě. Nesnáším být cynický, ale moje rada zní, aby sis vypěstovala zdravou dávku skepse. Je pěkné, že se snažíš vidět ve všech jenom to nejlepší, ale není to vždycky moc realistické.“

Rozesmála jsem se a opřela se v židli. „Obávám se, že tady už nosíte dříví do lesa, pane.“

„To rád slyším. Prokážeš mi laskavost a přihodíš pár polínek i Danielovi?“ A s tím se rozhlédl po okolních krabicích. „Tak fajn, musím tohle všechno ještě roztřídit. Doufám, že tě to pozvání na poslední chvíli nezaskočilo a že už nemáš jiné plány. Uvidíme se v půl šesté v Old Vic?“

Moje večerní plány zahrnovaly očištnou lázeň a holení následované manikúrou a pedikúrou. Ale to všechno může počkat až na půl osmou.

„Budu tam s úderem zvonu,“ odpověděla jsem.

„Výborně. To jsem rád. A Penny tam bude taky. Mluví o tobě moc hezky. Bude pěkné, když si tam bude mít s kým popovídat.“

Vykročil zpátky ke své kanceláři, ale u dveří se otočil zpátky. „Jsem rád, že tam dnes večer budeš, Aubrey. Bylo to opravdové po-

těšení s tebou pracovat.“ A s tím se na mě naposledy podíval, než za sebou zavřel dveře.

Popadla jsem kabelku a utekla na záchod. Za osm a půl hodiny uvidím Daniela! Teď už nebyl důvod, abych s tím otevřením poslední obálky otálela. Roztrhla jsem ji a zalapala po dechu, když jsem spatřila fotku na přední straně. Byl to obrázek nás dvou v pokoji u Penny! Spala jsem mu na hrudi a on měl přitisknuté rty v mých vlasech. Musel to vyfotit mobilem. Byl roztomilý. Otevřela jsem vzkaz a uvnitř byl vložený dárkový certifikát v hodnotě dvě stě padesáti dolarů do La Vie en Rose – obchodu se spodním prádlem. Napodu bylo připsáno Danielovým rukopisem:

No a je to oficiální. Už prostě není víc způsobů, jak ti říct, že tě miluju. A protože už mi došla slova, půjčím si jich pár od námi milovaného Williama: „... tot' je pravé lásky počínání; nebo věrnost vždycky lepší skutky má než řeči, by se jimi zdobila.“

Lepší skutky než řeči... napadá mě pár skutků, které by se hodily, tebe ne? Vlastně do háje s řečněním. Budu naprosto spokojený, když celý víkend promlčíme!

A když už mluvíme o tomhle víkendu, vidíš ten dárkový šek? Jsem si jistý, že jsi teď zvedla oči v sloup, ale já svůj slib dodržel, broučku! Takže teď se musíš obrnit. Všechny sázky už jsou minulostí. La Vie en Rose je v Eaton Centre. Klidně tam buď celé odpoledne. Nijak se nerozpakuj. Věř mi, tentokrát je to mnohem víc pro mě než pro tebe. Ale dodám jen jedno slovo: puntíky. Brzy se uvidíme! D.

Opřela jsem se o umyvadlo. A takhle už to teď bude pořád. Jako Danielova přítelkyně budu muset vděčně přijímat jeho dárky. Hodně dárků. Zvyknu si na to vůbec? Odtrhla jsem tu kartu od vzkazu a uložila si ji bezpečně do peněženky. Pak jsem vytáhla telefon a poslala Danielovi textovku.

Dobré ráno, sluníčko! Vypadá to, že mám před sebou pěkně náročný den... párty, balení... puntíky. ;) A.

O pár vteřin později mi zavibroval mobil.

Dobré ráno i tobě. Tvoje zpráva mi udělala obrovskou radost. Párty? Jsem rád, že si to táta konečně srovnal v hlavě. Balení? Ach, za okamžik ti pošlu seznam. A jsem rád, že jsou mezi tvými dnešními úkoly i puntíky.

Nemůžu se dočkat, až tě uvidím. Miluju tě. D.

Vrátila jsem telefon zpátky do kabelky a zničehonic si připadala mnohem rozjařenější. Den, který se mi ještě včera večer před spaním zdál bezútešný, najednou zářil do světa.

„Ahoj, Penny,“ pozdravila jsem a rychle ji objala.

„Tady jsi.“ Vděčně si povzdechla, políbila mě na obě tváře a přeje-la pohledem odshora až dolů. „Sluší ti to.“

„Vím, že jdu trochu pozdě. David měl obavy o to, abychom tu s Danielem neudělali nějakou scénu, tak Daniel navrhl, abych počkala dvacet minut, než se vmísím do davu. Jak to tady jde?“

„No, nikoho v téhle místnosti neznám, až na Brada a jeho rodinu. Punč je výživnej, ale bez alkoholu, a fronta u baru je téměř nekonečná.“ Penny mávla rukou k řadě stejně zoufalých lidí na druhé straně místnosti. „Jsem tak zatraceně ráda, že seš tady.“

Rozesmála jsem se a sevřela jí paži.

Náš rozhovor přerušil hlas za mými zády. „Aubrey?“ Otočila jsem se a tam stála Gwen v nádherných černých koktejlových šatech, které byly vkusně doplněné krásným náhrdelníkem a párem dlouhých náušnic. Jakákoliv moje nejistota o našem přivítání se rozplynula ve chvíli, kdy si mě přitáhla do vřelého objetí. „Jsem tak ráda, že tě vidím.“

„Díky, já taky.“

Popadla mě za zápěstí a mávla na svého manžela, který si právě povídal se třemi muži poblíž malého stolku s punčem. Omluvil se a vyrazil směrem k nám. Byl už trochu brunátný v obličejí. Musel mít celkem těžký den mezi vším tím balením, přijímáním telefonátů s gratulacemi z celé univerzity a teď tímhle – oslavou na počest dlouholeté práce na Vic.

Naklonil se k nám a zašeptal: „Neměl jsem ani ponětí, že tu bude tolik lidí.“

„Nebud' hloupý, drahý,“ vynadala mu Gwen, upravila mu kravatu a poplácala ho po klopě u saka.

„Děkanе Grante, budete tu všem chybět,“ ubezpečila jsem ho.

Sevřel rty a věnoval mi podivný pohled.

„Aubrey, myslím, že bys mi měla od této chvíle říkat Davide. Pokud bys mě tedy raději neoslovovala rektore Grante.“

„Dobrý bože! Zní to tak nabubřele!“ vykřikla Gwen. „Kdybych byla sebou, přistoupila bych na to křestní jméno,“ poradila mi.

Rozesmála jsem se a přikývla. „Myslím, že máte pravdu.“

„No, tady máme naši hvězdu večera!“ zaburácel za námi jakýsi hlas.

„Aarone!“ David se otočil na podpatku, aby si potřásl rukou s zem, který právě dorazil. A co myslíte, byl to Aaron *Spojené obočí* O'Connor. Sakra! Co ten tady dělá?

„Jsem moc rád, že jsi dorazil,“ řekl David.

„Och, nikdy bych si nenechal ujít příležitost nasypat si do svých ran trochu soli.“

David se uchechl a obrátil se zpátky k nám. „Dámy, tohle je Aaron O'Connor. Jeden z mých soupeřů o pozici rektora...“

„Ano, to je pravda,“ skočil mu do toho O'Connor a spiklenecky se naklonil dopředu. „Šťoural jsem se pěkně hluboko, abych tady na starého Davida vyhrabal nějakou špínu, ale s lítostí musím říct, že jeho záznamy jsou bez chybičky. Neměl jsem nejmenší šanci.“

A ačkoliv se snažil o vtipný tón, něco ve způsobu, jakým to řekl, mě donutilo uvažovat, kolik z toho byl ve skutečnosti opravdu jen žert.

David se zdvořile zasmál a pokračoval v představování.

„Aarone, tohle je moje žena, Gwen, a moje budoucí snacha, Penny, a jedna z mých zaměstnankyň – no, teď už bývalých –, Aubrey Priceová.“

O'Connor si s námi potřásl rukama, a když spočinul pohledem na mě, jedna strana obočí mu povyjela vzhůru.

„Aubrey Priceová? Věřím, že už jsme se setkali, nemám pravdu?“

„Ano, pane, začátkem týdne jsme spolu mluvili u vás v kanceláři.“

„Jistě, jistě. No, *není* to náhoda?“ prohodil a střelil očima směrem k Davidovi, než se na mě usmál. Až jsem se z toho pohledu otrásla. Najednou jako bych si potřebovala dát sprchu. Cítila jsem, jak se mi svírá hrud'. David se na mě tázavě zadíval. Nebylo pochyb, že přemýšlí o tom, proč jsem mluvila s tímhle mužem, který má na univerzitě na starosti odborné asistenty.

Od té jeho tajemné poznámky a podivného pohledu nás ovšem rozptýlili Brad s Danielem, kteří se s lehkostí proplétali davem lidí, aby se k nám mohli připojit.

„Chlapci, tady jste,“ uvítala je Gwen, když se oba postavili vedle nás a každý z nich držel v ruce tři sklenky s pitím.

„Ta fronta byla hrozná,“ postěžoval si Brad a podal Penny sklenku bílého vína a otci sklenici piva, než se napil z toho svého.

Daniel rychle přeletěl pohledem naši skupinku a střelil ke mně očima, když mu došlo, že si jeho otec povídá s Aaronem O'Connorem, právě tím mužem, jehož výslech nám oběma málem způsobil srdeční infarkt. Co se mě týkalo, já jsem se jenom snažila, aby mi nevypadly oči z důlků. Daniel v obleku byla smrtící kombinace.

„A tady ho máme!“ vykřikl O’Connor, poplácal Daniela po zádech a ukázal na pití v jeho ruce. „Je jedna z nich pro mě?“ zeptal se. Daniel udělal krok kupředu a zdvořile mu podal pivo.

„Bude mi potěšením, pane O’Connore.“

„No, jen jsem si dělal legraci, ale když už nabízíš...“ Rozesmál se vlastnímu pokusu o vtip a dlouze se napil.

„Mami,“ prohodil Daniel a podal jí sklenku vína.

Nepřestával po mně pošilhávat pohledem a decentně si prohlížel mé šaty, vlasy i náhrdelník, který se mi houpal v dekoltu. Vypadal naprosto k sežrání, ale nechávala jsem si svoji touhu jen pro sebe.

Běž pryč, ty přerostlý obočí, pomyslela jsem si a v duchu probodávala O’Connora pohledem. Překážíš tu. A to ani nezmiňuju fakt, že jsem z tebe nervózní.

A jako kdyby moji tichou prosbu vyslyšel, O’Connor znovu pogrataloval Davidovi k získání funkce, prohodil, že se s námi všemi moc rád setkal, a Daniela ujistil, že zůstanou v kontaktu, aby probrali jeho asistentickou pozici na příští školní rok. Daniel přikývl a odpověděl mu, že to zní báječně. A pak byl díkybohu Aaron O’Connor pryč.

David se na mě zasmušile podíval. Nedalo mi to, abych si nevybavila jeho dopolední varování.

„Zdálo se to jenom mně, nebo by se dal tento muž charakterizovat jako, já nevím, lehký... oportunist?“ zeptala jsem se ho.

„Dalo by se to tak říct,“ odpověděl suše.

„Vzal Jeremymu pivo,“ zkonstatoval Brad.

David se rozesmál a položil svému synovi ruku na rameno. „To tedy ano.“

„Davide, měli bychom se pravděpodobně vmísit zpátky do davu,“ navrhla Gwen.

„Máš pravdu,“ souhlasil David. „Užijte si zábavu. Později si promluvíme.“ A s tím se nahnul k Danielovi a zašeptal mu něco do ucha, nad čímž jeho syn jen protočil panenky. A pak byl i s Gwen pryč. Rychle se připojili k další skupině, která se mu nedočkavě vrhla gratulovat. Daniel je sledoval, jak kráčí pryč, a pak mi věnoval starostlivý pohled.

Brad, nevšímavý k tomu dramatu kolem, mi hodil paži kolem a ramen a prohodil: „Tak jak se máš, Aubrey? Všechno hotový?“

Rozesmála jsem se. „Včera jsem udělala poslední zkoušku.“

„No nekecej! Tak to na zdraví! Počkej, ty nemáš nic k pití. Danieli, ona nemá co pít.“

„Pak mě to nech napravit. Dala by sis pivo nebo sklenku vína?“ zeptal se.

Podívala jsem se na tu frontu a trhla sebou. „Dám si jen punč. Vážně.“

„Jsi si jistá?“

„Ano.“

„Zítřka ti to vynahradím, dobře?“ Potutelně na mě mrknul a zamířil ke stolu s punčem.

„Zejtra, co?“ Brad se na mě oplzle usmál. „Bum čika bum bum.“ Zrudla jsem a schovala si obličej v dlaních.

„Ale nestyď se. Užiješ si skvělej víkend. Budeš milovat...“

„Bradley, to je překvapení,“ skočila mu do řeči Penny. „A tohle není správný místo, kde byste se o tom mohli bavit.“

Brad sebou trhl. „Jasně, promiň. Zapomněl jsem. Víš co, krásko? Můžeš mi na chvíli podržet pivo? Dojdu si na záchod. A podívám se, jestli se mi taky nepodaří najít Jeremyho.“

A s tím Brad zamířil davem na druhou stranu místnosti. „Jeremy šel zavolat Julii,“ vysvětlila mi Penny.

„Ach, aha. Už jsem si říkala, kde asi je. Julie je teď kvůli tomu představení v jednom kole. Jdeš na něj příští týden s náma, ne?“

„Rozhodně. Nemůžu se dočkat, až uvidím slečnu Ohebnou v akci,“ odpovíděla a usmála se. Pak střelila pohledem za mé rameno a ten úsměv jí opadl.

„Ach, do háje.“

Otočila jsem se a sledovala její pohled. Ke stolu s punčem kráčela rozhodným krokem vysoká a štíhlá bruneta. Mířila k Danielovi. Byla to Sabrina. O tom nebylo pochyb. Ta fotka z maturitního plesu v Pattyině domě se mi nesmazatelně vryla do paměti. Potřebovala bych nějakou pořádnou kyselinu, abych ji odtamtud dostala.

Doslova z ní kapaly peníze, její vlasy právě-jsem-vylezla-ze-salonu jí volně splývaly ve vlnách kolem tváře. Jenom cena jejich bot by mi zaplatila nájem na dva měsíce. A to jsem ani neuvažovala o těch špercích. Z pohledu na ni mi bylo fyzicky špatně. Co tady sakra dělá?

„To je ona, nemám pravdu, Penny?“

„Jo, to je Sabrina, zlato. A za ní jsou její rodiče.“

Sledovala jsem, jak se Daniel otočil, když ho Sabrina pozdravila, a okamžitě mu skočila do náruče a políbila ho na obě tváře. Potřásl si rukou s jejím otcem a políbil její matku. Celý to bylo málem odporný.

Daniel smutně pohlédl mým směrem. Jedna moje část ho litovala. Nemohl sem jednoduše Sabrinu dovést a představit mě jako svou přítelkyni. Ale ta druhá část – ta, která chtěla jednou vypíchnout Penny oko mým podpatkem –, ta ho chtěla praštit do koulí za to, že mě nevaroval, že tu dneska bude. Neměla být pět hodin daleko v Ottawě? Penny mě pozorovala a ve tváři měla soucitný výraz.

„Ona není nic jiného než jenom ramínko na šaty, zlato. Nemá cenu o ní vůbec přemýšlet.“

Podívala jsem se zpátky a viděla, jak teď objímá Davida a Gwen. Zrudla jsem. Nejdřív Aaron O'Connor a teď ona!

„Dýchej, drahoušku,“ zašeptala Penny.

Dala jsem na její radu a zhluboka se nadechla.

„Myslím, že potřebuju na vzduch. Řekneš Danielovi, že jsem šla na minutku ven?“

„Jsi trochu červená. Jen běž. Vysvětlím mu to.“

Obrátila jsem se k odchodu a ona mě popadla za paži.

„Nenech tohle, aby ti to všechno zkazilo. Naplánoval pro tebe skvělý víkend. Nenech ji, aby zničila váš společný čas. Miluje tě.“

„Já to vím, Penny. Taky ho miluju. Jenom si nejsem jistá, že bych se teď dokázala usmívat.“

Vzala jsem to přímo k jižnímu východu a prošla dvojitými dveřmi ven. Sotva jsem došla na poslední schod, Daniel už byl vedle mě.

„Aubrey? Kam jdeš? Neodcházíš, že ne?“

„Nevím. Možná to nebyl dobrý nápad sem přijít. Co tady sakra dělá Sabrina?“

Zastrčil si jednu ruku do kapsy a druhou si frustrovaně prohrábl vlasy.

„Nepůjdeme se projít?“ navrhl a kývl hlavou směrem k Prattově knihovně.

Přešli jsme tu krátkou vzdálenost a usadili se na stejné lavičky jako před týdny, kdy mi sděloval, že Mary zemřela.

„Netušil jsem, že se tu Sabrina ukáže, víš to, že ano?“ prohodil.

„Seš si jistej? Nejde s tvou rodinou dneska náhodou na večeři? Není tohle ten pravej důvod, proč nejsem pozvaná?“

Přeskočil mu sval na čelisti. „Samozřejmě že není. Proč něco takového říkáš?“

„Jen si asi dávám pár věcí dohromady. Bydlí v Ottawě. Proč by tu asi jinak byla, kdyby neměla zvláštní důvod k návštěvě?“

„Nejde s námi na tu večeři. Jen tu vysazovala rodiče, to je všechno. Její otec měl nějaké zdravotní potíže. Nemůže teď sám řídit. Je to nařízení doktora. Takže jsou tady a do restaurace pojedou s našima taxíkem.“

„Ona přijela až z Ottawy, aby jim dělala na víkend řidiče?“

„Ne tak úplně.“

„Tak proč?“

„Kurva.“ Zvedl oči k nebi a ušklíbl se, než se na mě znovu podíval. „Sabrina je ve městě, protože se přestěhovala zpátky do Toronta. Nelíbilo se jí bydlet tak daleko, když bylo jejímu otci špatně.“

Zhroutila jsem se zpátky na lavičku. „Páni. To je *úžasný*. Jak dlouho už to víš?“

„Od víkendu. Chtěl jsem ti to říct v úterý u Penny doma, ale chtěl jsem nám zkazít společné chvíle. Nebyl jsem si jistý, jak se kvůli

tomu budeš cítit. Nebyl jsem si ani jistý, jak se kvůli tomu cítím *já*.“
S obavami se na mě podíval.

„Nebyl sis jistej, jak se kvůli tomu cítíš – a to má znamenat jako co? Nebyl sis jistej, jestli nejsi nadšenej?“

„Ne! Bože, ne. Jenom... bylo to jednodušší s vědomím, že se s ní nebudu muset potýkat, když bude poblíž. Máma s tátou se přáteli s jejími rodiči a ona je teď zpátky. Pravděpodobnost, že se s ní někde náhodně potkám, je mnohem vyšší. Ale nevěděl jsem, že tu dnes večer bude. Ujišťuju tě, že to pro mě bylo naprosté překvapení, když vešla dovnitř.“

„Pro mě taky.“

„Omlouvám se. Podívej, už je pryč. Jenom pogratalovala otci a odešla. Konec příběhu,“ řekl.

Ale ne dřív, než tě celýho zmáchala svým parfémem a označkovala si tě na tváři rudou rtěnkou.

„Je to nanic,“ vyhrkl. „Doufal jsem, že už se o ní nikdy nebudeme bavit.“

„Je to skutečný člověk, Danieli, ne nějaký plyšový králíček. Nemůžeš ji prostě odklidit z cesty. A teď se o ní bavím, takže je tu ještě něco dalšího, co bych měla vědět?“ zeptala jsem se.

Na vteřinu zavřel oči. „Jen řekněme, že budu muset koupit nové ručníky, povlečení a polštáře, než ke mně zase přijdeš,“ řekl. „Dárek k novému bytu,“ dodal.

„Počkej – cože? Tvrdíš mi tu, že jsem spala v povlečení, který ti koupila Sabrina?“

„Technicky vzato ne. Spala jsi ve *spacáku* na povlečení, které koupila Sabrina.“

Zatnula jsem zuby a nechala tu informaci, aby mi doputovala do mozku.

„Na co myslíš?“ zeptal se.

„Přemýšlím o tom, že je to hodně osobní dárek. Prosím, řekni mi, že v nich nikdy nespala.“

„Ne. Ani se jich *nedotkla*. Koupila je přes internet a nechala je doručit. Tvrdíš, že to byl osobní dárek, ale já bych řekl, že je to jeden z těch nejmíň osobních darů, které jsem kdy dostal.“

„Fajn, tak dobře. Díky tomu se cítím o trochu líp.“

„Výborně.“ Zhluboka vydechl. „Vrátíš se teď se mnou zpátky dovnitř?“

„Nemyslím. Po tom, co jsem narazila na Aarona O’Connora, a teď tohle, jsem trochu vynervovaná. Nejspíš půjdu domů a dám se do hromady. Navíc musím balit.“

„Určitě?“

„Ano. Ty si to užij. Je to večer tvýho otce. Uvidíme se ráno.“

„Jsme v pohodě?“

„Jo, jsme,“ ujistila jsem ho.

„A budeš v York Mills zítra přesně v deset?“

„Budu tam.“

„Vážně tě miluju, Aubrey. Omlouvám se, že jsem občas taková osina v zadku.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Taky tě miluju, Danieli. A to *navzdory* tomu, že se občas chováš jako blbeček.“

„Mám štěstí, že jsi tak tolerantní.“

„To máš pravdu. A taky máš štěstí, že jsi tak sexy.“

Smutně se usmál. „Užij si večer, ano?“

„Pokusím se. Ty taky. Och, a máš tady od ní otisk rtěnky...“ ukázala jsem na tu rudou skvrnu na jeho tváři. Jak se zamračil a začal si ji utírat, otočila jsem se a vyrazila směrem k Jackman Hall.

26. KAPITOLA

Oheň

*Kdo tak by plachý byl, když chví se mrazem,
že nepřistoup by k ohni krbu rázem?*

(VENUŠE I ADÓNIS)

S

řestaň si kousat ty zatracený nehty, Aubrey!

Už pomiliontý jsem se u toho přistihla a strčila si ruku do kapsy. Jo mi včera večer pomohla udělat manikúru a pedikúru a já tu teď ničím její práci. Ale kde je sakra Daniel? Přecházela jsem tam a sem a každých pár minut se dívala na mobil. To on mi připomínal, abych tu byla přesně v deset.

Zasmušile jsem si vzpomněla na ten včerejší debakl. Přemýšlela jsem o tom, že jsme ještě ani nezpečetili náš vztah, a už tak jsme měli za sebou pěknou řádku konfliktů. I tak to bylo za daných podmínek úžasný, ale to, jak jsme pořád jeden po druhým toužili, bylo naprosto neuvěřitelný.

Moje myšlenky přerušilo kvílení pneumatik, jak se Daniel přiřítíl na parkoviště a zastavil na chodníku. Vyskočil z auta a spěchal ke mně.

„Ježíši, strašně se omlouvám. Na Yonge Street byla šílená zácpa.“

„To je v pohodě. Jenom jsem se bála, to je všechno.“

„Vybral jsem tu nejhorší trasu v dějinách.“ Sklopil pohled k mému malému kufru a pozvedl obočí.

„Mohla jsem si jenom hodit kalhotky do kabelky, ale měla jsem za to, že bude lepší, když si vezmu něco většího. Abych měla místo na suvenýry, víš?“

„Dobrý nápad.“ Mrkl na mě, hodil kufr na zadní sedadlo a otevřel mi dveře u spolujezdce. Taky se usadil a sledoval mě, jak se natahuju pro bezpečnostní pás. Pak mě zastavil. „Víš co? Počkej chvilku, jo?“

Nahnul se přes středovou konzoli, zapletl mi ruce do vlasů a hluboce mě políbil. Což bylo přesně to, co jsem potřebovala. Něžnej a smyslný polibek, kterej vypovídal o lítosti, touze, smíření a věcech, jež mají přijít.

Vtiskl mi polibek i na tvář a nepouštěl můj obličej z dlaní. „Ježíši, přesně tohle jsem potřeboval. A zvláště po tom včerejšku. Ta recepce byla katastrofa.“

„Jenom pro nás. Doufám, že tvůj otec si ji užil.“

„To ano,“ ubezpečil mě a znovu mě něžně políbil. „Tak? Co myslíš? Jsi připravená?“

„Nemyslím, že bych byla kdy dřív na něco tak připravená. Tak už pojedme – ať už je to kamkoliv.“

„Doufám, že jsem to moc nepřekombinoval. Nerad bych, abys byla zklamaná.“

„Nebudu. Jenom chci být s tebou, Danieli. Klidně bychom se mohli vrátit do tvého bytu a já bych byla naprosto spokojená. Ale nejdřív bychom se museli stavit pro nový povlečení a ručníky,“ dodala jsem a drze se na něj ušklíbala.

Zvedl oči v sloup. „*Nejedeme* ke mně do bytu.“

Řídil a po očku se na mě občas podíval. Přistihla jsem se, jak se směju od ucha k uchu, navzdory tomu hejnu, stádu nebo roji motýlů, kterej mi řádil v břiše. Když si se mnou propletl prsty a položil si naše spojený ruce na stehno, začala jsem mít hříšný myšlenky... na jeho prsty zkoumající mou pokožku. K motýlům se přidal ještě holčičí taneček.

Pohodlně jsem se opřela a užívala si jízdu, pobrukovala si společně s hudbou z iPodu a sledovala okolní krajinu. Už jsme jeli skoro tři čtvrtě hodiny po dálnici, když mi narušil moje bdělé snění.

„Nemáš hlad?“

„Trochu.“

„Možná bychom mohli zastavit a něco si dát, co ty na to?“

„Máš na mysli něco konkrétního?“

Rozzářil se. „Myslím, že je čas na naše první rande.“

Ten úsměv jsem mu vrátila. „Ach, vážně?“

„Rozhodně,“ řekl a sjel z dálnice. O dvě minuty později jsme zaparkovali u místní kavárny Tima Hortona. „Pamatuješ si ten večer po Palais Royale? Jak jsem řekl, že se nemůžu dočkat, až tě budu moct vzít za ruku, pít s tebou kávu a pojídat koláčky u Tima Hortona?“

„Ano, naprosto živě.“

„No, spontánní nápady jsou nejlepší. Můžeme?“

Daniel mi přidržel vstupní dveře a společně jsme došli k pokladně, odkud už nás tázavě pozorovala servírka.

„Co vám mohu nabídnout?“

„Chceš kafe, zlatíčko?“ zeptal se mě Daniel.

„Ano, prosím.“

„Fajn, dáme si tady dvě střední kávy. Jedna bude s... dvojitým mlékem a cukrem?“ Podíval se na mě, jako by čekal potvrzení, a tak jsem přikývla.

„A ta druhá?“ zeptala se, zatímco zadávala informace do kasy.

„Jen černá,“ odpověděla jsem a usmála se na Daniela.

Bylo směšné, jak jsme byli u vytržení z toho, že můžeme jeden druhému objednat kávu, ale pro mě přesně tohle znamená být pár. Bylo to tak banální, tak normální. Tak úžasný.

„Můžeme vzít i nějaké koláčky?“ zeptala jsem se ho.

„Jasně, vezmeme jich deset.“

Slečna vzala malou krabičku, vyložila ji voskovým papírem a čekala, až si vybereme.

„Pět s čokoládou.“ Daniel se na mě znovu usmál.

Pět koláčků zmizelo v krabici.

„A dál?“

Přimhouřila jsem oči. „Medový?“ zkusila jsem, ale Daniel zavrtěl hlavou. „Hmm. Tak se šlehačkou?“

Nadzvedl obočí a přikývl.

„Pět šlehačkových,“ poprosila jsem servírku, která teď mezi námi tékala pohledem, jako bychom byli dva mimozemšťani, kteří právě vystoupili z vesmírný lodi.

No a co. Jsme na prvním rande.

Daniel jí podal dvacetidolarovku. „Proč nejdeš najít stůl, Aubrey?“

Přikývla jsem a vydala se do rohu, ale pak jsem si to rozmyslela a vybrala nám stůl pro dva přímo uprostřed. Sledovala jsem, jak si Daniel zastrčil drobný do kapsy, popadl dva hrnky a do druhý ruky vzal krabičku s koláčky. Přešel očima celou místnost a pomalu se vydal ke mně.

„Snažte se tímhle něco vyjádřit, slečno Priceová?“

„To si piš, kolínko. A jestli mi tenhle víkend ještě jednou řekneš slečno Priceová, něco bolestivýho ti provedu.“

„To je výhrůžka?“ Posadil se a přistrčil mi kávu.

„To je slib, námořníku.“

„A budou v tom zapojené i tvoje nehty?“

„Pravděpodobně.“

„Výborně. Zapamatuju si to.“

Otevřel krabičku a oba jsme se chopili svých šáleků. Už jsem ho měla skoro u rtů, když zvedl ruku, aby mě zastavil. „Počkej, potřebujeme přípitek, nemyslíš?“

„Fajn. Na co si připijeme?“

„Sakra, a na co bychom *neměli*?“ uchechtl se.

„Pravda.“

Zamyšleně se na mě zadíval. „Myslím, že bychom si měli připít na muže, který nás svedl dohromady.“

„Ty se chceš napít na profesora Browna?“

Hlasitě se rozesmál, až se mi v ruce roztrásl hrnek s kafem. „Ne, na Martina ne, myslím, že bychom si měli připít na muže, jehož slova nás druhého února svedla na University College dohromady.“

„Ach, už chápu. Skvělý nápad.“ Přitukla jsem si s ním. „Na Shakespeara.“

„Na Shakespeara.“

Oba jsme se napili a odložili hrnky. Stále jsme nespouštěli oči jeden z druhého. Levou ruku měl ležérně položenou na stole. Moje pravá tam byla taky. Před očima mi vyvstaly i ty nejmenší detaily našeho vztahu. Cinknutí hrnečků v Arbor Room na začátku února, lehký dotek prstů v restauraci Gardinerova muzea o pár týdnů později...

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Jak jen to jde.“

Sklopila jsem pohled k našim dlaním a natáhla prsty, abych na něj dosáhla. Upřeně se mi díval do očí, pohnul dlaní a zastavil se jen kousek ode mě.

„Proč vypadáš, jako by ses bál, že se spálíš?“ zašeptala jsem.

Zavrtěl hlavou a pak si rychle propletl prsty s mými. Zachvěl se mi žaludek.

Drželi jsme se za ruce.

Na veřejnosti.

Takový jednoduchý gesto, ale pro nás? Pro nás to byl obrovský krok.

„Jsi si jistě, že jsi v pořádku?“ ujišťovala jsem se.

Odhodlaně se na mě podíval. „Jsem víc než v pořádku. Miluju tě, broučku.“

„Taky tě miluju, námořníku. Tohle je to nejlepší první rande na světě.“

Vzal si z krabice čokoládovej koláček, pólku si ukousl a tu druhou mi strčil do pusy.

„To si piš,“ souhlasil a sledoval mě, jak si olizuju polevu ze spodního rtu.

„Řekneš mi, kam to jedeme?“

„Ne.“

Pokračovali jsme dál na sever a nejdřív mě napadlo, že Daniel chce dát druhou šanci našemu víkendů v Taboo. Ale Taboo bylo v Gravenhurstu. Ten správněj výjezd z dálnice už jsme minuli a o patnáct minut později zastavili u supermarketu ve městě.

„Danieli, prosím, kam to jedeme?“ žadonila jsem o vysvětlení, když jsme ukládali nákup do kufru.

„Neřeknu.“

Zabouchl dveře a otočil se, aby mě mohl vzít do náručí a vášnivě mě přímo tady na parkovišti před Sobey's políbit.

„Hádám, že se teď cítíš pěkně na koni, co?“ zeptala jsem se trochu bez dechu, když mě pustil.

„Vlastně mám pocit, jako kdyby mi mělo prasknout srdce.“

Zkoumala jsem jeho výraz a snažila se uhodnout, jestli si dělá legraci, ale popostrčil mě do auta.

„Jsem v pohodě,“ ujistil mě. „A bude mi ještě líp, až dorazíme na místo.“

Překřížila jsem si ruce na hrudi. „Ať už je to, *kde* chce.“

„Přesně.“ Rozesmál se.

Opět jsme jeli na sever a já zahlédla cedule ukazující k jezeru Muskoka a pak k Lake Rosseau. V tu chvíli mi to došlo. No jasně! Jak jsem mohla být tak nechápavá? Daniel si pískal, potěšený sám sebou. Nechtěla jsem mu tu jeho bublinu štěstí propíchnout, tak jsem pokračovala v poklidném zírání z okna a předstírala, že nemám ani ponětí, kam to jedeme. Ale když sjel z dálnice a cesty začaly být pořád užší, už jsem nedokázala skrýt své nadšení.

„Co?“ zeptal se.

„Bereš mě k vám na chatu.“

„Podívejme, kdo tu má excelentní schopnost dedukce.“ Usmál se.
„Jak se ti to líbí?“

„Děláš si srandu? Je to *nejlepší* překvapení na světě.“

„Jsem rád, že si to myslíš. Nechtěl jsem podniknout nic nevkusně okázalého. Chtěl jsem, abys byla v pohodě.“ Opatrně pokračoval v jízdě po silnici, která se teď táhla hustým lesem.

„Tvoji rodiče o tom vědí?“ zeptala jsem se ho.

„Ano. Máme jejich požehnání. Jsem si jistý, že mému otci spadl ve skrytu duše kámen ze srdce, že jsme tak daleko od města.“

O chvíli později jsme odbočili na příjezdovou lesní cestu. O auto se nám otíraly tenký větve stromů a Daniel jel hodně pomalu. Pak zatočil doprava a zastavil. Ukázal nad přístrojovou desku.

„Chata je za těmi stromy,“ řekl. „Jediná nevýhoda tohoto ročního období je, že tu možná budou komáři. Rychle poběžíme dovnitř a ty tam pak zůstaneš, dokud nevynosím všechno z auta, ano? Budeme muset chodit ven podle toho, jak špatný to s nimi bude.“

„Počkej, my tady můžeme zůstat celý víkend?“ zeptala jsem se.

„Můžeme.“

„Možná bychom měli zůstat jenom *v posteli*,” navrhl jsem.

Sklonil se ke mně, aby mě políbil. „Líbí se mi, jak přemýšlíš. Fajn, a teď si vezmi kabelku. Jsi připravená?“

„Jo.“

Oba jsme vystoupili z auta a spěchali po štěrkový cestě k chodníčku. Po pár krocích jsem se zastavila, ohromená výjevem přede mnou. Chata? Tohle byla *chata*? To nebyla žádná zatracená chata! To bylo *honosný sídlo*, které oni považovali za chatu. Daniel odemkl dveře a otočil se zpátky ke mně.

„Broučku? Jdeš dovnitř?“

„Jo, já... tohle není... to je tak...“

Natáhl ke mně ruku. „Jsem si celkem jistý, že ti komáři mají i zuby.“

Přinutila jsem nohy k pohybu a prošla dveřmi dovnitř.

Sundala jsem si boty a chytla se ho. „Tady,” řekl a odvedl mě do kuchyně. „Trochu se tu porozhlédni a já jdu pro zbytek věcí.“

Byla jsem v šoku. Tomuhle oni říkali rodinná chata? Otáčela jsem se uprostřed kuchyně kolem dokola. Podlaha z tvrdýho dřeva, nerezový vybavení, lednice na víno, sporák se šesti hořáky, mramorová linka, obrovskej jídelní stůl...

Vstupní dveře se několikrát otevřely a zase zavřely, jak Daniel neustále něco nosil. Nakonec dovlekl do kuchyně nákup a položil ho na obrovskej ostrůvek.

„No, tak tohle je ono,” prohodil a máchl kolem sebe rukama.

„Teda... páni. Danieli, je to neuvěřitelný.“

Shodil ze sebe bundu a přehodil ji přes jednu z kuchyňských židlí.

„Pojď sem, ukážu ti to tady.“

Vzal mě na prohlídku, při který jsem neustále jen lapala po dechu. Snažila jsem se si to všechno zapamatovat, jak jsme přecházeli z jedny místnosti do druhé. Byla to opravdu rozlehlá přízemní chata. Měla pět ložnic, další dva pokoje pro hosty, koutek pro služku, čtyři koupelny – jednu s vanou na nožičkách a další s velkou vířivkou – a všude byla podlaha z tvrdýho dřeva pokrytá přepychovýma koberečkama.

Herna v suterénu Grantovic domu v Torontu bledla oproti tomuhle závistí. Tohle muselo být nejmíň sto padesát metrů čtverečních zařízených všemi typy myslitelný zábavy. Nejpůsobivější byly klenutý stropy a okna od podlahy až ke stropu, skrz který byla vidět třpytící se hladina jezera.

„Musels tady prožít krásný dětství,“ podotkla jsem, když mi Daniel ukazoval bar a venkovní vířivku za hernou.

„Byla tu zábava. Mám na to pár opravdu skvělých vzpomínek.“ Přitáhl si mě k sobě a opřel se s námi o kulečnickovej stůl. „A těším se, až si udělám nějaké nové,“ prohodil a odhrnul mi vlasy z tváře, aby mě mohl políbit.

Když mě popadl za ruku a odváděl zpátky nahoru, nedalo mi to a musela jsem začít přemýšlet, jaký to asi bude. A ať už jsem jakkoliv chtěla proběhnout chodbou do jeho pokoje a začít na těch vzpomínkách *pracovat*, taky jsem chtěla, aby to pro nás bylo něčím zvláštní. A Daniel to musel cítit stejně, protože potom, co jsme si vybalili, navrhl, abychom se šli projít po přilehlým pozemku.

„Je tak nádherně, až mi přijde hloupý brát si dlouhej rukáv,“ prohodila jsem a zapnula si mikinu.

„Vždycky si ji můžeš sundat, pokud se neobjeví žádní komáři,“ upozornil mě Daniel.

„Teď je teplo, ale myslím, že večer zatopím v krbu,“ řekl. „Pravděpodobně se trochu ochladí.“

„To zní dobře.“

„Doufal jsem, že se ti to bude líbit. Ty polštáře před krbem jsou nové,“ vysvětlil a tajemně se usmál.

„Ano?“

Byl tohle ten jeho geniální plán? Oheň. Polštáře. Kůže na podlaze.

„Penny mi je ve čtvrtek pomáhala vybírat. Taky nechala na římse nějaké svíčky.“

„Chápu, takže *tohle* jsi ve čtvrtek zařizoval?“ zeptala jsem se a podívala se na něj, zatímco jsme scházeli z cesty.

„Přesně.“

„Tos měl celý týden pěkně napilno.“

„Nemáš ani ponětí,“ uchechtl se.

Ruku v ruce jsme se vzdalovali od chaty a Daniel mi cestou ukazoval zajímavé věci – kámen, na kterém se poprvý líbal s Nancy Dawsonovou, když mu bylo devět; kopec, ze kterého sjížděli v deseti na sáňkách, špatně dojeli a on si při tom zlomil ruku; turistickou cestu, po které chodili v létě s rodinou na túry a v zimě na ní jezdili na běžkách.

„Takže tohle celé patří tvé rodině?“ zeptala jsem se a máchla rukou kolem sebe.

„Ano. Ale tohle není ta původní chata. Ta, kterou postavili Patty s dědečkem, byla mnohem menší. Stála tady přes dvacet tři let. Nejblíže sousedi jsou kilometr daleko.“ Ukázal dál po cestě.

„To je úžasný. To soukromí, myslím. Tvoje rodina má velký štěstí. Byl jsi tu často, když jsi dospíval?“

„Trávili jsme tady každé léto. Občas jsme tu byli i na Vánoce. O jedněch – myslím, že mi bylo sedm – jsme dostali obrovské vláčky a rozložili si je v herně. Bože, miloval jsem je. Ten rok mi Santa taky přinesl moji první kytaru.“

Představovala jsem si Daniela, jak hraje na kytaru a vypadá u toho žhavěji než samotnej Hádes. Nemohla jsem si pomoci, abych si nepovzddechla.

„Miluju Santu.“

Usmál se a položil mi ruku kolem ramen. Pak mě odvedl na druhou stranu cesty a ukazoval skrz stromy. „Támhle má chatu Goldie Hawnová a Kurt Russell.“

„To je super, že se dělíte o jezero s celebritami. Tak mě napadá, jestli sem jezdila i jejich dcera – Kate Hudsonová, ne? Viděls ji někdy? Je docela pěkná, ne?“

Pokrčil rameny. „Abych byl upřímný, nemám zájem. Navíc mě teď zrovna trochu rozptyluje jedna nádherná zelenooká dívka.“

Ušklíbla jsem se. „Vážně? Vyprávěj mi o ní.“

Opřel se o strom a přitáhl si mě blíž.

„No, je chytrá, tvrdohlavá jako mezek a pekelně vtipná. A je nádherná, má ty nejdelší nohy na světě.“ Políbil mě tak, až se mi z toho rozklepala kolena – jemný rty a něžnej jazyk. Pak mi trochu stáhl

kapuci, aby mi mohl zašeptat do ucha. „A ty nohy končí právě tady.“ A s tím mě popadl za jednu půlku. „Na tomhle fenomenálním zadku.“

„Páni. To zní, jako by byla úžasná,“ vyhrkla jsem a chytla se ho za ramena, abych nepadla.

„Je.“ Oči měl zamžené emocemi.

Líbalí jsme se pod tím stromem bůhvíjak dlouho. Konečně jsme zamířili zpátky do chaty, než nás ti komáři stačí sežrat zaživa. I když se mi klidně mohly u nohou krmit veverka a já bych si toho ani nevšimla.

„Šťastné břicho?“

Daniel mě zezadu objímal a hladil mě přes tričko po břicho, zatímco jsem si utírala ruce do utěrky. Odhodila jsem ji na kuchyňskou linku a otočila se čelem k němu.

„Ten steak byl skvělej. Moje břicho je *velmi* šťastné!“

„Rád bych učinil šťastnými i jiné části tvého těla,“ prohodil a pomazlil se s mým uchem. Přejel mi mráz po zádech. Odhrnul mi vlasy z tváře a vážně se na mě zadíval. „Už je na čase, abych tě přestal *trápit*, to je jisté.“

Přitiskla jsem mu prsty na rty. „Danieli, nezačínej s tím. Uplynulý tři měsíce – všechno šlo mimo nás.“

Něžně mě políbil na ruku. „Zbožňuju tě.“ Zavrtěl hlavou. „Slova. Ani trochu nestačí.“

„Možná je čas nechat mluvit skutky, o kterých jsi mi včera psal.“

„Máš pravdu. Je tu pár věcí, kterými bych ti mohl perfektně ukázat, jak se cítím. Pokud máš zájem...“ přesunul mi ústa k uchu „... rád to zkusím,“ zašeptal.

Ostýchavě jsem se kousla do rtu. „Nevadilo by, kdybych se nejdřív převlíkla? Doufala jsem, že budu mít příležitost ti ukázat ty šaty a boty, které jsem si koupila na náš výlet do Taboo.“

„I když je nebudeš mít na sobě moc dlouho?“

Rozesmála jsem se. „I tak.“

„V tom případě mi prokaž malou laskavost. Můžeš si vyčesat vlasy?“

„Jsem si jistá, že se to dá zařídit.“

„Chceš si dát vanu nebo tak něco? Můžeš použít velkou koupelnu na chodbě. Já se osprchuju u rodičů v pokoji a pak zapálím oheň.“

„To zní perfektně.“

„Takže ty budeš pěkně oblečená. Co si mám vzít já?“

Sklopila jsem pohled k jeho džínům. „Tohle,“ řekla jsem. „A cokoliv chceš. Mojí jedinou podmínkou jsou ty roztrhaný džíny.“

„Tak fajn.“ Dolil mi sklenku vína a s rozzářeným pohledem mi ji podal. „Nemůžu uvěřit, že jsi moje a tohle se konečně děje.“

Pomalou mě políbil, kousl mě do rtu a vtáhl si do úst můj jazyk. Tiše u toho zasténal. Nakonec se odtáhl.

„Měla bys jít, dřív než si tě vezmu rovnou tady na tom kuchyňském stole.“

„To nezní tak špatně.“ Hravě jsem ho zatahala za knoflík u kalhot.

Plácl mě po zadku a ukázal do chodby. „Běž!“

Rozesmála jsem se, došla do Danielova pokoje, popadla kufr a vzala si ho s sebou do koupelny.

Další hodinu a půl jsem se máčela s vínem ve vaně, pořádně jsem se namazala tělovým mlíkem a dokončila to vyčištěním zubů. Vzala jsem si černou podprsenku a odpovídající kalhotky a usmála se v očekávání toho, jak se bude Daniel tvářit na ty růžový puntíky. Pak jsem vklouzla do šatů a bot a vyčesala si vlasy. Zajistila jsem je sponkou. Naposledy jsem se prohlédla v zrcadle a uhladila si záhyby na látce šatů.

„A jde se na to, Aubrey,“ zašeptala jsem svému odrazu.

Podpatky klapaly po dřevěný podlaze a oznamovaly můj příchod. Daniel seděl na pohovce před hučícím krbem. Na římse stály vyrovnané svíčky. V místnosti se vznášela pomalá jazzová hudba. Otevřel další láhev vína a připravil k ní dvě skleničky. Myslel úplně na všechno.

Otočil se, když mě slyšel přicházet, a s vytřeštěnýma očima vyskočil na nohy. „Páni. Vypadáš úchvatně.“

„Díky,“ odpověděla jsem a *cítla* se tak, když jsem se k němu přitiskla. Pevně mě sevřel a pak se odtáhl, aby si mohl prohlídnout ty šaty a boty.

„Nádherné. Jak se cítíš?“ zeptal se.

Usmála jsem se. Nádherně. A sexy. A *připravená*. „Zatraceně nervózní,“ odpověděla jsem. „A ty?“

„Úplně stejně?“

„Nějaké obavy?“

„Jenom z výkonu.“

Tiše jsem se zasmála. „Nemyslím, že *to* bude problém.“ Položila jsem mu dlaně na hrudník. „Ale jak se cítíš ohledně toho, že přijdeš o svoji nezávislost?“

Zamračil se a začal si pohrávat s uvolněným pramenem mých vlasů. „Co tím myslíš?“

„No, dlouho jsi podnikal jenom na *vlastní pěst*, tak mám trochu obavy, že bys mohl mít problém zvyknout si pracovat s *někým jiným*,“ pokoušela jsem ho.

Zaklonil hlavu a rozesmál se. „Ach, upřímně v tom nevidím problém.“

„Jsi si jistý?“

Přikývl. „Ach ano, jsem.“

Sjel mi rukama po zádech a nechal je spočinout na mých bocích. A pak mi prozradil rty, jazykem i povzdechy, jak moc mě chce. Jak jsme se k sobě tiskli, začínalo být nad slunce jasnější, že Daniel je *připravený* úplně stejně jako já.

„Ty šaty *jsou* nádherné, Aubrey, ale naneštěstí stojí v cestě něčemu, co opravdu, ale *opravdu* moc potřebuju,“ zamumlal.

„Zip je na zádech.“ Pomalu jsem začala rozepínat knoflíčky u jeho košile, stáhla mu ji z ramen a odhodila ji na pohovku. Zajela jsem mu prsty pod bílý tričko a nechala mu dlaně položený na bocích.

Díval se mi do očí a nahmatal vršek zipu. Pak ho pomalu stáhla dolů.

„Nemůžu se dočkat, až tě uvidím, jak z těch šatů vystoupíš.“ Sklonil se ústy k mému rameni. „Bože, tolik tě chci,“ zašeptal. Sjel až dolů a vzal do dlaní můj zadek.

„Danieli,“ povzdechla jsem si, sotva schopná mluvit, jak mi pokrýval krk jedním polibkem za druhým a zvedl ruku, aby mi přejel bříšky prstů po páteři.

„Danieli,“ zopakovala jsem a vzala do dlaní jeho tvář.

Očima vpíjel můj výraz. „Jsi v pořádku?“

„Je mi báječně, ale – mohl bys pro mě něco udělat?“

„Cokoliv.“

„Posadil by ses na chvílku na ten gauč?“

Sevřel mi ruku a usadil se na samém kraji. S neskrývanou žádostí na mě nepřestával zírat. Jeho touha mi dodala odvahu. Vyklouzla jsem z bot a odkopla je stranou. Daniel se naklonil mírně dopředu. Pomalu jsem si stáhla ramínka šatů a nechala je bez dlouhého protahování spadnout na podlahu, než jsem z nich vystoupila.

Očima mi přejel po nohách vzhůru, zastavil se u kalhotek a pak se přesunul přes hrudník k ňadrům. Nevím, co mě rozpalovalo víc, jestli oheň v krbu, nebo ten jeho pohled.

„Máš nějakou představu, jak neuvěřitelně teď vypadáš?“ zeptal se. Jenom jsem zvedla ruce, rozeprala si sponku a nechala si vlasy spadnout na ramena.

„Dobrý bože,“ vydechl. „Aubrey Priceová.“ Znovu mě přejel pohledem. „Jste zaměstnaná.“

27. KAPITOLA

Rajská zahrada

*... i leží, v tvář jí z hloubi oddechuje,
že vlhký oddech ona jeho cítí,
jenž rajskou vůní jí i rosou sluje,
tvář květným záhonem si míti přeje,
kěž taká rosa provždy se tam leje!*

(VENUŠE I ADÓNIS)

Jsem?“ zeptala jsem se a usmála se tomu jeho uličnickému výrazu v očích.

„Rozhodně.“ Nespouštěl ze mě oči, až se mi z toho pocitu zachvěl nedočkavostí žaludek. „Kdy můžeš začít?“

Začala jsem si namotávat vlasy na prst. „Co třeba hned teď?“

„Perfektní.“

Lehla jsem si na koberec s polštáři a natáhla k němu ruku. Něco v tom způsobu, jakým mě zbožňoval pohledem, mě naprosto uklid-

nilo, i navzdory tomu, jak jsem byla nervózní. Ve tváři se mu mihl podivnej výraz.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Jo,“ odpověděl tiše.

Stál nade mnou, stáhl si triko a bez ohlížení ho odhodil za sebe. S očima stále na mém těle si rozepnul knoflík u kalhot. Vpíjela jsem se do jeho nahý hrudi, pevných svalů a jemných chloupků v podbřišku. Jak se jeho prsty přesunuly k dalšímu knoflíku, zavrtěla jsem hlavou.

„Ne?“ zeptal se a ustal v pohybu.

„Ne.“ Znovu jsem k němu natáhla ruku. „Ještě ne.“

Klekl si a pak se natáhl vedle mě, dlaň si nechal lehce položenou u mě na břicho. Každý nerv v mém těle se sápal jeho směrem, dychtivý po jeho doteku, ale v tu samou chvíli jsem byla ochromená očekáváním. Ruce jsem měla na bocích sevřené do pěstí. Po strašně dlouhý době, kdy se na mě jenom hladově díval, mi konečně položil prsty na ústa a obkroužil jimi rty. Zavřela jsem oči a zhluboka dýchala. Měla jsem pocit, že se rozpustím do toho koberce.

Lehce jsem ho políbila na bříska prstů, a když jsem otevřela oči, usmíval se. Pustil se přes údolí mezi ňadry k břichu a donutil mě nadskočit, když trefil to citlivý místo těsně pod žebry. Začal si pohrávat s postranní mašlí na kalhotkách.

„Dokážeš si představit, kolikrát už jsem z tebe dneska chtěl strhnout všechno oblečení?“ zašeptal, přejel mi prsty po stehně ke koleni a zase zpátky.

„Jsem překvapená. Rozhodně to nebylo poznat,“ odpověděla jsem a hlas mi při tom zakolísal. Zajal mě svým planoucím pohle-

dem. „Taky mě to překvapilo. Očividně musím mít neuvěřitelné sebeovládání.“

„To musíš,“ souhlasila jsem a zapletla mu prsty do vlasů. „Jen doufám, že už ho hodláš brzy odhodit stranou.“

„Jo. Raději by ses měla připravit,“ vydechl.

Olízl si rty a já se přistihla, že dělám to samý. A pak mě políbil tak vášnivě, až mě to naprosto smetlo. Vyklenula jsem se v zádech a popadla ho pevně za ramena. Už jsem se k němu nedokázala takhle víc přitisknout.

Sklouzl mi dlaněmi po žebrech a hledal rozepínání podprsenky. Stáhla jsem lopatky k sobě a on ji rozepnul, zatímco mi sázel polibky na jednu paži a následně i na druhou, jak mi stahoval ramínka. Chvilí si s ní pohrával a zkoumal její látku prsty, než ji odhodil přes rameno.

„Miluju puntíky, ale tohle miluju víc,“ zašeptal a sklonil rty, zatímco já jsem mu sevřela vlasy do pěstí, pevně ho držela a užívala si jeho něžnej pohyb jazyka.

A zatímco mě zkoumal ústy, zapojil do hry taky ruce. Celá jsem se napjala a čekala, až mi jednou z nich vjede do kalhotek. Jenže on si znovu začal hrát s těmi mašličkami. „Jsou tam jen na ozdobu?“ zeptal se a vydechl mi přitom do ucha horký vzduch.

„Ne. Zatáhni za ně...“

Zabral trochu víc a jemná látka se na boku rozevřela.

„Kurva,“ zasténal a zaťal mi prsty do kyčelní kosti.

„Ještě tu druhou,“ pobízela jsem ho.

Rozvázal i druhou mašli a já se zavrtěla. Prsty mi přešel po vnitřní straně stehů, jak sáhl dolů, aby vzal kalhotky do ruky. Zalapala jsem

po dechu a trochu se nadzvedla, ale Daniel už držel tu ruku před svým obličejem a kalhotky měl sbalený v pěsti.

„Jedny, které jsou ušetřeny jisté smrti.“ A s tím je odhodil přes rameno.

A takhle jsem se ocitla nahá. A Daniel byl stále oblečený. Ležel tu v džínách s rozepnutým knoflíkem a nějakým způsobem se z toho stal ten nejžhavější výjev všech dob. Přitáhla jsem si ho za rameno nad sebe, ale on pak zavrtěl hlavou, rozhodnutý, že bude po jeho. To sebeovládání měl skutečně ohromující.

„Jsi nádherná,“ pronesl a pásl se na mně pohledem. „Představoval jsem si tě, jak tady ležíš – přesně takhle – před tím ohněm. A ty fantazie se tomu ani vzdáleně neblížily.“

Existoval na světě snad lepší pocit než být zbožňovaná Danielem Grantem?

„Máš tak jemnou kůži,“ zamumlal a mučivě pomalu zkoumal dlaní mé tělo.

„Prosím,“ povzdechla jsem si, bezmocně se zavrtěla a snažila se zesílit kontakt s jeho rukou.

V odpověď na tu šeptanou prosbu se váhavě vydal prsty mezi mé nohy. Jeho dotek mi svou lehkostí způsoboval agónii a posílal mi do těla záchvěvy rozkoše. Bylo možný dosáhnout orgasmu jenom z pouhého doteku? Sotva se mě dotkl a já už měla pocit, že se rozpadnu.

„Tady je to nejsladší víno,“ vydechl mi do ucha.

Zalapala jsem po dechu, když mě tam pošimral. V jeho pohybech nebyl žádný rytmus nebo účel – prostě jen nahodilý tanec prstů. A pak jsem si uvědomila, že mají důvod. Chce, abych zešílela!

„Danieli, prosím!“

„Stále tak slušná, Aubrey.“

„To není fér,“ řekla jsem hlasem, který byl jen o něco málo hlasitější než roztřesený šepot. „Ty mě tu mučíš.“

„Tak to se omlouvám. A co tohle?“ zeptal se a přešel přes to citlivé místo.

„Ach bože.“

„Jo? Přesně takhle?“ Jeho hlas zněl skoro úplně stejně jako ten můj. Trochu přitlačil a přidal na rychlosti, teď se jeho prsty krouživě pohybovaly.

Přesně takhle.

Milovala jsem tohohle muže. Naprosto jsem ho milovala. A jeho prsty? Ach, ty jsem milovala taky. A ta láska se brzy změnila ve zbožňování, když dvěma z nich vklouzl dovnitř.

„Ježíši!“

„Zdá se, že v posledních několika minutách jsi objevila svou víru,“ zašeptal.

Zapomeňte na *Boha* – zdálo se, že Daniel našel přímou cestu do ráje. Ty pocity byly nepopsatelné. Nemohla jsem si pomoci, abych nezvedla boky, pokaždý když se dotkl toho správného místa.

„Ach, kurva, Danieli.“

„Tolik k Bohu,“ vydechl, zajal mě ústy a tvrdě políbil, zatímco nepřestával pohybovat prsty.

Byl ze mě jen chvějící se uzlíček touhy, kterej vydával proti Daniellovým rtům všechny možné nelidské zvuky a svíral ho kdekoli, kam dosáhl – na ramenou, na zádech, bezmocně lomcoval s knoflí-

ky u jeho kalhot, zatímco vzdychal a sténal a zatínal prsty na nohou do koberce. Ach bože, jeho jazyk! Chtěla jsem na sobě cítit jeho jazyk! Zatlačila jsem mu do ramen.

„Co se děje? Řekni mi, co chceš,“ pobídl mě a nepřestával mě dráždit. Teď už jsem měla mezi nohama kluzko a vlhko.

„Já nemůžu... já nemůžu.“

„Samozřejmě že můžeš,“ zamumlal. „Pověz mi to. Chci tě slyšet říkat ta slova.“

Zastavil své pohyby a rty mu rozehrál záludnej úsměv. Copak si myslel, že když nehýbe prsty, začne mi to najednou myslet? To si neuvědomil, jak potupný mi přijde říct mu, co vlastně doopravdy chci? Sotva jsem na to dokázala pomyslet, natož mu to říct! Zavřela jsem oči a ztěžka jsem polkla.

„Já chci... potřebuju...“ Ne. Nedokážu to.

„Ano?“ povzbuzoval mě a nedočkavě si olízl rty. „Pověz mi to.“

Naprostu dokonale jsem zrudla. Potřebovala jsem se dostat z téhle situace. Takže jsem se stala zlodějkou. Podváděla jsem a vykradla slova někoho jiného.

„*Co ruka, přej, ať rty vykonají,*“ řekla jsem a znovu mu zatlačila do ramen.

Tiše se uchechtl. „Nemůžu uvěřit, že i teď dokážeš citovat Shakespeara. Taková chytrkost by měla být odměněna.“

Něžně mě políbil a já pocítila na rtech jeho úsměv. A pak se pohnul a jazykem klouzal po mým těle přes krk k ěadrům a na okamžik se dokonce zastavil, aby mi obkroužil pupík. Rukama mě držel za boky, pevně si mě přidržoval na místě a pomalu mě mu-

čil tím očekáváním, až dokud konečně všechno nezmizelo. Zbyla jenom rozkoš.

Přikoval mě na místě svými ústy a mým celým vesmírem se staly jenom Danielovy rty, jazyk a prsty.

Hlasitě jsem zasténala a sotva jsem poznávala svůj vlastní hlas, když jsem mu zapletla prsty do vlasů a držela mu hlavu na místě. *Zůstaň tak navždycky.*

Zaslechla jsem Danielovo souhlasný zamručení a ucítila jeho jazyk s takovou přesností, až se to nedalo snést. Boky mi vystřelily vzhůru a já ho tvrdě zatahala za vlasy. Popadl mě za stehna a zavrčel. *Kurva!*

Zvrátila jsem hlavu a sotva vnímala jazzovou hudbu, znějící v pozadí. Plameny z krbu jsem spíš cítila, než viděla, jak mě Danielův jazyk přiváděl čím dál blíž k extázi.

Už jsem tam byla. *Přímo tam.*

Jediný, co jsem musela udělat, bylo poddat se tomu.

Pohrávala jsem si s Danielovými vlasy a slyšela se, jak neustále opakuju jeho jméno.

Blízko... *tak blízko.*

Srdce mi bušilo do žeber, otevřela jsem oči a pohlédla na ty dřevěné trámy nad sebou. Najednou jsem si uvědomila, jak je tohle špatný, protože ne, ne, ne... nechtěla jsem právě teď zírat na strop! Ne poprvý. Ne, chtěla jsem se dívat Danielovi do očí a cítit ho v sobě – připadat si nejenom fyzicky uspokojená, ale taky emocionálně propojená. Potřebovala jsem, aby přestal, než bude pozdě. Pokusila jsem se od něj odtáhnout.

„Danieli,“ oslovila jsem ho a sáhla mu na rameno. Pokusila jsem se ho zastavit a posunout se dozadu.

Něco zabručel a znovu zakmital jazykem.

„Přestaň. Prosím, dost.“

Zvedl hlavu a podíval se na mě. „Jsi v pořádku?“

„Já – jo, jsem v pohodě. Ale prosím, Danieli, chci tě u sebe...“

Naposledy mě políbil na vnitřní stranu stehna a pak si znovu lehl vedle mě. „Opravdu jsi v pořádku?“

Přikývla jsem a divoce ho políbila. Díky jeho rtům a jazyku jsem ochutnala samu sebe. Sáhla jsem mezi nás a rozepnula mu zbytek knoflíků. Zavrtěl se pod tím pohybem se stejnou naléhavostí jako předtím já. Pomohl mi, když jsem trochu bojovala s kalhotami a boxerkami, abych mu je stáhla. Neměla jsem tu trpělivost ho pokoušet. Chtěla jsem se ho dotknout. Chtěla jsem ho uvnitř sebe.

Párkrát jsem po něm přejela dlaní a zavřela nad tím prvotním pocitem oči. Měla jsem ho obnaženýho v ruce, objevovala hebkost jeho kůže, zatímco se mi sám tiskl do dlaně a prosil o víc.

„Ach bože, Aubrey,“ zašeptal.

Zvedl se na jedno předloktí a volnou rukou mě hladil na prsu, vzal mezi dva prsty bradavku a já roztáhla nohy a naváděla ho mezi ně. Oči měl zamlžený, přerývaně dýchal a vrtěl hlavou v pohybu, který obvykle znamenal *ne*, ale který se teď dal vykládat jedině jako *ano*. *Zatracený ano*.

Už žádný čekání. Jediným náhlým pohybem odsunul stranou všechny polštáře rozházený kolem nás, takže jsem konečně ležela jen

na koberci. Srdce mi bilo jako splašené, nadšené z jeho nenadálé nálehavosti.

„Ted?“ zašeptal.

Ach bože, konečně!

„Ano!“

A s jeho pohledem, zaklesnutým do mého, se do mě ponořil. Všechna ta potřeba a touha, měsíce čekání se zhmotnily v tom jediném momentu.

„Naprosto dokonalé,“ zamumlal, když vyhledal moje rty.

Svaly se mu pod mýma rukama zatínaly a zase povolovaly, jak jsem se prohnula, abych vyšla vstříc každému jeho pohybu. *Bylo to úžasný. On byl úžasnej.* Hudba diktovala neuspěchané tempo a dovolovala nám násobit prožitek. Každý pomalý pohyb byl mimořádný.

Ze všech sil jsem se snažila zapamatovat si každý detail – oheň, hudbu, měkkost koberce, žár jeho těla, pocit z jeho strniště, jeho šlachovitá ramena, dýchání a samozřejmě to nádherné souznění našich těl.

Téměř se mě dotýkal nosem a naše oči byly zaklesnutý ve svém vlastním žhavém objetí, když přesunul jednu ruku ke středům našich těl a něžně tam začal kroužit prsty.

„Ano?“ zašeptal a otřel se o mě svými rty.

Přikývla jsem.

Ano. Tisíckrát ano.

Vědoucně se usmál, odhodlaný zjistit, co mě vzrušuje, jaké tajné pohyby mě před ním obnaží, a já bez pochyb věděla, že bude za svou snahu odměněn. Položila jsem si ruce za hlavu a zamítala jimi ze strany na stranu, jak jsem hledala ten správný moment blaženosti.

Daniel mě těsně kopíroval tělem, ústa neustále na mých. Nelíbal mě, ale dělil se se mnou o svůj dech. Natáhl jednu ruku, opřel se o ni a propletl si se mnou prsty. Tou druhou mě nepřestával dráždit, rozhodnutý splnit svůj jediný cíl.

„Nemůžu se dočkat, až tě uvidím, jak se uděláš.“

A ten hlas, hluboký a chraplavý, byl můj konec. Celé tělo mě brnělo očekáváním. Pokusila jsem se nechat oči otevřené, protože mi bylo jasné, že mě sleduje a chce se o ten zážitek se mnou podělit stejně jako já s ním. Každý sval a nerv v mém těle jako by se stáhl nějakou magnetickou silou do středu a pak explodoval ven v neskutečném poryvu čiré rozkoše. Týdny sexuálního napětí byly zapomenuty v oslepujícím záblesku euforie.

Zachvěla jsem se, vydechla mu jeho jméno do úst a pak jsem si povzdechla a položila hlavu zpátky na koberec, kde jsem se snažila popadnout dech.

Pozoroval mě, zatímco jsem se pomalu snášela zpátky na zem.

„Tohle byla jedna z těch nejúžasnějších věcí, jaké jsem kdy viděl,“ pronesl nakonec hlasem ztěžklým emocemi. Palcem mě pohladil po prstech.

„Taky to bylo naprosto úžasný.“ Chodidlem jsem ho pohladila po noze. „Chceš se ke mně přidat?“

Líně se usmál a pak mě chytil pod kolena a nadzvedl mi nohy. A znovu ke mě sklonil tvář. „Už jsem myslel, že se nikdy nezeptáš.“ Znovu se začal pomalu, ale rytmicky pohybovat. Zaujatě jsem sledovala pulzující žílu na jeho čele a čelist, která mu námahou přeskažovala. Ztěžkl mu dech a zrychlil se, zatímco se ve mně pohyboval.

Kolikrát jsem si tuhle chvíli představovala, snažila se představit si Danielovu tvář zkroucenou rozkoší?

Představivost ani zdaleka nedosahovala skutečnosti.

Poslouchala jsem jeho přerývaný dech a cítila jeho zaťatý svaly. Natočila jsem tvář, abych ho mohla políbit, když se náhle s prudkým nádechem převalil na záda, pustil mě a křečovitě se chytil za hrudník.

„Danieli? Co se děje?“

„Moje srdce,“ řekl. „Připadám si, jako kdyby mi mělo vyskočit z hrudi. Něco je špatně.“

„To je normální. Taky mi bije jako splašený.“

Zavrtěl hlavou. „Ne, ty mi nerozumíš. Je to – kurva – je to skoro stejné jako ten pocit těsně předtím, než mě zachvátí panika.“

Přisunula jsem se blíž k jeho boku a požila si ruku na jeho dlaň. „Vydechni si na vteřinu. Jsi v pořádku. Jsem si jistá, že jsi v pořádku. Zvýšený srdeční tep je normální fyziologická odezva, ne?“

Frustrovaně si protřel oči. „Nechci ztratit kontrolu. Možná že moje podvědomí...“

„To je v pořádku. Je to dokonalý. Snaž se uvolnit.“ Bolelo mě z něj u srdce, ale v tu samou chvíli jsem si byla jistá, že jenom nad vším moc přemýšlí. Pohládila jsem ho po tváři.

Zavřel oči, ztěžka polkl a zhluboka se nadechl.

„Kurva, všechno jsem to zničil. Tak strašně jsem se snažil celý den ovládat.“

Otočila jsem mu tvář k sobě a donutila ho, aby se na mě podíval. „Hej, nic jsi nezničil.“

„A co když se přestanu...“

„Ššš. Neztrácíš kontrolu. Nemyslím si, že je to panickej záchvat. Jenom o tom moc přemýšlíš. Ale neděláme tu nic špatného. A ty to víš.“

Vzal mě za ruku a znovu si se mnou propletl prsty. „Chci, aby to pro tebe bylo dokonalé.“

„Je to dokonalý. A já to chci takový i pro tebe.“

Znovu jsem ho políbila a jazykem ho pobízela, aby se mi otevřel. Pokoušela jsem se ho přesvědčit, že naše láska je správná – že máme být spolu a neexistuje nic, kvůli čemu by musel panikařit.

„Nezasloužím si tě,“ řekl a zavrtěl hlavou. „Jsi tak neuvěřitelná.“

„Spolu jsme neuvěřitelní.“ Na chvíli jsem se na něj zadívala. „Proč mi na chvíli nepředáš kontrolu?“

Zvedla jsem se a posadila se obkročmo na něj. Pak jsem chvíli počkala, jestli nebude mít nějaký námitky.

Ztěžka polkl.

„Zatraceně, Aubrey.“

Uvelebila jsem se na něm. „Teď jsi na radě ty,“ zašeptala jsem.

Zasténal a pevně mě chytil za boky, jak mě naváděl v pohybech. Snažila jsem se pozorovat jeho výraz kvůli známým úzkosti, ale i potěšení. Bože, pomoz mi, jestli jsem se spletla.

Vzal do ruky jedno z mých ňader a druhou nepouštěl můj bok. Najednou mě trochu nadzvedl, posadil se a objal mě paží kolem pasu. Sjela jsem mu rukama po zádech a zabořila si tvář do jeho krku. Pod rty jsem ucítila jeho splašený tep.

„Je to neuvěřitelný pocit být v tobě,“ pronesl.

„Tak to má být. A ty to víš,“ zašeptala jsem. „Prostě to nech plynout.“

Zasténal v odpověď.

Zaryla jsem mu nehty do zad.

„Ach, ano,“ pobízel mě.

Začala jsem ho škrábat po celý ploše až k ramenům a cítila, jak se proti mě vyklenul. A pak, s hlasitým zavrčením, proti mě tvrdě vyrazil boky a vydechl mé jméno. Ty dvě slabiky byly ten nejnádhernější zvuk jeho uvolnění.

Držela jsem ho jako o život a tolik se mi ulevilo. Položil si tvář na mé rameno a společně jsme se houpali. Cuchala jsem mu vlasy a srdce mi přetévalo čirým štěstím. Konečně jsme se odevzdali jeden druhému. Možná se to neobešlo bez zádrhelů, ale co na tom záleží? Bylo to dokonalý.

„Tolik tě miluju,“ pronesl nakonec.

Do očí mi vyhrkly slzy a hrdlo se mi stáhlo emocemi. „Taky tě miluju. Víc než kdykoliv předtím.“ Ještě chvíli jsem zůstala v jeho objetí a pak jsem se odtáhla a položila mu dlaň na srdce. „Na chvíli jsi mě vyděsil.“

Tiše se zasmál.

„Vyděsil jsem i sám sebe. Nevím, co to do mě vjelo. Ale víš ty co? Mělas pravdu. Jsem v pořádku. Jsem víc než v pořádku. Jsem ten nejšťastnější chlap na světě. Díky, že jsi mě udržela při smyslech. Ale co ty?“

Něžně mi přejel palci pod očima a setřel mi tu nezdárnou slzu. Zavrtěla jsem hlavou, položila se zpátky na koberec a uvelebila jsem se mu na hrudi.

„Trošku přemožená pocity, nejspíš.“ Propletla jsem si ním nohy a přitiskla se mu k těm božským stehnům, jak už mi zase začal chybět náš vzájemnej kontakt.

Něžně mě pohladil po vlasech. „Vím, co tím myslíš. Bylo to na-prosto dechberoucí.“

Zašklebila jsem se na něj. „Bylo to celkem úžasný. Myslím, žes to přede mnou tajil. Máš v tom celkem praxi, mistře.“

Rozesmál se a polechtal mě. „Měl jsem o své mužské zdatnosti vysoké mínění. Ale teď bys měla spustit ty. Před pár týdny jsi mi trochu lhala.“

Zamračila jsem se na něj. „Co to má znamenat?“

„No,“ začal, přetočil mě na záda a jednou nohou mě znehybnil. „Řekla jsi, žes nikdy nejezdila na koni.“

„Nejezdila,“ potvrdila jsem mu. „Na koni jsem nikdy neseděla, přísahám.“

„Hmm.“ Podezřívavě si mě prohlížel. A pak s úšklebkem dodal, „Po tom, co jsem tu viděl, vám *stěží* věřím, mladá dámo.“

28. KAPITOLA

Když láska promluví

*... když láska promluví, hlas bohů všech
uspává nebe harmonií svou.*

(MARNÁ LÁSKY SNAHA, JEDNÁNÍ ČTVRTÉ, SCÉNA TŘETÍ)

Vypadala jsem jinak? Bylo na mně něco, co by říkalo: *Právě jsem měla úžasnej, ačkoliv trochu stresující první sex s Danielem Grantem?*

Ani ne, ale trochu zrudlý tváře jsem měla. A nebyla to žádná postkoitální záře. Tohle byla strništěm-poškrábaná rudá. Naklonila jsem se k zrcadlu.

„Budeš si muset zase sakra zvyknout,“ pronesla jsem sama k sobě. Červenej obličej na mě v odrazu zrcadla doslova zářil. Rychle jsem se namazala krémem a vrátila se zpátky do obývacího, kde na mě před skomírajícím ohněm čekal Daniel, oblečený do kapsáčů a černýho trička.

„Tady jsi,“ řekl. Poplácal pohovku vedle sebe a prohlédl si mě od hlavy až k patě. „Hej, *tohle* je pěkný. Sexy.“

Stočila jsem se vedle něj a přitáhla si kolena pod bradu. Saténovej župan se mi vytáhl tak, že mi teď sotva zakrýval zadek. Daniel sáhl dolů, aby nadzvedl jeden cíp a zkontroloval, jestli mám odpovídající kalhotky. Zahvízdal a sevřel mi stehno.

„La Vie en Rose?“

„Jo jo. Líbí se ti?“

„Moc.“ Přitiskl ke mně rty a přes hedvábnej satén mi hladil ňadra. „Až tak dalece, že to miluju. Nemůžu se dočkat, až uvidím zbytek.“ Něžně mi přejel palcem po tváři. „Za tohle můžu já? Měl bych se oholit.“

„Ne, to je v pohodě,“ odpověděla jsem. „Nepotřebuješ to. Zvyknu si na to. Vážně.“

Zamračil se, jako by o tom nebyl nijak přesvědčenej, ale pak mě něžně políbil a snažil se o mě moc neatírat. Přitulila jsem se k němu ještě blíž a vklouzla mu rukou pod tričko, abych si ji položila na jeho srdce.

„Jak se cítíš?“ zeptala jsem se.

„Jsem v pohodě. Omlouvám se, že jsem tě vyděsil.“

„Danieli, to je v pořádku. To je život. Nehledám nějakýho prince z pohádek nebo filmů. Nikdy jsem nehledala. Chci jen tebe.“

„Jak jsi věděla, co potřebuju slyšet?“

„Vždycky jsem si to o tobě myslela. Že jsme jeden pro druhýho dobrí.“

„Myslím, že opravdu jsme. Díky, že jsi tak chápavá. A když pomínu fakt, že to bylo neuvěřitelně žhavý, sledovat tě takhle převzít kontrolu, myslím, že máš pravdu. Musím přestat nad vším zbytečně moc přemýšlet. Prostě to jen byly neznámé vody.“

„Cože?“

„Sex. Když máš problémy s úzkostí. Nevěděl jsem, co mám čekat.“

Posadila jsem se. „Počkej chvíli, ty mi tu tvrdíš, že jsi neměl sex od té doby, co se u tebe projevily ty záchvaty paniky?“

Přikývl a zamračil se. „Proč zniš tak překvapeně?“

Nevěřicně jsem několikrát zamrkala. „Ale to bylo minulej rok.“

„Správně. Nebyl jsem s nikým už téměř rok a půl.“

„Ale ty jsi tak...“

S pobaveným výrazem ve tváři se na mě podíval. „Tak...?“

„Tak... kurevsky sexy,“ vyhrkla jsem.

Rozesmál se. „Ach, broučku, a ty jsi balzám na moje ego.“

„No, vždyť je to pravda. Takový plejtvání.“

Za tohle mě odměnil předstíraným vážným výrazem. „Takže tím, že jsi se mnou měla sex, jsi vlastně prokázala světu službu? Ujistila ses, že jsem znovu k použití?“

„Rozhodně. Nechceš, neber.“ *A já chci. Já vážně moc, moc chci.*

„Tak a teď vážně,“ řekl a naléhavě se na mě podíval. „Nemáš mě jenom za... ani nevím, jak je to slovo.“

„Mužskou děvku?“ navrhla jsem.

Ušklíbl se a přikývl. „Myslím, že to je stejně dobré slovo jako každé jiné.“

„Ne,“ ujistila jsem ho. „Teda, překvapilo mě, že jsi zůstal celou tu dobu nedotčený, ale nejspíš jsem předpokládala...“

„Co?“

„Já nevím. Sabrina...?“

Povzdechl si a vzal do rukou mou dlaň. „Ani to nezkoušej. Roky jsme spolu takhle nebyli. Byla mi skvělou přítelkyní, když jsem se

loni na jaře vrátil do Kanady, ale neměl jsem s ní žádné romantické úmysly, věř mi. Ona je minulost, Aubrey. Velmi dávná minulost.“

A pak mě začal hluboce a pomalu líbat, dokud jsem si nebyla jistá, že mi jeho láska naplnila každé kout srdce a vyhnala z něj jakýkoliv pochybnosti. Nemusela jsem si dělat starosti se Sabrinou nebo kým-koliv jiným, když už na to přišlo. Miloval *mě*. A chtěl *mě*.

„Víš, co mě ohromuje?“ zeptal se. „Pořád nedokážu uvěřit tomu, že jsme to zvládli. Je v pořádku tě milovat a spát s tebou. A nikdo s tím nic neudělá. A můžu se s tebou znovu milovat hned tady a teď. Není důvod se držet zpátky nebo se cítit provinile. Po vši té době je to skoro neskutečné.“

„Je to fakt neuvěřitelný, to je jistý.“ S nadějí jsem na něj zamrkala řasami. „Takže, ty chceš?“

Uchechl se a přetočil se tak, abych mu spočívala mezi nohama a on se zády opíral o zadní opěrku pohovky.

„Samozřejmě že chci. Ale taky chci milion dalších věcí – všechny ty drobnosti, které jsme nemohli dělat. Chci se stočit vedle tebe a celé hodiny si povídat, sledovat filmy, popíjet víno, společně vařit, pozorovat východ a západ slunce, spát v tvém náručí.“ Zastrčil mi volný pramen vlasů za ucho. „Zamiloval jsem se do tebe, Aubrey. Chci s tebou sdílet úplně všechno, nejenom tělo... *všechno*.“ Zvedl oči v sloup. „Panebože, zní to strašně lacině. Omlouvám se. Dělá mě tohle všechno méně – jak jsi mě to nazvala?“

„Kurevsky sexy?“ Rozesmála jsem se a zavrtěla hlavou. „Ne, vůbec ne. Vlastně tě kvůli tomu miluju ještě víc, pokud je to možný.“

Položil mi ruku na bok a políbil mě na čelo. „Dobře.“

Tiše jsem ho pozorovala a snažila se strávit všechny ty nádherné věci, který právě pronesl.

Zkoumal můj výraz a obočí se mu stáhlo k sobě. „Věříš mi, že ano?“

„Jistě,“ odpověděla jsem. „To jen... musím přiznat, že mě *jednou* napadlo, že se to časem změní, až se náš vztah stabilizuje. Že možná část mého kouzla byla v tom, že jsem byla zakázaný...“

Zamračil se a skočil mi do řeči. „Chceš vědět, proč z tebe právě teď nestrhám ten neuvěřitelný, ale směšně chatrný župan?“

„Asi jo.“

„Protože spolu budeme celý víkend. A ať už sebevíc miluju si tě bezhlavě vzít, raději si užiju a vychutnám každý okamžik.“ A doplnil každé to slovo polibkem.

Vklouzl mi dlaněma pod župan, zamířil k nadržům a dráždil mě, dokud jsem se nezačala třást a mezi nohama jsem neucítila starý známý tepání. Zasténala jsem a pohladila ho po stehně.

„Vtipné, jako bych měl pocit, že mi tu moji odhodlanost chceš ztížit,“ zamumlal a přešel mi špičkou nosu po lící kosti.

„Možná,“ přitiskla jsem se k jeho ruce a povzbuzovala ho, aby nepřestával.

„Bolí mě to přiznat, zlatíčko, ale už mi není sedmnáct. Potřebuju si na *chvíli* odpočinout.“

Naklonil se přes pohovku a nalil nám každému další sklenku vína.

„Odpočinout, jo?“ dobírala jsem si ho a pozvedla obočí.

„Ou. To jsem možná neměl říkat. Potřebuješ si to ještě rozmyslet, když už teď víš, že nejsem žádný gigolo, co může pořád?“

„Jo,“ odpověděla jsem a předstírala zklamání. „Nevím nic o gigo-
lovi, ale tak trochu jsi mě vodil za nos s tou věcí okolo Johna Holme-
se. Nejspíš jsem si neměla dělat takový naděje.“

Odfrnul si a hravě mi sevřel stehno. „Fajn, nech mě si to vyjasnit
– nechceš prince z pohádek, ale *chceš* někoho z pornofilmu?“

Pokrčila jsem rameny a on se rozesmál.

„Možná nejsem pornoherc, ale garantuju ti, že ti to dám sežrat,“
řekl. „Dej mi půl hodiny a budeš toho litovat.“

„Slibuješ?“ zeptala jsem se rozverně.

„Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí.“ A zvedl dva prsty.

„Tak na to se těším, pane Grante.“

Zahrála jsem mu divadýlko, jak se koukám na hodiny nad krbem,
zatímco jsem popíjela víno a natáhla si nohy k němu do klína. Sem
tam jsem ho pohladila chodidlem v rozkroku. A ačkoliv odmítal dát
najevo jakoukoliv reakci, na rtech mu celou dobu pohrával úsměv.

Znovu se pohodlně opřel, jemně mě hladil bříšky prstů po no-
hách a nechával tam za sebou brnící cestičky. Žasla jsem nad tím, jak
to bylo všechno přirozený. Jako bychom tohle dělali každou noc už
celý měsíce. Něco na tom je, s někým se pořádně poznat, než se vrh-
nete i na intimní věci. Mohli jsme vést vážnej rozhovor nebo vtípkovat –
všechno bylo tak snadný. Všechen ten zmatek, kterým jsme si
museli projít, nás jen stmelil ještě víc a ukázal nám, jak je důležitý
být naprosto upřímnej a otevřenej.

Pootočil hlavu do strany a podíval se na mě. „Zničehonic jsi na-
jednou ztichla. O čem přemýšlíš?“

„O tom, jak jsem šťastná. Jak je mi tady s tebou dobře.“

„Cítím se stejně. Už jsou to celé věky, kdy jsem si naposledy připadal tak... *naplněný*. Jsem rád, že se ti tu líbí.“

„Je to tu perfektní,“ povzdechla jsem se, zatímco mi masíroval lýtku. „Danieli, vážně sis nás tady představoval? Mě, jak ležím na koberci před krbem?“

„Upřímně? Když jsem tu byl naposledy s rodiči, seděl jsem právě tady na tom gauči a představoval si, že děláme přesně to, co se tu stalo před chvílí – jak ke mně natahuješ ruku, jako bych byl jediná osoba na světě, na které ti záleží. Tehdy jsem se rozhodl, že tě sem chci o tomhle víkendu vzít. Dneska jsem si musel několikrát připomínat, že se mi to nezdá.“

„Tak to je neobvyklý, že to vyšlo tak, jak jsme doufali. A kde jinde sis nás ještě představoval?“

„Všude! V mé posteli. Ve sprše.“ Uchechl se a přikryl si oči dlaněmi. „Ach bože, kdybys jenom věděla, co se mi ten víkend honilo hlavou.“

„Vážně? Tak to bychom si měli raději pospíšit. Možná bychom měli jít do ložnice. Zdá se, že máme pár snů, který je třeba zhmotnit. Až teda budeš *odpočínutý*,“ dodala jsem s mrknutím.

Postavil se a popadl láhev vína.

„Fajn, ty jedna nenasyto. Co kdybychom se v posteli koukli na film? Vzal jsem s sebou *Casablancu*. Říkalas, že by ses na ni někdy chtěla společně podívat.“

„Nebude mi vadit kouknout se na první *půlhodinu Casablancy*,“ prohodila jsem rošťácky. A mrkla jsem na hodiny. „Vlastně ne, teď je to už jen *dvacet pět* minut.“

„Och, ale no tak, musíme se alespoň kouknout, jak Sam zpívá ‚As Times Goes By‘,“ žadonil. Pak mě objal a láhev vína mi přitiskl k zádkům. „Je to moje nejoblíbenější část.“

„Já nevím, já si oblíbila už úvodní titulky. Jakmile je po nich... zbytek? Pfff,“ popadla jsem ho s úsměvem za ruku a vedla do ložnice.

Daniel se přehraboval ve své tašce, hodil DVD s filmem na prádelník a odešel do koupelny. Využila jsem příležitosti prozkoumat knihy na policích a fotky, který tam měl vystavený. Většina z nich byly snímky rodiny z letních dovolených – on a jeho bratři, jak si hrají ve vodě, opálení a s vyšisovanými vlasy; rodinný grilování; Daniel s kytarou vedle krbu; Jeremy, jak si opéká marshmallow; jejich máma, sedící na verandě se skleničkou vína; táta, odpočívající v závesný houpačce...

Najednou mě bodla u žaludku iracionální závist. Prahla jsem po Danielově dospívání. To moje bylo tak odlišný. Jakmile se táta s mámou rozvedli, ze života se stalo mnohem míň jenom přežívání, jeden den se přelával do druhého jen s minimem věcí, který by dokázaly odlišit týden od toho dalšího.

Léta byla dlouhá a nudná. Brigády se stávaly čím dál tím důležitějšími, jak rostlo a sílilo moje odhodlání jít na univerzitu zároveň s tím, že moji rodiče mi nebudou schopni nijak zásadně pomoci s náklady.

Zamračila jsem se, když jsem se v duchu vrátila do let na střední škole. Poslední opravdu svobodný prázdniny jsem zažila před devátou

třídou, ale abych byla upřímná, když nás v mých jedenácti opustil táta, začala jsem se léta děsit. Být jediným dítětem, který je věčně samo doma, znamenalo velmi dlouhý a tichý dny. Samozřejmě že jsem měla spoustu přátel v okolí, ale ti se v létě rozprchli po dovolených nebo odjeli na tábor. Nebylo divu, že jsem byla takovej knihomol.

„Hej, jsi v pořádku?“

Daniel stál za mnou. Ani jsem ho neslyšela přijít. Držela jsem v rukou jeho obrázek, kde sedí s kytarou v ruce na molu a za ním zapadá slunce. Vrátila jsem ho zpátky na policičku, otočila se a položila mu ruce kolem krku.

„Jsem v pohodě.“

„Určitě? Vypadala jsi ponořená hluboko v myšlenkách.“

Zvedl pohled za mé rameno k obrázku, kterej jsem před chvíli držela v ruce, a pohládl mě po zádech.

„Vzpomínala jsem na tátu. Když jsem byla malá, jezdívali jsme kempovat do Sandbanks. Táta pronajal loď a vyráželi jsme opravdu brzy, jenom my dva, abychom chytili svítání. Milovala jsem pohled na východ slunce, když se na hladině vody ještě vznášela mlha...“ pokrčila jsem rameny. „Byl to jen *náš čas*, víš?“

„To jsou krásné vzpomínky. Taky miluju jízdu na vodě. Být tam venku na jezeře, když je všechno kolem tak mírumilovné? Tomu se nic nevyrovná, zvlášť když vychází nebo zapadá slunce.“

Objal mě a jemně s námi začal houpat. Připomnělo mi to všechn ten čas, kdy jsme se takhle drželi a věděli jsme, že je to všechno, co můžeme mít. Nechtěla jsem ho pustit, ale nakonec jsem to udělala. Rozpojila jsem ruce a odtáhla se.

„Takže podíváme se na ten film nebo jak?“ zeptala jsem se.

Uchechtl se. „Ty se na něj vážně nechceš dívat, že ne?“

„Jsem hrozná herečka, co?“

„Bez obav, máš jiné, mnohem *víc* fascinující talenty,“ řekl. Pak mě popadl do náruče a položil na postel. Doplazila jsem se k čelu a k polštářům. On zůstal stát a pokusil se protáhnout si ramena a promasírovat krk. „Bože, moje záda mě zabijí.“

„Tvrdíš snad, že jsem těžká, sluníčko?“

„Ne, vůbec ne. Myslím, že to je z toho známkování – byl jsem nad tím skloněný v jedné pozici celé hodiny. Nebezpečí povolání, nejspíš.“

Odolala jsem nutkání se ho zeptat, jak jsem dopadla. Ta otázka mi hlodala v mysli celý den, ale byla jsem pevně rozhodnutá vůbec se nezmiňovat o našem školním vztahu, který už byl díkybohu minulostí. Místo toho jsem se soustředila na jeho bolavé svaly.

„Chceš masáž?“

„Myslíš to vážně?“

„Samozřejmě že to myslím vážně.“

„To si piš, že jo. To bych moc rád. Ani si nepamatuju, kdy naposledy...“ Zvedla jsem ruku. „Nechci, abys na to vzpomínal, námořníku.“

„Máš pravdu. Omlouvám se.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Nic se nestalo.“ Poplácala jsem vedle sebe na postel. „Tady si lehni a já se podívám, co se s tím dá dělat.“ Prokřúpala jsem si prsty a protáhla si ruce v předstíraný schopnosti, kterou jsem neměla.

Zašklebil se jako malej kluk o Vánocích, stáhl si tričko a odhodil ho na stůl. Už chtěl vylézt na postel, když jsem ho zastavila.

„Možná by sis měl sundat i ty kalhoty. *Nechceš* se přece cítit nepohodlně, že ne?“

„Jistě.“ Vědoucně se usmál a svlékl si je.

Doslova jsem začala slintat nad jeho dlouhými, vypracovanými stehny a tím, jak měl boxerky spuštěný nízko pod pás. Skrývaly to, co se rychle stalo mojí *novou* nejoblíbenější částí jeho těla.

Jak dlouho ještě, než bude odpočinutý? Určitě už by to teď zvládl, ne? Myslela jsem jenom na to jedno. Copak jsem vážně byla neukojitelná děvka? Pfff. A kdo by nebyl, kdyby byl v mé pozici? Po týdnech odpíraného potěšení byla moje trpělivost oficiálně pryč.

Daniel si přede mnou udělal okázale pohodlí, natáhl se na břicho a hlavu si položil na polštář. Posadila jsem se obkročmo na něj, nejdřív mu jemně přejela prsty po lopatkách a pak jsem mu začala masírovat ramena, palce jsem mu zabořila do svalů. Souhlasně zasténal. Milovala jsem jeho záda. Byly tak pevný a rozložitý. A bohužel na nich taky měl teď pár škrábanců.

„Páni, pěkně jsem se na tobě vyřádila. Myslím, že vidím i nějakou krev.“

„Je mi to jedno. Cítím se báječně. Miluju, když mě takhle škrábeš.“

„Ano, tos mi dal celkem jasně najevo.“

Pootočil hlavu a pokusil se na mě podívat. „Vadí ti to?“

„Co jestli mi vadí?“

„Že ti říkám, co chci.“

„Ne, proč by mělo? Je to neuvěřitelně sexy.“

„Taky si myslím.“ Na chvíli se odmlčel. „Ty jsi vždycky tak zticha? Myslím, co se týče toho, co bys ráda *ty*.“

Zastavila jsem se v pohybu. „Já ti připadám tichá?“

„Trochu. Když jsi mi zatlačila do ramen, měl jsem tušení, o co ti asi jde, a ta shakespearovská replika byla brilantní, ale raději bych to slyšel *přímo*.“

Sklouzla jsem z něj a posadila se vedle na postel.

„Já nevím. Myslím, že jsem se trochu styděla. Taky už to pro mě bylo dávno – kdy jsem naposledy s někým byla. Nechtěla jsem, aby sis myslél – já nevím.“ Schovala sem si obličej do dlaní a znovu mi bylo trapně.

Daniel se zvedl na jednom předloktí.

„Přede mnou se nemusíš stydět, broučku. Miluju tě. Chci, abys se cítila dobře s vědomím, že mi můžeš říct cokoli. Nebudu si myslet, že jsi neomalená nebo hrubá. Víš to, že ano?“

Pokrčila jsem rameny.

„Sex je neuvěřitelně smyslová záležitost. Stejně věci jsou pro různé lidi úplně jiné. Byla jsi *úžasná* a vypadala strašně sexy. Miluju, jak chutnáš, a miluju vůni tvé kůže – ale slyšet tě pořád dokola prosit a způsob, jakým jsi reagovala na můj dotek? Nedokážeš si představit, co to se mnou dělalo. A garantuju ti, že pokud mě chceš vidět naprosto ztratit hlavu, tak na mě mluv. Řekni mi, co chceš. Nebo mi řekni, co mám udělat *já*. A budeš mě mít v hrsti.“

Přikývla jsem.

A on zničehonic začal couvat. „Ale jestli ti to připadá divné, samozřejmě že nemusíš. Omlouvám se. Doufám, že jsi kvůli mě o sobě nezačala pochybovat.“

„Ne, to je v pořádku. Víím, co máš na mysli. O tom, jaký můžou mít slova efekt. Když ses mě poprvé dotkl a řekls mi, co uděláš –

něco o sladkém vínu?“ Usmála jsem se nad tou vzpomínkou. „Myslela jsem, že se na místě rozpadnu.“

„To já taky.“ Políbil mě na koleno a podíval se na mě skrz ty své nádherné řasy.

„Slibuju, že se pokusím být víc komunikativní. Myslím, že jen potřebuju trochu *praxe*.“

Uchechl se. „Kdy ses naposledy dívala na hodiny?“

„Ani jsem si nevšimla, že tvůj vyměřený čas na odpočinek skončí za čtyři minuty.“

„Začínám to chápat. Ty mě prostě chceš jenom kvůli mému tělu. To je v pohodě, klidně to přiznej. Očividně nedokážeš odolat...“

„Tak fajn, zpátky na břicho, pane Ego. Dokončíme tu masáž.“

Uličnický se usmál a otočil se. Znovu jsem zaujala předchozí pozici a vrátila se tam, kde jsem přestala. Celou dobu jsem si mumlala něco o neukojitelných děvkách a času na odpočinek. Nejdřív si pohrdavě odfrkl, jak mě poslouchal, ale pak se s povzdechem uvelebil na polštáři. Mlčky jsem mu masírovala ta nádherná záda a poslouchala, jak spokojeně sténá. Občas sebou trhl, když jsem narazila na citlivé místo.

Když se jeho dech prohloubil, pogratalovala jsem si. Byla jsem lepší, než jsem si myslela. *Vážně* se uvolnil. Ale když udělal ten legrační chrápavý zvuk, zamračila jsem se. „Danieli?“ zašeptala jsem a zlehka ho políbila na rameno.

Bez odezvy. Zhluboka a pravidelně oddechoval. Počkat. On chrápal! Ten parchant usnul!

Okamžitě jsem se za svou reakci zastyděla. Jasně že byl úplně vyřízený. Celý týden lítal sem a tam jako blázen, jen aby se všem zavdě-

čil – bleskově všechno opravil, aby zvládl termín profesora Browna, zúčastnil se oslavy a večere na počest svého otce, ve čtvrtek dojel sem, aby to tu všechno připravil, a dneska musel vstávat brzo, व्यवvednout mě a řídit další dvě hodiny. Musel být naprosto mimo. Byl skoro zázrak, že vydržel tak dlouho, aniž někde odpadl.

Opatrně jsem z něj slezla a po špičkách došla do koupelny, kde jsem se nachystala do postele a spolkla antikoncepci. Vzala jsem si na sebe přiléhavou košilku s vědomím, že to bude to první, co ráno uvidí.

Zpátky v ložnici jsem zhasla lampu vedle postele a vlezla si pod deku. Byl naprosto tuhej a ležel ve špatným směru – měl hlavu na místě, kde měly být nohy. Popadla jsem druhej polštář a opatrně si lehla vedle něj. Neměla jsem pocit, že bych byla až tak unavená, ale jak jsem poslouchala jeho dech, víčka mi klesla a brzy jsem odplula do spánku.

Když mě probudil nějaký hlas, nejdřív jsem si myslela, že se Daniel vzbudil a kouká na film, ale hlas nepřicházel z televize. Daniel ležel podél mě, hrudníkem se mi tiskl k zádům a mumlal cosi ze spaní. Koukla jsem se na digitální budík na nočním stolku. Byly dvě ráno. Tak jsem se uvelebila zpátky do jeho náruče.

„Jsi moje,“ zamumlal. A pak několikrát zhluboka vydechl. „Jsi moje.“

Teď už jsme spolu spali v jedné posteli podruhý a pokaždý při tom mluvil ze spaní. Byl to očividně jeho noční zvyk. O čem se mu asi zdálo? Přála jsem si, abych mohla být uvnitř jeho hlavy, byť jen na chvílku.

Ještě jednou zopakoval stejná slova a pak si spokojeně povzdechl.

Usmála jsem se a otočila jsem hlavu. „Máš pravdu, Danieli. Jsem tvoje,“ zašeptala jsem.

29. KAPITOLA

Nesmyslený sen

*Sen trvá; i jak bdím, jest mimo mne
tak jako ve mně; nesmyslen, však cítěn.*

(CYMBELÍN, JEDNÁNÍ ČTVRTÉ, SCÉNA DRUHÁ)

Ve chvíli, kdy jsem se v neděli ráno probudila, patřila moje první myšlenka Danielovi. To nebylo nic nového. Nový *byl* fakt, že tohle ráno jsem otevřela oči a našla ho ležet vedle sebe. Usmála jsem se a otočila. Čekala jsem, že uvidím jeho rozčuchané vlasy, ale nic takového se nestalo. Místo jeho hlavy tam ležela papírová růže.

Vytáhla jsem ruku zpod peřiny a sáhla po ní. Origami? Vážně? Potlačila jsem nutkání začít se smát a místo toho jsem se pokusila ocenit snahu, kterou do toho gesta vložil.

Po rychlé návštěvě koupelny jsem zamířila ven ho najít. Měl na sobě mikinu a kalhoty od pyžama, seděl v obýváku na pohovce, potichu hrál na kytaru a přitom si broukal. Uvažovala jsem,

jestli ho o víkendu uslyším hrát, když si včera vynášel obal s kytarou z auta.

Nechtěla jsem ho rušit, tak jsem si založila ruce na hrudi, opřela se o zeď a poslouchala. Tu melodii jsem nepoznávala. Po chvíli jsem přešla k němu, sklonila se před zadní opěrku gauče a lehce se ho dotkla na paži.

„Dobré ráno, krasavče.“

Vylekaně ke mně zvedl hlavu. „Dobré ráno, slečno s nádhernýma nohama. Neslyšel jsem tě.“

„Promiň. Nechtěla jsem tě takhle přepadnout. Byla to moc hezká písnička.“

Mávl rukou, jako by se nic nestalo, a odložil kytaru na konferenční stůl. Pak se otočil a natáhl se ke mně.

„Musíš mrznout,“ řekl a poukázal na moji košilku.

„Trochu. Nemusíš přestávat, víš.“

Obešel pohovku, objal mě a s vervou mě začal hladit na zádech. „Můžu hrát jindy.“

„Strašně hezky hřeješ,“ povzddechla jsem si a vděčně mu zabořila tvář do krku. „Byla jsem smutná, když jsem se vzbudila a tys tam nebyl.“

„No, tak se pojďme vrátit do postele a trochu se mazlit.“

Popadl mě za ruku a odvedl zpátky do ložnice, kde vklouzl pod deku, tak jak byl. Doplazila jsem se k němu a stulila se mu na hřejivě hrudi.

Trhl sebou, když jsem si zastrčila prsty u nohou pod jeho nohavici. „Máš úplně ledový nohy.“

„Já vím. Zahřeješ mi je?“

„Pokusím se.“ Začal ty dva kusy ledu masírovat svými chodidly.

„Ještě něco potřebuješ zahrát?“ zeptal se.

„Hmm, mám trochu chladný rty.“

Usmál se a líně mě políbil. Položil mi ruce na bedra a přitáhl si mě do klína. Zasténala jsem a chytla ho za rukáv. A pak mi zničehonic hlasitě zakručelo v břiše.

„Někdo má hlad,“ prohodil Daniel.

„Zatracený žaludek.“

Zvedl se na předloktí. „Normálně ráno snídáš?“

„Jo, já můžu jíst tak nějak kdykoliv,“ přiznala jsem. „Ale mám ve zvyku začínat den spíš kávou.“

„Já taky,“ řekl. „Donesu ji. Už jsem předtím udělal konvici.“ Začal se zvedat, ale já ho zastavila. „Za chvíli, dobře? Můžeme tady ještě chvíli zůstat?“

„Jistě.“ Položil se zpátky na polštář a jemně mi odhrnul vlasy z tváře. „Spalo se ti dobře?“

„Ano. Skvěle. A tobě?“

„Spal jsem dobře. Ale vzbudil jsem se brzo a už jsem nemohl usnout.“

„To je mi líto.“

„Mně taky. Občas se mi to stává. Nikdy jsem nebyl moc velký spáček. Občas prostě nedokážu vypnout mozek. A to jsem měl ten *strašně* sexy sen. Nemohl jsem na něj přestat myslet.“ Ušklíbl se.

„Vážně? Taky se mi něco zdálo.“

„Ano? A co?“

„Zdálo se mi, že jsem *strašně* brzo usnula a tys mě vzbudil a vzal sis mě,“ vysvětlila jsem a přitiskla se k němu ještě blíž.

„Ech, to je hodně zajímavý, protože mě se zdálo, že jsme si usnuli v náručí a pak jsi vzbudila ty *mě* a vzala sis mě. Vypadalo to, jako bys byla naprosto zoufalá. Bylo to žhavý a *pěkně* sexy.“

Rozesmála jsem se a zavrtěla hlavou. Sen, který byl skutečností, jsem nechala plavat. „Jen mě překvapuje, že to říkáš, ty Kecko. Protože pokud si to pamatuju správně, bylo to velmi *tiché*. A to jsem si myslela, že jsi fanda nemravných řečiček.“

Zabořil mi obličej do krku a políbil mě na rameno, přesně na místo, kde mě včera odpoledne oždiboval. „Máš pravdu, *bylo* to *tiché*. Předpokládám, že stejně jako já miluju nemravné řečičky, ty zase komunikuješ prostřednictvím svého těla. Byla v tom dokonalá vyváženost. Potřeboval jsem to.“ A s tím mě políbil na špičku nosu. „Díky, žes mi nechala prostor, když jsem se včera v noci potřeboval poprat se svými démony.“

„To *bylo* ale porozumění, co?“ Drze jsem se na něj usmála. „Miluju tě, Danieli, ale jen tak mimo záznam, můžeš těm svým démonům říct, ať táhnou k čertu, nebo jim nakopu prdel.“

„Ujistím se, aby tu zprávu dostali.“ Spokojeně si povzdechl a oba jsme tam ještě chvíli jen tak leželi, ztraceni v myšlenkách. „Víš, myslím, že na světě neexistuje lepší pocit, než probudit se vedle ženy, která se k tobě tiskne a kterou zbožňuješ, a vědět, že se s ní kdykoliv můžeš pomilovat.“

„Já vím. Jsem *tak* ráda, žes mě vzbudil.“

„Já tě nevzbudil, to tys vzbudila mě,“ trval na svém. „Nejspíš jsi došla k názoru, že už jsem se flákal moc dlouho.“

„Možná že bych v první řadě nebyla vzhůru, kdybys nemluvil ze spaní.“

„A sakra, já mluvil ze spaní?“

„Jo.“

„O-ou. Něco usvědčujícího?“ zeptal se a sklopil ke mně pohled.

„Ne. Tedy pokud jsi nemluvil o někom jiném, protože v tom případě by mě to zdrtilo.“

„Ach, vážně? A co jsem říkal?“

Teď už nebyl jenom zvědavý; byl naprosto fascinovaný. Propletla jsem si s ním prsty.

„Říkals ,jsi moje‘.“

„Heh. Zajímavé.“ Vypadal, jako by to po mně bezhlesně opakoval.

„Ale nijak mě to nepřekvapuje. Víš, jak je to s tím, když ti něco uvízne v hlavě? Tak přesně to se asi stalo. Možná jsem spal, ale můj mozek si s tou myšlenkou pořád pohrával.“

„Takže hodně přemýšlíš o tom, že bych byla tvoje?“

„Jen řekněme, že je to logický důvod, proč jsem to pořád opakoval. Ale nemůžu ti to pořádně vysvětlit. Ne teď, každopádně. Je to překvapení. Ale zaručuju ti – mluvil jsem o *tobě*.“

„Má tohle překvapení něco společného s tím výletem do Orillie?“

„Uvažoval jsem, jestli se na to zeptáš. Myslel jsem, žes na to zapomněla.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Tohle překvapení s tím nemá nic společného. Ale později se o něm taky dozvíš.“

„Vy budete dneska asi samé překvapení, co, pane Grante? Nejdřív origami, a teď tohle? Máte tolik skrytých talentů.“

Rozesmál se a poplácal mě po zádech. „Bylo by jednodušší ti koupit tučet růží, jako to udělal můj dědeček, když Patty dokončila školu,

ale tohle vypadá trochu originálněji. A je to zadarmo.“ Zlehka mě políbil na tvář. „Tak fajn, čas na snídani do postele. Ty zůstaň tady,“ přikázal mi a přitáhl mi deku až k bradě. S polibkem mi ji zastrkal kolem těla a mrkl na mě, když zjistil, že nemám žádné spodní prádlo.

A zatímco si cestou do kuchyně pískal, já přemýšlela o Danielových démonech. Opravdu byl se vším smířený? Byla jsem na rozpacích, co víc bych ještě mohla dělat. Prostě budu muset být trpělivá a prokázat trochu porozumění. Bez jediného slova jsem věděla, že za to stojí. Tenhle kouzelný muž mi udělal origami a přinese mi snídani do postele! Na tom nebylo nic k přemýšlení!

Opět mě udivilo, že tohle je *můj* život. Ležela jsem v nádherné chatě, milovala jsem se s Danielem u krbu a o takové intimitě se mi nikdy ani nesnilo. Musela jsem se štípnout do ruky. Jo. Byla jsem vzhůru.

Tohle byl *můj* život.

Vrátil se o pár minut později a nesl ták s dvěma kouřícími šálky kávy, dvěma sklenicemi pomerančového džusu, skořicovými rolkami a plátky žlutého melounu. Ach, ano.

„Mylady,“ oslovil mě a položil ták doprostřed postele.

„Páni, děkuju. Hotová hostina.“

Nacpala jsem si pod hlavu polštář a následující půlhodinu jsme strávili jídlem, pitím, probíráním nesmyslů a rozkládáním a opětovným skládáním růže z papíru. Když už bylo všechno dojedeno, líně jsem se rozvalila Danielovi na hrudi. Zavřela jsem oči a užívala si Danielova tepla a sluníčka, které mi svítilo do tváře skrz veliká okna.

„Díky za tu snídani,“ zašeptala jsem.

„Vím, že to nebylo nic přepychového...“

„Nepotřebuju nic přepychovýho,“ ubezpečila jsem ho. „To už bys mohl vědět.“

„Vím to a učím se to umět ocenit.“

„Miluju tě, Danieli.“

„Taky tě miluju,“ odpověděl a dal mi polibek, který se rychle změnil z nevinného na pěkně vášnivý. Rozbušilo se mi srdce, když si mě přitáhl blíž do klína. „Strašně tě miluju,“ zamumlal mi do rtů. „Nedokážeš si ani představit, jak moc.“

„Nepotřebuju si to představovat. Cítím to.“

„To doufám,“ řekl.

A jak proti mně vyrazil jazykem, představila jsem si tu jeho vlhkou hebkost mezi svýma nohama a vzpomněla si, jak mě svými ústy včera večer rozmazloval. Zase jsem ho chtěla a chtěla jsem ho hned. Byl čas škrtnout další jeho fantazii ze seznamu.

„Danieli, máš chuť na trochu dobrodružství?“

„Dobrodružství?“ Koutek úst mu povyskočil vzhůru. „Na co myslíš?“

Zvedla jsem ruku. „Před krbem,“ prohodila jsem a ukázala mu palec. „V posteli,“ pokračovala jsem a přidala ukazováček. Pak se k nim připojil prostředníček, u kterého jsem pozdvihla obočí. „Sprcha?“

Vyklouzl zpode mě, vylezl z postele a pokynul mi, abych se k němu připojila. Doplazila jsem se k okraji matrace a on mě zvedl a hodil si mě přes rameno. Celou cestu do koupelny jsem se hihňala. Když jsme vypotřebovali všechnu teplou vodu, naprosto jasně mi tím dokázal, že ty démony do zadku nakopal.

A taky mi dokázal, že má *velmi* silné nohy.

30. KAPITOLA

Naléhavá potřeba

Když toho naléhavá potřeba, ať ženské umřou...

(ANTONIUS A KLEOPATRA, JEDNÁNÍ PRVNÍ, SCÉNA DRUHÁ)

T

rávít s Danielem víc než jen pár ukradených momentů pro mě bylo novinkou, na kterou jsem si musela trochu zvykat. Zdálo se to až nereálné, že máme čas na další poklidnou procházku, mazlení na gauči a koukání na *Casablanca*, poflakování kolem a na vyměňování jednotlivých rubrik z novin. Byl to čirý luxus vedle něj jenom tak sedět, držet ho za ruku a vědět, že před sebou máme stále ještě hodiny a hodiny společného času.

Dali jsme si lehký oběd a naplánovali zbytek dne. Navečřer jsme se chtěli v půl sedmé, těsně předtím, než zamíříme zpátky do Toronta. V tichosti jsme jedli a moje mysl se přitom potulovala bůhvíkde. Z iPodu v obýváku sem doléhala tichá hudba.

„Víš ty co?“ přemítala jsem. „Orgasmy jsou divný.“

Daniel zaprskal a já ho praštila do zad, zatímco kašlal a utíral si oči. „Odkud jsi tohle kurva vzala?“ rozesmál se.

„Sledovala jsem tě, jak si vyndáváš ze sendviče rajčata, a díky tomu jsem si vzpomněla na Patty, což mi připomnělo lykopen a výměnu oleje a pak už jsem myslela na orgasmus.“

„To je... přísně logické,“ řekl a znovu se uchechtl. Pak se zakousl do sendviče.

„Patty by se nelíbilo, cos právě udělal,“ podotkla jsem a ukázala na odložená rajčata. „Copak ty se nebojíš o svoji prostatu?“

„Ne, už ne,“ odpověděl, žvýkal sendvič a ďábelsky se na mě usmíval.

„Už jsem vyměnil olej za posledních šestnáct hodin třikrát. Upřímně si myslím, že by Patty byla u vytržení.“

„Nejspíš máš pravdu. Nechceš jí zavolat a říct jí to?“

Znovu se uchechtl. „Ani ne.“ Pozvedl obočí. „Ale myslím, že bys jí to měla říct ty. Koneckonců, ty jsi ta, kdo tu je tak výdělečně činný. Měla bys jí zítra zavolat a sdělit jí veškeré detaily. Trvám na tom.“

Nakopla jsem ho pod stolem do kotníku. „Slibuju, že jí neřeknu, že nejíš svoje rajčata, když ty slíbíš, že mě nebudeš nutit, abych jí volala a vyprávěla jí o výměně tvého oleje.“ Narovnal jsem se a odhodila ubrousek na talíř.

„Dohodnuto.“

Daniel sklidil nádoby a napustil dřez mýdlovou vodou. Špinavé věci od snídaně se stále povalovaly na kuchyňské lince. Očividně nedokázal snést, aby nebylo uklizeno po dvou jídlech. Připojila jsem se k němu.

„A jak se vlastně *má* Patty?“

„Má se dobře. V týdnu jsem s ní mluvil a prozradil jí, že tě beru sem. Byla moc ráda.“

Štouchla jsem do něj bokem, podala mu utěrku a chopila se mytí.
„Pořád se vídá s tím Geraldem?“

Daniel se sklonil nad linkou a usmál se. „Jo. A pořád o něm nikomu neřekla.“

„Proč si myslíš, že o něm tvým rodičům nechce povědět?“

Pokrčil rameny a utřel hrnky od snídaně. „Nejsem si jistý, jestli je to kvůli tomu, že má pocit, že by ho naši neschválili, nebo jestli se bojí rozrušit mámu. Víš, kdyby to vzala, jako že si svým způsobem neváží dědečka.“ Uklidil hrnky do skříňky. Sledovala jsem, jak je všechny vyrovnal tak, aby měly ouška na jednu stranu. Jo, rozhodně má tendence k obsedantně kompulzivnímu chování.

Vytáhla jsem špunt, opláchla výlevku a setřela vodu okolo. Daniel mi podal utěrku, abych si mohla osušit ruce.

„Tvoje rodina se v tajemstvích přímo vyžívá. Vsadila bych se, že by se Patty cítila o hodně líp, kdyby si mohla sundat tohle břímě z ramen a tvojí matce to říct.“

„To máš asi pravdu. Ale jak znám Patty, pravděpodobně jen čeká na vhodnou příležitost, aby to vyklopila,“ řekl. Pak mě vzal do náruče a zastrčil si ruce do zadních kapes u mých kalhot. „Ale dost už o babičce. Můžeme se vrátit zpátky k tématu?“

„K jakému?“ zeptala jsem se a položila mu paže kolem krku.

„K tomu výkřiku do tmy, který jsi pronesla před pár minutami. Proč si myslíš, že jsou orgasmy *divné*? Já myslím, že jsou fenome-

nální. A z mého pohledu to rozhodně nevypadá, že by ty *tvoje* byly divné. Vypadají totiž zatraceně úžasně.“

Rozesmála jsem se. „To jsou, věř mi. Ale já nevím. Je to, jako by prostě všechno narůstalo jen kvůli těm několika vteřinám neuvěřitelný fyzický rozkoše.“

„Možná je to jediné dobře, že orgasmy trvají jenom pár vteřin. Co když měli alžbětinci pravdu a orgasmy vážně zkracují život?“

„*La petite mort*? Ty tomu věříš?“

„Ani ne. Protože jestli je to pravda, většina chlapů by se nedožila pětáctyřiceti!“

Oba jsme se rozesmáli a Daniel nakrčil nos. „Bavíme se o fakt dost divných věcech.“

Pokrčila jsem rameny. „Já ti nevím. Myslím, že je to celkem super.“

„To je. Máš pravdu.“

Usmál se a já mu lehce přejela palci pod očima. „Vypadáš unaveně, námořníku.“

„Nevím, proč jsem tak unavený.“

„Jsi úplně vyřízený. Bylo to dlouhých pár měsíců. A taky emocionálně vyčerpávajících. Nechceš odjet dřív? Cesta trvá přes dvě hodiny a dneska jsi vstával brzo.“

„Ne. Nemůžeme odjet dřív než po večeři,“ odpověděl a v očích se mu tajuplně zablesklo. „Navíc, v lednici jsou lasagne od Patty, které udělala speciálně pro nás. Byla by ostuda je tady nechat.“

„To je pravda.“

Svědomitě jsem se vyhýbala tématu, které mě užíralo celý den. Dneska se ještě o žádných překvapeních nezmínil a už nám zbývalo

jenom odpoledne a malá část večera. Co má v plánu? Odhrnula jsem mu vlasy z čela. „No, pokud jsi rozhodnutý zůstat, co bys řekl krátkému spánku?“

„Vážně?“

„Proč ne? Můžeme si dělat, co budeme chtít, ne?“

„Nemyslel jsem, že bys byla pro spánek.“

„Děláš si srandu? Nedělní poobědové šlofiky jsou to nejlepší.“

„Zvlášť ty nahé,“ dodal a vyzývavě se usmál.

„Pochopils to správně.“ Udělala jsem pár kroků zpátky a rozepnula si knoflík od kalhot, zatímco mě následoval.

V půlce chodby už jsme ani jeden neměli džíny ani triko, a když mě Daniel donesl do jeho pokoje a položil na postel, oba jsme byli nazí.

Odtáhla jsem přehoz a nedočkavě si zalezla pod deku.

Kolenem mi roztáhl nohy. „Víš, nejsem si vůbec jistý, jestli bychom tohle měli dělat.“ Přejel ústy z mého krku přes klíční kost až k ěadrům, kde úmyslně zavadil o bradavku. „Nebojíš se dalšího orgasmu? Ukradnu ti tvůj drahocenný čas...“

„Ne, nebojím.“ Rozevřela jsem stehna a uvítala Danielovy úžasné dlouhé prsty.

„No, tak v tom případě...“

Odhodil deku, takže mohl do své magické hry zapojit i jazyk a přivodil mi tak rychlý orgasmus, až jsem se z něho celá roztrásla.

A pak další. A další.

Jestli mi tohle krátí život, pak mi pomoz Bůh, ale tak ať. Byla by to velkolepá cesta na onen svět.

31. KAPITOLA

Přelud

Zdaž není v tom cos víc než přelud?

Cože o tom soudíte?

(HAMLET, JEDNÁNÍ PRVNÍ, SCÉNA PRVNÍ)

Vzbudila jsem se a podívala se na budík – půl čtvrté. Spala jsem téměř hodinu a půl! Čirá rozmařilost! Pomalu jsem spustila nohy na zem a protáhla se. Daniel pořád ještě spal, ležel na břiše a ruce měl zastrčené pod polštářem. Prohlížela jsem si jeho silná ramena a ty dolíčky na bedrech, pod nimiž mu končila deka. Lehce chrápal.

Ten muž byl neuvěřitelný – žhavý jako peklo samo a roztomilý zároveň.

A byl můj. *Můj!*

A přesně v tuhle chvíli jsem začala uprostřed pokoje provozovat velmi tichý – ale *velmi* bláznivý – oslavný taneček.

Úplně nahá.

Přestala jsem s tím divadýlkem a rozhlédla se po něčem, co bych si mohla hodit na sebe, aniž bych u toho nadělala velký hluk. Na pracovním stole se válelo Danielovo černé tričko. Přetáhla jsem si ho přes hlavu a podívala se na sebe v zrcadle. Končilo mi přesně pod zadkem. Krátce jsem zauvažovala o kalhotkách, ale nakonec jsem zůstala naostro. Byla jsem tam dole trochu citlivá a bylo fajn nechat svoje holčičí nádobíčko trochu dýchat. A vzhledem k tomu, že nejbližší sousedi byli kilometr daleko, nikdo mě nemohl vidět.

Tiše jsem se kradla ke dveřím, ale přepadl mě špatný pocit z toho, že ho tam takhle nechávám. Přece jenom mi dopřál tři epické orgasmy a změnil každou část mého těla v hromadu želé. A pak mě sledoval, jak se tam protahuju a zívám, úplně vyřízená, a zachoval se naprosto nesobecky. Povzbuzoval mě, abych se k němu přitulila a odpočinula si. Vzbudí se a bude to chtít oplatit a já tam nebudu. To by bylo zklamání.

Rozhodla jsem se, že mu nechám vzkaz. Potichu jsem otevřela vrchní zásuvku u stolu a našla pod nějakými knihami čistý papír. Rychle jsem napsala:

Ahoj, ospalče. Musela jsem vstát. Už jsem nevydržela ležet – trochu mě bolí celé tělo –, takovýho tělocviku už jsem nějakou chvíli nezažila. Jdu na průzkum. Přijď za mnou, až se vzbudíš. Myslím, že ti jeden dlužím... nebo tři.

P.S. Chrápeš.

P.S.S. A taky si myslím, že slintáš. Velmi sexy!

Složila jsem vzkaz do tvaru papírové čepice a nechala ho na svém polštáři, než jsem tiše vyšla z pokoje. Cestou jsem posbírala naše poházené věci a nechala je složené na snídaňovém baru v kuchyni. Šla jsem do suterénu do herny.

Dlouhou dobu jsem pak stála před skleněnou stěnou s dlaněmi přitisknutými na skle a pozorovala jezero. Jako bych téměř slyšela jejich smích – Daniela, Brada a Jeremyho, jak si hrají na břehu, skáčou z mola do vody, jezdí na kánoi a možná i na vodních lyžích. Stranou na jejich pozemku stála velká loděnice. Určitě budou mít uvnitř spoustu hraček, vzhledem k tomu, jak moc má jejich rodina ráda jakoukoliv zábavu.

Otočila jsem se, abych prozkoumala pokoj. Když už mluvíme o hrách a zábavě, pokud s nimi budu trávit více času, raději bych se něco z tohohle měla naučit. Jinak si mě Brad kvůli mé neschopnosti bude dobírat. Potřebuju cvičit. Ale kde začít? Zahlédla jsem kulečníkový stůl a usmála se, když jsem si vzpomněla, jak se nad ním Daniel v domě svých rodičů nakláněl. Doslova jsem nad tím prvním zábleskem jeho předloktí tenkrát slintala a obdivovala jeho rozložitá ramena a pevný zadek, když nadzvedl nohu a neomylně se trefil. Bylo to před dvěma a půl měsíci.

Přesně tolik času uplynulo od naší hravé, ale velmi otevřené výměny. Stěží se zdálo možné, že je to tak dávno. Ale na druhou stranu to vypadalo jako *věčnost*, celé to čekání, takže se to zdálo mnohem déle než jenom devět týdnů. A teď jsme tu – jako pár – v každém slova smyslu.

Rozhodla jsem se, přešla na druhou stranu místnosti ke stojanu a vytáhla tágo. Nakřídala jsem si špičku a pak jsem popadla dvě

roztrošené koule a srovnala je do přímky s jednou z rohových kapes. Byl to naprosto vykonstruovaný štouch, ale někde jsem začít musela. Nahnula jsem se nad stůl a vytvořila z prstů malý můstek, přesně tak, jak mě to Daniel v únoru naučil. Natáhla jsem tágo dozadu a pak ho pustila. Doufala jsem, že trefím bílou kouli, která pak shodí červenou půlku přímo do kapsy.

Ha! Nejenom, že jsem *netrefila* tu půlku, ale *ani* tu bílou. Místo toho jsem zaryla špičku do zeleného plátna a nechala na něm modrou šmouhu.

„Kurva práce,“ zamumlala jsem.

„Aubrey, co to děláš?“

Prudce jsem se otočila a chytila se za srdce. Daniel se opíral o rám dveří a pozoroval mě. Šedivé tepláky mu visely nízko na bocích.

„Danieli! Sakra, vyděsils mě.“

„No, upřímně, ty mě děsíš taky. Co to provádíš tomu ubohému, bezbrannému stolu?“

„Snažila jsem se dostat tu půlku do díry,“ vysvětlila jsem a ukázala do rohu.

„Ach, chápu.“ Přešel ke mně a zůstal stát za mnou. „To je velmi smutné,“ řekl a vzal mi tágo z ruky.

„Já vím. Omlouvám se. Ta křída půjde dolů, že jo?“

Začala jsem ji drhnout palcem, ale on mě odtáhl.

„Neboj se o stůl. Ten jsem nemyslel. Ve skutečnosti jsem mluvil o svých učitelských schopnostech. Měl jsem za to, že jsem odvedl lepší práci, ale už *je* to dlouho. Možná potřebuješ trochu osvěžit paměť.“

Och, *teď* už jsem začínala chápat, kam tím míří. Měl cosi v očích – to zdravé sebevědomí. Tohle byl Daniel, který se ničeho a nikoho nebál. Bože, tolik mi chyběl. Položila jsem si dlaně na jeho nahý hrudník.

„Neobviňuj se. Jak jsi řekl, už *je* to dlouho. A podle toho, co si pamatuju, tvoje instrukce byly vynikající. Ale osvěžení paměti je dobrej nápad. Víš, trochu víc *rozvést* některé body.“

Usmál se na mě – tím líným a hravým úsměvem se zamlženým pohledem. Odložil tágo na stůl a pak mě objal kolem pasu a pomalu sklouzl rukama níž.

„Kde máte kalhotky, slečno Priceová?“

Předvedla jsem mu divadlo, jak si vytahuju lem trička nahoru a předstírám šok, když jsem zjistila, že jsem pod ním nahá.

„Přísahám, že jsem je ještě před pár minutami měla. Možná že se vypařily díky tomu pohledu, který jste mi věnoval. Myslím, že neměly tu nejmenší šanci.“ Luskla jsem prsty. „Puf!“

„Vážně na vás asi *mám* velký vliv, co?“

„To asi ano.“

„Asi? Nemůžete být trochu konkrétnější?“

Popadla jsem ho za ruku a položila si ji mezi nohy.

„Je tohle pro vás dost konkrétní?“

„To bych řekl,“ odpověděl a přešel jimi po vlhké pokožce. „Víte, že je ten vliv vzájemný, že ano?“ zeptal se s ústy těsně u mých, zatímco druhou rukou na bedrech si mě přitáhl blíž.

„Ano, myslím, že tu cítím něco vzájemného, přímo... *tady*.“ Otřela jsem se o něj boky. Zavřel oči a zasténal, ruka na mém pase mu ztuhla.

„Naposledy když jsem se vás pokoušel naučit hrát kulečník, jsme byli hrubě přerušeni.“

„Ano, to bylo velké zklamání. Lekce se zrovna blížila k vrcholu, pokud si vzpomínám.“

„Byla byste velmi zklamaná, kdybych tu dnešní lekci odložil ve prospěch – jiných cílů? Dal jsem vám předtím přestávku za dobré chování, ale teď je tady jedna velmi naléhavá *práce*, která musí být vyřešena dřív, než odsud dnes odjedeme.“

Z jeho hlasu mi naskočila po celém těle husí kůže. Rychle jsem se sebe stáhla tričko a odhodila ho na roh stolu. Jak si mě od hlavy až k patě prohlížel, ve tváři se mu objevil ten nestydatý úšklebek. Ten sexy parchant.

„Co když tu práci nestihnu?“ Přejela jsem mu prsty kolem gumy u tepláků a olízla si rty.

„Obávám se, že by se to špatně odrazilo na vašem hodnocení, což by byla ostuda. Až doteď šlo všechno hladce.“

Naklonil hlavu do strany, lehce mě pohladil bříšký prstů na bocích a nechal je spočinout v prohlubni mých řader. Děkala jsem, co jsem mohla, abych zůstala na nohou a nepřestávala ho svůdně škádlit, což, jak se zdálo, byla Danielova nejoblíbenější forma přede hry.

„Vždyť víte, že trpím tou chorobnou touhou všechny potěšit, pane Grante. Byl byste tak laskav a sundal si ty tepláky, abych mohla konečně začít?“

Uličnický se usmál. „To je ten přístup, který mám tak rád, slečno Priceová.“

A pak už letěly jeho kalhoty stranou. Poplácala jsem na hranu stolu a pozvedla tázavě obočí. Daniel si vyskočil nahoru. Zatlačila jsem mu do ramen a on se pomalu položil. Celou dobu mě nepřestával sledovat. V uších mi zněla jeho slova z včerejší noci: *Garantuju ti, že pokud mě chceš vidět naprosto ztratit hlavu, tak na mě mluv.* Podívala jsem se na něj skrz řasy.

Fajn. Tohle nepůjde.

„Doufám, že jsem to správně pochopila. Tohle je právě to, co chcete, nebo ne?“ zeptala jsem se a pohládila ho po vnitřní straně stehen. „Chcete mé rty právě tady?“ Pomalu jsem sklonila tvář. „A jazyk tady?“ Něžně jsem ho špičkou olízla.

Boky mu vystřelily vzhůru a on mě popadl za vlasy. Zasténal, zvrátil hlavu a zavřel oči. Naplno jsem se položila do jeho potěšení a on neustále dokola opakoval moje jméno a povzbuzoval mě v dalších pohybech. Vzhlédla jsme a sledovala, jak mu poskočil ohryzek, když těžce polkl, až mu přeskočil sval na čelisti.

Jeho reakce mě ještě víc vzrušila. Užívala jsem si to skoro stejně jako on. Po několika hlubokých přírazech do mých úst sevřel prsty a málem mě poškrábal na temeni, jak zasyčel.

„Ach kurva, přestaň, přestaň,“ zalapal po dechu a posadil se, aby si mě přitáhl k polibku. „Ty seš tak kurevsky sexy.“

Jedním rychlým pohybem seskočil ze stolu, postavil se mi za záda a sklonil se ke mně.

„Řekni, že chceš, abych se s tebou miloval,“ vydechl a naléhavě mi vjel rukou mezi nohy. „Chci to slyšet.“

Zavrtěla jsem hlavou.

„Ne?“

„Ne. To není to, co chci.“ Začala jsem se horečně otírat o jeho prsty. Zaváhal. „Není?“

Přes rameno jsem se na něj podívala. „Máš mě tu ohnutou přes kulečnickovej stůl? *Milování?* Nemyslím.“

„Ježíšikriste.“ Políbil mě zezadu na krk a pak mě kousl do ramene, až jsem zasténala. „Takže ty po mně ve skutečnosti chceš, abych tě ošukal tak, až tě uslyší sousedi?“

„Vaši sousedi jsou kilometr daleko...“

„Přesně.“

Přejel mi dlaní po stehně a obkroužil koleno. Z jeho horkého dechu se mi ježily vlasy v zátylku. „Když jsem ti v únoru dával tu lekci ohledně kulečnicku, pamatuješ si, co jsem říkal o správném přístupu?“

„Mhhh.“

Zvedl mi nohu, položil ji na hranu stolu a pak byl jediným rychlým a tvrdým pohybem ve mně.

Oba jsme ve stejnou chvíli vyjekli.

„Tomuhle se říká *perfektní* přístup,“ procedil skrz zaťaté zuby. Držel mě pevně za boky a začal se pomalu a hluboce pohybovat. Znovu a znovu. Hrudníkem se mi přitom tiskl k zádům.

Panebože...

„A co síla?“ vydechl. „Pamatuješ si, co jsem říkal o ní?“ Nemohla jsem dělat o moc víc než si povzdechnout a zasténat. Prsty jsem zářývala do plátna tak, že jsem tam možná udělala nadobro rýhy.

„Potřebuješ přesně tu správnou dávku – síly –, aby to pěkně prošlo.“

Ach, a on ji měl. O tom nebylo pochyb.

„Najít pokaždé ten správný bod a máš to... v... kapse.“

Přikývla jsem a vydechla rozkoší. Ještě víc jsem se k němu přitiskla a doslova to cítila až v prstech. Roztrásky se mi nohy. Vlastně jsem se chvěla úplně celá. Ztratila jsem kontrolu nad svým tělem, a kdyby nebylo toho stolu, určitě bych se zhroutila na zem. Daniel mi sáhl mezi nohy, přitáhl si mě blíž a z chvění se stala naprostá paralýza. Místností se rozlehl můj hlas.

Po pár minutách téměř bezvědomí, kdy jsem jen ležela s tváří položenou na zeleném plátně a měla problém i s dýcháním, jsem si uvědomila, že mě Daniel jednou rukou objal a druhou se mě dotkl na předloktí.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a něžně mě políbil.

„Děláš si ze mě srandu? Je mi skvěle. To bylo... páni.“

„Neublížil jsem ti?“

„Ne, ne, jsem v pohodě.“

„Fajn, protože jsem ještě neskončil.“

Vážně? Byla jsem tak pohlčená svým vlastním orgasmem, že jsem ani nezaregistrovala, jestli se Daniel udělal, nebo ne. Ani kdyby zařval jako býk, asi bych si toho nevšimla. Vzepřela jsem se na rukou a otočila se čelem k němu.

„Vydrž,“ zašeptal. Pak mě položil na stůl a ledabyle odsunul kulečnickové koule stranou. S palci zaraženými v mých kyčelních kostech se začal pomalu pohybovat.

„Natáhni si ruce za hlavu,“ přikázal mi. „Tak jako včera večer.“

Podívala jsem se mu do očí a poslechla ho. Pod dlaní jsem ucítila kulečnickovou kouli. Bez toho, aniž bych přerušila náš pohled, jsem ji

popadla a sevřela v prstech. Zvedla jsem jednu nohu a položila mu ji na rameno, abych mohla uvolnit bedra.

Otočil hlavu a otřel se mi tváří o koleno. „Ach bože. Miluju tvoje nohy, Aubrey.“

Pak mě tam olízl jazykem. *Kde mám foťák, když ho potřebuju?*

„Vypadáš nádherně, Danieli. Přestaň se ovládat.“

A to bylo jediné, co jsem musela říct. Všechna jeho sebekontrola zmizela jako pára nad hrncem, jak zoufale toužil po uvolnění. Popadl mě za nohu a druhou rukou mě hladil na prsou, zatímco bezhlavě pohyboval boky.

Zaklel, zalapal po dechu a nakonec se na mě zhroutil.

„Jsi úžasná,“ zavrčel a hrud' se mu ztěžka zvedala. Uběhla minuta, možná dvě. Nakonec zvedl hlavu. Podíval se mi do dlaně a uchechtl se.

„Uvědomuješ si, že pořád držíš tu osmičku?“

Zaklonila jsem hlavu a podívala se na tu černou kouli v mé pravé ruce.

„Tref ji a bude konec hry. Vyhraješ. Ale nejdřív to musíš říct,“ vysvětlil. „Musíš si vybrat, do které kapsy ji pošleš.“

„Do támhletý,“ řekla jsem a otočila hlavu k rohu stolu.

„Černá do pravého rohu,“ oznámil a něžně mi položil rty na tvář.

Pohnula jsem rukou a vypustila kouli směrem k rohu, kde hladce vklouzla do díry.

„A je to vítězství!“ zašklebil se.

Hodila jsem si na sebe zpátky Danielovo tričko a rychle jsem si odskočila do koupelny, jenom abych ho našla úplně nahého uprostřed kulečnickového stolu s rukama sepnutýma za hlavou. Naklonila jsem se a přejela mu dlaní po pevných svalech na břiše.

„Je to pohodlný?“

„Kupodivu ano.“

Poplácával dlaní vedle sebe a já vyskočila nahoru, abych se mu mohla stulit po boku.

„Danieli, to bylo neuvěřitelný.“

„Další fantazie, kterou si můžu škrtnout ze seznamu.“ Objal mě.

„Jsou reálné věci vždycky stejný jako fantazie?“

Otřel se o mě rty. „Reálné věci jsou *vždycky* lepší, zvláště když se jedná o tebe.“

„Musím s tebou souhlasit. Něco v téhle pozici. Bylo to neskutečný. Teda *uuuufff*.“

„*Uuuufff*? Nevím, že bych takové slovo znal.“

„*Uuuufff*. Stav, kdy seš tak nadřzenej, že se možná cítíš, jako bys měl explodovat a taky možná ne.“

„Takže ty ses celý ten čas cítila jako *uuuufff* a nevěděla jsi, jak to pojmenovat. No, každý den se učíme něco nového.“

Praštně jsem se na něj usmála a přehodila si koleno přes jeho nohy. „Myslím, že jsme se toho oba tenhle víkend hodně naučili.“

Rozesmál se. „Když jsem se odpoledne vzbudil a tys tam nebyla, pomyslel jsem si, že jsem asi propásl šanci na odměnu. Po přečtení toho tvého vzkazu jsem byl šťastný, že tomu tak není.“ Sáhł po kalho-

tách a vytáhl z kapsy ten papír, který jsem mu nechala na polštáři.
„Ale co má tohle jako být?“

„Čepice, ne?“

Rozesmál se. „Čepice?“

„Ano.“

„A jaká čepice?“

„Zatraceně, já nevím.“

„Můžeme na chvíli předstírat, že to je ta, kterou si nasazuju, když jsem ve škole?“

„Musíme?“

„Ano.“ Zmačkal papír a hodil ho na podlahu. „Ach, tak očišťující.“

„Ty seš ale suchar.“

Zašklebil se a odhodil mi vlasy přes rameno. „Můžu se tě na něco zeptat? A teď na chvilku vážně, prosím. Na něco, o čem už nějakou dobu přemýšlím.“

„Jistě.“

„Přemýšlelas někdy o tom, že bys pokračovala ve studiu?“

Přetočila jsem se na záda a zadívala se na světlo od Tiffanyho, visící nad stolem.

„Upřímně? Ráda bych získala magisterský titul nebo tak něco. I když si nejsem jistá, v jakém oboru.“ Povzdechla jsem si. „Ale nebylo to finančně možné, takže jsem o tom přestala uvažovat. Už tak mám obrovskou studentskou půjčku, kterou musím zaplatit. Nechci žít následujících deset let tím, že ji budu splácet.“

Daniel se zamračil, zvedl se na předloktí a pohlédl na mě. „Nenávidím, že mezi tebou a tvými sny stojí peníze. Je to tak špatné.“

Pokrčila jsem rameny. „Je to tak, jak to je.“

„Takže, teď co?“

„Celou tu dobu jsem se tak soustředila na školu, na svůj průměr a na to, abych se dostala na děkanův seznam. Nikdy jsem vlastně ani moc nepřemýšlela o tom, co bude pak. Všechno, co vím, je, že zůstanu v Jackman Hall do té doby, než odjedu do Anglie. Nemusím se bát života – víš, toho s velkým Ž – až do srpna, dokud se nevrátím.“

„Já ani nechci, aby ses ho bála, ať už s velkým Ž nebo ne.“ Přitáhl si moji hlavu ke krku. „Na něco přijdeme.“

„Dobře,“ zašeptala jsem a tiše se o něj pár minut jen otírala nosem a tulila se k němu.

Když Danielovi zazvonil mobil, oba jsme nadskočili.

„Do háje.“ Daniel slezl ze stolu a hledal v kapse u tepláků telefon. „Tati? Ahoj.“ Zvedl na mě obočí a vyjádřil do sluchátka svoje překvapení. „Jo, jsme v pohodě. Všechno je fajn. U vás taky? Promiň? Vydrž.“ Došel do roku místnosti. „A co teď?“ Udělal ještě pár kroků a zastavil se u baru. „Už mě slyšíš? Jo, je to lepší. Já tebe taky. Je všechno v pořádku?“

Podíval se na mě způsobem, že tady se o žádnou tragédii nejedná. Uvězněný s telefonem u baru pokračoval ve své konverzaci, ale mávl na mě, abych mu přinesla tepláky. A já jako naprostý hlupák předstírala, že jsem zmatená, co to po mně chce.

„Ano, moc se jí tu líbí,“ řekl otci. „Nám oběma. Je to velmi... uvolňující.“

Znovu ukázal na tepláky a prosebně se na mě podíval. Natáhla jsem se s kolenem nahore na stůl a bezhlesně mu naznačila: „Tyhle?“

Přikývl, takže jsem si je oblékla a naprosto bezostyšně jsem se zadívala na jeho visící nádobíčko a olízla si rty. Přimhouřil na mě oči a založil si paži na hrudi. Snažil se u toho telefonování vypadat, jako kdyby se nic nedělo, jako by nebyl úplně nahý.

„Ne, venku je strašně komárů, přesně tak, jak jsem si myslel. Ráno jsme byli na procházce. To jich bylo méně a nebylo to tak špatné. Ne, včera jsem zatopil v krbu. Je tu trochu chladněji, ale když se člověk dobře oblékne, je to v pohodě.“

Nemohla jsem si pomoci, abych se nerozesmála, když mě ten chudáček hravě probodával pohledem. Slezla jsem ze stolu a došla k němu. Objala jsem ho pažemi a on se otočil a se zábleskem v očích si mě prohlížel.

Díky moc, prozrazoval jeho výraz.

„Ještě ne,“ potvrdil. „Ano, jsem si jistý, že bude. Přinejmenším v to doufám. Samozřejmě že budu opatrný. Stavím se ráno a pomůžu ti s těmi krabicemi, ano? Tak fajn, tati. Díky za zavolání. Pozdravuj mámu. Budu. Měj se.“

Zavěsil a s výzvou v očích se na mě podíval. „Ty jsi ďábel, víš to?“

„Och, a ty mě miluješ,“ prohodila jsem a sladce ho políbila. „Bylo fajn, že ti táta zavola. Je všechno v pořádku?“

„Jo. Jenom mě chtěl zkontrolovat, aby se ujistil, že je všechno tak, jak má být. Pozdravuje tě.“ Daniel mě poplácal po zadku. „Tak fajn, mladá dámo, kalhoty dolů.“

„Teda, teda, pane Grante. Tak autoritativní. Co to do vás vjelo?“

„Husí kůže. Všude po mým zkurveným těle. Dej mi ty zatracené kalhoty.“

O krok jsem poodstoupila, zahákla si palce za gumu v pase a předstírala, že si je chci sundat, ale pak jsem udělala ještě jeden krok a otočila se.

„To si mě budeš muset nejdřív chytit!“ rozesmála jsem se a rozběhla se na druhou stranu pokoje.

„Ach, ty jedna malá...“

Běžel za mnou po schodech nahoru, zatímco já jsem celou dobu pištěla a snažila se mu vyhnout. Chytil mě v kuchyni, právě když jsem chtěla vyrazit do chodby vedoucí k ložnici. Uvěznil mě u stěny, kde mě políbil a smál se jako malý kluk, který právě vyhrál soutěž v líbání. Ovšem že v mých omezených zkušenostech nikdy nefigurovalo nahé mužské nádobíčko přitisknuté na mém břiše.

„Ty máš takový štěstí, že nemáte sousedy,“ prohodila jsem mezi smíchem.

„Ne, to ty máš štěstí, že nemáme sousedy.“ Svlékl mě a se zlomyslným úšklebkem si natáhl tepláky i svoje tričko. Pak si mě hodil přes rameno a odnesl mě do koupelny, kde mě posadil na pult.

„Sakra, to studí,“ vypískla jsem, když se můj holý zadek dotkl studeného mramoru.

„Zasloužíš si to.“ Postavil se mi mezi nohy.

„Omlouvám se. Bylo to hodně nevíтанý? Když jsi mluvil s otcem? Asi jsem se nechala trochu unést. Bylo to hloupý.“

„Nebud' směšná,“ řekl, popadl z věšáku můj saténový župan a pomohl mi do něj. „Bylo to k popukání.“ Pokusil se mi zavázat pásek na úhlednou mašli. „Připomnělo mi to jednu noc v únoru – pama-tuješ, když jsem si myslel, že se ti něco stalo, a jel jsem k Jackman

Hall, abych se ujistil, že jsi v pořádku?“ Vzal mou tvář do dlaní. „Tak strašně jsem ten večer žárlil, když jsem vás s Mattem poslouchal. To já chtěl být na té druhé straně dveří a smát se a bavit s tebou. A teď tam jsem.“

Láskyplně mě políbil a já si položila dlaně na jeho předloktí.

„Takže ano, bylo to hloupé,“ pokračoval. „Ale já přesně takovou dávku hlouposti potřebuju. Potřebuju někoho, kdo mě přinutí přestat brát všechno tak vážně. Slib mi, že s tím nikdy nepřestaneš. Jsi pro mě tak dobrá.“

„*Danieli...*“ To jméno bylo všechno, co jsem zvládla. Nevěděla jsem, co dalšího říct, tak jsem ho jenom divoce objala.

„Myslím to vážně. Nedokážu ani popsat, jak moc jsi mi změnila pohled na svět,“ zašeptal.

„Tys udělal to samé pro mě.“

Zavrtěl hlavou. „Chci udělat víc. A když už o tom mluvíme, právě teď mám na pořadu dne tři věci. Proč si nedáš sprchu, zatímco já se o to postarám?“

„To zní tajemně,“ řekla jsem a seskočila dolů z pultu. „A co to musíš udělat?“

„No, za prvé musím znova ustlat postel a pak musím zase srovnat plechovky podle abecedy,“ odpověděl sebeomluvně.

Věděla jsem, že si dělá legraci. Vsadila bych svoji týdenní mzdu na to, že tu postel už ustlal. S těmi plechovkami jsem si nebyla tak jistá, ale ani v nejmenším jsem nepochybovala, že budou všechny srovnané štítky dopředu.

32. KAPITOLA

Váš

Slečno, jak vy jste moje, tak já jsem váš.

Za vás dávám sebe a vroucně prahnu po výměně.

(MNOHO POVYKU PRO NIC, JEDNÁNÍ DRUHÉ, SCÉNA PRVNÍ)

Fnovu jsme uklízeli, tentokrát už naposledy. Navečeřeli jsme se a brzy jsme měli vyrazit domů. Bylo mi smutno a nechtěla jsem se vrátit do Toronta. Společně strávený čas na chatě byl tak báječný, na rozdíl od skutečného života. Nechtěla jsem, aby to skončilo.

Daniel zavázal pytel na odpadky, donesl ho ke vstupním dveřím a vrátil se umýt si ruce. Mrkla jsem na hodiny na mikrovlnce a srdce mi spadlo až do kalhot. Pět minut po sedmé. Řekl mi, že chce vyjet nejpozději v půl deváté.

„Aubrey, můžeš pro mě něco udělat, než to tady dodělám? Zkontrolovala bys, že jsou zavřená okna v obýváku a zatažené závěsy?“

„Jo, bez problému.“

Došla jsem do pokoje a zastavila se, abych cestou naaranžovala polštáře na pohovce. Vyzkoušela jsem všechna okna. Byla v pořádku. Když jsem se natahovala po závěsu, rozptýlila mě obloha nad jezerem. Slunce už brzy zapadne a vypadalo to, že budou nádherné červánky. Možná bychom mohli jít dolů k molu se na něj společně podívat, ještě než odjedeme.

A pak jsem ji uviděla – loď. Malou motorovou jachtu, která tam předtím nebyla. Teď kotvila u mola. Kdy jsem se naposledy podívala z toho okna? Dole v herně? To tam ještě nestála.

„Danieli, myslím, že máme společnost,“ zavolala jsem přes rameno. Když neodpověděl, otočila jsem se. Stál u snídaňového baru, na sobě šedou mikinu s kapucí a tu mou měl přehozenou přes ruku.

„Co se děje? Čekáme někoho?“

Zavrtěl hlavou a natáhl ruku, abych se k němu připojila. „Nemáme žádnou společnost,“ řekl a pomohl mi se obléknout.

„Ale je tam ta...“

„Pojď se mnou,“ pobídl mě a propletl si se mnou prsty.

Odvedl mě ven a po žulových schodech až k molu.

„No, tak co myslíš?“ zeptal se a kývl hlavou směrem k lodi.

„Nerozumím,“ řekla jsem. „Kde se tu vzala?“

„Celý víkend stála zaparkovaná v doku, ale ve skutečnosti je z Orillie.“ S očekáváním se na mě podíval. „Díváš se na jejího majitele.“

„Počkej chvíli. Z Orillie? To znamená...? Ona je...?“

„Ano. Je moje. Koupil jsem ji.“

„Ty sis koupil loď?“ Nedokázala jsem skrýt svůj šok.

„Nebyla tak drahá, jak si myslíš. Je to jenom malá jachta s jednou místností. A není ani nová,“ vyhrkl. „Ale je ve skvělém stavu. Nechal jsem důkladně repasovat kabinu, víš, takže jsou všechny doplňky a textilie jako nové. Chci ji s tebou teď projet. Už jsem zkontroloval předpověď počasí. Slunce zapadne za pětáctyřicet minut.“ Odmlčel se, aby se nadechl. „Můžeme pozorovat západ slunce ze středu jezera.“

Jakmile to dořekl, ten jeho nadšený výraz ve tváři, s jakým mi tu loď popisoval, se změnil ve zklamání, když začal mít pocit, že s tím jeho nákupem naprosto nesouhlasím. A teď se na mě s nadějí díval a očima mě prosil, abych mu tu jeho novou hračku a plán mě vzít na západ slunce na jezero schválila.

„Danieli, je nádherná.“

„Vážně? Nemyslíš si, že jsem se zbláznil? Teda, nechci ji nechat tady. Plánuju si půjčit od Brada dodávku a odvézt si ji do města. Rád bych ji zakotvil u Toronto Islandu. Pak bychom s ní mohli jezdit o víkendech na projížďky. Byla by takovým našim malým útočištěm. Já nevím...“

Rozpačitě se ošil. Jak mohl být tak přímočarý a sebejistý muž, se kterým jsem ještě před pár hodinami byla, najednou tak neuvěřitelně zranitelný? A co jsem to za hlupáka, když ho tu takhle nechám stát? Široce jsem se usmála a položila mu paže kolem krku.

„Myslím, že to zní báječně,“ zašeptala jsem a cítila, jak z něj to veškeré napětí opadlo.

„Díkybohu.“ Oči mu znovu ožily tím ztraceným nadšením. „Tak fajn, pojďme. Provedu tě.“

Dovedl mě k zádi a už mi chtěl pomoci na palubu, když se najednou zastavil, udělal dalších pár kroků k boku lodi a mávl na mě.

„Málem bych zapomněl,“ řekl a ukázal na trup. „Podívej, jak jsem ji pojmenoval.“

Brouček. Červenými písmeny se stříbrným lemováním. Srdce mi nad tím hmatatelným *závazkem*, houpajícím se mi před očima, poskočilo. On tu loď pojmenoval po mně!

„Páni. Nemám slov. To je tak...“

„Dokonalé,“ řekl a usmál se, když mi pomáhal na palubu.

Postavila jsem se doprostřed lodi a poslouchala Daniela, když mi ukazoval vyvýšené místo pro kormidlo, bezrámová boční okénka, výhody jednoúrovňového kokpitu a řídicího panelu. Sešli jsme dolů do kabiny, kde mi předvedl úschovnu záchranných vest a rohovou lavici, která se dala přestavět na spací lůžko. Točila se mi z toho hlava. A když začal plácát něco o velikosti nádrže na benzín, úplně jsem vypnula.

V určitém bodě jsem ho přistihla, jak se mi dívá do očí. „Promiň, nudím tě.“

„Ne, jenom je toho trochu moc. Nevěděla jsem, že toho o lodích tolik víš.“

„Děláš si srandu? Když mi dá někdo přezdívku, hodlám si ji zasloužit!“

Zašklebila jsem se a založila si ruce na hrudi. „Velmi vtipné, námořníku.“

Další půlhodinu kroužil Daniel po jezeře a ukazoval mi chaty sousedů, z nichž v porovnání s některými z nich vypadala ta Grantovic do slova skromně. Seděl u kormidla a já stála za ním s rukama na jeho ramenou. Nechal mě řídit a vysvětloval mi funkci jednotlivých tlačítek na řídicím panelu. Cestou zpátky k chatě jsme míjeli malý poloostrov a on si vzal zpět kormidlo a tiše zahvízdal.

„Podívej,“ mávl rukou na druhou stranu jezera.

Slunce začalo zapadat za linii stromů na druhém břehu. Bylo to dechberoucí.

„Bože, to je taková nádhera.“

Daniel zpomalil, pootočil se na sedadle a přesunul si mě tak, abych mu stála mezi nohama.

„Jsem rád, že se ti takové věci líbí,“ řekl a odhrnul mi vlasy za ucho.

„Jak by nemohly? Podívej se na to.“ Ukázala jsem mu za rameno. Oba jsme se otočili a sledovali mraky plující po obloze.

„Miluju takové západy slunce,“ pronesl. „Když mraky vypadají, jako by je někdo namaloval štětcem. Jako by se ponořily do zapadajícího slunce, vtáhly do sebe všechny jeho barvy a pak je rozesely po obloze?“ Zvedl ruku, aby obsáhl celý horizont. „Oranžová, růžová, fialová. Je to neuvěřitelné.“

„Opravdu krásně jsi to popsal,“ řekla jsem a sklonila se k němu.

Daniel mě vzal za ruku a vroucně se na mě podíval. „Vím, že miluješ rána a východy slunce, ale ty patří tobě a tvému otci. Západy slunce budou naše, dobře?“

Těžce jsem polkla a snažila se zbavit toho knedlíku v krku, najednou dojatá jeho ohleduplností a zájmem o mé pocity.

Podíval se na horizont a znovu vypnul motor. „Myslím, že tohle je perfektní místo,“ prohodil. Sklouzl z velitelského sedadla a odvedl mě k polstrované lavici na boku lodi. „Posaď se tu na chvíli.“

Zmizel do kajuty a vrátil se s kytarou. Nadšeně jsem spráskla ruce. „Tys ji přinesl! Zahraješ mi něco? Přímě tady?“

Zajiskřilo mu v očích, když se na mě usmál. „Jo.“

Sáhl do kapsy, vytáhl trsátka a strčil si ho mezi zuby. Pak zkusil druhou kapsu, kde našel kus papíru a podal mi ho. Rozevřela jsem ho.

„Co to je?“ Podívala jsem se dolů na stránku. „Danieli, tohle je báseň od Pabla Nerudy. Miluju Pabla Nerudu.“

Uchechtl se. „Já vím. Trochu jsem vyzpovídal Julii. Řekla mi, že je to jeden z tvých nejoblíbenějších básníků. Říkala, že jste se vy dvě v prváku sprátelily během skupinového projektu na hodině poezie.“

„Julie mi jednou řekla, že kdyby si někdy měla vzít nějakou báseň, byla by to pravděpodobně jedna od Nerudy. Myslím, že má taky jednu, se kterou by chtěla mít děti. A jakmile to řekla, bylo mi naprosto jasný, že z nás budou skvělý kamarádky.“

„Ach, vážně? Ty chceš plodit potomky s literárním dílem?“

Rozesmála jsem se. „Ne, jenom s jejím smyslem pro humor. Každopádně, Neruda je hodně emotivní autor. Tahle báseň je nádherná. I když je to jen převyprávění původního díla – překlad. Víš, že to ve skutečnosti nenapsal, že ano?“

„Opravdu?“ Daniel vypadal trochu zaskočený. „Ne, to jsem nevěděla. Čí je to překlad?“

„Slyšels někdy o Rabíndranáthovi Thákurovi?“

„Thákurovi? Něco mi to říká.“

„Byl to první neevropský držitel Nobelovy ceny za literaturu. Napsal krásnou sbírku básní a prózy s názvem *Zahradník*. „Na mé obloze za soumraku“ parafrázuje třináctou báseň z téhle sbírky.“

„Heh. No, podívej se na to. Každý den se najde něco nového, co se od tebe naučím.“ Mrknul na mě. „Budu se na to muset podívat, až se vrátíme domů. Vypadá to jako něco, co by se mi mohlo líbit,“ řekl. „Ale teď se musíš podívat na tohle.“ Položil si kytaru do klína a poklepal prstem na papír s Nerudovou básní. S očekáváním jsem se na něj podívala.

„Já, no, zhudebnil jsem ji pro tebe.“

„Danieli, tos neudělal!“

Uchechl se. „Udělal. A nebuď na mě tak tvrdá. Je ze mě nervózní troska. Cvičil jsem to, ale něco mi říká, že to teď tady s tebou bude jiné.“

Přikryla jsem si ústa rukou, když se zhluboka nadechl a začal hrát. A okamžitě jsem rozpoznala píseň z dnešního rána, kterou hrál v obýváku. A jakmile začal zpívat, nebyla jsem si jistá, co mám sledovat dřív – jestli jeho prsty nebo rty. Obojí bylo úchvatné. Zpíval jemně a zastřeně a já vrtěla nevěřičně hlavou. Takové romantické gesto. A navíc si to ještě ztížil tím, že si vybral mou oblíbenou báseň. Pak jeho hlas začal nabírat na jistotě, čím dál se dostával, při třetí verši zavřel oči. Báseň v něm opěvovala jeho předmět touhy.

A pak mi to došlo.

Jsi moje.

To je důvod, proč tahle slova neustále uprostřed noci opakoval.

Ve chvíli, kdy Daniel skončil, mi doslova přetévalo srdce láskou a měla jsem zamlžené oči. Věnoval mi polovičatý úsměv a opřel kyrtaru o dveře do kajuty.

„Netušil jsem, že je můj zpěv až tak hrozný,“ prohodil, přitáhl si mě do náručí a jemně se mnou houpal.

„Nebud' směšnej. Byls úžasnej. To je ta nejkrásnější a nejromantičtější věc, kterou pro mě kdy kdo udělal.“ Popotáhla jsem a otřela si hřbetem ruky tváře.

„Byla to dřina ve jménu lásky, věř mi.“

„Teď už chápu, proč jsi mluvil ze spaní.“

„Celý týden jsem na tom nervózně pracoval, takže není nijak překvapující, že mi ta slova písňně běžela hlavou i v noci.“ Odhrnul mi vlasy z očí. „Je v pořádku, když jsem tě nazval mou? Nemůžu se dočkat, až to vykřičím do světa.“

„Jistě. A já taky každému řeknu, že jsi můj, platí?“ zeptala jsem se a zpevnila svoje sevření.

„Ty víš, že jsem tvůj. Celý jen tvůj.“

„Danieli, znamená to, že spolu chodíme?“

Rozesmál se na celé jezero.

„Tenhle výraz jsem neslyšel celé roky. Chodíme? Kam bys chtěla jít?“

„Nikam. Kamkoliv. Je mi to jedno. U Timmyho to bylo fajn. Supermarket? To bylo úžasný.“

„Nemůžu se dočkat, až tě budu moct vzít na univerzitu kamkoliv a prostě tě držet za ruku.“ Podíval se přes mé rameno na oblohu. „Nejsem si jistý, jak se věci budou vyvíjet, až se vrátíme domů. Nejspíš to budeme muset zjistit za pochodu.“

„Nebojím se,“ ubezpečila jsem ho. „Udělalí jsme správnou věc, Danieli. Jsem ráda, že jsme počkali.“

Zablýsklo se mu v očích a vypadal šťastně. Snažila jsem se si ten jeho výraz zapamatovat, nechtěla jsem o něj přijít – chtěla jsem mít něco, k čemu se budu moct vrátit, až mi bude nejhůř. Myslím, že jsem se nikdy necítila mírumilovněji.

„A děkuju za tu písničku. Byla překrásná.“

„Nemáš zač. Jsem rád, že se ti líbila.“

Prohrábla jsem mu rukou vlasy a políbila ho úplně stejně, jako mě líbal on včera večer – ne jako předehtu k sexu, ale jako němý příslib cílený přímo do srdce milovaného člověka. Líbala jsem ho, protože jsem prostě nedokázala přijít na jiný způsob, jak ukázat lásku někomu, koho jsem zbožňovala.

„Kdybys mi tohle udělala už v únoru, byl bych úplně nahranej,“ podotkl s něžným úsměvem, když se odtáhl.

Ušklíbla jsem se a vzpomněla si na to, jak mi jednou v žertu vyprávěl, že líbání je jeho Achillova pata. Položil mi paži kolem ramen a společně jsme sledovali slunce, ztrácející se za horizontem stromů. Jantarově zlatá záře slábla a ani jeden z nás se za celou tu dobu nepohnul. Bylo to opravdu nádherné. Jenže když bylo slunce pryč, téměř okamžitě se ochladilo. Zachvěla jsem se, čekal mě návrat do reality. Chtěla jsem tu s Danielem zůstat navěky. A jako by mi uměl číst myšlenky, políbil mě na vršek hlavy a povzdechl si.

„No, broučku, je mi líto, že to musím říct, ale asi bychom se měli vrátit zpátky. Je po osmé.“

„A mluvíš se mnou, nebo s tou lodí? Bože, tohle je tak matoucí.“
 Hravě jsem zvedla oči v sloup.

„Velmi vtipné, ale už tak nebudeme v Torontu dřív než v jedenáct.
 A ty musíš ráno do práce, vzpomínáš?“

„Díky za připomenutí,“ zavrčela jsem.

Jízlivě se na mě podíval. „Tak tam... skonči.“

„Danieli.“

„Co? Nevidím důvod, proč se takhle mučit. Ale to je jenom můj názor. Klidně ho ignoruj.“

„Nebud' takový,“ řekla jsem a přitulila se mu ke krku.

„Nejsem nijaký,“ odpověděl tentokrát už něžnějším tónem. „Jenom bych si přál, aby ti to konečně došlo a dovolilas mi, abych se o tebe postaral, to je všechno. Možná tě v tom všichni nechali vždyc-ky samotnou, ale to neznamená, že já budu stejný. Řekni Armstrongový, ať si tu svoji práci strčí za klobouk, a udělej si čas sama na sebe. A až budeš připravená, můžeš začít přemýšlet o svém budoucím zaměstnání – kariéře –, o něčem, co pro tebe bude skutečně něco znamenat, místo toho, abys otročila té krávkě. Řeklas mi, že chceš, abych tě chytil, ale nenecháš mě to udělat.“

Chtěla jsem mu pořádně odseknout. Napadala mě spousta možností.

Nemůžeš někoho chytat, dokud skutečně nepadá.

Dokážu se o sebe postarat sama.

Přestaň se ke mně chovat jako k porcelánový panence.

„Možná že Armstrongová nebude tak špatná.“ Měla jsem problém udržet normální tón, ale nechtěla jsem zakončit náš víkend hádkou.

Nadzvedl obočí. „Nechápej mě špatně, mám radost z tvého pozitivního přístupu. Ale strávil jsem v pátek pět minut v její přítomnosti a mám toho zase na dlouhou dobu dost. Je to povýšená, blahosklonná ultra mrcha.“

Zvedla jsem si ruku k uchu, jako kdybych s někým telefonovala. „To je personální oddělení univerzity Toronto? Ráda bych nahlásila porušení řádu.“

Štěkavě se zasmál. „Ano, i takhle se to *dá* říct. Ale to je přesně ono. Neexistuje pro to *dostatečný* výraz, ale musím říct, že je to bez příkras nádiva.“

„Ach, tak teď už je krásná diva?“ prohodila jsem a poklepala si zamyšleně ukazováčkem na tvář.

Probodl mě pohledem. „Nádiva... N-Á-D...“

„Já vím, já jenom...“

„Ty se jenom vyhýbáš tomu mluvit vážně.“

Povzdechl si, znovu se posadil ke kormidlu a nastartoval motor. Připojila jsem se k němu a on mě objal jednou rukou kolem pasu, zatímco druhou naváděl loď zpátky kolem poloostrova k chatě.

„Tak,“ řekl a poplácával mě po zadku. „Teď se mě pořádně drž. Nechci, abys spadla, pokud sebou začne ta loď házet, nebo do něčeho narazíme, až s ní budu přistávat.“

Pevně jsem se ho chytila a rozkročila se, abych měla lepší rovnováhu, zatímco on zkušeně naváděl jachtu ke břehu. Nezakolísala jsem. Ani jsem nespadla. A i kdybychom do něčeho náhodou narazili, byla jsem si jistá, že by mě Daniel chytil dřív, než bych k tomu vůbec měla možnost.

„Zkontrolovalaš, jestli jsme tu nic nenechali?“

Přikývla jsem a našpulila rty. Všechno bylo v autě, chata se do slova leskla a všechna okna byla zabeďněná. Položila jsem mu ruce kolem krku.

„Nechci odjet,“ zamumlala jsem.

„Já vím. Ani já ne.“ Pohládl mě po zádech. „Užila sis ten víkend?“

Zaklonila jsem hlavu a podívala jsem se mu do očí. „Ehm, jo, řekla bych, že velmi dobře.“

„Já taky.“ Na okamžik se odmlčel. „Víš, ještě je tu jedna věc, kterou bych rád udělal, než odjedeme,“ řekl.

„Danieli, nikdy bych si nepomyslela, že tohle řeknu, protože Bůh je mi svědkem, že se tě nikdy nenabažím, ale vážně si myslím, že ta zbylá místa, která jsme ještě nepokřtili, budou muset počkat do příště. Moje holčičí nádobíčko potřebuje pauzu.“

Uchechtl se a popadl mě za pas. „Souhlasím, slečna Sladká jako víno má všechna práva dát si pauzu. Měla posledních pár dní pěknou honičku.“

„Myslím, že *vyštavená jako citron* by bylo v tuhle chvíli lepší přirovnání.“

Trhl sebou. „Ou, až tak špatné to je?“

„Jsem trochu bolavá,“ přiznala jsem. „Myslím, že teď potřebuju čas na zotavenou zase já.“

„A pak *zpátky do sedla*?“ zeptal se a vyzývavě zakmítal obočím.

„Rozhodně.“

„No, tak to jsou dobré zprávy. Ale ve skutečnosti jsem nenavrhol, abychom si to rozdali na kuchyňském stole. Chtěl jsem ti něco dát.“

Sáhl do kapsy a vytáhl malou modrou krabičku.

„Už jsem byl téměř rozhodnutý to dneska neudělat – zvlášť po tom našem rozhovoru na lodi. Už jsme si na tohle téma asi řekli vše, ale pak jsem se rozhodl, že je mi to jedno. Stejně ti to dám. Je tam vyryto jedno důležité slovo. Něco, co v tvém životě poslední rok nebo tak nějak chybělo, a já bych se o tom rád víc pobavil.“

Podal mi ji a pak si strčil ruce do kapes.

„Danieli, co je to?“

Podívala jsem se na ni. Swarovski Crystal. Co to jenom udělal? V hlavě se mi začaly rodit všechny možné scénáře. K tomu dárku se vázalo nějaké *slovo*? Jedno jediné slovo? Jaké slovo?

Pokrčil rameny a usmál se. „Můžu jenom odhadovat, na co právě teď myslíš. Nevyšiluj. Je to jenom maličkost. No tak. Otevři to.“

Zhluboka jsem se nadechla a otevřela ji. Ať už jsem čekala cokoli, nenašla jsem to. Na modrém saténu tam ležel přívěsek na klíče – ten nejkrásnější přívěsek na klíče, jaký jsem kdy viděla, ve tvaru srdce posázeném bílými a modrými kamínky.

„To modré je topaz,“ vysvětlil.

Přikývla jsem a sledovala, jak se na světle třpytí, když s ním pohybuji.

„To je, páni, opravdu nádherné. Ale nechápu...“

„Myslel jsem, že budeš potřebovat něco, co by sis na něj mohla dát.“ Vytáhl z kapsy dva klíče a položil mi je do dlaně, než mi ji kolem nich zavřel. „Jeden je od mých vchodových dveří a druhý od bytu. Můžeš

přijít kdykoliv a nebudeš muset zvonit. A volat dopředu taky nemusíš, pokud tedy nebudeš chtít, abych předtím udělal doma trochu bordel.“ Lehce se usmál.

Rozechvěla se mi brada. „Díky, Danieli. Nevím, co na to mám říct.“

„Řekni mi, že tu klíčenku použiješ. A slib mi, že na ni dáš *jenom* tyhle dva klíče.“

„Samozřejmě že ji použiju,“ ujistila jsem ho. „Je nádherná.“ Skočila jsem mu kolem krku a on si mě přitáhl k sobě. „A proč si na ni nemůžu dát i ostatní klíče?“ zašeptala jsem.

Pustil mě a láskyplně se na mě zadíval.

„No, můžeš, ale prosím, nedávej na ni klíč od svého bytu na koleji.“

„Proč ne?“

Rozevřel mi dlaň a otočil to srdce na druhou stranu. A tam, na rubu, bylo vyryto následující slovo:

Domov.

Konec.

PODĚKOVÁNÍ

Je to radost, že jsem se s vámi mohla podělit o pokračování příběhu Daniela a Aubrey. Díky všem, kteří jste mě podpořovali i v druhé části této cesty. A pokorně se klaním i vám, čtenářům, kteří jste se podělili o svá doporučení s přáteli a dali si tu práci s napsáním recenze na Goodreads či Amazon. Také jsem neskutečně vděčná všem bloggerům a bloggerkám, co neúnavně šíří do světa zprávy o svých milovaných knihách. Tato slova jsou nesmírně důležitá. A váš vliv je nedocenitelný.

Elizabeth a celému týmu vydavatelství Omnific, jsem vám zavázána za vaše úsilí a tvrdou práci. Celému redakčnímu týmu, grafickému oddělení a všem, kteří zůstávají skryti za oponou – díky.

Enn, úžasné publicistce a báječné přítelkyni, děkuju za vše, co pro mě děláš. Miluju tvůj přístup „až na doraz“, ale je mi jasné, že většina tvojí práce probíhá v tichosti a bez fanfár. Díky – vážně.

Mým kolegům autorům, je skvělé být součástí týmu, kde se všichni navzájem ve svém snažení tak podporují. Cítím se požehnaná, když mám kolem sebe tak milé a velkorysé lidi.

A musím poděkovat také svým věrným přátelům, kteří jsou stále se mnou, i po tom, co jsem se rozhodla vydat knihu. Splnila jsem si dlouholetý sen a to, že jste byli se mnou, povzbuzovali mě a podporovali, dělá celou tu zkušenost jen o to příjemnější.

A nakonec je tu můj manžel – partner ve všem, ať už se jedná o malé či velké věci – díky za tvoji bezpodmínečnou lásku a podporu.

GG

O AUTORCE

Georgina Guthrie se otevřeně prohlašuje za objímače knih už tak dlouho, kam až její paměť sahá. Je vášnivou čtenářkou a notorickou pisatelkou deníků a je unešená z toho, že mohla nakouknout do velkého světa knih. GG žije v Torontu v Kanadě, ale pořád se považuje za Britku skrz naskrz a často ji můžeme najít, jak se prochází uličkami svých oblíbených britských obchodů.

Je absolventkou Torontské univerzity, kde studovala anglickou literaturu. GG ráda vyplňuje svůj čas čtením a psaním, ale stejně tak si ráda užije i dobrý film s manželem, kolotoč v kuchyni se svou dcerou nebo odpočinek s přáteli a rodinou, ten vesměs vždy ve společnosti sklenky červeného vína v jedné ruce a cibulových kroužků v druhé.

POZNÁMKA PŘEKLADATELKY

Do českého překladu jsem s úctou a vděčností použila citace z následujících překladů Williama Shakespeara. Ráda bych také touto cestou poděkovala své kolegyni a přítelkyni Haně Netušilové, která mi s trpělivostí sobě vlastní neúnavně pomáhala všechny tyto citáty vyhledat a kvůli této knize si zkompletovala svou soukromou sbírku Shakespearových děl.

Vášnivý poutník – Sbíрка Historie II – Básně (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1964) v překladu Antonína Klášterského.

Komedie plná omylů – Sbíрка Komédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1959) v překladu Josefa Václava Sládka.

Sonety – Sbíрка Historie II – Básně (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1964) v překladu Jaroslava Vrchlického.

Sonety (Mladá fronta, Praha 1970) v překladu Jana Vladislava.

- Sonety* (Vyšehrad, Praha 2003) v překladu Martina Hilského.
- Věta za větu* – Sbíрка Komédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1959) v překladu Josefa Václava Sládka.
- Venuše i Adónis* – Sbíрка Historie II – Básně (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1964) v překladu Jaroslava Vrchlického.
- Macbeth* – Sbíрка Tragédie II (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1962) v překladu Josefa Václava Sládka.
- Zneuctění Lukrécie* – Sbíрка Historie II – Básně (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1964) v překladu Antonína Klášterského.
- Mnoho povyku pro nic* – Sbíрка Komédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1959) v překladu Josefa Václava Sládka.
- Romeo a Julie: Tragédie v pěti jednáních* – Sbíрка Tragédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1962) v překladu Josefa Václava Sládka.
- Král Jindřich VIII.* – Sbíрка Historie II (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1964) v překladu Josefa Václava Sládka.
- Troilus a Kressida* – Sbíрка Tragédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1962) v překladu Josefa Václava Sládka.
- Zimní pohádka* – Sbíрка Komédie II (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1956) v překladu Josefa Václava Sládka.

Konec vše napraví – Sbíрка Komédie II (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1959) v překladu Josefa Václava Sládka.

Sen noci svatojánské – Sbíрка Komédie II (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1959) v překladu Josefa Václava Sládka.

Coriolanus – Sbíрка Tragédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1962) v překladu Josefa Václava Sládka.

Marná lásky snaha – Sbíрка Komédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1959) v překladu Josefa Václava Sládka.

Titus Andronicus – Sbíрка Tragédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1962) v překladu Josefa Václava Sládka.

Othello – Sbíрка Tragédie II (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1962) v překladu Josefa Václava Sládka.

Dvě šlechticů veronských – Sbíрка Komédie I (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1959) v překladu Josefa Václava Sládka.

Antonius a Kleopatra – Sbíрка Tragédie II (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1962) v překladu Josefa Václava Sládka.

Hamlet – Sbíрка Tragédie II (Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, Praha 1962) v překladu Josefa Václava Sládka.

„Milovat, či nemilovat svou studentku, to je, oč tu běží...“

Aubrey Priceová má před sebou posledních pár týdnů studia na Torontské univerzitě. To, co mělo být nejkrásnějším obdobím jejího života, se pro ni ale stává utrpením. Tajný vztah s Danielem Grantem, asistentem na katedře angličtiny, čelí mnoha překážkám. Jeho odhalení by obzvláště Daniela stálo nejen pověst, ale i celou kariéru. Oba doslova odpočítávají minuty, než budou moci být konečně otevřeně spolu. Mezitím hledají útěchu v tajných vzkazech a tolik výmluvných slovech Shakespearových dramát a sonetů. Dokážou svou zakázanou lásku udržet v tajnosti?

Grada Publishing, a.s.,
U Průhonu 22, 170 00, Praha 7
Tel.: 234 264 401, fax: 234 264 400
E-mail: obchod@grada.cz
www.grada.cz

